

Un roman cu o acțiune îndrăzneată, amuzantă și adorabilă,
pentru că nimeni nu descrie atracția dintre doi îndrăgostiți
mai bine ca doamna Armentrout. – *New York Journal of Books*

TE DORESC

AUTOAREA ROMANULUI *TE AȘTEPT* - #1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L. ARMENTROUT

semnată *J. Lynn*

UNU

Se pare că ceaiul dulce avea să-mi vină de hac. Nu din cauza conținutului de zahăr care ți-ar fi putut provoca o comă diabetică încă de la prima sorbitură. Și nici pentru că frate-meu era cât pe ce să accidenteze trei mașini în timpul unui viraj în ac de păr, după ce a primit un mesaj text, compus din numai două cuvinte.

*Sweet. Tea.*¹

Nu. Pofta de a bea un ceai dulce mă aducea față în față cu Jase Winstead, întruchiparea tuturor fanteziilor de fetișcană pe care le-am avut vreodată, ba încă și mai și. Iar asta era prima dată când îl întâlneam în afara campusului.

Și de față cu frate-meu.

O, Sfântă Mărie, mamă a tuturor copiilor din lume, asta avea să fie stânenitor.

De ce, of, de ce a trebuit ca frate-meu să îmi trimită mesaj lui Jase, să îmi spună că ne aflăm în capătul lui de oraș și să îl întrebe dacă avea nevoie de ceva? Misiunea lui Cam era să mă plimbe pe mine prin împrejurimi ca să mă pot obișnui cu peisajul. Deși

¹ Ceai. Dulce.

privești la care urma să asist era, cu siguranță, mult mai frumoasă decât tot ceea ce văzusem până acum din acest ținut.

Dacă mai dădeam peste încă un club de striptease, urma să rănesc pe cineva.

Gonind pe drumul neasfaltat, Cam privi spre mine. Mi se păruse că ieșisem de pe Route 9 de un car de ani. Ridicând o sprânceană, privirea îi căzu de pe fața mea spre ceaiul pe care îl țineam strâns în mâini.

– Știi, Teresa, s-a inventat o chestie care se numește suport pentru pahare.

Am clătinat din cap.

– E în regulă. Îl țin eu.

– Biiine, lungi el cuvântul, concentrându-se la drum.

Mă purtam ca o crizată, când ar fi trebuit să fac pe neinteresată. Singurul lucru care mai lipsea pe planeta asta era să afle Cam motivul pentru care aveam atitudinea unui retardat fumat.

– Deci, um, credeam că Jase locuiește lângă universitate.

A sunat normal, nu? O, Doamne, eram aproape sigură că vocea mi-a tremurat la un moment dat, în timpul acelei întrebări nu chiar atât de inocente.

– Da, dar își petrece mai tot timpul liber la ferma familiei lui.

Cam încetini camioneta și viră brusc la dreapta. Ceaiul aproape că zbură pe geam, dar mi-am strâns și mai tare mâna pe el. De data asta, ceaiul n-avea să plece nicăieri.

– Ți-l amintești pe Jack, nu-i așa?

Sigur că mi-l aminteam. Jase avea un frate de cinci ani, pe nume Jack, iar micuțul însemna totul pentru el. Îmi aminteam obsesiv tot ce auzisem vreodată despre Jase, așa cum, îmi imaginam eu, fanii lui Justin Bieber își aminteau totul despre el. Oricât de stânjenitor ar fi sunat asta, era adevărat. Jase, chiar dacă el și restul lumii habar n-aveau, devenise foarte important pentru mine în ultimii trei ani.

Un prieten.

Îngerul păzitor al lui frate-meu.

Și sursa aprinderii călcâielor mele.

Dar apoi, acum un an, când am început clasa a douăsprezecea, Cam a venit acasă, în vizită, iar Jase s-a ținut după el și totul s-a transformat în ceva foarte complicat. Ceva ce o parte din mine nu voia decât să uite. Dar cealaltă parte refuza să renunțe la amintirea buzelor lui peste ale mele sau la senzația lăsată de mâinile lui atingându-mi ușor trupul sau la felul în care mi-a suspinat numele, ca și cum i-ar fi provocat o durere chinuitoare și intensă.

O, Dumnezeuule...

Din cauza amintirilor vii, obrazii mi s-au încălzit în spatele ochelarilor de soare și m-am întors cu fața spre geam, aproape tentată să îl las în jos și să-mi scot capul afară. Trebuia neapărat să mă controlez. Dacă ar afla Cam vreodată că Jase m-a sărutat, l-ar omorî și i-ar ascunde cadavrul pe un drum de țară, exact ca ăsta.

Și asta ar fi al naibii de păcat.

Creierul mi se goli de tot ce aș fi putut să spun, acum, când eu chiar aveam nevoie să-mi distrag atenția cu ceva. Condensul ceaiului și tremurul mâinilor mele făceau ținutul paharului un lucru dificil. Aș fi putut să-l întreb pe Cam despre Avery și ar fi mers, pentru că adora să vorbească despre Avery. L-aș fi putut întreba despre cursurile lui sau despre cum reîncepuse antrenamentul pentru preselecțiile echipei United, care urmau să aibă loc în primăvară, dar tot ce eram în stare să fac era să mă gândesc la faptul că aveam să îl văd, în sfârșit, pe Jase, într-o situație în care nu mai avea cum să fugă de mine.

Și asta era exact ceea ce făcuse toată prima săptămână de cursuri.

Copacii deși de pe marginea drumului începură să se rărească și, dincolo de ei, se puteau observa pajiști verzi. Cam

viră pe un drum îngust. Camioneta săltă printre gropi, provocându-mi o senzație de greață.

Când am trecut printre doi stâlpi maronii, sprâncenele mi-au coborât. Un gard din plasă împletită zăcea pe pământ, iar în partea stângă era un semn micuț din lemn pe care scria: WINSTEAD: PROPRIETATE PRIVATĂ. Ne-a întâmpinat un imens lan de porumb, dar tulpinile erau îngălbenite și uscate, arătând ca și cum mai aveau doar câteva zile până să se ofilească și să moară. Dincolo de ele, câțiva cai pășteau în spatele unui gard de lemn, din care lipseau mai multe scânduri. Vaci grase și fericite rătăceau pe toată partea stângă a proprietății.

Pe măsură ce ne apropiam, un grajd dărăpănat apărură în peisaj; un grajd vechi și înfiorător, ca acela din filmul Texas Chainsaw Massacre, cu tot cu terifianta giruetă tip cocoș care pendula pe acoperiș. La câțiva metri în spatele grajdului era o casă cu două nivele. Pereții albi erau de fapt gri și, încă din camionetă, puteam să îmi dau seama că tencuiala era foarte deteriorată. Câteva porțiuni din acoperiș erau acoperite cu prelată albastră, iar un horn arăta cam pe jumătate distrus. Cărămizi roșii, prăfuite, erau aliniată de-a lungul lateralei casei, de parcă încercase cineva să repare hornul, dar apoi se plictisise

și renunțase. Mai era, de asemenea, în spatele grajdului, un cimitir de mașini stricate, o mare ruginită de camioane și sedan-uri.

Ridicându-mă un pic mai dreaptă, șocul mă cutremură. Asta era ferma lui Jase? Din nu știu ce motiv, îmi închipuisem ceva mai... de actualitate?

Cam parcă mașina la câțiva metri distanță de grajd și opri motorul. Se uită la mine, urmărindu-mi privirea încremenită la casă. Oftă, desfăcându-și centura de siguranță.

– Părinții lui au dus-o foarte greu cu câțiva ani în urmă și abia acum au început să se pună pe picioare. Jase încearcă să-i ajute cu ferma și restul, dar, după cum poți vedea...

Ferma avea nevoie de mai mult ajutor decât putea să ofere Jase.

Am clipit.

– E... încântătoare.

Cam râse.

– Drăguț din partea ta să zici asta.

Degetele mi s-au strâns în jurul paharului cu ceai, în semn defensiv.

– Este.

– Îm-hâm.

Își întoarse în față șapca de baseball, acoperindu-și ochii. Smocuri de păr negru i se îțeau de sub marginea din spate.

Am dat să vorbesc, dar o mișcare pe care am văzut-o cu colțul ochiului mi-a distras atenția.

Ieșind în viteză dintr-o parte a grajdului, un băiețel așezat într-un mini-tractor John Deere țipa și chiuia. Brațele lui dolofane erau întinse la maxim, în timp ce palmele îi erau încleștate pe volan. O claie de păr castaniu cârlionțat lucea în soarele puternic de august. Jase împingea tractorul din spate și chiar dacă abia îl puteam auzi, eram convinsă că scotea sunete de motor. Săltau de-a lungul pietrișului denivelat. Jase râse, în timp ce fratele lui mai mic striga:

– Mai repede! Hai mai repede!

Jase îl astâmpără pe frate-său, împingând tractorul în așa fel, încât se opri cu o mișcare în zig-zag în fața camionetei, iar Jack țipă, strângând volanul. Nori de praf zburară în aer.

Și apoi Jase se ridică.

O, uau-uu!

Am rămas cu gura căscată. Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut face să-mi dezlipesc privirea de splendoarea din fața mea.

Jase era la bustul gol, iar pielea îi lucea de transpirație. Nu eram sigură ce nație se ascundea în compoziția familiei lui.

Trebuie să fi fost ceva spaniol sau mediteranean, pentru că avea o nuanță a pielii de un bronz natural care se păstra așa tot timpul anului.

În timp ce ocolea tractorul, mușchii lui făceau lucruri fascinante: pulsau și se întindeau. Pectoralii îi erau complet formați și avea umerii lați. Era genul de musculatură pe care nu o puteai obține decât ridicând baloți de fân. Băiatul era definit. Mușchii abdomenului i se încordau la fiecare pas. Avea șase pătrățele foarte bine conturate. Numai bune de atins. Jeanșii i se lăsau pe șolduri indecent de jos, atât de jos încât mă întrebam dacă mai avea altceva pe el, în afara de blugi.

Era prima dată când îi vedeam tatuajul întreg. Încă de când ne-am cunoscut, am întrezărit părți din el pe umărul stâng, ivindu-se deasupra gulerului și de sub mânecile tricourilor. Nici nu am știut ce e, până acum.

Tatuajul era masiv; un nod infinit de un negru intens, care începea la baza gâtului, arcuindu-se și încolăcindu-se pe umărul lui stâng și cobora până la jumătatea brațului. În partea de jos, două bucle opuse una alteia semănau cu niște șerpi împlețiți ce se priveau față în față.

Era perfect potrivit pentru el.

Ridicându-mi privirea la loc, o fierbințeală mi se răspândi pe obraji, apoi îmi alergă pe gât în jos, iar gura îmi era uscată ca deșertul.

Mușchii viguroși de pe brațele lui s-au contractat când l-a ridicat pe Jack din scaunul șoferului, ținându-l în aer, deasupra capului său. S-a învârtit în cerc, râzând zdravăn, iar Jack chițăia și se zbătea.

Mi-au explodat ovarele.

Jase îl lăsă din brațe pe Jack și strigă la frate-meu, exact în momentul în care Cam deschise portiera șoferului, dar eu habar n-aveam ce i-a spus. Se îndreptă din nou, coborându-și mâinile pe șolduri. Uitându-se în camionetă, ochii i se îngustară.

Jase era absolut minunat. Nu puteai să zici asta despre multe persoane din lumea reală. Poate despre celebrități sau vedete rock, dar rar vedeai pe cineva atât de uluitor cum era el.

Părul lui, o nuanță bogată de cafeniu-roșcat, era o dezordine de bucle ce-i cădeau pe față. Avea pomeții lați și bine definiți. Buzele lui pline puteau fi foarte expresive. O urmă de barbă îi umbrea linia puternică a obrazului. Nu avea gropițe ca mine sau Cam, dar atunci când zâmbea, avea unul dintre cele mai

deschise și mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut vreodată la un băiat.

Acum, însă, nu zâmbea.

O, nu, se holba în camionetă cu capul lăsat într-o parte.

Înfierbântată cum eram, am sorbit o înghițitură din ceaiul dulce și am privit prin parbriz, absolut fascinată de întregul potențial pentru făcut copii etalat în fața mea. Nu că aș fi fost pornită pe făcut copii, dar la câteva reprize de antrenament m-aș fi băgat.

Cam se strâmbă.

– Hei, e băutura lui!

– Scuze.

Am roșit, îndepărtând paharul. Nu că ar fi contat. Nu era ca și cum eu și Jase nu mai făcuserăm niciodată schimb de salivă.

De partea cealaltă a parbrizului, Jase mimă cuvântul *rahat* și se întoarse cu spatele. Oare urma să fugă din nou? O, la naiba, nu! Ceaiul lui dulce era la mine!

În grabă, mi-am desprins centura de siguranță și am împins portiera. Piciorul mi-a alunecat afară din papuc și, deoarece Cam trebuia să dețină o camionetă grosolană, una care se înălța cu aproape un metru deasupra asfaltului, era o diferență enormă între locul în care mă aflam eu și unde era pământul.

Cândva, fusesem grațioasă. Drace, doar eram dansatoare, una antrenată și al naibii de bună, cu un echilibru care ar fi făcut până și gimnastele să se înverzească de invidie, dar asta a fost înainte de a-mi rupe ligamentul încrucișat anterior, înainte de saltul fatal care mi-a pus în așteptare speranța de a deveni dansatoare profesionistă. Totul: visele mele, planurile mele, viitorul meu, au fost oprite, de parcă Dumnezeu apăsase butonul roșu de pe telecomanda vieții.

Iar eu urma să mănânc pământ în mai puțin de o secundă.

Am întins mâna ca să mă agăț de ușă, dar nu am ajuns-o. Laba care urma să atingă prima solul era atașată de piciorul cel bolnav și nu îmi putea susține greutatea. Aveam să mă prăbușesc și să explodez în fața lui Jase, sfârșind cu tot ceaiul vărsat în creștetul capului.

În cădere, am sperat să aterizez în nas, pentru că, măcar așa, nu aș fi fost nevoită să-i văd expresia feței.

Două brațe s-au repezit de nicăieri, prinzându-mă cu palmele de umeri. Acum am fost pe orizontală, jumătate afară din camionetă, iar în secunda doi am revenit în poziție verticală. Picioarele mi s-au bălăngănit în aer timp de o clipită, apoi mi-am regăsit echilibrul, strângând la piept paharul de ceai.

– Doamne, Dumnezeule, ai să-ți rupi gâtul!

O voce profundă vibră prin mine, zbârlindu-mi firisoarele de păr minuscule de pe tot corpul.

– Te simți bine?

Mă simțeam mai mult decât bine! Capul mi se lăsă într-o parte. Eram în contact direct și personal cu pieptul cel mai perfect pe care l-am văzut vreodată. Am urmărit cu privirea cum un strop de transpirație i s-a scurs pe centrul pieptului și peste mușchii abdominali sculptați, pentru ca apoi să dispară în părul fin de sub stomac. Acele firisoare formau o dâră care continua până sub talia pantalonilor.

Cam înconjură, grăbit, camioneta.

– Te-ai lovit la picior, Teresa?

Nu am mai fost atât de aproape de Jase de un an, iar el mirosea nemaipomenit, a bărbat, cu o urmă estompată de parfum. Mi-am ridicat privirea, dându-mi seama că ochelarii de soare mi-au căzut.

Gene dese încadrau ochi ce aveau o nuanță uimitoare de gri. Prima oară când i-am văzut, l-am întrebat dacă erau reali. Jase a râs și m-a invitat să îi ating cu degetul pentru a afla răspunsul.

Acum, însă, nu râdea.

Privirile ni s-au întâlnit și intensitatea din ochii lui m-a lăsat fără suflare. Îmi simțeam pielea arzând, de parcă stătusem în soare toată ziua.

Am înghițit în sec, rugându-mi creierul să-și reia activitatea.

– Ceaiul tău dulce e la mine.

Sprâncenele lui Jase se furișară în sus, pe frunte.

– Te-ai lovit la cap? mă întrebă Cam, oprindu-se lângă noi.

Un val de căldură îmi invadează obrajii.

– Nu. Poate. Nu știu.

Afișând un zâmbet forțat și sperând că nu avea să pară sinistru, i-am întins paharul cu ceai.

– Poftim.

Jase mi-a dat drumul la brațe și a luat băutura, iar eu mi-am dorit să nu fi fost atât de nerăbdătoare să-i împing paharul în față, pentru că, poate așa, încă m-ar mai fi ținut.

– Mersi, ești sigură că n-ai pățit nimic?

– Da, am mormăit, uitându-mă în jos.

Ochelarii de soare erau căzuți lângă roată. Oftând, i-am ridicat, i-am curățat de praf și i-am pus din nou la ochi.

– Mulțumesc pentru că... mm, pentru că m-ai prins.

Se uită lung la mine preț de un moment, apoi se întoarce cu spatele, în timp ce Jack alergă spre el, cu un tricou în mână.

– L-am găsit! zise băiețelul, fluturându-l ca pe un steag.

– Mersi.

Jase i-l luă din mână și îi dădu la schimb paharul cu ceai. Ciufuli părul copilului, apoi, spre marea mea dezamăgire, își trase tricoul pe cap, acoperindu-și trupul. Se uită spre Cam.

– Nu știam că e și Teresa cu tine.

În ciuda căldurii, un fior rece îmi trecu pe piele.

– Eram prin zonă, îi arătam orașul, ca să se poată descurca singură prin împrejurimi, îi explică el, rânjind la micul ștregar, care se furișa, încet, spre mine.

– N-a mai fost până acum în zona asta.

Jase încuviință din cap și își luă ceaiul înapoi. Erau șanse mari ca Jack să îi fi băut jumătate din el în acel scurt interval de timp. Apoi se îndreptă spre grajd. Fusesem expediată. Pur și simplu. Am simțit o arsură în gât, dar am ignorat-o, dorindu-mi să fi păstrat paharul.

– Tu și Avery veniți la petrecerea din seara asta, nu-i așa? întrebă Jase, sorbind o înghițitură din ceai.

– Este Luau². Nu ratăm noi așa ceva.

Cam zâmbi larg, arătându-și gropița din obrazul stâng.

– Aveți nevoie de ajutor la organizare?

² Sărbătoare tradițională din Hawaii.

Jase clătină din cap.

– Se ocupă bobocii de asta.

Aruncă un ochi spre mine și am crezut, timp de o secundă, că voia să întrebe dacă aveam de gând să vin și eu.

– Am câteva lucruri de rezolvat aici mai întâi, apoi mă îndrept spre casă.

Dezamăgirea mă lovi cu intensitate, durerea ei amestecându-se cu arsura din gât. Am deschis gura, dar am închis-o imediat la loc. Ce aș fi putut să îi spun de față cu fratele meu?

O mână mică m-a apucat de tivul tricoului și m-am uitat în jos, într-o pereche de ochi cenușii, copilăroși și sentimentali.

– Bună, spuse Jack.

Buzele mi se arcuiră într-un mic zâmbet.

– Bună și ție.

– Ești frumoasă, continuă el, clipind.

– Mulțumesc.

Nu mi-am putut stăpâni râsul. Era oficial. Îmi plăcea copilul acesta.

– Și tu ești foarte chipeș.

Jack rânji.

– Știu.

Am răs din nou. Fără nicio îndoială, acest puști era fratele mai mic al lui Jase.

– Bine, e suficient, Casanova.

Jase goli paharul cu ceai și îl aruncă la coșul de gunoi din apropiere.

– Nu te mai da la fată.

Îl ignoră pe Jase, întinzându-mi mâna.

– Eu sunt Jack.

I-am luat mânuța într-a mea.

– Eu sunt Teresa. Cam e fratele meu.

Jack îmi făcu un semn în jos cu degetul lui dolofan și îmi șopti:

– Cam nu știe cum să înșeueze un cal.

M-am uitat la băieți. Vorbeau despre petrecere, însă Jase era cu ochii pe noi. Privirile ni s-au întâlnit și, la fel cum a făcut de când am venit eu la Shepherd, a întrerupt contactul vizual dureros de repede.

Întorcându-mi atenția la Jack, în piept mi s-a aprins un fior de frustrare.

– Vrei să știi un secret?

– Da!

Zâmbetul de pe fața lui crescui.

– Nici eu nu știu cum să înșueez un cal. Și nici nu am călărit vreodată unul.

Ochii i s-au mărit, rotunzi ca luna.

– Jase! strigă el, rotindu-se spre frate-său. Ea n-a mai călărit niciodată!

Ei bine, secretul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

Jase s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri.

– E adevărat. Caii mă sperie ca naiba.

– N-ar trebui. Sunt niște animale destul de blânde. Probabil ți-ar plăcea.

– Ar trebui să-i arăți! Jack se repezi la Jase, lipindu-se practic de pantalonii lui. Ai putea să o înveți și pe ea așa cum m-ai învățat pe mine.

Inima îmi tresări în piept, pe de o parte datorită posibilității ca Jase să mă învețe ceva și pe de alta, din cauza fricii mele de acești dinozauri. Unii oameni se temeau de șerpi sau păianjeni. Alții de fantome sau de zombi. Eu mă temeam de cai. Părea o frică logică, având în vedere faptul că un cal putea să te omoare călcându-te în picioare.

– Se spune “învățat”, nu “învățat” și sunt convins că Tess are lucruri mult mai importante de făcut decât să se plimbe pe-aici călare pe un cal.

Tess. Am tras aer în piept. Așa mă alinta el, fiind singura persoană care mă striga așa, dar nu mă deranja. Chiar deloc. În timp ce Jack a cerut să știe de ce eu i-am spus că numele meu era Teresa și Jase i-a explicat că Tess era o poreclă, am fost trasă înapoi în amintirea ultimei dăți când mi se adresase așa.

Nici prin cap nu-ți trece câte lucruri mă faci să vreau, mi-a zis el, mângâindu-mi obrazul cu buzele și trimițându-mi fiori pe șira spinării. Habar n-ai tu, Tess.

– Te superi dacă folosesc toaleta înainte de a pleca? Trebuie să mă întorc, spuse Cam. I-am promis lui Avery că mergem să luăm cina înainte de petrecere.

– Te conduc eu, anunță Jack, apucându-l de mână.

Jase ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt sigur că știe unde e baia.

– E în regulă, dădu Cam din mână. Hai, amice, arată-mi drumul.

Cei doi se îndreptară spre casă, iar noi am rămas, oficial, singuri. O pasăre colibri și-a luat zborul în pieptul meu, săltând viguros de jur împrejur, de parcă ar fi vrut să-și croiască drum afară din mine ciugulind, și afară se porni o briză caldă, ciufulindu-mi firele de păr desprinse din coadă.

Jase îi privi pe Cam și Jack alergând prin petele de iarbă verde, ca un om ce urmărea cu privirea ultimul colac de salvare luat de pe Titanic, atunci când vasul începea să se scufunde. Ei bine, asta era cam jignitor, ca și cum a fi singur cu mine era același lucru cu a se îneca și a fi ronțait de rechini trabuc.

Mi-am încrucișat brațele la piept, strângând din buze. Simțeam cum nervii îmi înțepă pielea, dar disconfortul vizibil pe fața lui ustura mult mai rău. Situația nu a fost mereu așa. Și, în mod sigur, relația dintre noi a fost mult mai bună, cel puțin până în noaptea în care m-a sărutat.

– Ce-ți mai face piciorul?

Faptul că mi-a vorbit m-a uimit și am început să mă bâlbâi.

– Ăăă, nu face așa de rău. Abia dacă mă mai doare.

– Cam mi-a povestit despre asta, atunci când s-a întâmpat. Mi-a părut foarte rău să aud așa ceva. Serious.

Făcu o pauză și strânse din ochi, iar linia maxilarului i se încorda.

– Când vei putea să reiei dansul?

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

– Nu știu. Sper că în curând, imediat ce primesc aprobare de la medic. Deci, ține-mi pumnii.

Jase își încruntă sprâncenele.

– Îți țin pumnii. Totuși, e nașpa. Știu cât de mult înseamnă dansul pentru tine.

Tot ce am putut să fac a fost să aprob din cap, fiind mult mai afectată decât ar fi trebuit de înțelegerea sinceră din găsul lui.

Privirea lui cenușie își găsi drumul, în cele din urmă, înapoi la a mea și am tras adânc aer în piept. Ochii lui... nu încetau niciodată să mă prostească de uimire sau să îmi creeze dorința de a face lucruri nebunesc de bune. Acum, ochii lui erau de un cenușiu profund, ca norii de furtună.

Jase nu era fericit.

Trecându-și o mână prin părul transpirat, expiră profund. Un mușchi din maxilarului său începu să se zbată. Iritarea din interiorul meu se transformă în ceva nedeslușit, făcând ca arsura din gât să mi se mute mai sus, la ochi. Îmi repetam la nesfârșit că el nu știa, că, sub nicio formă, el nu avea de unde să știe ce simțeam, că durerea și rana adâncă lăsată de respingere nu erau din vina lui. Eu eram doar sora mai mică a lui Cam; motivul pentru care Cam intrase în atât de multe probleme în urmă cu aproape patru ani și pentru care Jase începuse să ne viziteze acasă în fiecare weekend. Eram doar un sărut furat. Nimic mai mult.

Am dat să mă întorc, să urc în camionetă și să îl aștept acolo pe Cam, înainte de a face vreun lucru jenant, cum ar fi să plâng în hohote. De când mă accidentasem la picior sentimentele mele erau foarte instabile, iar faptul că îl vedeam pe Jase nu îmi era deloc de ajutor.

– Tess. Așteaptă...

Cu picioarele lui lungi, Jase străbătu distanța dintre noi făcând un singur pas, oprindu-se atât de aproape, încât tenișii lui uzați mai că îmi atingeau degetele de la picioare. Se întinse către mine, mâna zăbovindu-i în dreptul obrazului meu fără a mă atinge, dar căldura emanată de aceasta îmi marcă pielea.

– Trebuie să stăm de vorbă.

DOI

Șuvița de păr după care s-a întins Jase a zburat neatinsă peste obrazul meu, cuvintele apăsând între noi. Stomacul mi s-a strâns, exact ca în acele momente dinainte de a păși pe scenă. De fiecare dată când luam poziția de dans în fața juriului, așteptând să înceapă muzica, frica îmi îngheța sufletul. La oricât de multe concursuri m-aș fi înscris și indiferent câte recitaluri aș fi susținut, întotdeauna a existat o clipă în care nu mi-am dorit nimic altceva decât să fug de pe scenă.

Dar nu am fugit niciodată, iar acum cu Jase era la fel. Nu aveam de gând să dau bir cu fugiții de la această discuție. Cu mult timp în urmă, fusesem o lașă. Prea speriată ca să spun adevărul despre ceea ce îmi făcuse Jeremy, fostul meu iubit scăpat din iad. Dar nu mai eram aceeași fată. Acum nu mai eram o lașă.

Am tras adânc aer în piept.

– Ai dreptate, trebuie să stăm de vorbă.

Jase își lăsă mâna în jos, uitându-se peste umăr, spre casă. Fără să spună un cuvânt, și-o puse pe spatele meu. Contactul m-a luat pe nepregătite, am tresărit, apoi am roșit.

– Vrei să faci câțiva pași cu mine?

– Sigur.

Pasărea Colibri s-a întors răzbunătoare, ciufulindu-mi o gaură prin piept.

Până la urmă nu ne-am îndepărtat foarte mult, din moment ce încă puteam fi văzuți din casă. Pe o bucată de teren atât de mare, mă gândeam că trebuiau să existe și locuri care să ne ofere mai multă intimitate, dar el mă conduse la gardul de scânduri din apropiere, cel care înconjura pășunea din fața locului în care caii mâncau liniștiți.

– Vrei să iei loc? m-a întrebat, dar înainte de a apuca să îi răspund că mă simțeam foarte bine în picioare, mâinile lui mari mi s-au așezat pe șolduri.

Am tresărit, iar el m-a ridicat de parcă nu aș fi cântărit mai mult decât fratele lui mai mic și m-a așezat pe scândura de sus.

– Așa ar trebui să fie mult mai bine pentru genunchiul tău.

– Genunchiul meu...?

– Nu ar trebui să stai mult în picioare.

Își strânse brațele la piept.

Mi-am încleștat degetele pe lemnul dur, acceptând numai pentru că ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să vorbesc despre genunchi. Nu spunea nimic, fixându-mă cu privirea, iar

eu aş fi vrut să rămân acolo, mută, forţându-l să deschidă subiectul.

Tăcerea mea nu a durat mai mult de cinci secunde, apoi am dat drumul primului lucru care mi-a venit în minte.

– E aiurea.

– Ce? se încruntă el.

– Denumirea de oraş.

Îşi dădu la o parte de pe faţă şuviţele castanii mai lungi.

– Te enervează denumirea de oraş?

– Spring Mills e măcar oraş? Teoretic, tu locuieşti în Spring Mills, nu?

Văzând privirea confuză a lui Jase, am ridicat din umeri.

– Adică, nu suntem, de fapt, tot în Hedgesville sau Falling Waters? Faptul că s-a construit un super Walmart aici, nu face din el un oraş.

Jase se uită la mine o clipă, apoi râse profund, cu un sunet bogat şi delicios. Dumnezeu să mă ajute, dar îmi plăcea la nebunie când râdea așa. Indiferent cât de supărată eram pe el sau cât de mult mi-aş fi dorit să îi aplic o lovitură de karate direct între picioare, atunci când râdea era ca şi cum soarele răsărea în ochii mei.

El s-a rezemat de gard și, înalt cum era, ochii ne-au ajuns la același nivel când s-a apropiat, trecându-și un braț pe după umerii mei. Mă trase mai aproape, atât de aproape încât, dacă aș fi ridicat capul, gurile ne-ar fi fost despărțite de doar câțiva centimetri. Inima îmi făcu, literalmente, mai multe plie-uri în piept. Dacă o discuție despre orașe false și magazine Walmart îi stârnise cheful de îmbrățișări, aș fi putut începe să numesc alte locuri, cum ar fi Darksville și Shanghai și...

– Sunt momente în care cred că nu ești întreagă la cap.

Mă strânse în brațe, sprijinindu-și bărbia pe creștetul meu, iar respirația mi se opri în gât.

– Dar îmi place asta la tine, îmi plăci tu. Foarte mult. Nu sunt sigur ce spune despre mine lucrul ăsta.

Plie-uri? Acum, inima mea era un ninja. Poate că, până la urmă, conversația noastră nu avea să mă facă să mă leagăn într-un colț. M-am relaxat.

– Că ești grozav?

El chicoti, iar mâna îi alunecă în jos, de-a lungul coloanei mele vertebrale, apoi dispăru. Se ridică pe gard, așezându-se lângă mine.

– Mda, ceva de genul ăsta.

Între noi se așternu tăcerea, apoi privirea îi poposi, din nou, asupra mea. Ochii lui erau acum aproape de un albastru pal.

– Chiar îmi plăci, îmi repetă, cu vocea mai caldă. Și tocmai de asta îmi este mult mai greu să lămuresc situația. Nici nu știu de unde să încep, Tess.

Ninja din inima mea se prăbuși la pământ, mort. Dar eu aveam o idee bună de unde ar fi putut să înceapă. Ca de exemplu, prin a-mi explica de ce nu a răspuns la niciun e-mail sau mesaj text după acea noapte, cu un an în urmă? Sau de ce nu a mai venit acasă cu Cam? Nu am avut ocazia să îi adresez aceste întrebări.

– Îmi pare rău, a continuat el, iar eu am clipit, tot aerul ieșindu-mi din plămâni. Ceea ce s-a întâmplat între noi? N-ar fi trebuit să se întâmple și îmi pare al dracului de rău.

Gura mi s-a deschis, dar n-am putut să scot niciun sunet. Îi părea rău? Mă simțeam de parcă mi-ar fi tras un pumn în piept pentru că, dacă îi părea rău, însemna că regreta ceea ce făcuse. Eu nu regretam, chiar deloc. Acel sărut... felul în care mă sărutase îmi dovedise că exista într-adevăr acel ceva numit atracție de necontrolat, acea dorință de mai mult care putea fi dureroasă în cel mai delicios mod posibil, și că puteau sări scânteii dintr-o atingere a buzelor. Să îl regret? M-am hrănit cu

acel sărut, punându-l undeva sus și comparându-le pe toate cele din trecut, care nu erau prea multe, și pe toate care au urmat, care erau și mai puține, cu acel sărut pe care el îl regreta.

– Băusem în seara aia, continuă el, acel mușchi din maxilarul lui bătând în ritm cu inima mea. Eram beat.

Am închis gura, procesând cele două cuvinte pe care tocmai le rostise.

– Erai beat?

Își feri privirea, încruntându-se și trecându-și din nou mâna prin păr.

– N-am știut ce făceam.

O senzație oribilă, de rău, mi se strânse în stomac. Era aceeași pe care am avut-o atunci când am coborât din acel salt greșit. Acea înfiorătoare senzație de sufocare a fost ca un avertisment al exploziei de durere care a urmat.

– Ai băut cam două beri în seara aia.

– Două? nu mă putea privi în ochi. Ăăă, știu că trebuie să fi fost mai multe.

– Trebuie să fi fost?

Vocea mi se subție și un alt tip de emoție începu să prindă contur în interiorul meu.

– Îmi amintesc foarte clar noaptea aceea, Jase! Abia dacă ai băut două beri. Nu erai beat.

Jase nu spuse nimic, dar falca lui lucra, de parcă era pe cale să-i crape molarii chiar în timp ce mă uitam la el. Faptul că își ceruse scuze era destul de rău, dar să pretindă că fusese beat? Asta era cel mai josnic mod de respingere.

– Practic, ceea ce vrei să zici e că nu m-ai fi sărutat dacă nu ai fi fost băut?

Am alunecat în jos de pe gard și mi-am întors spre el, rezistând impulsului de a-i trage un pumn în stomac. El a deschis gura, dar eu m-am grăbit să continui.

– Atât de dezgustător ți s-a părut?

Capul i s-a rotit brusc spre mine și ceva a luat foc în ochii lui cenușii, întunecându-le nuanța.

– Nu asta vreau să zic. N-a fost scârbos. A fost...

– Normal că n-a fost scârbos!

Au existat o mulțime de momente în viața mea, în care Cam mi-a reproșat că nu am avut bunul simț să îmi țin gura. Acesta se pregătea a fi unul dintre acele momente.

– Tu m-ai sărutat. Tu m-ai mângâiat. Tu mi-ai zis că habar n-am ce te fac să...

– Știu ce ți-am zis.

Ochii lui fulgerară într-o nuanță furioasă de mercur. Mă privi drept în față, sărind de pe gard cu o grație ce aproape părea de prădător.

– Numai că nu știu de ce am spus toate cuvintele alea. Trebuie să fi fost de la bere, pentru că nu există niciun alt motiv pentru care aș fi făcut sau spus toate acele chestii.

Durerea mi-a fost înlocuită de o furie arzătoare. Mâinile mi s-au strâns în pumni. Nu... nu berile erau de vină pentru lucrurile pe care le făcuse, în niciun caz.

– Doar nu ești copil, știai perfect ceea ce făceai. Și trebuie să fi simțit ceva, atunci când m-ai sărutat, pentru că nu poți săruta pe cineva în felul ăla și să nu simți nimic.

În momentul în care aceste cuvinte îmi părăsiră buzele, inima mi se clătină. Una era să gândesc toate astea, dar exprimarea lor cu voce tare arăta cât... cât de naiv sunau.

– De cât timp ai o pasiune pentru mine? Era normal să crezi că a însemnat ceva nemaipomenit. Iisuse Hristoase, Tess, de ce crezi că nu am vorbit cu tine în tot acest timp? Știam că ai să crezi că a fost mai mult, replică el, și obrajii mi se încălziră. A fost o greșeală. Nu sunt atras de tine, nu în modul ăsta.

M-am tras înapoi, ca și cum aș fi fost pălmuită. Și, Doamne, știam prea bine cum e să fii pălmuț. O parte din mine ar fi

preferat lovitura în locul a ceea ce simțeam acum. Ar fi trebuit să fug atunci când mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă. Sau, cel puțin, să plec șchiopătând înapoi la camionetă. Ducă-se dracului curajul și agresivitatea. Durerea și rușinea mi se urcară până în gât, umplându-mi ochii. Aparent, eram la fel de transparentă ca o fereastră și mă bucuram că ochelarii de soare îmi ascundeau sentimentele, dar el tot trebuie să fi văzut ceva în expresia mea, pentru că închise scurt ochii.

– Drace, înjură printre dinți și pielea din jurul gurii lui se albi. N-am vrut să o zic așa. Eu...

– Ba cred că ai vrut! m-am răstit, făcând încă un pas în spate.

Jase avea dreptate. Acea noapte fusese o greșală, un sărut idiot, căruia eu îi adăugasem sentimente și îl înflorisem în fanteziile mele, cât timp el lipsise. Nu cred să mă fi simțit vreodată mai prost ca acum.

– Mai clar de-atât nici nu se putea.

Înjură din nou, scurtând distanța dintre noi, coborându-și bărbia și lăsând câteva șuvițe de păr să îi cadă pe față.

– Tess, tu nu înțelegi...

Am râs scurt, în timp ce umilința se revărsă prin mine ca apa printr-un baraj rupt.

– O, sunt sigură că înțeleg perfect. Regreți. Am priceput. A fost o greșală. Probabil nu vrei să ți se amintească de ea. E vina mea. Nici nu mai contează. Las-o baltă.

Vorbeam incoerent, dar nu îmi puteam înfrâna cea mai proastă încercare de a scăpa basma curată. Mi-am continuat discursul fără să mă uit la el. Nu am putut să îl privesc, așa că mi-am concentrat atenția pe tenișii lui pătați de iarbă.

– Oricum n-am să mai fiu pe-aici prea mult timp. Imediat ce mi se vindecă genunchiul, am să plec. Și asta se va întâmpla foarte curând. Deci, nu trebuie să-ți faci griji că vei da de mine mereu, sau că am să-ți mai amintesc vreodată despre asta. Doar nu ești singurul tip care m-a...

– Care te-a sărutat?

La auzul răcelii din tonul lui, m-am uitat în sus. Ochii i s-au micșorat, până când au rămas doar două fâșii subțiri, argintii.

– Câți bărbați te-au sărutat, Teresa?

Nu mulți. Îi puteam număra pe degetele de la o mână, și nu aveam nevoie decât de două pentru cei care trecuseră de etapa asta, dar mândria își înfipse ghearele în mine.

– Destui, i-am răspuns, încrucișându-mi brațele la piept. Mai mult decât suficienți.

– Pe bune?

Ceva îi fulgeră pe față.

– Frate-tău știe?

Am pufnit în răs.

– De parcă aș discuta cu frate-meu despre așa ceva. Sau parcă ar putea el să-mi dicteze pe cine sau unde să-mi pun buzele.

– Unde? repetă el, cu capul lăsat într-o parte, ca și cum s-ar fi chinuit să înțeleagă expresia.

Atunci când se decise care, mai exact, ar fi putut fi înțelesul spuselor mele, umerii lui lași se încordară.

– Unde îți pui tu buzele?

– Mm, asta nu e treaba ta!

Privirea îi deveni tăioasă.

– Ba sigur că e treaba mea!

Oare trăia într-un univers paralel?

– Nu prea cred.

– Tess...

– Nu-mi mai spune așa! m-am răstit la el, trăgând adânc aer în piept.

Jase se întinse spre mine, iar eu m-am ferit cu ușurință de strânsoarea lui. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum, era să mă atingă. Pe trăsăturile lui izbitoare se așternu fermitatea.

– Unde crezi că te...

Ușa din fața casei se trânti în spatele nostru, salvându-mă. Văzându-l pe fratele lui mai mic gonind prin iarbă și pietriș, Jase se trase înapoi, inspirând adânc.

De la o distanță de vreo doi metri, băiețelul se aruncă pe Jase, țipând:

– Mantia lui Superman! Mantia lui Superman!

Îl prinse pe Jack și îl întoarse, prinzându-i mâinile în jurul gâtului său. Jack atârna pe spatele lui, cam ca o mantie în carne și oase.

– Scuze că a durat atât de mult, zâmbi Cam, neafectat de tensiunea insuportabilă pe care o simțeam eu. Mama ta avea limonadă. Și prăjitură cu sirop de mere. Trebuia neapărat să o încerc.

Jase zâmbi, dar, în același timp, își coborî bărbia.

– E de înțeles.

Am rămas acolo, ca o statuie. O pasăre ar fi putut face caca în capul meu și eu nu m-aș fi mișcat. Degetele îmi erau amorțite de la cât de strâns îmi ținusem pumnii.

Jase se întoarse într-o parte, iar Jack îmi zâmbi.

– Ai de gând să înveți să călărești?

Nu mi-am dat seama imediat despre ce era vorba, dar când am făcut-o, nu am știut ce să-i răspund. Mă îndoiam că Jase voia să îmi mai vadă vreodată fața pe la ferma lui, chiar dacă aș fi avut eu tupeul să mă cațăr pe una din cheștiile alea.

Cam se holba la mine, cu sprâncenele ridicate, Jase se holba la pământ, cu fălcile încordate, iar Jack îmi aștepta răspunsul.

– Nu știu, am zis, în cele din urmă, cu vocea răgușită.

Străduindu-mă să nu mă înjosesc și mai rău, am zâmbit forțat.

– Dar dacă mă hotărâsc, tu ai să mă ajuți să învăț, nu-i așa?

– Da! rânji Jack. Pot să te învăț!

– “Învăț”, murmură Jase, punându-și mâinile pe după genunchii lui Jack. Cum spuneam, amice, probabil are lucruri mai bune de făcut.

– Nimic nu e mai bun decât să călărești, îl contrazise Jack.

Ținându-l strâns pe fratele său, Jase se îndreptă și se uită la mine. Avea o expresie indescifrabilă și mi-am dorit să nu fi adus vorba despre călărie. Acum, probabil credea că vorbisem serios și că încercam să găsec o modalitate de a-l revedea.

După toate astea, sincer, nu voiam să mai dau, vreodată, ochii cu el.

Mă durea să realizez că simțeam asta. Înainte de sărut, deveniserăm prieteni – prieteni buni. Ne scriam mesaje text, e-mail-uri. Vorbeam ori de câte ori venea cu Cam. Acum, totul era distrus.

Nu am să plâng. Nu am să plâng. Asta era mantra mea personală, în timp ce m-am târât înapoi la camionetă și m-am urcat în ea, folosind piciorul cel bun ca să mă ridic în scaun. Nu am să plâng din cauza nemernicului. Mi-am spus, de asemenea, să nu mă mai holbez la Jase, dar l-am urmărit jucându-se cu fratele lui până s-a întors al meu.

– Ești gata de plecare? mă întrebă Cam, închizând portiera șoferului.

– Gata.

Aveam vocea neobișnuit de groasă.

Pornind motorul, îmi aruncă o privire. Se încruntă.

– Te simți bine?

– Da, i-am răspuns, dregându-mi gâtul. E de la alergie.

Mă așteptam la expresia de îndoială care i-a apărut pe chip. Eu nu sufeream de alergie, iar frate-meu știa asta.

* * *

Cam m-a lăsat în fața complexului West Woods. După ce l-am rugat să o salute pe Avery din partea mea, am ieșit, cu grijă, din camionetă și m-am îndepărtat pe cărarea îngustă, spre Yost Hall, scoțându-mi cartela de acces.

Am avut noroc să prind loc în căminul studențesc. Pentru că m-am înscris târziu, toate camerele din Kenamond Hall și Gardiner Hall, căminele rezervate, de obicei, pentru boboci, erau ocupate. Aproape că nu am primit un loc. Cu o zi înainte de începerea cursurilor, m-am prezentat la Departamentul de Reședințe, rugându-i să mă repartizeze undeva, oriunde. Singura mea alternativă era să mă mut cu Cam și, oricât l-aș iubi pe frate-meu, să locuiesc cu el era ultimul lucru pe care mi-l doream.

S-au vărsat lacrimi. S-au tras niște sfori și am ajuns într-un apartament rezidențial din West Woods, cu mult mai bun decât micile cutii de chibrituri pe care le numeau camere în celelalte cămine.

Folosindu-mi cartela, m-am strecurat în aerul răcoros și m-am îndreptat spre casa scării. Aș fi putut să iau liftul până la etajul al treilea, dar m-am gândit că mersul pe jos și urcarea scărilor erau bune pentru piciorul meu, neavând aprobarea medicului pentru a face ceva mai activ. Dar, în curând, aveam

să o primesc. Era necesar să o primesc, pentru că, dacă în primăvară aveam să mă întorc în studioul de dans, trebuia să îmi recuperez forma.

Am ajuns la ușa apartamentului meu, gâfâind. Modul în care corpul meu a trecut de la a fi Terminator la Sponge Bob într-o perioadă de timp atât de scurtă mă scotea din minți.

Oftând, am introdus cartela și am intrat în camera de zi a apartamentului. Nu voiam nimic altceva, decât să mă urc în pat, să-mi bag capul sub pernă și să pretind că ziua de astăzi nu se întâmplase niciodată.

Dar asta ar fi însemnat să cer prea mult.

Am răsuflat zgomotos, când am văzut eșarfa roz atârnată de clanța dormitorului. Am închis ochii și am gemut.

Eșarfele roz erau numele de cod pentru “intră pe riscul tău”. Cu alte cuvinte, colega mea de cameră servea o porție de amor fierbinte. Sau erau înăuntru, certându-se pe șoptite și dacă se certau pe șoptite, curând aveau să se certe cu voce tare.

Bine măcar că aveam acces la baie.

Am șchiopătat până la canapeaua maronie, uzată și m-am trântit pe ea cu eleganța unei oi gestante, lăsând poșeta să cadă lângă mine. Ridicându-mi piciorul bolnav pe măsuța de cafea, m-am întins, sperând ca durerea din genunchi să se calmeze.

O bubuitură înfundată din cealaltă parte a zidului mă făcu să tresar. M-am uitat peste umăr, încruntându-mă la perete. Nicio secundă mai târziu, un geamăt înăbușit îmi zbârli părul de pe ceafa.

Nu părea un geamăt de plăcere, din cele pe care le scoți când ești pe punctul de a atinge marele O. Nu că aș fi știut cum suna unul ca acela. Cele câteva ori în care făcusem sex se încheiaseră, în cele din urmă, cu mine blestemând toate romanele de dragoste care mă făcuseră să cred că aveam să plutesc printre nori. Dar asta nu suna bine.

Cu piciorul tot pe masă, m-am întins, străduindu-mă să aud ce se petrecea în dormitor. Debbie Lamb, colega mea de cameră, era în anul doi și părea o fată foarte plăcută. Nu mă răstignise pentru că i-am stricat ceea ce ar fi fost, cel mai probabil, un semestru întreg singură în cameră, până când am apărut eu și era, de asemenea, foarte inteligentă și liniștită.

Dar prietenul ei era cu totul altă poveste.

După câteva secunde, am auzit un foarte distinctiv mormăit masculin. Cu obrajii în flăcări, m-am sucit atât de repede, că aproape mi-am rupt gâtul. Am înhățat o pernă și mi-am pus-o pe față.

Fără niciun dubiu, făceau sex.

Iar eu stăteam aici, pândindu-i, ca o ciudată.

– O, Doamne, am zis cu voce înfundată. De ce sunt eu la facultate?

Ca un memento, o durere surdă îmi izbucni în genunchi.

Încet, am coborât perna. Ușa de vizavi de mine, cea care dădea în celălalt dormitor al apartamentului, rămase închisă. Nu le văzusem niciodată pe colocatare, de când începusem școala. Eram aproape convinsă că erau invizibile, oricum, ciudate, sau puse sub protecția martorilor și forțate să se ascundă în camera lor. Sigur nu erau moarte, pentru că le auzeam, uneori, când stăteam în camera de zi. Amuțeau de fiecare dată când mă auzeau umblând prin apartament.

Ciudat.

Potrivindu-mi pernuța pe piept, am băgat mâna în geantă și am scos telefonul mobil. Preț de o secundă, m-am gândit să îi trimit un mesaj lui Sadi, dar nu mai vorbisem cu ea de când am plecat de la studioul de dans, în luna iulie. Nu mai ținusem legătura cu niciunul dintre prietenii mei de atunci.

Cei mai mulți dintre ei erau în New York. Sadi începea cursurile Școlii de Balet Joffrey, aceeași școală la care obținusem și eu o bursă completă. Ei trăiau viața mea, visul meu. Dar bursa nu fusese anulată. Instructorii au suspendat-o,

promițându-mi un loc toamna următoare, dacă rana de la picior mi se vindeca până atunci.

Am lăsat telefonul înapoi, în poșetă și m-am lăsat pe spate, strângând perna la piept. Doctorul Morgan, specialistul de la WVU³ care m-a operat, credea că aveam șanse în proporție de nouăzeci la sută de a-mi reveni complet, atât timp cât nu mai sufeream vreun alt traumatism. Majoritatea oamenilor ar crede că erau șanse bune, dar acei zece la sută mă speriau ca naiba și refuzam categoric să îi iau în considerare.

După alte patruzeci și ceva de minute, ușa de la dormitor se deschise și Debbie ieși din cameră, trecându-și o mână prin părul ei șaten, până la umeri, netezindu-i vârfulurile. Dădu cu ochii de mine și se înroși la față.

Apoi se crispă.

– Oh! Nu stai aici de prea mult timp, nu-i așa?

– Nu, doar de câteva minute...

Uitându-mă mai atent la ea, în timp ce își netezea marginea bluzei înflorate, vocea mi se stinse. Ochii ei erau roșii și umflați. Se certaseră. Din nou. Probabil că acum se împăcaseră, dar se certau atât de mult, încât mă întrebam când mai aveau timp pentru altceva în afară de ceartă și sex de împăcare.

³ West Virginia University.

Apăru și Erik, degetele zburându-i pe ecranul telefonului său mobil. Părul lui scurt, întunecat, stătea drept, în sus. Arăta bine, nu puteam să neg, dar nu îi înțelegeam puterea de atracție. Deloc. Era cunoscut în frăția din care făcea parte Jase, fusese un fel de vedetă locală de baschet în anii de liceu, dar avea personalitatea unei hiene încolțite.

Punându-și telefonul în buzunarul blugilor, îmi zâmbi, dar era un zâmbet nervos, unul care mă neliniștea.

– Te simți bine? am întrebat-o.

– Bineînțeles că e bine, răspunse Erik, râzând.

M-am uitat fix la ea, ignorându-l, dar ea a dat rapid din cap.

– Da, mă simt perfect. Mergem să luăm ceva de mâncare înainte de petrecere. Vrei să vii?

Gura mi s-a deschis, dar imediat Erik a răspuns și în locul meu.

– După cum arată, o cam deranjează genunchiul, așa că, probabil, vrea să rămână aici.

Am închis gura.

Debbie părea stânjenită, dar Erik începu să o împingă către ușă.

– Vii la petrecere?

Nu fusesem invitată cu adevărat, dar știam că, dacă m-aș fi prezentat, nimeni nu ar fi comentat nimic, nimeni cu excepția lui Jase, iar pe el chiar nu voiam să îl văd. Am ridicat din umeri.

– Încă nu sunt sigură.

Ea a zăbovit.

– Bine, păi...

– Iubito, haide, îmi e al dracului de foame.

Erik o apucă de braț, lăsându-i semne pe piele, sub degetele lui.

– Se face târziu.

Văzând felul cum a apucat-o, în stomac mi se aprinse un foc mocnit. De câte ori nu mă apucase Jeremy la fel? De prea multe, ca să le pot număra. Priveliștea asta mă făcea să îmi fie greață. Mă făcea să mă gândesc la lucruri pe care era mai bine să le uit.

Zâmbetul șovăitor al lui Debbie dispăru de tot.

– Să-mi trimiți un mesaj, dacă vrei sau ai nevoie de ceva.

Erik mormăi în barbă, apoi plecară. Iar eu stăteam acolo, cu piciorul proptit pe măsuța de cafea, cu ochii la ușă, dar cu gândurile în urmă cu doi ani.

– Știi că îmi e al dracului de foame, spuse Jeremy, apropiindu-se de mine și apucându-mă de braț.

M-a strâns până când am țipat de durere. Deodată, mașina mi se păru mult prea mică. Nu era destul aer.

– Ce făceai, de a durat atât de mult? Vorbeai la telefon?

– Nu!

Știam că trebuie să rămân nemișcată, să nu mă trag din strânsoarea lui, pentru că asta l-ar fi înfuriat și mai rău.

– Doar am vorbit cu Cam.

S-a relaxat, iar degetele și-au slăbit strânsoarea.

– A venit acasă?

Am dat din cap că nu.

– Am vorbit cu el...

– La telefon?

Într-o secundă, trăsăturile lui se transformară din drăguțe în monstruoase. Degetele i s-au înfipt în carnea mea, prin pulover și am tresărit.

– Parcă nu vorbeai la telefon!

Am alungat amintirea, ușurată să descopăr că tot ce mai simțeam erau rămășițe de furie. Mult timp după aceea, mi se făcea greață numai dacă mă gândeam la el, dar acele zile erau de domeniul trecutului.

Jeremy fusese un agresor, dar eu nu mai eram o victimă. Se terminase și trecusem peste ceea ce îmi făcuse. Se terminase. Se terminase. Se terminase.

Luându-mi privirea de la ușă, am strâns perna până m-au durut brațele. Nu aveam nicio dovadă cum că Erik îi făcea vreun rău lui Debbie, era mai mult ca un al șaselea simț și știam că majoritatea vânătailor nu s-ar fi aflat în locuri vizibile. Nu dacă Erik era deștept, așa cum fusese Jeremy.

Am petrecut restul serii luându-mi mâncare de la automatul de pe coridor și răsfoind manualul de istorie, apoi m-am culcat devreme. Stând așa, plutind între somn și veghe, mă simțeam al naibii de jalnic. Iată-mă, la câteva luni distanță de aniversarea a nouăsprezece ani, într-o seară de sâmbătă, aproape adormită înainte de ora zece.

Jalnic nici nu acoperea în întregime situația mea.

M-am întors pe o parte, cu fața la perete și am adormit, întrebându-mă dacă respingerea lui Jase m-ar fi rănit la fel de tare dacă nu m-aș fi accidentat la picior.

* * *

Când m-am trezit, ceva timp mai târziu, clinchetul telefonului meu mobil parcă venea de undeva, departe.

Confuză, am deschis ochii. Lumina verde a ceasului de pe noptieră arăta ora unu și un sfert, dimineața. Clinchetul se auzi din nou.

Pipăind împrejur până când am dat de el, l-am luat și mi-am mijit ochii la mesaj. L-am citit o dată. Am crezut că încă visez. L-am citit de două ori. Am crezut ca am uitat cum să citesc. Apoi m-am ridicat în șezut, clipind din ochi să alung somnul. Am deslușit camera întunecată suficient cât să îmi dau seama că patul din partea cealaltă era gol. Am privit, din nou, ecranul telefonului.

Trebuie să vorbesc cu tn

Era de la Jase.

Al doilea mesaj spunea sunt afară și ritmul inimii mi se accelerează.

Jase era aici.

TREI

În mod sigur visam. Sau cel puțin asta simțeam când am găsit papucii și m-am încălțat cu ei, apoi am luat cartela. Preț de câteva momente am luat în considerare posibilitatea de a-i ignora mesajul, dar corpul meu părea să aibă o minte proprie.

Eram conștientă că dimineată aveam să mă iau la palme din cauza asta.

Ieșind din apartament, m-am temut că totul nu era decât o glumă proastă, pentru că, de unde putea să știe Jase în ce cămin stăteam? Și chiar dacă știa că locuiam în West Woods, complexul era format din șase clădiri. Mă îndoiam că îl întrebase pe Cam.

Coborând scările cu mâna pe balustradă, stomacul mi se răsuci în noduri mici și complicate. Prin ferestrele de pe palier nu se zărea decât întuneric. Poate că era, într-adevăr, doar un vis, care era pe cale să se transforme într-un coșmar. Balustrada ar fi devenit un șarpe, Dumnezeule, uram șerpilor, în stil Beetlejuice.

Ferindu-mă, mi-am îndepărtat mâna de metalul neted al balustradei și am coborât, șchiopătând, până la parter. Pe hol

era liniște, cu excepția zumzetului moale și a vâjâitului unui uscător situat undeva, în spălătorie.

Pășind în noapte, mi se făcu pielea de găină. Îmi doream să fi fost atât de inspirată, încât să-mi fi luat o geacă. Aerul nopții era surprinzător de rece.

M-am oprit pe verandă, strângând cartela de acces până când mi-a lăsat pe mână liniuțe fine și am scanat aleea și copacii care o mărgineau. Toate băncile erau goale. Nu era nimeni aici. În afară de cântatul greierilor, nu se auzeau decât râsete îndepărtate și muzică în surdină, punctate, la fiecare câteva secunde, cu câte un strigăt de fericire.

Inima mi se rostogoli greoi când am pășit pe verandă, îndepărtându-mi cu mâna liberă firele de păr rebele de pe față. Trebuia să fie o glumă. Sau poate intenționa să trimită mesajul altcuiva și acum aștepta în fața căminului ei. Am simțit fiori pe piele la gândul că el trimitea mesaje oricărei alte fete, la ora unu noaptea, ceea ce era stupid.

Am înaintat câțiva metri pe alee, uitându-mă printre copaci și garduri vii dese. M-am oprit în mijlocul drumului și obrajii mi s-au încălzit. Mi-am mutat greutatea de pe piciorul dureros, pe celălalt. Ce făceam aici? Nici măcar nu luasem telefonul cu mine. Trebuia să fie o greșeală, sau o glumă, sau o...

O umbră groasă se desprinsese de sub copaci, deplasându-se printre gardurile vii. Forma era înaltă și solidă și, când pași în dreptul stâlpului de lumină, am rămas cu gura căscată. Era Jase, dar ce făcea acolo? Întorcându-se cu fața la mine, mâinile îi căzură de pe zona cu fermoar a blugilor. O, Doamne!

– Jase? am șuierat, grăbindu-mă restul drumului până la el.

La auzul vocii mele, bărbia i se ridică.

– Iată-te!

O spunea de parcă mă așteptase o veșnicie. Un colț al buzelor i se ridică.

– Ești aici!

La vederea acelei jumătăți de zâmbet, ceva îmi fâlfâi în piept. Însă amintirea a ceea ce îmi spusese mai devreme m-a ajutat să ignore fluturele idiot care îmi zbura prin piept.

– Cumva ai făcut pipi?

Jumătatea de rânjet se lărgi.

– Aveam nevoie să merg la baie.

– Într-un tufiș?

– Cineva trebuia să-l ude.

Buzele mi-au zvâcnit, când m-am uitat în sus, la el. Claiă dezordonată de păr îi căzu pe frunte, atingându-i colțurile ochilor. Tricoul vechi, tip vintage pe care îl purta stătea întins

pe pieptul și pe umerii lui lași. Ridicând mâna ca să-și dea părul pe spate, dădu la iveală fâșia de piele dintre tricou și jeanșii cu talie joasă. I-am zărit abdominalii tari ca piatra.

Mi-am ferit privirea, pentru că acela era ultimul lucru la care aveam nevoie să mă holbez.

– Ești beat.

– Ah...

Se clătină spre stânga, ca și cum ar fi existat acolo un fel de atracție gravitațională invizibilă, de care eu habar n-aveam.

– Nu aș merge atât de departe încât să spun că sunt beat. Poate un pic amețit.

Am arcuit o sprânceană, în timp ce el se înclină spre dreapta. Atunci am observat cutiuța roz de pe bancă.

– E a ta?

Mi-a urmărit privirea, apoi a zâmbit.

– La naiba! Am uitat de ea. Ți-am adus un cadou.

S-a aplecat, cât pe ce să cadă în nas, dar și-a regăsit echilibrul în ultimul moment și a luat cutia. Am ridicat din sprâncene.

– Ce este?

Mi-a înmânat-o.

– Ceva la fel de apetisant ca mine.

Am pufnit într-un râs foarte atractiv, uitându-mă în jos. Prin plasticul transparent de deasupra am zărit o briouă uriașă, supradimensionată. M-am uitat la Jase.

Ridică dintr-un umăr.

– Briouele sunt bune. M-am gândit să fiu un băiat de treabă și să o împart cu tine.

– Mulțumesc.

Am deschis cutia și mi-am înmuiat degetul mic în glazură. Aproape am gemut, gustând din bogăția dulce.

Jase înghiți în sec, uitându-se în altă parte.

– Cred că am să mă așez. Și tu ar trebui să faci la fel... știi, din cauza piciorului.

De parcă aș fi putut uita așa ceva!

Jase m-a urmărit în timp ce mă așezam, găsindu-mi genunchiul mai rigid decât de obicei.

– Te supără piciorul?

Am încercat să îi răspund, dar el a continuat:

– Nici nu m-am gândit la asta. Probabil că n-ar trebui să-ți folosești piciorul atât de mult și...

– N-am nimic.

Am mușcat rapid din prăjitură. Era ca un orgasm de zahăr pe limba mea.

– Vrei?

– La dracu', da!

Am rupt brioua în două și i-am dat o parte lui. A devorat-o în maxim cinci secunde. Mi-am terminat destul de repede porția mea și am inspirat adânc, aruncând cutia în coșul de gunoi din apropiere.

– N-ai venit până aici doar ca să-mi dai o prăjitura, nu-i așa?

– Ah, nu.

– Ce... Ce cauți aici, Jase?

Nu mi-a răspuns imediat, dar când privirea lui cenușie s-a fixat asupra mea, ochii îi erau surprinzător de limpezi.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– De asta m-am prins și singură, dar cred că ai spus deja tot ce aveai să-mi spui, mai devreme, iar apariția ta aici e ultimul lucru la care mă așteptam.

Mă simțeam ca o javră aruncându-i-o așa, în față, dar, era adevărat, și el o cam merita. Iar eu nu eram preșul nimănui, ca să mă las călcată în picioare.

Cu umerii încordați, Jase își feri privirea, apoi se apropie și se așază lângă mine. Se uită la mine, degajând un miros slab de alcool. Fără să spună un cuvânt, mi-a prins mâna liberă într-a lui și, întorcând-o, mi-a sărutat palma. Am făcut ochii mari.

Da. Era beat.

Și, din locul în care se întâlnise cu buzele lui, pielea mă furnica, de parcă suferisem un șoc electric. Mută de uimire, l-am privit lăsându-mi mâna înapoi, în poală.

– Sunt un măgar, zise el.

Am clipit încet.

– N-ar fi trebuit să-ți fi spus toate rahaturile pe care ți le-am spus mai devreme. Nu aveam dreptate și mințeam.

Inspiră profund, îndreptându-și privirea spre banca goală din fața noastră.

– Nu eram beat în noaptea aia. Nici pe departe.

Inima începuse să-mi bubuie în piept încă de când îmi sărutase mâna, apoi a luat-o la galop în timp ce vorbea, iar vocea mea era aproape ca o șoaptă.

– Știu.

– Și eu chiar nu am crezut că tu ai presupus că a însemnat mai mult pentru că aveai o pasiune pentru mine sau ceva de genul ăsta.

Colțul buzelor lui se ridică din nou, dar, în privința asta, a avut dreptate. Sărutul acela a însemnat totul pentru mine.

– Doar că... N-ar fi trebuit să te sărut în noaptea aia, n-ar fi trebuit să te ating. Nu pentru că era scârbos sau altă tâmpenie

din asta, ci pentru că ești sora mai mică a lui Cam. Tu ești de neatins.

În timp ce mă holbam la el, fluturile mi se mută din piept, în stomac. Asta era problema lui Jase? Se simțea prost pentru că era prietenul lui Cam? Serios? O parte din mine voia să-i tragă una după ceafa. Cealaltă parte voia să i se cațere în poală, pentru că, dacă asta era marea lui problemă, ne puteam descurca cu ea. Nu-i așa? Sau, mai conta?

Dar am stat acolo, privindu-l așa cum o făcusem în toate acele dăți când venise în vizită cu Cam. Dacă mă apuca chicotitul, aveam să-mi trag palme.

– Atunci... în noaptea aia m-am lăsat purtat de val, Tess. Tu... ești o fată frumoasă. Întotdeauna ai fost și, la naiba, asta nu s-a schimbat.

Credea că sunt frumoasă... stai așa. S-a lăsat purtat de val? Neștiind dacă să mă simt entuziasmată sau insultată, am clătinat din cap.

– Oricum, am vrut doar să spun că îmi pare rău.

Se uită la mine, cu fața pe jumătate umbrită.

– Și dacă mă crezi cel mai mare măgar din lume, te înțeleg perfect.

Ceea ce-mi declarase mai devreme încă mă înțepta, ca și cum aș fi lovit un cuib plin de viespi, dar ceea ce spunea acum mai calma un pic din usturime.

– Nu cred așa ceva.

Jase rămase nemișcat o clipă, apoi se răsuci spre mine, lăsându-și, din nou, capul într-o parte. Privirile ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că nu puteam să îmi dezlipesc ochii de el.

– Ești încă atât de... drăguță.

Drăguță? Am rezistat tentației de a scuipa pe jos. Desigur că Jase credea că sunt drăguță și simpatică și la fel de nevinovată și drăgălașă ca un ursuleț de pluș vechi și ponosit. Nu așa aș fi vrut eu să mă vadă.

El a întrerupt primul contactul vizual, iar aerul mi se scurse din plămâni. Umezindu-mi buzele, am frecat marginea cartelei de-a lungul flanelului moale al pantalonilor mei de pijama.

– Deci, te-ai hotărât să vii în miezul nopții să-mi spui toate astea?

– Nu e exact miezul nopții, răspuse el, zâmbind ușor. Mai degrabă aproape târziu în noapte.

Am ridicat din sprâncene.

– Asta nu prea are sens.

– Dacă ai bea vreo nouă beri, s-ar putea să aibă.

Am strâns din buze, amintindu-mi că era destul de amețit.

– De ce n-ai așteptat să, nu știu, să te trezești și să răsară soarele ca să purtăm această conversație?

– N-am putut să aștept, răspuse el, fără o clipă de ezitare, așa de repede, că nu exista niciun dubiu cât de important era pentru el.

– Și petrecerea era nașpa.

– Era?

Din nu știu ce motiv, nu puteam să îmi închipui că marele Luai era atât de nașpa.

Jase aprobă din cap, iar sprâncenele îi coborâra și se unira.

– Treaba asta... Treaba asta mi-a tot venit în minte. Am încercat să mă îmbăt, ca să uit. Nu a mers. Am hotărât că trebuie să ți-o spun, înainte să intru în comă alcoolică.

Deci petrecerea nu fusese cu adevărat nașpa, ci, mai degrabă, el se simțea suficient de vinovat încât să mă caute. Nu știam ce să cred despre asta sau despre orice era legat de acest subiect. Am fost obsedată de el și, la un moment dat, am fost convinsă că eram îndrăgostită profund, nebunește, de el. Iar în noaptea când m-a sărutat am crezut... ei bine, am crezut o mulțime de lucruri stupide. Că el urma să se trezească a doua zi și să-mi mărturisească dragostea lui arzătoare și devotamentul

pe care îl avea față de mine, în fața pruncului Iisus și a întregii mele familii. Și toată lumea avea să fie încântată de această perspectivă, chiar și Cam. Că, într-un fel sau altul, o relație între o elevă în clasa a douăsprezecea și un student în anul doi avea să funcționeze. Jase m-ar fi vizitat pe mine, nu pe fratele meu, în fiecare weekend și ar fi venit la spectacolele mele de dans și m-ar fi vizitat în New York atunci când aș fi plecat la școala de balet și...

Și nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Jase și Cam au plecat a doua zi dimineață, înainte să mă trezesc, și nu l-am mai văzut până când am început școala la Shepherd. La un moment dat, pe parcursul acestui ultim an, am crezut că m-am resemnat în privința lui Jase, am considerat că toată povestea n-a fost decât o fantezie prostească a unei fetițe naive și chiar am ieșit cu băieți o dată sau de două ori, dar eram foarte departe de adevăr. Nu m-am resemnat. Evident. Iar acum, văzându-l pe Jase, stând în preajma lui, îmi aminteam tot ce m-a atras la el: bunătatea lui, simțul umorului, inteligența. Și chiar dacă unele dintre aceste calități nu erau foarte evidente în acest moment, știam că erau încă acolo. Ca dovadă, era trecut de unu noaptea și el mă căutase ca să-și ceară scuze.

Se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele lungi.

– Tess... Tess... Tess...

– Ce e?

M-am forțat să mă uit din nou la el după ce mă holbasem mult prea mult timp la un tufiș pătrat.

Jase mă urmărea din nou, expresia de pe chipul său fiind complet indescifrabilă. Ochii lui, care erau acum atât de luminoși, aproape argintii, coborâra. Scoase un sunet adânc din gât, pe jumătate blestem, pe jumătate geamăt. Nu l-am înțeles. I-am urmat privirea și, uimită, am tras adânc aer în piept.

Cam acela a fost momentul în care am realizat că nu purtam sutien, iar aerul rece al nopții și bluza subțire nu ascundeau deloc ceea ce mi se întâmpla.

Și în acel moment, mi se întâmpla destul.

Sfârcurile mele erau întărite, împungând materialul. Un val de căldură îmi inundă obrajii și am început să mă acopăr cu brațele, dar apoi mi-am dat seama că Jase se uita, adică se uita pe bune. Și pentru cineva care susținea că s-a lăsat purtat de val...

Dar stai! Acum chiar era beat.

Mi-am acoperit pieptul cu brațele.

– Ce e? am întrebat din nou.

Și-a tras privirea arzătoare înapoi, în sus, și puteam să jur că zăbovise în dreptul buzelor.

– De ce ai venit aici? În acest loc?

Întrebarea m-a luat prin surprindere, ca și modul în care mi-a adresat-o, de parcă nu s-ar fi așteptat, nici într-un milion de ani, să mă vadă la aceeași facultate pe care o urma el.

– Păi... piciorul meu...

Oare n-aș putea să folosesc fraze complete? Un vânt moale se porni, împrăștiindu-mi firele de păr în toate direcțiile.

– N-am știut ce altceva să fac.

– N-ai avut niciodată în plan să urmezi o facultate, nu-i așa?

– Nu. Nu la modul ăsta.

– Deci, ce...

Jase se opri, prinzându-mi din zbor o șuviță de păr. Când mi-a așezat-o după ureche, degetele lui mi-au atins obrazul, trimițându-mi un fior în jos, pe șira spinării. Mâna lui zăbovi acolo cam o secundă, apoi căzu în spațiul dintre noi, spațiu care, dintr-odată, păru mult mai strâmt.

– Ce studiezi?

Creierului meu i-a trebuit ceva timp ca să proceseze întrebarea.

– Pedagogie.

Lăsându-și brațul pe spătarul băncii, rămase cu fața la mine și colțul buzelor i se arcui din nou.

– Pentru asta e nevoie de o persoană deosebită.

– Crezi?

Mi-am ales specializarea în ultimul moment, pentru că nu am avut în plan să am vreodată o carieră normală. Am luat formularul de înscriere și, practic, am ales la întâmplare. Să devin profesor părea o idee bună, stabilă. Un plan B, pe care nu aveam de gând să îl pun în aplicare.

– Copiii sunt dificili, Tess, mai ales la vârsta aia.

– Tu trebuie să știi.

Am zâmbit, amintindu-mi cum se purta cu fratele lui mai mic.

– Dar îmi plac copiii.

O umbră bruscă trecu peste chipul lui.

– Da, uite, ar fi mai bine să plec. E târziu și tu, probabil, vrei să te întorci la somn.

Dădu să se aplece spre mine, dar se opri.

– Suntem prieteni, nu? Tu și cu mine? Adică... la fel ca înainte?

Ca înainte să mă fi sărutat. M-am pregătit pentru zvâcnirea rapidă a inimii mele. Asta era tot. Chiar dacă Jase credea că

sunt frumoasă și era atras de mine, nu avea de gând să facă vreo mișcare în sensul ăsta. Indiferent dacă era din cauza lui Cam sau din alt motiv, ceea ce simțea pentru mine nu era de ajuns. Și nu conta. Puteam să îi fiu prietenă. Doar nu urma să stau aici o veșnicie. Imediat ce medicul îmi dădea voie, aveam să termin semestrul și să mă întorc la studio.

Jase... Jase avea să devină, din nou, o amintire.

Am forțat un zâmbet.

– Da. Suntem prieteni.

– Bun. Perfect.

Zâmbetul i se lărgi și era acel zâmbet mare, cel care nu îi știrbea deloc din frumusețe, care probabil făcea să cadă chiloți prin tot statul. Se ridică și l-am privit clătinându-se spre stânga. Jase își întinse mâinile, regăsindu-și echilibrul.

– Uau!

Când a scos din buzunar cheile de la mașină, am țâșnit în picioare. De data asta, nu am avut nicio durere în genunchi.

– Nu ești în stare să conduci.

Îmi aruncă o privire, apoi râse.

– Sunt în regulă.

– Nu ești în regulă. Nici măcar nu poți să stai drept, în picioare.

– Atunci e un lucru bun că șofatul nu necesită statul drept, în picioare.

Ochii mi s-au mărit.

– Jase...

Mai făcu un pas amețit și l-am prins de braț, strângându-mi mâna în jurul antebrațului său. Surprins de contact, privirea i se aținti asupra mea. Și eu eram surprinsă. Atingerea pielii lui calde o marcă pe a mea, dar am profitat de situație.

I-am furat cheile din mâna, apoi i-am dat drumul, făcând câțiva pași înapoi.

– Tu nu conduci.

Jase nu încercă să-și ia cheile înapoi.

– Atunci ce vrei să fac? Să dorm aici, pe bancă?

I-aș fi putut sugera să-și sune unul dintre prieteni, dar nu asta i-am spus.

– Poți să rămâi la mine.

Ochii i s-au mărit și a râs scurt.

– Să rămân la tine?

M-am încruntat.

– Da, ce-i așa de amuzant?

El începu să răspundă, dar apoi păru să-și regândească ceea ce era pe cale să spună. Câteva secunde se întinseră între noi.

– Cam o să mă omoare.

– Cam o să mă omoare pe mine dacă te las să conduci în starea asta. În plus, avem o canapea în apartament. Nu ai să dormi cu mine în pat.

Ochii îi sclipeau în lumina stradală. Expresia din privirea lui îmi făcu vârful urechilor să se înroșească.

– Ori canapeaua, ori patul tău, răspunse el într-un târziu, frate-tău tot o să mă omoare.

Era o mică șansă ca frate-meu s-o facă, dar ar fi fost și mai supărat dacă l-aș fi lăsat pe Jase să se urce beat la volan. Și, în plus, niciunul dintre noi n-avea cum să-l sune pe Cam ca să-l ducă acasă pe bețiv. Cum am fi putut să-i explicăm de ce era Jase aici?

– Nu e nevoie să afle el.

Jase nu părea convins, dar când m-am întors și am început să merg spre intrare, și-a potrivit pasul cu al meu. Mă urmă în tăcere până în cămin și deschise ușa apartamentului.

– Debbie nu s-a întors încă.

Am apăsat întrerupătorul lămpii de podea.

– E posibil să rămână peste noapte cu...

– Erik, mă întrerupse Jase, cercetând cu privirea micuța cameră de zi.

Mă îndoiam că era prima dată când punea piciorul într-un astfel de apartament.

– Sunt încă la petrecere. Cine stă în camera cealaltă?

– Nu știu.

Am ridicat perna de pe podea și am așezat-o pe canapea, lângă braț.

– Nu le-am văzut niciodată. Cred că sunt vampiri sau ceva de genul ăsta.

El chicoti, trecând pe lângă mine și luând loc pe canapea. În secunda doi era pe spate, cu ochii închiși și respirația regulată. Uau! Cred că e minunat să poți adormi așa de repede.

Oftând, am intrat în camera mea și am luat de pe marginea patului o păturică făcută de mama, apoi m-am reîntors în camera de zi. Nu s-a mișcat deloc atunci când m-am așezat între măsuța de cafea și picioarele lui lungi, dar ochii argintii îi erau deschiși în două fâșii subțiri.

– Prieteni? a murmurat.

Junghiul de dezamăgire se pierdu în salturile pe care le făcu inima mea, atunci când el îmi zâmbi. Eram o proastă. Aruncând pătura peste el, am dat să mă retrag.

Mișcându-se mai repede decât credeam că se poate mișca un tip beat, mă apucă de încheietura mâinii și mă ținu pe loc, într-o strânsoare surprinzător de blândă.

– Tess? mă strigă, cu ochii aproape închiși. Suntem prieteni?

Respirația mi s-a tăiat, când degetul lui mare s-a mișcat într-un cerc lent, exact sub palma mea. Atingerea ușoară avea efecte nebunești asupra minții mele, scurtcircuitând-o complet.

– Da. Suntem prieteni.

– Bine, mi-a răspuns, repetând ceea ce spusese afară. Perfect.

Nu mi-a dat drumul, dar m-a tras în jos, până când șoldul mi s-a odihnit pe canapea, lângă al lui. M-au invadat o sumedenie de gânduri și habar n-aveam de ce am spus ceea ce am spus:

– De unde ai știut în care cămin stau?

– Am eu sursele mele.

Mâna lui mi-a alunecat pe braț, oprindu-se mai jos de cot, unde masă pielea sensibilă cu degetul mare.

Ce tot făcea? Eram destul de convinsă că prietenii nu făceau așa ceva. Eu una, mai mult ca sigur nu făceam așa ceva cu prietenii mei băieți. Dar, ce-i drept, nu prea aveam prieteni băieți, doar câțiva, pe la studio. Și Jase nu m-a mai atins

niciodată așa. Nici măcar în acele secunde, înainte să mă sărute. Am stat de vorbă, iar eu l-am îmbrățișat de noapte bună, dar când m-am tras înapoi, el m-a oprit și... s-a lăsat purtat de val. Oare aveam să ne mai lăsăm vreodată purtați de val? Era băut. Se putea întâmpla, iar eu știam că ar fi trebuit să mă retrag dintr-un milion de motive, dar n-am făcut-o.

Și asta făcea din mine o fată proastă.

Tot nu mă dădeam la o parte.

Cercurile delicate pe care le făcea cu degetul trimiteau prin mine mici șocuri de plăcere. O durere îmi umplu sânii, apoi mi se mută prin corp, mai jos. Buzele mi s-au deschis de la sine. Doamne, ar fi trebuit să-mi învăț lecția!

Și, sincer, am învățat-o, dar niciodată în viața mea nu am mai răspuns așa unei simple atingeri. Nici nu știam că era posibil ca măruntaiele să mi se răsucească în asemenea noduri delicioase de la un singur deget așezat pe interiorul cotului meu.

– Prieteni, a murmurat din nou, iar apoi m-a tras în jos.

Cu pulsul alergând, nu am opus rezistență. Ideea asta nici măcar nu mi-a trecut prin minte atunci când și-a ridicat capul în sus și respirația lui caldă mi-a dansat întâi pe buze, apoi pe

obraz. Pieptul i se ridică și îl atinse pe al meu, iar eu am tremurat.

O emoție profundă mi s-a stârnit în piept, asemănătoare cu panica. Stăpânirea de sine apărui de nicăieri. O voință surprinzătoare se născu și m-am retras înainte să mă transform cu totul într-un preș de ușă care avea BINE AI VENIT tatuat pe fruntea mea.

Jase și-a menținut strânsoarea când eu m-am tras, ridicându-mă în șezut. Combinația dintre lipsa mea de echilibru, starea lui de ebrietate și susținere proastă nu se amesteca bine cu pătura pe care o așternusem, frumos, peste el. Cumva, picioarele i s-au încurcat în ea. Am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de măsuța de cafea. El a continuat să se miște, trăgându-mă în jos, jumătate rostogolindu-mă, jumătate în picioare. Am căzut amândoi de pe canapea.

Eu am aterizat pe spate și greutatea lui Jase a venit în jos, peste mine, împingându-mi afară aerul din plămâni. Trecu un moment, apoi am deschis ochii. Eram lipită de covor, fără să-mi pot mișca brațele și picioarele.

– Doamne, am reușit să chițai. Ai murit?

El răsese adânc, poziționându-și mâinile de o parte și de alta a brațelor mele și ridicându-și corpul de pe al meu. Aerul mi-a intrat în plămâni.

– Sfinte! Au! Ești bine?

– Da. Tu?

Genele dese și negre i-au coborât și a zâmbit.

– Nu știu. Cred că te-am rănit.

– Te-am întrebat dacă ești bine, am clarificat într-o voce care suna ciudat pentru auzul meu.

Greutate și apropierea lui făceau ca sângele să-mi clocotească prin vene.

– Nu cu asta m-ai rănit.

– Eu ar fi trebuit să te protejez și, de fapt, tu mi-ai atenuat căderea. Ce drăguț din partea ta, Tess!

Chicoti și, Doamne Sfinte, știam că era crișă, dar, fir-ar, de ce trebuia să fie un bețiv adorabil, deși neîndemânatic? Zbătându-se ca să-mi elibereze brațele, și-a schimbat poziția și corpurile noastre s-au presat în toate locurile importante. Am încremenit și un sunet sălbatic, sexy, îi ieși din piept. Privirea mi s-a ridicat, întâlnind-o pe a lui. Niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Niciunul dintre noi nu a scos un cuvânt. Buzele i s-au deschis pentru o inspirație rapidă, superficială. Pieptul meu se

ridică într-al lui într-o respirație profundă, tremurândă. L-am simțit întărindu-se între coapsele mele, prin pantalonii subțiri. Nu exista niciun dubiu, nu putea să-și ascundă lungimea și grosimea.

O arsură delicioasă și impetuoasă mi se răspândi prin corp. Câteva puncte clocoteau acut, în timp ce el mă privea. Ca într-o transă, i-am urmărit ochii transformându-se în argint topit. O multitudine de fiori mi-au fugit pe șira spinării. Pulsațiile s-au intensificat în centrul meu, apoi mi s-au răspândit prin membre.

Ochii lui aveau o tentă ușor neclară și mi-am spus din nou că era beat, dar faptul că știam asta nu stăpânea deloc nici excitarea mea, nici focul din privirea lui.

– Asta... e ceva neașteptat, a spus, cu o voce care-mi stimula terminațiile nervoase. Tess, eu...

Cu ochii închiși, expiră adânc.

– E bine să te am sub mine, prea bine.

Inima îmi tresări, apoi o luă la goană. Cuvintele lui mi-au stârnit genul de poftă trupească pe care nu prea o experimentasem și nici nu prea o înțelegeam. Tot ce știam era că voiam să mă încolăcesc în jurul lui și să mă țin strâns.

– Bine nu e cuvântul potrivit. Poate perfect?

Părea aproape că vorbea cu el însuși.

– Fir-ar, mormăi el, apoi șoldurile i se rotiră într-o apăsare lentă, presându-mă în locul care mă durea cel mai mult.

Am gemut, încleștându-mi degetele de la picioare. Un tremur se răspândi prin corpul său masiv.

– Crezi în destin?

Întrebarea veni din flancul stâng, dar nu reuși să treacă de ceața din capul meu.

– Nu știu, am șoptit. Tu crezi?

– Vreau să spun, crezi că unele lucruri sunt menite să se întâmple? murmură, plecându-și capul și mângâindu-mi gâtul cu buzele.

Un alt geamăt îmi scăpă.

– Că, indiferent ce-ai face, ce ți-ai impune, lucrurile acelea se vor întâmpla oricum? Există unele lucruri pe care nu cred că le putem opri.

Corpul meu preluă controlul asupra minții, împiedicându-mă să ascult ceea ce spunea și nici măcar nu eram sigură că el știa ce spunea. Brațul meu drept era liber și, ridicând încet mâna, mi-am lăsat degetele în șuvițele umede și mătăsoase ale părului său.

Îmi atinse, din nou, pielea cu buzele și-și plimbă vârful limbii pe gâtul meu. Am tresărit, iar părțile inferioare ale trupurilor noastre se apăsară și mai tare. M-a sărutat în același loc, mușcându-mi pielea destul de ușor ca să nu-mi lase vreun semn, dar senzația era ca o revoltă în mine.

– N-ai știut niciodată.

Își mută greutatea pe un singur braț și palma i se închise pe obrazul meu, lăsându-mi capul pe spate.

Un tunet era în venele mele, la fel de periculos ca o furtună de vară.

– Ce n-am știut niciodată?

Jase clătină din cap, trasându-mi buza de jos cu degetul lui aspru.

– Nu veneam mereu la voi... doar ca să-l văd pe Cam. Nu era el singurul motiv pentru care făceam acea călătorie în fiecare weekend.

A râs, apoi a închis ochii, iar pe mine mă săgetă șocul.

– Veneam să te văd pe tine. Asta chiar mă face un nenorocit. Câți ani aveai? Șaisprezece? Dracu' să mă ia!

Acele cuvinte amestecate cu atingerea lui erau ca o explozie, dar nu aveam timp să le interiorizez și să le analizez semnificația sau chiar să le pun la îndoială. Capul i se plecă și

trupul mi se încorda. Avea să mă sărute și eu nu aveam de gând să-l resping. Nu acum. Nu după ceea ce tocmai recunoscuse. Nu când pieptul mi se umfla și ștergea acel sentiment oribil de mai devreme.

Mi-a mângâiat nasul cu buzele, apoi m-a sărutat pe frunte rostogolindu-se într-o parte. Mâna care îmi ținuse obrazul alunecă în jos, printre sânii mei, oprindu-se deasupra buricului. Acel dulce sărut îmi acapara pieptul, dar am așteptat ca buzele să i se mute mai jos.

Dar ele n-au făcut-o.

Am întors capul spre al lui și am deschis ochii. Realizând ce se întâmplase, am rămas cu gura căscată. Întins lângă mine pe podea, Jase dormea buștean.

PATRU

Forrest Gump pusese stăpânire pe mintea mea. Zicala *Prost e cel care face lucruri prostești* era pe repeat. Ar fi trebuit să ignor mesajul lui Jase. Ar fi trebuit să îl aprob când a spus că e măgar. Ar fi trebuit să sun pe cineva care să-l ducă acasă pe bețivan. N-ar fi trebuit să tânjesc după mai mult decât un sărut pe frunte. Și chiar n-ar fi trebuit să fiu sedusă de tot ce a spus seara trecută, indiferent cât de tare îmi doream să îl cred, pentru că era beat.

Cuvintele unui om beat erau gândurile unui om treaz. Asta spunea tata mereu, dar eu nu credeam că e adevărat. Nu în lumina strălucitoare a dimineții.

Aseară nu am fost în stare să îl urc pe Jase înapoi, pe canapea. Așa că, în cele din urmă, i-am vârât o pernă sub cap și am așternut pătura peste el. Apoi am stat pe canapea, cu toată intenția de a mă ridica și a mă duce în patul meu, dar m-am cam pierdut, privindu-l cum dormea. Cum ziceam, prost e cel care face lucruri prostești. Studiindu-i calmul din trăsături, care nu era niciodată prezent cât timp era treaz, am adormit.

Când m-am trezit, duminică dimineața, pătura cu care îl învelisem pe el era așezată în jurul meu. Și perna înlocuise brațul canapelei. Jase plecase.

O mare parte din mine voia să creadă că, noaptea trecută, a spus adevărul și că a însemnat ceva, pentru că acel sărut... a fost atât de dulce! Dar el fusese mangă și acum nu mai era aici. Am apreciat faptul că își ceruse scuze. Puteam trece mai departe la a fi prieteni, dar eu voiam să-mi trag palme pentru că alergasem să vorbesc cu el în toiul nopții, ca și cum aș fi fost disperată și speram să mă sărute.

În orice altă parte, mai puțin pe frunte, dar acela fusese atât... atât de dulce!

– Of!

Mi-am lăsat capul în mâini.

Dar fusesem atât de uimită de mesajul lui! La naiba, crezusem că-mi pierduse numărul intenționat și... ei bine, eram fată. Asta era scuza mea. *Suntem doar prieteni.* Am continuat să-mi spun asta iar și iar. Trebuia să-mi intre odată în capul meu pătrat.

– Arăți de parcă ai fi avut o noapte proastă.

La auzul vocii lui Debbie, mi-am ridicat privirea. Stătea în ușa, ținând în mâini două pahare de cafea.

– Ahh...

Cu părul șaten prins într-o agrafă violet-neon, îmi dădu în mână un pahar aburind.

– Am o întrebare.

– Bine.

M-am așezat pe patul meu, încrucișându-mi genunchii.

– S-ar putea să am un răspuns.

Descălțându-se de sandale, afișă un zâmbet rapid, apoi se trânti pe patul din fața mea.

– Deci am ajuns acasă azi-dimineață în jur de... hmm, să zicem, în jur de patru și am crezut că mă înșală privirea pentru că era un Jase Winstead leșinat pe podeaua noastră și tu dormeai pe canapea, ghemuită ca un bebeluș.

O flacăra mocnită mi se sui în obraji.

– Da, ei bine...

Debbie chicoti, în timp ce eu mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele.

– De obicei, dacă e să îl văd pe Jase în locuri neașteptate, mă aștept să fie într-un pat și nu pe podea. Ziceam așa, dar haide, varsă tot. Ce făcea aici? L-am văzut la petrecere și nu arăta ca și cum ar fi vrut să fie acolo, oh! Acum are sens!

Rânjetul i se lărgi.

– Exista un alt loc în care a vrut să fie și acela era aici, cu tine.

Era nevoie de multă logică pentru o concluzie ca asta.

– Nu e așa.

Văzându-i expresia îndoielnică, am luat o înghițitură din cafeaua cu zahăr și am rezistat tentației de a o întreba în ce “locuri neașteptate” îl văzuse pe Jase.

– Vorbesc serios. Ne cunoaștem de mult timp. Știi că el și fratele meu sunt prieteni apropiați, nu?

– Știu cine e fratele tău. Toată lumea știe.

Își trecu o mână prin păr.

– Dar nu știam că tu ești prietenă bună cu Jase.

Am ridicat din umeri.

– Era beat, așa că nu am putut să-l las să conducă până acasă. A dormit pe canapea. Atâta tot. Nimic interesant de povestit.

Arcui o sprânceană.

– Și de ce era aici când era beat?

Fiiir-ar! Bună întrebare. Am tras de timp luând o înghițitură prelungită din cafea.

– S-a întâlnit cu altcineva sau ceva de genul ăsta. Și, beat fiind, mi-a trimis un mesaj de salut.

Ea strâmbă din nas.

– Ei bine, asta e plictisitor.

Am râs.

– Îmi pare rău.

– La naiba, speram să obțin ceva detalii murdare și să le trăiesc prin tine.

Ochii mi s-au mărit, iar ea a râs.

– Să fim serioși, Jase are această... nu știu, această *intensitate* în el. Ca și cum ar fi genul de bărbat care ți-o trage și-ți schimbă viața.

– Ți-o trage și-ți schimbă viața? am repetat, năucită.

Puținele ori în care făcusem sex nu mi se păruseră atât de impresionante.

– Înseamnă că trebuie să aibă serioase abilități ale penisului!

Debbie a râs și s-a întins pe spate reușind să manevreze paharul de polistiren fără să verse vreo picătură.

– Abilități ale penisului? O, Doamne!

Am zâmbit, ținând paharul lângă mine.

– Erik nu era cu tine, nu-i așa?

– Nu.

Tensiunea din ceafă mi se evaporă. Dacă Erik ar fi fost cu ea, eram sigură că i-ar fi spus imediat lui Cam sau unui alt membru al frăției.

– Pot să-ți cer o favoare? Poți să nu-i spui lui Erik că Jase a fost aici? Nu vreau ca lumea să tragă concluzii greșite.

– Așa cum, evident, ar face-o, mă tachină ea.

– Exact. Și nu aș vrea ca frate-meu să-și iasă din minți fără niciun motiv.

Se rostogoli pe o parte, punând paharul pe noptieră.

– Cam e tipul de frate mult prea protector?

Am pufnit.

– Nici n-ai idee!

– Totuși, e drăguț să ai pe cineva care să-ți poarte de grijă, medită ea, întinzându-și picioarele. Pun pariu că îți dă bătăi de cap când vine vorba de iubiți.

Am luat încă o gură de cafea și m-am gândit că era timpul să schimbăm subiectul.

– Că veni vorba de prieteni, mă mir că Erik nu s-a întors cu tine.

Își mușcă buza.

– A vrut să se întoarcă la petrecere, așa că...

Deci, Erik primea tot ceea ce voia. La fel ca Jeremy. M-am uitat în jos, la pahar, dorindu-mi să spun ceva, dar mi se părea că întrec măsura. Dar și să păstrez tăcerea era criminal. Nimeni de la școală nu a pus vreo întrebare când l-a văzut pe Jeremy apucându-mă strâns de mână sau țipând la mine pentru cele mai mici greșeli. Toată lumea a închis ochii. Era mai ușor așa.

Am închis ochii strâns, simțind că sentimentul de neajutorare se întorsese, ca un vechi prieten cicălitor, de care nu puteai scăpa. Nu mai eram aceeași fată. Nu mai eram o victimă.

Telefonul lui Debbie a sunat și am deschis ochii, văzând-o cum și-l scoate rapid din buzunar.

– Bună, iubitele, eram...

Cuvintele i-au fost întrerupte brusc și am înțepenit.

– Știu... da. Da! Am ieșit doar ca să iau cafea. Tu...

Se răsuci și lăasă picioarele pe podea. Când s-a ridicat, ochii ni s-au întâlnit. Pete purpurii i s-au ivit în obraji. Își feri, rapid, privirea și se grăbi să iasă din cameră.

– Erik, iubitele, îmi pare rău. N-am știut...

Se opri în dreptul ușii, aplecându-se pentru a ridica sandalele pe care le descălțase. Pantalonii ei scurți din bumbac

i s-au ridicat pe coapsă, dezvăluind pielea de sub șold. Am tresărit, dar sunetul s-a pierdut în conversația ei cu Erik.

Pe pielea ei erau împrăștiate vânătăi în nuanțe de galben și albastru. Unele vechi. Altele atât de proaspete, de un violet atât de viu, încât știam că fuseseră create în ultimele douăzeci și patru de ore.

Debbie se îndreptă, cu sandalele atârându-i de vârful degetelor.

– Vin acum la tine. Trebuie doar să iau benzină. Știu că mi-ai spus să pun aseară, dar era târziu...

Trase aer în piept.

– Îmi pare rău.

Am urmărit-o închizând ușa în urma ei și am simțit o apăsare în piept. Am închis ochii, dar nu am putut șterge ceea ce văzusem sau semnificația acelei imagini. Toate vânătăile, o mare parte dintre ele, erau făcute în zone unde nu puteau fi văzute în mod normal.

Erau ascunse.

* * *

Cămașa deja începuse să mi se lipească de mijlocul spatelui și genunchiul drept mă durea. Mersul pe jos de la cursul de

istorie din Whitehall, până la cel de muzică din partea vestică a campusului era de-a dreptul nașpa, pe căldurile astea. Și mai rău era faptul că, dacă voiam să mănânc ceva, trebuia să-mi mișc fundul plin de fericire înapoi în partea estică a campusului.

– Ar fi trebuit să iei autobuzul, spuse Calla Fritz, trecându-și geanta de tip poștaș, pe care o folosea pentru cărți, de pe un umăr pe celălalt. Nu trebuie să mergi atât de mult pe jos.

– N-am nimic.

– Detectorul meu de minciuni tocmai s-a declanșat.

Calla își trase coada lungă, aurie, de sub breteaua genții. O cunoscusem săptămâna trecută, la începutul cursurilor. Aveam împreună istoria și muzica, dar, în scurt timp, descoperisem că putea fi destul de necioplită, dacă așa voia.

În afară de Debbie, ea era, probabil, singura mea prietenă. Nu o puneam la socoteală pe Avery, pentru că ea era iubita fratelui meu și trebuia să mă placă. Mama mi-a spus, chiar înainte de a pleca la școală, că unele dintre cele mai trainice prietenii ale ei au început în primul an de facultate. Nu credeam că o să mi se întâmple și mie.

Nici măcar prietenia cu Sadi nu a durat, deși am dansat împreună de la cinci ani.

– Când am ajuns în dreptul terenului de fotbal, tu deja șchiopătai, adăugă ea.

Din cauza transpirației, ochelarii de soare mi-au alunecat de pe nas. Împingându-i la loc, i-am zâmbit. Minionă și cu forme, Calla Fritz îmi amintea de manechinele anilor '50. Genul de fete care dansau burlesque și scoteau o grămadă de bani din asta.

Dar, ca și mine, Calla era departe de a fi perfectă.

O cicatrice crescândă îi acoperea obrazul stâng, din colțul buzelor și până la ureche. Sub machiaj, arăta ca un semn estompat. Nu știam cum o căpătase și nici nu întrebam. M-am gândit că avea să îmi spună de bunăvoie.

– Mereu șchiopătez, i-am răspuns.

Era imposibil să îmi ascund piciorul schilod, când o tăietură lucioasă de culoare roz aprins îmi decora rotula. Aș fi preferat să o acopăr, dar nu puteam suporta căldura de la sfârșitul lui august.

– Și am nevoie de mișcare.

Ea pufni.

– Ce naiba tot spui? Coapsele mele au nevoie de mișcare, tu ai nevoie de un hamburger.

– Mi-ai văzut fundul? A cunoscut personal și îndeaproape o mulțime de hamburgeri. Și se înțelege perfect cu cartofii prăjiți.

– Nu-i nimic. Coapsele mele se giugulesc cu milkshake-urile.

Am râs, apoi am oftat când am intrat în tunelul care făcea legătura între cele două părți ale campusului. Fiind în subteran și luminat de spoturi, era cu vreo cinci grade mai răcoros.

– Oare ar observa cineva dacă m-aș trânti jos, chiar aici? întrebă Calla.

– Probabil, dar aș fi și eu cu tine.

Calla a petrecut restul călătoriei plângându-se de faptul că ea, o viitoare asistentă medicală, trebuia să urmeze un curs de muzică. Nu o învinovățeam. Era un curs destul de ușor, dar nu foarte interesant. Nici profesorul nu-și prea dădea silința. Până la urmă, aproape toată lumea din clasă era acolo de nevoie.

Facultatea era atât de ciudată! Era ca liceul, dar cu influență minimă sau inexistentă din partea părinților. Tot trebuia să facem ore pe care nu voiam să le facem, numai că acum trebuia să și plătim pentru ele, ceea ce era chiar nașpa.

Sala de spectacole era pe jumătate plină și am ocupat două locuri în spate. Stând pe la jumătatea rândului, mi-am înăbușit

un geamăt de ușurare când m-am așezat pe scaun. Genunchiul mi-a mulțumit imediat. Mi-am ridicat ochelarii de soare pe cap, dezgustată de broboanele de sudoare care-mi brăzdau fruntea. Nimic nu era mai rău decât să te prezinți la oră flească de transpirație. Abia așteptam toamna!

– Trezește-mă cu zece minute înainte de sfârșitul orei, mă rugă Calla, rezemându-se în scaun.

Ea își păstră pe ochi ochelarii de soare.

– Așa, va fi ca și cum am încercat să fiu atentă.

Am zâmbit.

– Așa voi face.

În timp ce sala se umplea, am început să frunzăresc prin caiet, căutând secțiunea pe care îmi luasem notițe săptămâna trecută. Nu am observat persoana care se îndrepta spre scaunul neocupat din stânga mea, până când nu l-am auzit scârțâind. M-am uitat înspre el și am rămas cu gura căscată.

Jase Winstead stătea tolănit cu aroganță pe locul de lângă mine, cu picioare lungi îndoite și ambele brațe atârându-i alene pe spătarele scaunelor alăturate. Îmbrăcat cu jeanși decolorați și un tricou, arăta de parcă ar fi avut tot dreptul să fie acolo, mai ales cu rucsacul lipit de un picior.

Dar nu puteam să-mi dau seama de ce era aici.

O jumătate de zâmbet nostim îi apăru într-unul din colțurile buzelor.

– Bună.

M-am uitat în jur, ca să mă asigur că nimerisem în sala corectă. De lângă mine, Calla se uită la Jase scoțându-și ochelarii de soare. Eram la cursul corect.

– Bună.

Zâmbetul i se lărgi cam cu un centimetru.

– Pari surprinsă.

– Sunt, i-am răspuns, revenindu-mi din stupoare. Ce faci aici?

El bătu darabana pe caiet cu un deget lung.

– Săptămâna trecută, m-am întâlnit cu îndrumătorul meu, ca să mă asigur că am toate creditele. Se pare că mai aveam nevoie de muzică, iar asta e singurul curs cu locuri libere. Așa că m-am înscris mai târziu.

Jase se opri, iar privirea îi pluti încet pe fața mea. Trupul său era întruchiparea relaxării, dar, în privire, i se citea tensiunea.

– De fapt, mă așezasem în fața ta. Tu nu m-ai văzut, dar eu da.

Jase nu avea de unde să-mi știe orarul, iar prezența lui aici n-avea absolut nimic de-a face cu mine sau cu vizita lui de

sâmbătă noaptea. Eram perfect conștientă de asta, dar acest lucru nu încetini deloc valul de speranță și entuziasm.

– Păi asta e... hmm, e bine.

Celălalt colț al buzelor lui se ridică.

Obrajii mi se încălziră și m-am uitat, grăbită, în altă parte. Ok. Mă puteam obișnui cu asta. Eu și Jase purtaserăm o discuție. Totul era în regulă. Eram prieteni. Și lucrurile pe care le spusese și cum îl simțisem deasupra mea sâmbătă seara nu contau. Fusesse beat. O altă greșală. M-am agățat de această idee, pentru că, oricare alta m-ar fi durut nespus de rău.

Am tras cu ochiul la el, furând o privire piezișă. Ochii lui erau încă fixați pe fața mea, dar s-au mutat, încet, spre poală. Stăteam cu piciorul drept întins, iar modul cum țineam caietul nu ascundea nimic din lungimea cicatricei ce-mi acoperea genunchiul. Arsura din obrajii mei s-a intensificat și am mutat caietul pe piciorul drept.

– Cursul ăsta e chiar plictisitor, ne anunță Calla, fluturând din mână ca să-i distragă atenția. Apropo, eu sunt Calla.

El întinse brațul stâng și îi strânse mâna, trecând cu privirea peste fața ei. Nu zăbovi pe cicatrice și, de aceea, primi puncte bonus pentru compasiune.

– Eu sunt...

– Jase Winstead, continuă ea, rezemându-se. Te cunosc. Adică, nu te cunosc personal. Am auzit de tine.

Pete roz pal îi colorară pomeții lați. Cumva roșea?

– Ai auzit? o întrebă.

Ea confirmă din cap și un zâmbet plin de subînțeles i se așternu pe buze.

– Cred că toate fetele din campusul ăsta au auzit de tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

El a chicotit.

– Ah, înțeleg...

– Chiar așa? am ridicat dintr-o sprânceană.

Profesorul intră în sală, iar Jase își concentrează atenția în față, mușcându-și buza de jos. Era ceva copilăresc în gestul lui, dar, într-un mod ciudat, și senzual. Mușchii stomacului meu s-au strâns, imaginându-mi că el ar mușca buza mea de jos, așa cum îmi mușcase gâtul. Ca un memento, pielea de acolo mă gădilă. Amintindu-mi felul în care își mișcase șoldurile, o senzație de șoc electric îmi săgetă prin vene.

Doamne Sfinte, trebuie să mi-o pun sau ceva de genul ăsta.

– Unii ar spune că sunt destul de popular... remarcă el, în cele din urmă.

– În rândul doamnelor? am adăugat, scoțând un pix din geantă.

Genele dese coborâra și îmi aruncă o privire piezișă.

– Poate.

– Categorie, șopti Calla printre dinți.

Am zâmbit, iar Jase s-a foit în scaun. Cumva era stânjenit de aducerea în discuție a reputației lui strălucite?

Super tare!

– Și... am dat să-l întreb, neputând să rezist tentației de a-l înțepa.

Când profesorul începu să predea cele șase elemente ale muzicii, vocea îmi coborî.

– Aceste doamne ar avea lucruri bune sau rele de spus despre tine?

Rămase tăcut, notându-și în caiet cuvintele *ritm* și *melodie*. Nu credeam că avea să răspundă.

– Depinde pe cine întrebî.

– De ce-ar depinde?

Rânjetul lui se răspândi, din nou, pe o parte.

– De mai mulți factori, dar pot să vă asigur că majoritatea ar avea de spus multe lucruri bune.

Privirea de un cenușiu deschis o căută din nou pe a mea, aplecându-și capul, până când respirația lui caldă îmi dansă pe obraz.

– De fapt, lucruri foarte bune.

Inima mi se poticni. Flirta cu mine? Am înghițit în sec.

– Adică, ce fel de lucruri?

Nu a mai răspuns, așa că m-am forțat să îmi îndrept atenția la curs. Simțeam ochii Callei ațintiți asupra mea. Habar n-avea de unde îl cunoșteam pe Jase și probabil credea că eram una dintre acele fete care aveau multe, multe lucruri bune de spus despre el.

Am vrut să-i explic faptul că mențiunea lui fusese aruncată din pură aroganță și nimic altceva, dar, știind cât de al naibii de bine sărută, puteam să jur că era la fel de priceput în toate. Probabil că fetele turuiau despre priceperea lui pe forumuri de internet.

Jase se frământă în scaun, iar eu am înțepenit, simțindu-i răsuflarea pe gât, chiar sub ureche, stimulându-mi acel punct sensibil care mă făcea să amețesc, același punct pe care l-a mușcat, lins și apoi sărutat. Într-o șoaptă joasă, mi-a spus:

– Cred că știi exact despre ce fel de lucruri ar avea numai lucruri bune de spus.

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce se predase în timpul cursului de muzică. Conștientizarea faptului că stăteam atât de aproape de Jase îmi distrăgea cu totul atenția. De fiecare dată când brațul sau piciorul lui se atingeau de ale mele, eram complet pierdută.

Și aveam în față un întreg semestru plin cu așa ceva.

O parte din mine ar fi vrut să fiu morocănoasă din cauza asta, dar nu aș fi făcut altceva decât să mă mint. Ideea că aveam să îl văd pe Jase de trei ori pe săptămână îmi creștea simțitor dorința de a participa la acest curs.

La urma urmei, ce era atât de rău dacă îmi clăteam și eu, un pic, ochii?

Jase ieși din sală împreună cu noi și părea că temperatura de afară crescuse cu zece grade și puterea soarelui se amplificase.

– Fetelor, încotro mergeți? ne întrebă, trecându-și o mână prin buclele răvășite.

– Eu mă duc în camera mea, răspunse Calla, așezându-și ochelarii de soare, apoi se uită la mine. Tu nu mergi înapoi, în partea de est?

Cu gândul la drumul chinuitor care mă aștepta, am dat din cap.

– Da, în cele din urmă. Am un curs la ora unu, în Knutti. Deci, am o oră la dispoziție ca să ajung până acolo.

– Pot să te duc eu cu mașina, se oferi Jase, oprindu-se la marginea pavilionului din jurul departamentului de arte.

Privirea îi coborî scurt, dar nu suficient de repede cât să nu mă prind că se uitase la piciorul meu. M-am crispat.

– Pot să fiu șoferul tău personal, a mai adăugat, cu un zâmbet ștrengar.

Pentru o clipă, m-am pierdut în acel zâmbet și în nodurile care mi s-au format în stomac, dar am reușit să clatin din cap.

– Mulțumesc, dar nu-i nevoie să te deranjezi.

Jase făcu din mână cuiva care îl strigase pe nume, dar atenția lui rămase ațintită asupra mea.

– Te conduc. Am parcat aici, oricum, în spatele clădirii.

– Dar...

– Nu e mare lucru, strânse din ochi la strălucirea orbitoare a unei mașini în trecere. Merg într-acolo, oricum.

– E foarte frumos din partea ta, declară Calla, aruncându-mi o privire ce spunea “Taci naibii din gură”. Chiar o deranjează genunchiul.

M-am înroșit de rușine.

– Piciorul nu mă deranjează atât de rău. Și am nevoie de exercițiu. Mersul pe jos e un bun...

Am țipat, când Jase s-a aplecat, mi-a pus un braț în jurul taliei și m-a ridicat pe umăr, ca și cum nu aș fi cântărit mai mult decât o pungă de zahăr. Geanta mi-a alunecat de pe braț, lovindu-se de asfalt.

– Ce faci?

– Statul la discuții despre capacitatea ta de a merge până în campusul de est pe căldura asta mă face să-mi pierd răbdarea.

Neputând să văd nimic prin păr, l-am apucat de partea din spate a cămășii.

– Atunci pleacă! Ce naiba are asta de-a face cu faptul că m-ai ridicat de jos ca un cercopitec?

– Pentru că nu mergi pe jos până acolo.

Și-a trântit brațul pe partea din spate a coapselor mele, foarte aproape de un contact direct cu fundul.

– De aia.

Calla a râs.

– Ei bine, asta e un mod de a rezolva problema.

Ridicându-mi capul, m-am uitat urât la ea, prin păr.

– Nu-mi ești de niciun ajutor.

Mi-a zâmbit, ridicând de jos geanta plină cu cărți și punând-o în mâna întinsă a lui Jase.

– Ne vedem mai târziu.

– Trădătoare, am murmurat.

– Mulțumesc.

Jase a făcut stânga-mprejur, iar eu m-am ținut strâns de el. A început să meargă în josul străzii.

– Cum te simți acolo?

– Tu cum crezi? m-am răstit.

Un grup de studenți a izbucnit în râs când am trecut prin dreptul lor. Unul dintre băieți a strigat:

– Deci așa face Jase rost de fete!

Întregul meu corp a încremenit.

El se întoarse brusc, făcându-mă să țip. A chicotit, mergând înapoi cu spatele.

– Pentru unele este necesară o abordare directă.

– Aș fi încântată de o abordare directă, se auzi o voce moale, feminină. Când nu vei mai fi atât de ocupat.

Am trântit o înjurătură.

Jase țățâi, întorcându-se.

– Limbajul, Tess, limbajul.

Sprijinindu-mă cu o mână, l-am împuns în rinichi cu cealaltă.

– Au!

Buzele mi s-au despărțit într-un zâmbet larg.

– Dacă aș fi avut și cealaltă mână liberă...

Știam exact la ce se gândea.

– Dacă te gândești chiar și numai o secundă că poți... ah!

Am tresărit la saltul brusc din pasul lui.

– Ticălosule!

– Ție chiar îți trebuie o bătaie la fund.

Am deschis gura ca să îi răspund tăios, dar am ajuns la mașină și, din nu știu ce motiv, o bătaie la fund nu suna așa de rău. Dar în mod sigur mă tachina, pentru că sub nicio formă nu avea el de gând să pună mâna pe fundul surorii mai mici a lui Cam.

Jase lăsă geanta jos, apoi deschise portiera. Își mută mâna mai jos și bătăturile aspre din palmele lui se plimbară de-a lungul părții din spate a coapselor mele. În ciuda căldurii, am tremurat și am blestemat în gând reacția corpului meu la atingerea lui.

Întinse mâinile, prinzându-mă de șolduri.

– Acum poți să dai drumul cămășii.

– Oh!

Am desfăcut pumnul.

Umerii i s-au scuturat de râs, apoi partea din față a trupului meu a alunecat în jos, pe al lui. Aerul mi s-a oprit în gât, din cauza fiorului neașteptat. Anumite părți din corpul meu se treziră brusc la viață. Picioarele îmi erau deja pe trotuar, dar mâinile lui mi-au zăbovit pe șolduri.

– Așa, a spus, cu vocea mai adâncă decât mai înainte, îndepărtându-și mâinile. Poți să te urci, nu-i așa?

Dându-mi la o parte părul de pe față, am tras adânc aer în piept.

– Nu sunt invalidă.

– N-am spus că ai fi.

– Pot să merg pe jos, știi, și să mă urc în jeepuri.

Îmi ridică geanta și o aruncă pe bancheta din spate.

– Sunt convins că poți.

Când a ridicat dintr-o sprânceană, mi-am dat seama că avea să stea acolo, la propriu, până când urcam în mașină. Oftând, m-am întors și am intrat. El mi-a zâmbit, a închis portiera ocolind mașina prin față.

A pornit motorul jeepului și un val de aer cald radie din orificiile de ventilație, răvășindu-mi părul în jurul feței. Ochii

lui erau de un gri-oțel limpede, atunci când se ațintiră asupra mea.

– Bine. De ce nu vrei să te duc eu cu mașina?

Văzând că tot umorul i-a dispărut, m-am foit în scaun.

– Nu-i că nu am vrut să mă duci tu cu mașina.

– Serios?

Întinse mâna, desprinzându-și ochelarii de soare de pe parasolar. Punându-i pe nas, se rezemă la loc, în scaun. Șuvițe de păr îi căzură în față, atingând marginea ochelarilor-aviator.

Doamne Sfinte, îi stătea al naibii de bine cu ochelari de soare!

Chiar dacă nu i se vedeau ochii, tot nu puteam să scap de privirea lui. Nimeni nu se uita la tine așa cum o făcea Jase Winstead. Era ca și cum ar fi văzut direct prin mine, expunându-mă, strat cu strat.

– E din cauza a ceea ce s-a întâmplat sâmbătă seara? Eram cam în stare de ebrietate. La naiba, nu-mi amintesc nimic după momentul în care am intrat în căminul tău.

Am simțit furnicături pe ceafă.

– Nimic?

Clătină din cap.

– Deci, numai Dumnezeu știe ce-oi fi zis și făcut și trebuie să fi zis ceva, pentru că nu ai vrut să te urci cu mine în jeepul ăsta.

O parte din mine voia să îi tragă un pumn în biluțe, chiar dacă știam că, fără nicio îndoială, fusese beat, suficient de beat încât să nu își amintească nimic despre cum îmi spusese că eu am fost unul dintre motivele pentru care l-a vizitat pe Cam atât de des sau de micul nostru moment pe podea. Mi-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu-i trântesc în față toate astea, dar ce rost avea? Fusese mangă și eu am fost cea care a ieșit să-l întâlnească, iar apoi l-am primit în apartament. Toate acestea erau ceva temporar și nu le puteam permite să transforme o situație deja nasoală în ceva și mai rău.

Am inspirat adânc, apoi am expirat ușor.

– Nu ai făcut sau spus nimic supărător.

Pentru o clipă, nu răspunse.

– Dar am dormit pe podeaua ta și tu ai dormit pe canapea?

– Mda... umm, într-un fel, ai căzut și ai rămas acolo.

Am ridicat din umeri.

– Iar eu am adormit pe canapea.

– Drăguț.

Scoase un răs scurt. Trecură câteva secunde în care am luat în considerare posibilitatea de a porni într-o cursă nebună afară din mașină.

– Suntem prieteni, nu-i așa?

În ciuda convingerilor mele cu privire la relația dintre noi, inima mi se înecă.

– Da.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar prietenii se duc unul pe altul cu mașina, nu?

Am dat din cap că da, știind încotro se îndrepta această conversație.

– Deci, ce mare scofală?

Ferindu-mi privirea, am scos un oftat prelung. Faptul că petreceam timp în preajma lui, indiferent cât de puțin, contrazicea hotărârea mea de a pune capăt acestei pasiuni stupide, dar nu era asta singurul motiv.

– Nu vreau ca oamenii să creadă...

Trăgând de tivul pantalonilor mei scurți, am scuturat din cap.

– Există o mulțime de lucruri pe care, în momentul de față, nu pot să le fac: dansul, gimnastica, alergările sau chiar un jogging ușor. Pot să merg. Asta e tot ce pot să fac.

Mă cam simțeam ca o proastă spunând toate astea și mă îndoiam că el putea să înțeleagă cât de grea era pentru mine trecerea de la o persoană atât de activă la una leneșă. Și nici măcar nu era vorba de copiii aceia leneși, drăguți.

– Ah, și eu care credeam că, în secret, sperai să vin să te iau.

Schimbă viteza în marșarier.

Am râs.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Tu nu ai cum să mă dezamăgești vreodată.

Privind peste umăr în timp ce ieșea cu spatele, a zâmbit, iar eu m-am întrebat dacă putea observa modul în care pulsul îmi tresărise la auzul cuvintelor lui.

– Înțeleg ce vrei să spui. Îți vine greu să renunți la ceva cu care ești atât de obișnuit, încât o faci ca și cum ai respira.

– Așa e.

Am tras de un fir care atârna din tivul bluzei mele.

– Mi-e dor de senzația pe care o aveam atunci când dansam sau alergam. Știi? Energia. Este relaxantă, poate mi se pare mie...

Nu eram sigură că avea vreun sens ceea ce spuneam.

– Iar acum nu o mai am.

Schimbând viteza pe Drive, și-a relaxat mâinile pe volan. Rămase tăcut cât timp ieși din parcare.

– Știi, există alte lucruri pe care ai putea să le faci.

Cum ar fi sexul? Pun pariu că era relaxant, atunci când ajungeai la final.

– Știi care e unul dintre lucrurile cele mai relaxante pe care le-am descoperit? m-a întrebat, fără să-și dea seama că mintea mea se juca fericită prin stomac. Echitația.

Am clipit.

– Ăăă...

El rânji.

– Nimic nu se compară cu așa ceva. Pe cuvânt, Tess. Ai simțit vreodată că zbori când dansezi?

– Da, am șoptit, un pic uimită.

Asta îmi lipsea cel mai mult.

El aprobă din cap.

– Asta simți când ești sus pe cal. Ar trebui să încerci. Cred că ți-ar plăcea.

M-am foit, neștiind ce să îi răspund. Oare era o invitație la ferma părinților lui? Oare conta? Pentru mine, să mă urc în șa, era ca și cum m-aș fi jucat de-a prinselea cu un T-Rex călcat pe nervi.

– Ți-e foame? m-a întrebat, schimbând subiectul înainte să apuc să-i răspund. Mă duc pe la Den. Cam și Avery sunt acolo. Ar trebui să aibă mâncare mai gustoasă decât la cantină.

Aveau. Am ridicat din umeri.

– Haide.

S-a întins spre mine, dându-mi un cot în braț.

– Hai să iei masa cu noi.

Uitându-mă la el, buzele mi s-au arcuit în sus. Acesta era Jase, cel pe care mi-l aminteam. Sâcâitor. Deschis. Distractiv. Cineva cu care puteam să stau de vorbă cu sinceritate. Oricât de prostesc părea, m-am trezit că îmi doream să-și amintească ceea ce se întâmplase după ce a intrat în apartamentul meu. Pe de altă parte, era, probabil, mai bine că nu-și amintea.

– Nu vreau să par sora mai mică atârând după frate-său.

– Nu ești.

L-am aruncat o privire rece ca gheața.

– M-am ținut după el jumătate din viața mea. L-am urmat la facultate.

– Nu l-ai urmat, Tess.

Făcu o pauză, încetinind pentru a opri la semafor și uitându-se la mine. Acea jumătate de zâmbet îi revenise pe chip.

– Și, ghici ce?

Buzele mele i-au răspuns, curbându-se la colțuri.

– Ce?

– Lui nu-i pasă dacă l-ai urmat. E fericit că ești aici, a continuat. Nici mie nu-mi pasă dacă l-ai urmat. Și mă bucur că ai făcut-o.

CINCI

Am încetat să mă mai cert cu Jase pe motivul mașină-versus-mers-pe-jos destul de repede, mai ales când nuanța frunzelor arțarilor imenși plantați prin campus s-a schimbat dintr-un verde intens într-o varietate frumoasă de roșu, auriu și maro. Septembrie s-a transformat în octombrie, printr-o serie de ploi care păreau să nu se mai oprească. Era deja mijlocul toamnei, iar frigul ce venea dinspre Potomac dimineața și seara prevestea posibilitatea că iarna avea să fie foarte rece și umedă.

Și, cel puțin o dată pe săptămână, el ascundea o brioșă în mașină, păstrată într-un mic răcitor, pe bancheta din spate. Pe drumul spre campusul de est, împărțeam prăjitura gustoasă. În ritmul ăsta, avea să mă îngrașe cu 5 kilograme, dar, până acum, încercasem o mare varietate de brioșe: cu Twix, Oreos, căpșuni, ciocolată albă, Skittles, care era cam grețoasă, banane și ciocolată și o brioșă cu ciocolată neagră, atât de păcătoasă, încât am simțit nevoia să merg la biserică după ce am terminat-o.

Astăzi împărțeam o brioșă de un roșu aprins, glazurată cu un fel de cremă de brânză.

Era divină.

Cei de la care cumpăra aceste brișe meritau o medalie de aur pentru măiestria lor.

Când am terminat ora de muzică, miercuri, nori grei și vâscoși se îngrămădeau pe cer. Avea să plouă. Din nou. Din cauza genunchiului, trebuia să fiu extrem de atentă pe trotuarele alunecoase.

Dacă îmi rupeam gâtul, avea să fie pe cât de stânjenitor, pe atât de devastator.

Urcându-mă în jeep, i-am făcut din mână Callei. Când Jase a răsucit cheia în contact, a pornit canalul Elvis Presley de pe XM. Uf! În timp ce ieșea cu spatele din parcare, m-am aplecat și am schimbat pe postul Octane.

Jase s-a oprit. S-a oprit, pur și simplu, în mijlocul parcării.

– Tu tocmai ai făcut ceea ce cred eu că tocmai ai făcut?

– Ce? l-am întrebat, cu un aer nevinovat.

Mașinile se adunau în spatele nostru, dar jeepul le bloca trecerea. Expresia de pe chipul lui spunea exact cât de mult nu i păsa.

– Tocmai l-ai întrerupt pe Marele Om pentru... se uită spre radio, încruntându-se. Pentru Godsmack?

– Hei! Nu vorbi urât despre Godsmack.

– Nu am nimic împotriva lor.

Răsună un claxon. Îl ignoră.

– Atât timp cât nu îl afectează pe Elvis.

– Nu pot să ascult Elvis.

Gura i s-a deschis și sprâncenele i s-au ridicat.

– Nu mai putem fi prieteni.

Am chicotit.

Jase s-a încruntat și, în sfârșit, a băgat în viteză și a înaintat.

– Ai noroc că ești drăguță, altfel, te-aș fi dat jos în șuturi din mașină.

Am râs cu poftă și m-am așezat mai bine în scaun.

– Aș putea să zic același lucru despre tine și gusturile tale ciudate.

M-a privit îmbufnat, iar eu i-am zâmbit larg.

– Muzica asta country trebuie să dispară.

– Ooo, habar n-ai ce înseamnă muzica bună.

Jase viră brusc la stânga.

– Mă văd nevoit să te educ.

O căldură mi s-a aprins în suflet, dar m-am străduit să o ignor. Am tot discutat în contradictoriu despre muzică, în timp ce el a căutat un loc de parcare. I-a luat ceva timp, pentru că a trecut pe lângă mai multe locuri goale, care erau prea departe de intrare. Știam de ce. Nu voia ca eu să merg pe jos și, deși

grija lui pentru piciorul meu îmi făcea pielea prea strânsă și plină de furnicături, nu am scos niciun cuvânt, cât timp a mai ocolit o dată aleea principală. Până când s-a eliberat un loc între Sara Creed și Den. Era un gest drăguț din partea lui, chiar galant, dar nu-mi puteam permite să cred că însemna ceva mai mult.

– Ce mai face Jack? l-am întrebat, când începu să predice crezul lui Johnny Cash.

O lumină deosebită îi umplu ochii, o privire plină de mândrie, iar eu m-am topit din interior.

– Foarte bine. A început să meargă la grădiniță, anul ăsta. Educatoarea lui, doamna Higgins, a spus că este cel mai deștept copil din grupă.

Am zâmbit, coborând de pe scaun.

– Ești sigur că e fratele tau?

– Ce vrei să spui?

Apăru în fața mea și îmi luă geanta de pe bancheta din spate, înainte să mă pot mișca. Avea o privire ciudată în ochii cenușii.

– Sigur că e fratele meu.

– Doar glumeam.

M-am întins după geantă, dar el și-a aruncat-o pe umăr.

– Știi, cum el este cel mai deștept din clasă, nu puteam fi sigură că este înrudit cu tine.

Precauția îi dispăru din ochi și zâmbi.

– Ha! Jake a moștenit inteligența, frumusețea și farmecul de la mine.

– Aham.

Râzând din toată inima, mi-a trecut geanta într-o mână, iar cealaltă și-a petrecut-o pe după umerii mei. Greutatea neașteptată mi-a distras atenția, dându-mi furnicături pe ceafă și trimițându-mi fiori pe braț, în jos.

Pentru Jase nu era mare lucru. Probabil că nici nu observase privirile curioase ce ne erau aruncate în timp ce urcam scările de la Den, când treceam pe lângă persoane care îl cunoșteau, pentru că toți îl cunoșteau. Îmi aminteam cu ușurință prima dată când făcuse gestul ăsta, seara în care venise în vizită fără să ne anunțe.

Se întâmplase în weekendul de după... incidentul lui Cam. Frate-meu stătea închis în beci, dând pe gât sticlă după sticlă din colecția de scotch pe care o adunase tata. Aparent, Jase a vorbit prin mesaje cu Cam și s-a îngrijorat. A lăsat totul baltă și a condus câteva ore bune doar ca să-l vadă.

Am rămas uluită când l-am văzut pe Jase în hol, vorbind cu mama și tata. Era cel mai chipeș băiat pe care îl văzusem vreodată. Avea părul, pe atunci, mai scurt, dar nu mai puțin dezordonat, iar ochii de un gri-oțel i-au alergat și s-au apropiat de locul în care stăteam eu, mai mult sau mai puțin ascunsă, privind din spatele ușii camerei de zi.

Atunci, ceva i s-a zărit în ochi și m-am temut că tot ceea ce vedea în mine era cauza problemelor lui Cam. Fusesse ger în noaptea aceea, ca în oricare altă noapte de la începutul lunii decembrie, dar casa devenise, deodată, prea încinsă și sufocantă.

M-am ascuns din nou, de data asta afară, ghemuită pe unul din scaunele de răchită din curtea interioară, privind licărul stelelor și întrebându-mă cum de se putuseră întâmpla toate acele lucruri.

Și așa m-a găsit Jase. În loc să îmi țină morală despre ceea ce s-a întâmplat cu Jeremy și ce a făcut Cam atunci când a aflat, mi-a vorbit despre Crăciun, despre orele mele de dans, m-a întrebat care era materia mea preferată și orice altceva care nu avea nicio legătură cu lucrurile care aproape mi-au distrus familia. Nici până în ziua de azi nu m-a întrebat despre Jeremy sau despre faptele lui Cam. Nu exista acest subiect pentru noi.

Când degetele mi s-au transformat în cuburi de gheață, Jase și-a trecut brațul pe după umerii mei și m-a condus înapoi în casă, la căldură, și probabil acela a fost momentul în care m-am îndrăgostit de el.

Deci, gestul acesta simplu, probabil nu însemna nimic pentru el.

Însă pentru mine, totul înăuntru îmi era strâns în noduri mici și complicate. Și mai rău când mi-a agățat coada cu brațul și mi-a tras capul pe spate, trimițându-mi fiori prin tot scalpul. Oprindu-ne în fața ușilor duble, vopsite în auriu și albastru, am ridicat privirea, ochii ni s-au întâlnit și respirația mi s-a oprit.

Avea ochii argintii, un cenușiu adânc, sclipitor, ce ieșea în evidență, contrastând cu negrul pupilelor. Privirea îi era indescifrabilă, dar ceva din ea ardea, ceva deosebit de intens, care mă atrăgea. Buzele mi s-au deschis.

Genele i-au alunecat în jos. A deschis gura pentru a spune ceva, dar ușa restaurantului s-a deschis și valul de aer rece care a năvălit dinăuntru l-a întrerupt.

Acel zâmbet secretos îi reapăru pe chip și își îndepărtă privirea.

Când am intrat în Den prin ușa de unde se comanda mâncarea, și-a lăsat brațul să cadă de pe umerii mei. Abia

atunci mi-a dat geanta înapoi. Degetele ni s-au atins, iar obrajii mi s-au încălzit.

Și-a aplecat capul atât de mult, încât era în pericol să-mi atingă obrazul cu buzele, apoi a zis:

– Am observat ceva la tine.

Stăteam atât de aproape unul de celălalt și asta făcea ca inima să-mi bată nebunește din două motive diferite. Privirea mi se îndreptă spre masa la care stătea de obicei frate-meu. Din fericire, era în partea cealaltă a încăperii și puteam zări capul roșcat al lui Avery. Stăteau cu spatele la noi.

– Ce? l-am întrebat, un pic sufocată.

Jase nu răspunse imediat, iar faptul că acest moment mi se părea atât de intim, dar, totodată, foarte public, mă călca pe nervi.

– Acum roșești mult mai mult.

Și asta a făcut ca obrajii să-mi ardă și mai tare.

Zâmbetul i se lărgi.

– Mă face să mă întreb la ce te gândești.

Mai bine aș muri de o mie de ori, decât să-i împărtășesc acele gânduri întortocheate.

– Nu mă gândesc la nimic.

– Aham.

Un deget de-al lui îmi trăsă linia obrazului încins, apoi se îndreptă și se retrase. Întorcându-se spre rândul care se formase, îmi spuse:

– Nu știi tu, dar eu mor de foame!

Aprobând ușor din cap, l-am urmat spre capătul șirului. Îmi era foame, dar nu de mâncare, ci de el. Îmi doream să mă atingă din nou, să mă sărute, să mă privească și să îmi arate zâmbetul acela al lui, care avea efecte atât de ciudate asupra mea, și nu ar fi trebuit să gândesc așa.

Mai ales când, în câteva minute, urma să ne așezăm lângă frate-meu, căruia n-avea să îi placă deloc faptul că salivam pe prietenul lui cel mai bun.

Folosind timpul de așteptare ca să-mi revin, am luat o salată de pui prăjit, gândindu-mă că va fi mai mare cantitatea de verdeață decât bunătatea crocantă. Jase și-a comandat cartofi prăjiți și genul de hamburger care mie mi s-ar fi pus direct pe fund.

Cu farfuriile în mână, ne-am apropiat de masă. Capete feminine s-au aplecat și s-au întors, șoptind și chicotind, în timp ce navigam prin labirintul de mese pătrate, albe. Mă îndoiam că el nu era conștient de ceea ce se întâmpla. Nu atunci când avea un rânjet satisfăcut, întins pe toată fața.

M-am încruntat la el.

– Hei!

Avery bătu cu palma locul din stânga ei. Pe față îi apăru un zâmbet larg, primitor. Fata era superbă, cu părul ca focul și ochii mari.

– Ne întrebam pe unde umblați voi doi.

Am ignorat sentimentul euforic creat de cuvintele “voi doi”, ca și cum am fi fost o pereche, un cuplu.

– Hei!

Cam se strâmbă la mine, rezemându-se de spătarul scaunului și degetele i s-au încurcat în părul lui Avery. Începeam să cred că îi era imposibil să nu o atingă tot timpul.

– Ce mai e nou?

– În niciun caz nivelul IQ-ului tău.

Jase se așeză pe scaunul opus celui spre care mă îndreptasem eu și îi zâmbi rapid lui frate-meu.

Cam își dădu ochii peste cap.

– Isteț răspuns!

– Îmi place să cred că așa a fost, răspunse Jase.

Zâmbind larg, m-am așezat lângă Avery, salutându-i cu mâna pe Brit și Jacob. Nu îi cunoșteam foarte bine. De obicei, erau deja la masă când mă așezam eu și preferința pe care Brit

o avea pentru cartofi prăjiți cu maioneză făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos. Astăzi, Slavă Domnului, blonda mânca pizza. Lângă ea, Jacob răsfoia un manual gros, cu fața schimonosită de confuzie.

– A început deja să plouă? întrebă Avery.

Am clătinat din cap, desfăcând ambalajul furculiței de plastic.

– Se pare că o să înceapă în curând.

Oftă și se uită la Brit.

– O să toarne exact în momentul în care va trebui să mergem spre campusul de vest.

– Ăsta-i norocul nostru.

Brit îl lovi cu cotul pe Jacob.

– Îmi împrumuți pălăria ta dacă începe să plouă?

El ridică bărbia, atingându-și marginea pălăriei. În ceea ce mă privea, credeam că semăna un pic cu Bruno Mars.

– Scuze, dar nu-mi pot lăsa părul să se ude. Îmi pare rău pentru ghinionul tău.

Brit l-a împuns cu un deget în șoldul îngust.

– Nu te comporti deloc ca un gentleman.

– Bine că nu mă pretind a fi unul, nu-i așa?

Ochii întunecați îi sclipeau, plini de umor când se întoarse către mine.

– Scumpo, sper că îți vei alege prieteni mai buni decât cea de lângă mine.

– Hei!

Brit rămase cu gura căscată.

– Ce naiba! Eu sunt o alegere de top în materie de prieteni, întreab-o pe Avery.

Avery confirmă din cap, iar mâna dreaptă îi dispăru sub masă.

– E adevărat.

Am zâmbit, înfigând furculița într-o bucată de carne crocantă.

– Cred că Brit este o fată de treabă.

– Mulțumesc, răspuse ea, zâmbindu-i răutăcios lui Jacob.

În timp ce eu îmi terminam bucățile de pui din salată, conversația se derula în jurul mesei, variind de la antrenamentul lui Cam pentru probele de fotbal ale echipei United din primăvară, la petrecerea din acest weekend.

– Nu știu dacă va fi o petrecere cu foarte mulți invitați.

Jase devoră hamburgerul, apoi trecu la cartofi.

– Știu că Eric și Brandon ar trebui să se ocupe de tot. Vii, nu? îl întrebă pe Cam.

Cam o privi mai întâi pe Avery. Prea drăguț!

– Mergem?

Ea își mușcă buza și dădu din cap.

– Cred că da.

Nu știam multe despre Avery, dar era clar că mersul la o petrecere însemna mult. Nu prea părea genul de persoană care să guste astfel de lucruri.

Brit și Jacob plănuiau să meargă, iar eu mi-am concentrat atenția pe salată, căutând castraveții. În liceu, nu prea am mers la multe petreceri din cauza dansului, deci nu știam la ce să mă aștept de la una de facultate. Nu că aș fi avut vreo șansă de a afla curând.

– Vii și tu, nu? zise Jase, iar eu mă întrebam cui i se adresase.

Apoi i-am simțit piciorul pe sub masă, atingându-l pe al meu, și am ridicat privirea. Ridică din sprâncene.

– Tess, vii?

Am clipit repede, surprinsă.

– Da, am spus cu vocea răgușită, apoi mi-am dres glasul. Da. Pot să merg.

– Stai. Ce?

Cam își retrase brațul de după Avery. Fir-ar să fie! Anunțați presa! Nu o mai atingea. Se aplecă spre mine, cercetându-mă cu ochii lui albaștri, identici cu ai mei.

– Ai optsprezece ani...

– Aproape nouăsprezece, l-am întrerupt, hotărând că asta făcea toată diferența.

La urma urmei, ziua mea de naștere era pe doi noiembrie, adică în mai puțin de o lună.

– Da, însă chiar și așa, nu ești majoră.

Cam se întoarse spre Jase.

– Tu chiar ai invitat-o la o petrecere a frăției?

O, Doamne, aveam să îl omor pe frate-meu.

– Ciudat, murmură Jacob, închizând manualul.

Jase își aruncă un cartof în gură.

– Îți duci iubita la o petrecere a frăției.

– Nu-i același lucru, replică el.

Am oftat.

– Cam, poți să închizi...

– Nu-mi place ca tu să intri într-o casă a Frăției. Tipii de acolo...

– Cei de genul meu, îl întrerupse Jase, făcându-mi cu ochiul.

Obrajii mi s-au încălzit.

– Exact, mormăi Cam. Nu trebuie să explic mai mult.

Brit chicoti.

– Cam, la ce vârstă ai început tu să mergi la petrecerile fraților?

– Și nu cumva să zici că-i diferit, am completat, înțepând o frunză de salată. Pentru că mergeai la petreceri când aveai cincisprezece ani.

Cam s-a așezat la loc și am observat că mâna lui Avery a fost tot timpul pe coapsa lui. Alarmă falsă. Nu au încetat să se atingă.

– Este diferit, insistă el. Eu sunt bărbat.

– Ei drăcie, tu chiar ești serios?

Ochii lui Jase s-au mărit, iar eu am zâmbit.

– N-aș fi crezut!

– Nu eu sunt cel care are nevoie de o tunsoare.

Cam ridică sticla cu apă.

– Sunt aproape tentat să încep să ți-l “aranjez”.

– Mă bag și eu, interveni Jacob. Mă pricep la “aranjat”.

Jase își mușcă buza de jos.

– Cred că am să refuz, dar mulțumesc, oricum.

Jacob oftă.

– Asta-i viața!

Avery își așeză după ureche o șuviță de păr.

– Cred că ar trebui să vii și să stai cu noi. Cam...

Îi aruncă o privire care îl făcu să amuțească imediat.

– Cam nu o să aibă nicio problemă cu asta. Chiar o să te luăm noi cu mașina.

Frate-meu deschise gura din nou, dar, de data asta, interveni Jase.

– Și dacă nu vrea Cam să te aducă, o pot face eu. În orice caz, vii. E oficial.

– Sau aș putea să o aduc eu, se oferi Brit. Dar nu sunt cel mai bun șofer, deci...

– O aduc eu, oftă Cam. Nu contează.

Văzându-l pe Cam total învins, zâmbetul mi se lărgi. Debordam de entuziasm și mă simțeam cam jalnic, dar era prima petrecere a unei frății la care participam. Privirea mi-a fugit pe locul din fața mea. Trebuia să găsec ceva frumos, cu care să mă îmbrac. O bluză nouă, sexy, ar fi fost bine-venită. Poate reușeam să o conving pe Avery să meargă cu mine la cumpărături.

Jacob dădu din cap, îndreptându-și atenția spre ceva din spatele nostru.

– Doamne, iar încep!

Strâmbându-se, Brit duse o mână la ochi.

– Nici măcar nu pot privi. Vorbesc serios. Mă rușinez eu, în locul lor.

Întorcându-mă pe jumătate în scaunul meu, am văzut imediat despre ce vorbeau. Când i-am văzut pe Debbie și Erik stând la capătul meselor, în fața peretelui pe care era pictat un berbec, stomacul mi s-a strâns. Erik părea foarte înverșunat, iar ea era palidă.

– Nu este colega ta de cameră? întrebă Jase, în șoaptă.

Am încuviințat din cap, privindu-i peste umăr.

– Da. Iubitul ei e... e...

– E un dobitoc, răspunse Jase și m-am întors, privindu-l surprinsă. Este un dobitoc de primă clasă.

– Adevărat, confirmă Cam, apoi se întoarse spre Avery și îi cuprinse talia cu brațele.

Își rezemă bărbia pe umărul ei, închizând ochii.

– Adică, poate fi un tip de treabă, dar nu știe să se poarte.

Făcând o pauză, o sărută pe gât.

– Eu însă știu.

Jase pufni în râs.

– Nu fi invidios, murmură Cam.

Preț de o secundă, privirea mea a întâlnit-o pe a lui Jase și nu m-am mai putut abține. Am privit din nou peste umăr. Erik o ținea pe Debbie strâns de brațe, iar buzele ei se mișcau cu repeziciune. Orice își spuneau atrăsese atenția celor de la masa din fața lor.

Voiam să mă ridic și să-i smulg brațele lui Erik de pe ea. De fapt, voiam să mă ridic și să-i trag una în testicule. Forțându-mă să îmi întorc privirea înapoi, spre masă, o mulțime de cuvinte mi s-au ridicat în gât, cuvinte reprezentând bănuieli.

Jacob clătină din cap și se întinse, ridicându-și brațele.

– Fetele sunt proaste. Nu vreau să vă jignesc sau ceva de genul ăsta.

Brit se strâmbă.

– Sigur că nu.

– Vrei să explici?

Avery se sprijini înapoi, în îmbrățișarea lui Cam și, împreună, formau imaginea perfectă a unui cuplu de îndrăgostiți.

– Hai să fim serioși. Nu-mi pasă ce are în pantaloni, cât este de deștept sau de grozav.

Jacob se rezemă în scaun, cu privirea ațintită spre locul unde erau acum Debbie și Erik, dincolo de ușile închise, încă certându-se. Debbie părea aproape în lacrimi.

– Orice fată care acceptă un astfel de comportament este o proastă.

Am împietrit, cu furculița la jumătatea distanței dintre masă și gură. Bucata de salată atârna din ea. Brit, la fel ca Jacob, părea total neafectată de această afirmație. Habar n-aveau că eu am fost una dintre fetele alea proaste. Și, chiar dacă acum nu aș mai suporta așa ceva, oare nu voi rămâne pentru totdeauna acea fată?

Degete reci mi-au alunecat pe spate și am lăsat furculița jos. Apetitul meu era, oficial, măcelărit. Avery amuțise, la fel ca Jase și frate-meu. Desigur, ei știau. Eu nu îi spuseseam lui Avery, dar știam că aflase de la Cam, pentru că, într-un fel, îi distrusesem viața cu câțiva ani în urmă.

Pentru că nu am avut curajul sau bunul simț sau orice altceva mi-ar fi trebuit ca să spun adevărul sau să-l părăsesc pe Jeremy, tăcerea mea a dat naștere unei serii de evenimente care aproape mi-au distrus fratele.

– Eu am să mă car la ore.

Luându-mi geanta, am pus-o pe umăr și m-am ridicat.

- Nu vreau să mă prindă ploaia.
- Teresa... spuse Cam, cu vocea calmă. Tu...
- Ne vedem mai târziu.

Mi-am ținut privirea pe salată în timp ce am ridicat-o de pe masă, neîndrăznind să mă uit la altcineva.

Aruncând resturile de mâncare la gunoi, m-am îndreptat spre ușa pe care am intrat, evitând intenționat locul unde îi văzusem pe Debbie și Erik. Nori groși, amenințatori, se adunaseră și mirosea puternic a ploaie, dar încă nu picura.

Pășind pe trotuar, mi se formă un nod în gât. Jacob nu spusese lucrul acela cu vreo intenție anume. Înțelegeam asta, dar adevărul din cuvintele lui durea. Era ceva mai mult decât rușine. Nu voiam să mă mai gândesc la Jeremy. Niciodată. Numai că tot continua să revină ca o răceală mai veche. Dacă aș putea să-mi șterg din memorie timpul petrecut cu el, aș face-o.

Poate că încă nu ai trecut peste ce ți-a făcut, mi-a șoptit o voce enervantă din mintea mea, căreia i-am spus, imediat, să tacă.

- Tess.

M-am oprit la jumătatea dealului și inima mi-a făcut același lucru pe care îl făcea de fiecare dată când auzeam vocea lui. Nu conta faptul că tocmai petrecusem mai bine de două ore cu el

sau că trecutul meu nu tocmai perfect explodase peste tot, la masa de prânz. N-aveam nicio speranță.

Se apropie de mine cu un mic zâmbet pe chip. Apucându-mă cu grijă de braț, mă trase de pe trotuar, deoparte din calea trecătorilor. Ne-am oprit sub un copac și am strâns mai tare mâna pe geantă.

– Ai fugit imediat, îmi spuse. Nu am avut ocazia să te întreb ceva.

Încă mă ținea de braț, mâna lui caldă și puternică rămânând pe pielea mea.

– Ce?

Jase mă privea ca și când Jacob nu ar fi spus nimic, ca și când nu aș fi fugit cu coada între picioare. În schimb, mi-a zâmbit, iar mâna i-a alunecat pe brațul meu, până când m-a prins de încheietură.

Doamne, Dumnezeule din Cer, dacă ieșea Cam acum și vedea toate astea...

– Ce faci mâine, după ore? mă întrebă.

Ochii mi s-au deschis larg și, la naiba, era ca și cum un milion de propoziții mi-ar fi invadat, instantaneu, creierul. Era? Făcuse? Este? A trebuit să mă opresc și să îmi forțez creierul să funcționeze corect.

– Mmm... termin orele la unu, dar nu am nimic în plan.

– Bine.

Am așteptat să îmi explice mai mult, dar nu o făcu.

– Bine?

– Dap.

Se apropie atât de mult, încât pantofii lui îmi atinseră vârfulurile alor mei.

– Pentru că acum ai planuri.

ȘASE

Calla stătea în ușă, cu un Twizzler⁴ în mână.

– Deci, nu ai nici cea mai vagă idee ce-o să faceți astăzi?

– Nu.

Am tras de marginea tricoului.

– Tot ce mi-a spus Jase a fost să fiu îmbrăcată pentru stat afară. Hainele astea sunt bune, nu?

Privirea îi trecu peste blugii și tenișii mei.

– Dragă, afară e încă destul de cald. Ar fi cazul să te mai gândești în privința blugilor.

Am privit cu nostalgie la șifonierul mic și la singura pereche de pantaloni scurți din el, dar nu voiam să-mi petrec tot timpul făcându-mi griji că Jase avea să-mi vadă cicatricea. Nu că ar fi trebuit să îmi pese, dar, în mod evident, îmi păsa. Și nu mai era chiar așa de cald. Nu cum fusese cu o lună în urmă.

– Rămân la blugi.

Mă privi, răsucindu-și vârful cozii printre degete.

– Știi, nu se vede atât de rău. Doar ca să știi. Oricum, continuă, înainte să pot scoate o vorbă. Unde-i Debbie?

M-am uitat spre patul gol, în care nu dormise nimeni.

⁴ Marcă de bomboane din Statele Unite și Canada.

– Nu știu.

Nu o mai văzusem de ieri, când nu fusese în cameră decât pentru câteva secunde, înainte să plece în grabă.

– Dar colegele de apartament?

– Bună întrebare.

Mi-am îndepărtat privirea de la pat.

– Încă nu le-am văzut.

– Ciudat, șopti, întorcându-se.

Se apropie de ușa lor.

– Vreau să le bat la ușă.

– Nu face asta!

– Dar...

Inima mi-a tresărit când a sunat telefonul. Înșfăcându-l de pe pat, am citit mesajul.

– E afară și mă așteaptă.

Calla zâmbi larg.

– Oh! Hai să mergem!

Luându-mi geanta, am pus telefonul înăuntru, după ce i-am răspuns cu un mesaj scurt. Am ieșit pe casa scării, trecând pe lângă uși deschise, pentru că unii aveau colegi de apartament normali.

– Deci, asta e ca o întâlnire, mă întrebă Calla în drum spre lift, luându-mă cu forța de lângă scări. Nu-i așa?

– Nu.

Își arcui o sprânceană în direcția mea, în timp ce ușile se închideau.

– Cred că te place.

Pentru o clipă, am cochetat cu ideea că poate este o întâlnire și că poate chiar mă place. *Mă bucur că ai făcut-o.* Un hohot de râs își croi drum prin pieptul meu. Ok, nu era un lucru bun să văd asta ca pe o întâlnire. Am scuturat din cap.

– Ți-am spus. Ne cunoaștem de mult timp. Este prietenul cel mai bun al lui...

– Cam, m-a întrerupt ea. Știu. Dar nu iese cu Cam. Iese cu tine. Și nu cred că singurul motiv pentru care te-a invitat să ieși cu el este fratele tău.

Am deschis gura, dar, din moment ce eu nu mă gândisem că făcea asta doar datorită lui frate-meu, am închis-o la loc. Și dacă tocmai asta era motivul? Mi-am pus o mână pe stomac. Nu voiam mila lui sau ceva de genul. Și, mai rău, dacă făcea toate astea pentru că mă vedea ca pe o soră?

Ei bine, probabil puteam să elimin din ecuație teoria cu sora.

– Mmm, expresia de pe fața ta este un pic înfiorătoare.

M-am concentrat ca să-mi relaxez trăsăturile.

A râs, când liftul s-a oprit și ușile s-au deschis.

– Acum e mult mai bine.

– Serious?

Ea a încuviințat din cap, iar eu mi-am trecut mâinile prin păr, apoi le-am lăsat în jos, când am ieșit din lift. Coridorul era aglomerat. Jumătate dintre persoane erau întinse pe canapele și scaune. M-am oprit la ușă, privind la jeepul lui Jase, parcat într-o zonă interzisă.

– Pot să-ți spun ceva? mă întrebă Calla, când am ajuns afară.

Inima deja îmi bătea nebunește.

– Sigur.

Pe chipul drăguț îi apărură un zâmbet lent, ascunzând linia subțire a cicatricei.

– Trebuie să-ți spun asta, da? Băiatul ăla...

– Ce? am întrebat-o, oprindu-mă la câțiva pași de jeep.

Calla era de pe aici. Ca și mine, era mai mică decât Jase, dar putea ști lucruri pe care eu nu le știam. Nu că ar fi avut vreo importanță. Nu trebuia să aibe vreo importanță. Eram doar prieteni.

Iar eu parcă eram un disc stricat.

Calla oftă și începu să se îndepărteze.

– Băiatul ăla este incredibil de atrăgător! Atâta tot.

Pe buze mi s-a format un zâmbet și am râs, încordând mușchii feței, apoi relaxându-i.

– Da, de acord cu tine.

Privind spre jeep, Calla zâmbi larg și flutură din degete.

– Distracție plăcută!

Făcându-i cu mâna, am inspirat adânc și m-am îndreptat spre locul unde mă aștepta el. Se aplecă peste scaun și îmi deschise portiera prin interior. Câteva șuvițe de păr șaten îi căzură pe față, atingându-i vârfurile genelor. Luke Bryan fredona încet la radio.

– Salutare, frumoasă domnișoară!

– Bună!

Am urcat în mașină și am închis ușa, foarte încântată de salutul lui. Și îmi dădeam seama că nu era tocmai sănătos. Întinzându-mă după centura de siguranță, m-am întors spre el și am încercat din răputeri să nu mă holbez.

Nu purta cămașă.

Jase, probabil, și puteam să pun pariu bani pe care nu-i aveam pe faptul ăsta, avea cel mai bine sculptat corp. Chiar și acum, când era așezat pe scaun, mușchii lui abdominali erau bine definiți și păreau tari ca piatra la atingere. Privirea îmi

trecu peste mușchii antebrațului, urmărind nodurile complicate ale tatuajului.

– Ai reușit? mă întrebă, zâmbind.

Fără să am vreo idee despre ce vorbea, pur și simplu m-am holbat la el. Râse încet și se aplecă să-mi ia centura din mână. Trăgând-o pe deasupra mea, îmi atinse pieptul cu spatele degetelor.

Am suspinat ușor și mii de senzații mi s-au împrăștiat prin vene.

Centura se prinse la locul ei, iar el ridică bărbia. Ochiul argintii îi fulgerară.

– E bine așa?

Am dat din cap că da.

Încă zâmbind, se întoarse la locul lui și ridică o cutie roz, pe care abia atunci am văzut-o. Doamne, spiritul meu de observație era inexistent.

Îmi înmână cutia.

– Deja am mâncat jumătate. N-am putut să mai aștept.

Am deschis-o zâmbind și am luat o mușcătură. Așteptam cu nerăbdare să-mi primesc brișele. Era ceva foarte emoționant în faptul că nu știam ce aveam să gust.

După o singură înghițitură, am gemut.

– O, Doamne, chestia asta conține Reese’s Pieces⁵?

Dădu din cap.

– Dap. Bună porcărie, nu-i așa?

– Vreau să mă mărit cu ea.

Jase râse adânc și porni de lângă trotuar. Nefiind sigură pe mine, am preferat să nu vorbesc, până nu mi-am terminat prăjitura și nu mi-a trecut freamătul provocat de atingerea lui scurtă și, probabil, accidentală, iar când s-au întâmplat toate astea, ne aflam deja pe strada principală, îndreptându-ne spre Martinsburg.

– Unde mergem? l-am întrebat.

– E surpriză.

Mă privi cu coada ochiului.

– Deși, probabil o să-ți pară rău că te-ai îmbrăcat în blugi. Tipul de la meteo spunea că vor fi temperaturi foarte ridicate astăzi după-amiază.

Ceea ce însemna că avea să fie neobișnuit de cald pentru mijlocul lui octombrie, dar nu mai conta.

– Sunt bine.

Zâmbetul acela, din colțul gurii, îi cresc.

– Chiar ești.

⁵ Bomboane cu unt de arahide care se găsesc în America de Nord.

Am pufnit în răs, privindu-l.

– Tu chiar ai...? Aia chiar a fost...

– Senzațional?

Am negat din cap, rânjind ca o proastă.

– A fost destul de rău.

Chicoti, aplecându-se și schimbând postul de radio pe un canal de blues.

– Ba eu cred că a fost drăguț.

Am deschis gura, cu intenția de a-l întreba de ce voia să fie dulce, dar, din fericire, m-am abținut. Întrebarea m-ar fi făcut să par o fraieră până când avea să-mi răspundă.

Fortându-mă să privesc pe fereastră, mi-am strâns mâinile în poală.

– Deci... cum merg cursurile?

M-am strâmbat, dându-mi seama cât de jalnică era întrebarea mea, dar Jase păru să nu observe.

– Totul merge bine. Dacă reușesc să mă înscriu la toate cursurile care mi-au mai rămas semestrul viitor, voi absolvi în primăvară.

– Asta-i foarte bine.

Am zâmbit larg, poate un pic prea larg. Nu știam ce vrea să facă Jase după absolvire, dar eram sigură că nu avea să rămână

prin împrejurimi. Nici nu trebuia să mă intereseze pe mine toate astea.

– Unde vei pleca după absolvire?

Jase se foi în scaun, cu o mână pe volan și cealaltă pe picior.

– Cu o diplomă în Mediu, aş putea să merg oriunde, dar prefer să rămân aici sau să fac naveta în Washington D.C., dacă reuşesc să prind un loc la Ministerul Afacerilor Interne sau la WVU. Ştii, au un departament de studii agronomice la ieşire din Kearneysville.

– Nu pleci de aici?

Întrebarea îmi ieşi prea repede.

– Nu pot, se repezi el, apoi adăugă imediat, adică, îmi place aici.

Nu mi-a scăpat felul în care umerii i s-au încordat. Muşcându-mi buza de jos, m-am uitat pe furiş la el.

– Nu poţi?

Fără să răspundă, se întinse şi schimbă postul de radio pe ceva country. Cineva a început să cânte despre o lacrimă în bere⁶, dar nu i-am dat prea mare atenţie. De ce a spus că nu poate să plece? Nu-l lega nimic de locul ăsta. Putea merge

⁶ Referire la melodia “There’s a tear in my beer” de Hank Williams Jr. Şi Hank Williams Sr.

oriunde, mai ales dacă prindea un loc în Ministerul Afacerilor Interne.

Trecându-și o mână prin părul ciufulit, se întoarse cu fața spre mine.

– Tu ce vrei să faci?

– Eu?

Încerca să schimbe subiectul.

– Da. Tu. Ai de gând să rămâi aici?

Auzind nota de batjocură din vocea lui, m-am încordat.

– Vrei să predai?

Tonul pe care l-a folosit mi-a stârnit indignarea.

– Ce vrei să spui?

Râse, dar, din nu știu ce motiv, era un sunet sec și aspru.

– Haide, Tess, vrei să predai unei grămezi de puști din clasele primare? Serios?

Întorcându-mă spre el, mi-am încrucișat brațele pe piept.

– Ok, nu pricep. Mi-ai dat de înțeles că ți se părea o idee bună să devin profesoară și eu...

– Este o idee bună, dar nu este...

– Ce? am întrebat, pe un ton defensiv. Ce nu este?

– Tu.

Privi spre mine și viră la dreapta, pe strada Queen.

– Nu e pentru tine.

M-am holbat la el și am pufnit în răs.

– Asta-i o prostie. De unde știi tu ce mi se potrivește și ce nu?

Furia mi-a năvălit în suflet și nu am îndrăznit să analizez mai îndeaproape motivele din spatele ei.

– Abia dacă mă cunoști, Jase.

– Te cunosc.

L-am sfidat.

– Ba nu, nu mă cunoști.

Zâmbetul acela incomplet și enervant își făcu, din nou, apariția.

– O, Tess...

– Nu mă lua cu “O, Tess”. Vreau să știi de ce ești atât de convins că aș fi o profesoară proastă.

– Nu am spus că ai fi o profesoară proastă.

Amuzamentul era evident pe fața lui și voiam să aflu și eu ce dracu’ era atât de nostim.

– Ai fi o profesoară excelentă. Copiii probabil te-ar adora și poate că asta te-ar face fericită, dar nu este ceea ce îți dorești de fapt.

– De fapt, îmi place să fiu înconjurată de copii. La studio, m-am oferit să ajut cu lecțiile claselor mai mici.

Privind pe fereastră, observam cum copacii și câmpiile înlocuiau centrele comerciale și clădirile cu apartamente.

– Deci, nu contează.

– Ok. Nu ai înțeles ce vreau să spun.

– Evident că nu, i-am răspuns cu răceală.

A oftat.

– Ai fi o profesoară extraordinară, Tess, dar tu ești o... tu ești o artistă. Asta ți-ai dorit dintotdeauna.

Am strâns tare din ochi, de parcă asta ar fi putut, cumva, să blocheze adevărul din cuvintele lui.

– Nu asta mi-am dorit mereu.

– Nu?

– Nu.

– Nu te cred, îmi replică el. Și iată de ce. Ai dansat încă de când ai început să mergi. Vei fi aici până când vei putea dansa din nou, nu-i așa? Treaba cu predatul este doar o manta de vreme rea, pentru cazul în care nu vei mai putea dansa. Nu este ceea ce vrei să faci cu adevărat. Deja ai recunoscut asta în fața mea.

Am deschis gura, vrând să-i spun că se înșela, dar, Doamne-Sfinte, mi-a ieșit cu totul altceva.

– Acum un an nu mi-aș fi imaginat că voi fi aici, înscrisă la facultate. Nici prin cap nu mi-a trecut. Și ai dreptate. Când doctorul Morgan îmi va spune, luna viitoare, că pot reîncepe să dansez peste trei luni sau oricând va fi posibil, asta am să fac, pentru că asta a fost pasiunea mea. Ce e rău în asta? Nu voi mai fi aici, unde simt că nu înțeleg nimic.

Jase rămase tăcut câteva momente.

– Nu e nimic rău în asta.

Mi-am ridicat mâinile cu frustrare, simțindu-mă ca și cum mi-aș fi dezbrăcat toate hainele și aș fi dansat nud fără niciun motiv anume.

– Și atunci care-i sensul acestei conversații?

Zâmbi și ridică dintr-un umăr.

– Nu știu. Tu ai început.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, mi-o întoarse Jase. M-ai întrebat ce planuri am. Eu doar ți-am întors favoarea.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Vreau să te pocnesc.

El chicoti.

– Acum îmi doresc și mai mult, am continuat, uitându-mă urât la el.

Încetinind jeepul și intrând pe o alee îngustă și familiară, își lăsă capul într-o parte. Trecură câteva clipe de tăcere.

– Ei bine, dacă decizi să rămâi pe-aici și să te apuci de predat, să știi că ai să te descurci de minune. Iar dacă nu, atunci e bine oricum. Știu cât de important este dansul pentru tine.

Nu am știut cum să îi răspund, dar apoi am realizat unde ne aflam. Îndreptându-mă în scaun, am privit pe furiș semnul agățat de lanț.

– Suntem la fermă?

– Da.

Dintr-odată, am simțit cum agitația îmi vibra prin vene.

– De ce?

– M-am gândit la ceva.

Mi-a făcut cu ochiul și mi-am reținut un geamăt, iar stomacul meu i-a răspuns cu o mică tumbă.

– Ai să vezi.

Cu ochii larg deschiși, am privit înainte, în timp ce înaintam pe drumul denivelat. Dincolo de lanurile de porumb și de

câmpurile unde pășteau vacile, am văzut lucrul la care se gândise Jase.

Un fior de frică îmi străbătu șira spinării, amintindu-mi de conversația noastră despre dans și călărie.

– O, nu...

Jase râse, parcând jeepul în fața grajdului.

– Nici nu știi ce pierzi.

Cu pulsul bătând frenetic, mi-am șters palmele umede pe blugi și am înghițit în sec. Ultimul lucru pe care îl voiam era să mor într-un mod oribil, în fața băiatului pentru care nutream sentimente foarte puternice.

– Jase, nu știi ce să zic despre asta, caii sunt mari și eu nu am urcat niciodată pe unul. Probabil am să ca...

Am tresărit, când mi-a atins buzele cu vârful unui deget.

– Oprește-te, mi-a spus încet, ochii de un cenușiu profund fixându-i pe ai mei.

– Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei. Bine? Trebuie doar să ai încredere în mine. Și tu ai încredere în mine, nu?

Dar, înainte să îi pot răspunde, își mișcă degetul, trasându-mi buza de jos. M-am cutremurat și mâna lui îmi mângâie bărbia, apoi dispăru.

– Tess?

Inspirând scurt, am dat din cap, dar probabil aș fi acceptat și să mă joc în interiorul unui tocător de lemne, dacă el mi-ar fi atins din nou buzele.

– Am încredere în tine.

– Bine.

Zâmbi rapid și apoi coborî din jeep.

L-am urmărit cu privirea, simțindu-mă un pic amețită. Era adevărat. Aveam încredere în el și asta era mare lucru pentru mine.

Nu am mai avut încredere într-un bărbat de când cu Jeremy, în afară de frate-meu.

Dar am avut încredere în Jase, din clipa în care l-am cunoscut.

ȘAPTE

Nu aveam să mor astăzi. Cel puțin asta îmi spuneam într-una, când am coborât din mașină în căldura sufocantă. Vara încă nu voia să plece din zona asta.

Jase mi se alătură și mâinile îmi tremurau. Din nefericire, se îmbrăcase cu un tricou alb privându-mă, astfel, de festinul vizual. Și era mare păcat, pentru că, dacă tot aveam să-mi rup gâtul astăzi, măcar să mor privindu-i pieptul și mușchii abdominali.

Ușa grajdului se deschise cu un scârțâit și un om mai în vârstă apărură dinăuntru. Deși nu îl mai văzusem vreodată, am știut imediat că era tatăl lui Jase. Era ca și cum m-aș fi uitat la Jase peste treizeci de ani.

Același păr șaten, pielea cafenie de la prea mult stat în soare sau datorită unui strămoș de mult uitat, era la fel de înalt și zvelt ca fiul său. Ochi de culoarea oțelului se plimbară de la Jase la mine, devenind mai mari când se întoarseră înapoi, la el.

Cu fruntea încruntată, așeză jos găleata de metal pe care o avea în mână. Un mic zâmbet de uimire îi apărură pe chip.

Jase așeză o mână pe mijlocul meu.

– Tată, ea e Teresa. Este sora lui Cam.

Păru să își amintească ceva.

– Sora mai mică a lui Cam? Aaa, dansatoarea!

Mi-am simțit obrajii îmbujorându-se. Cum de știa omul ăsta atâtea despre mine? Și dacă informațiile veneau de la Cam, cine știe ce altceva îi mai spusese frate-meu?

– Chiar ea, confirmă Jase, mișcând ușor mâna în sus, pe spatele meu.

– Bună ziua, i-am spus, făcând cu mâna în cel mai ciudat mod posibil.

Zâmbetul de pe chipul tatălui său deveni mai larg, pe măsură ce se apropia de noi, cu capul lăsat pe o parte într-o manieră care îmi amintea de Jase.

– Nu ai cum să fii înrudită cu Cam. E imposibil ca o fată drăguță, ca tine, să împartă ADN-ul cu urâtenia aia.

În mod surprinzător, am râs. Îmi plăcea omul ăsta.

– Și nu ai cum să fii aici cu tipul ăsta.

Făcu un semn din cap spre Jase, care se încruntă.

– Trebuie să te fi rătăcit.

Ei bine, îmi plăcea foarte mult omul ăsta.

– Aveți dreptate. Nici măcar nu știu cine este această persoană.

Jase afixă o figură îmbufnată și își îndreaptă privirea spre mine.

– Ce dracu’?

I-am zâmbit larg.

Tatăl lui îmi făcu cu ochiul și mi-am dat seama că Jase moștenise de la el nu numai înfățișarea, ci și personalitatea.

– Deci, ce faceți voi aici?

Scoase o batistă roșie din buzunarul de la spate și își șterse mâinile, cercetându-l pe fiul său.

– Jack este cu mama ta, la Betty.

– Știu. Merge acolo în fiecare zi, după școală.

Jase lăsă mâna în jos și am simțit furnicături în locul în care mă atinsese.

– Îi arăt caii lui Tess.

Domnul Winstead își privi cercetător fiul.

– Păi, am să fiu în spate, dacă ai nevoie de ceva.

– Vom fi în regulă, tată.

Jase dădu să se întoarcă.

– Nu vorbeam cu tine.

Îmi aruncă o privire poznașă.

– Dacă băiatul ăsta întrece măsura, spune-mi și mă ocup eu de el.

– O, Doamne, gemu Jase, frecându-și maxilarul cu o mână.

Tată, suntem doar prieteni.

– Aha.

Taică-său se răsuci, ridicând găleata.

– Prieten cu o fată așa frumoasă... Fiule, în mod sigur, faci ceva greșit.

Zâmbetul mi-a ajuns până la urechi și m-am întors spre Jase.

– Nici să nu-ți treacă prin cap, mă avertiză el.

Arăta de parcă ar fi vrut să-l sugrume pe taică-său, în timp ce se apropie și mă luă de mână.

– Hai să mergem, înainte să-l fac de răs pe tata cu o tăvăleală în vechiul stil țărănesc.

Taică-său râse și aruncă mâinilor noastre unite o privire plină de subînțeles.

– Prieteni?

– Tată... oftă Jase.

Am chicotit, iar Jase m-a tras înspre gard și tatăl lui a dispărut înapoi, în grajd.

– Îmi place tatăl tău.

Pufni în răs.

– Sunt convins că-ți place.

– Mi-a dat de înțeles că nu aduci... prea multe fete pe aici.

– Nu aduc.

Oprindu-se, îmi dădu drumul mâinii și păși peste un gărduleț.

– Dacă tocmai l-ai cunoscut pe tata, probabil înțelegeți de ce.

O parte din mine era încântată că mă adusese acasă la el, un loc unde nu mai ajunsese nicio altă fată. Dar eu eram doar prietena lui, pe când celelalte fete, probabil, erau mai mult.

– Așa, îmi spuse și, prinzându-mă de talie cu ambele mâini, mă ridică peste gard, ca și cum aș fi fost ușoară, ca un fulg.

– Puteam să fac și singură asta, am murmurat.

Ridică din umeri.

– Știu.

Luându-mă din nou de mână, mă conduse prin iarba înaltă, spre marginea gardului de scânduri.

– Ai grijă. O cârțiță, sau o întreagă familie de cârțițe, locuiește la fermă. Sunt găuri peste tot.

– Bine.

Nu-mi era gândul la ferme sau la cârțițe. Greutatea mâinii lui strângând-o ferm pe a mea făcea imposibil orice gând legat de găurile din teren.

Rămase tăcut tot drumul până la gard. Dându-mi drumul la mână, deschise zăvorul. Porțile de fier s-au deschis, cu un scârțâit de balamale.

Am ezitat.

– Nu sunt sigură de treaba asta.

Îmi zâmbi ușor, apropiindu-se cu pași siguri.

– Haide, Tess. Ai spus că ai încredere în mine.

Schimbându-mi greutatea de pe un picior pe altul, am privit peste umărul lui. În partea cealaltă a țarcului pășeau doi cai, cozile lor negre mișcându-se din când în când.

– Am încredere în tine.

– Atunci, vino cu mine.

Unul dintre cai, cel negru cu alb, ridică deodată capul masiv. S-a întors, îndreptându-și botul spre partea noastră a gardului. Niciunul dintre cai nu avea șa.

– N-or să te omoare călcându-te în picioare.

Mă luă din nou de mână.

– Și nici n-am pretenția să încaleci vreunul.

Mi-am ridicat bărbia.

– Nu?

Zâmbi, prinzându-mi o șuviță de păr zburată de vânt și așezând-o la loc.

– Nu. Acum vreau doar să faci cunoștință cu ei.

– Nu am mai făcut cunoștință cu vreun cal până acum.

– Ai să-i iubești.

M-a tras după el și buzele mi-au tremurat.

– Sunt foarte blânzi. Jack i-a călărit de un milion de ori și, dacă aș fi crezut că-s periculoși, nu l-aș fi lăsat să se apropie de ei.

Aici avea dreptate.

– Bine, i-am răspuns, inspirând adânc. Hai să încercăm.

Nu mi-a dat ocazia să mă răzgândesc. În câteva secunde eram în interiorul țarcului. O altă găleată metalică era așezată jos, plină cu cereale.

– Am să-i chem aici, bine? Vor veni repede. Este ora mesei. Fii pregătită.

Am dat din cap, cu un nod în gat.

Frica mea păru un pic exagerată, până când Jase duse două degete la gura lui perfectă și scoase un fluierat ascuțit. Caii ridicară capetele brusc, apoi o luară la galop, lovind puternic cu copitele pământul bătătorit, gonind direct spre noi.

La naiba!

M-am dat un pas înapoi și m-am izbit de peretele de mușchi care era Jase, apoi am ricoșat. Am încercat să mă îndepărtez,

dar, din spate, un braț mi-a cuprins talia, ținându-mă pe loc, pieptul lui lipindu-se de spatele meu.

– Totul e în regulă.

Îi simțeam respirația caldă lângă urechea mea și nu mă puteam decide dacă să fac o criză de isterie văzând acei dinozauri îndreptându-se către noi sau o criză de isterie pentru că mă aflu în brațele lui Jase.

– Te descurci foarte bine.

Apucându-l de braț cu putere, am închis ochii. Inima îmi bătea de două ori mai tare, sărindu-mi prin piept, iar tunetul copitelor se apropia, zguduind pământul. Dintr-odată, un nor de praf se ridică în aer și o briză caldă, umedă, îmi mângâie fața. M-am tras înapoi, lipindu-mă și mai mult de Jase.

– Ai un musafir, Tess.

Își rezemă bărbia pe creștetul meu, ceea ce îmi făcu inima să bată și mai tare.

– Ca să fiu mai precis, ai doi vizitatori.

– Ok.

Urmă o pauză.

– Îți ții cumva ochii închiși?

– Nu.

Ridică bărbia de pe capul meu și pieptul i se zgudui de răs.

– Ai ochii închiși.

Râse din nou.

– Deschide-i.

Înjurând în gând, am deschis un ochi și am sărit lângă el. Brațul i s-a strâns mai tare în jurul meu.

– O, uau!

Calul alb cu negru era cel mai aproape, stând la doar câțiva pași de mine. Nici cel maro nu era prea departe, dând din cap și nechezând ușor. Am privit uluită cele două creaturi.

– Nu sunt carnivori, nu? Pentru că, la cât sunt de mari, m-ar putea mânca foarte ușor.

Jase râse adânc și mâna i se ridică, oprindu-se pe mijlocul stomacului meu, imediat sub sâni.

– Caii nu mănâncă oameni, prostuță mică.

Mi-am mijit ochii la ei.

– Exista întotdeauna o primă oară.

Calul alb cu negru își arată dinții, ca și cum ar fi rânjit la mine.

– Asta de aici? Domnul Prietenos? Jack îl strigă Bubba Unu, spuse cu voce calmă, liniștitoare.

Dar când degetul lui începu să deseneze cercuri mici pe materialul subțire al bluzei mele, lovind firul de metal din sutien, respirația mi se opri în gât.

– Și cel maro este Bubba Doi.

Cu gura uscată, mi-am umezit buzele.

– Bună strategie de a-ți aminti numele.

Râse ușor, iar degetul mare și cel arătător începură să se miște în sus și-n jos, atingându-mi buricul, apoi urcând din nou. Era de parcă nici nu își dădea seama de ceea ce făcea sau de impulsurile electrice pe care mișcările acelea le trimiteau prin mine.

– De acord, dar numele lui adevărat este Fulger.

Calul în chestiune scutură din cap, fluturându-și coama zbârlită.

– Fulger parcă i se potrivește mai bine, am recunoscut, relaxându-mă, pe măsură ce timpul trecea.

Poate că asta fusese și intenția lui. Să-mi distragă atenția cu atingeri ușoare, nevinovate. Funcționa.

– Dar Bubba Doi?

– Ah, cel care se uită la găleată ca și cum ar fi pământul sfânt al cerealelor?

Am răs și obrazul lui îl atinse, pe al meu.

– Acela e Tunet. Iar acum o să-i hrănim. Împreună.

Forța de frecare produsă între degetele lui și bluza mea îmi trimise fiori în sus și în jos, pe șira spinării.

– Cu mâinile?

Văzându-l râzând, și buzele mele se curbară într-un zâmbet.

– Da, cu mâinile.

– Știind ce tocătoare au în gură, nu sunt foarte sigură că vreau să fac asta.

– O să fii bine.

Își luă mâna de pe stomacul meu și mă prinse de încheietură. Ușor, îmi întinse mâna în față.

– Nu te mișca.

Inima mi se clătină.

– Jase...

Fulger avansă și își lipi nasul umed de palma mea. Am tresărit, așteptându-mă să-mi înhațe biete degete. Dar nu o făcu. Împinse cu botul în palma mea, scâncind ușor.

Jase îmi conduse mâna pe maxilarul lui Fulger, până la urechile lui ascuțite, care se agitau încontinuu.

– Vezi? îmi șopti. Nu-i așa de rău, nu?

Am dat din cap, iar degetele mi s-au strâns în blana moale. Fulger părea să intuiască direcția mișcării, pentru că își rezemă

capul de mâna mea, în timp ce degetele mi se încurcau în coama lui. Nu era rău deloc.

Jase se mișcă în spatele meu și, dintr-odată, toate gândurile despre cai mi se evaporară. Șoldurile i s-au aliniat cu fundul meu și mi-am mușcat buza, concentrându-mă la pata albă de pe botul lui Fulger.

Îl puteam simți – îl simțeam pe Jase. Și nu exista niciun dubiu în mintea mea că era afectat de contactul cu mine. Acea realizare și faptul că îl simțeam tare și lung m-au amețit, exact ca în seara aceea de sâmbătă. Am roșit și o senzație mult prea caldă îmi coborî pe gât. Într-un colț al minții mele conștientizam că era doar o reacție fizică. Era bărbat. Corpul lui era lipit de al meu. Dacă o briză atingea zona intimă a unui bărbat, îl excita. Așa că, ar fi trebuit să ignor totul, dar corpul meu nu era deloc de acord cu această idee. Corpul meu juca pentru altă echipă. O durere mi se așeză jos, în stomac. O dorință acută îmi trecu prin vene.

– Nu sunt așa de înspăimântători, nu?

Vocea îi era mai profundă, mai plină.

– Sunt ca și câinii. Bine, cam ca un câine care poate căra în spate circa 90 de kilograme, dacă nu și mai mult.

Îmi dădu drumul mâinii și se îndepărtă, golul lăsat de corpul lui fiind ca un șoc rece.

– Ai încredere în mine.

Apoi mă plesni peste fund.

Am țipat și m-am întors spre el cu ochii mari, dar Fulger, evident plictisit de lipsa de atenție, mă lovi peste braț.

– Ah...

– E-n regulă. Tocmai l-ai mângâiat și nu ți-a mâncat mâna.

Am meditat la asta, în timp ce Fulger mă privea cu ochi întunecați. Îmi era încă frică, dar l-am mângâiat după ureche. De aproape, caii aveau dimensiuni impresionante și, sincer, nu mă vedeam vreodată încălecând pe vreunul. Mai ales dacă îl chema Fulger.

Jase reveni lângă mine, așezând găleata între noi. Tunet îl urmă, agitându-și nerăbdător coada. Jase se aplecă și luă o mână de ovăz, apoi se ridică. Botul maro se apropie imediat de mână și el își întoarse privirea către mine.

– Atât de ușor e.

Nu mi-aș fi imaginat vreodată că voi lăsa un cal să-mi mănânce din mână, dar nu m-am plâns când Jase mi-a pus ovăzul în palmă. Cu fața schimonosită, m-am întins spre Fulger.

– Ar trebui să te vezi în momentul ăsta.

Jase râse și clătină din cap.

– Ești adorabilă.

Și probabil puțin ridicolă. Obrajii mi se încălziră, iar Fulger își mișcă nasul prin ovăzul din palma mea.

– E mofturos?

Jase zâmbi și mângâie gâtul lui Tunet cu mâna liberă.

– Cred că te place și de aia nu se grăbește.

– Serios?

Rânjind, am întins și cealaltă mână, mângâind botul elegant. Trecură câteva momente în care m-am întrebat cum am ajuns aici. Nu mă cărase până aici doar ca să cunosc caii. M-am prins ce voia să facă Jase, de fapt. Totul pornise de la discuția noastră, din jeep, despre înlocuirea cu altceva a plăcerii și a dozei de adrenalină pe care mi le oferea dansul.

Faptul că îi păsa suficient de mult, încât să facă asta pentru mine, să-și facă timp pentru așa ceva, era înduioșător. Mult mai mult decât acel sărut furat acum un an sau atingerile întâmplătoare de acum. În gât mi se formă un nod de emoție, în timp ce Fulger ronțăia ovăzul, gâdilându-mi palma.

Nu știam de ce făcea Jase toate astea pentru mine. Da, eram prieteni de ceva vreme. Atunci când venea să îl viziteze pe

Cam, mă vizita și pe mine, dar asta părea mai mult decât ar fi făcut un prieten.

Pe de altă parte, nu eram eu expertă în prietenii.

Stând acolo, briza ușoară neavând niciun efect asupra stratului de transpirație ce-mi acoperea pielea, am realizat că nu aveam prieteni. Dacă Sadie sau ceilalți de la studio mi-ar fi fost, cu adevărat, prieteni, am fi păstrat legătura chiar dacă nu mai aveam un țel comun. Nu era vorba doar de invidia și ranchiuna care existau între noi. Fără dans, nu mai aveam niciun fel de legătură.

Am înghițit pe lângă arsura din gât.

– Este la fel ca și cum ai zbura?

Jase mă privi și dădu afirmativ din cap.

– Da.

Înghițind încă o dată și încercând să împing nodul care mi se formase în gât, am mai luat o mână de ovăz după ce Fulger termină ce aveam în palmă. Era un sentiment de pace în toate astea... liniștea de la fermă, gesturile simple.

– Nu-i rău deloc, am recunoscut.

– Știu. O să fie și mai bine când ai să înțelegi ce înseamnă aici pentru tine.

Mi-am mușcat buza, amintindu-mi de cuvintele lui din mașină.

– Când ai devenit atât de înțelept?

– Întotdeauna am fost extrem de înțelept. Atât de mult, încât a fost ca un blestem pentru mine.

Am râs încet.

– De fapt, e vorba de experiență. Ți se întâmplă lucruri la care nu te aștepti, Tess. Crede-mă. Lucruri care îți schimbă în totalitate viața, schimbă tot ce credeai că îți dorești, cine credeai că ești. Lucruri care te fac să reevaluezi totul și, chiar dacă la început nu ți se pare un lucru bun...

Ridică din umeri și își întoarse privirea spre Tunet.

– Câteodată ies mai bine decât te-ai fi așteptat.

Tonalitatea vocii lui mă făcu să cred că, fără îndoială, experimentase neprevăzutul pe propria piele.

– Știi ceva? întrebă Jase, după câteva minute de tăcere. Ceea ce a spus Jacob ieri la Den nu-i adevărat.

Schimbarea bruscă de subiect mă luă prin surprindere. În timp ce Fulger îmi mânca din palmă, l-am privit pe Jase.

– Ce?

Tunet își termină masa, se întoarse și se îndepărtă, iar Jase își șterse mâinile pe blugi. Apoi veni lângă mine, mângâind

absent urechea lui Fulger, pentru că eu îmi lăsasem mâna să cadă.

– Știi despre ce vorbesc, Tess. Și știi de ce ai plecat imediat.

Primul meu instinct a fost să neg totul, pentru că negarea era aproape întotdeauna mai ușoară decât înfruntarea adevărului. Dar, în acel moment, negarea m-ar fi făcut să par proastă.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Tess...

– Aș putea trăi fericită până la adânci bătrâneți dacă nu i-aș mai auzi numele, dacă nu ar mai trebui să mă gândesc la cum era el sau la cum era să fiu cu el și să mă prefac...

Vocea mi se frânse și m-am forțat să inspir adânc.

– Nu vreau să-mi mai amintesc acel sentiment.

Urmă un moment de tăcere.

– Dar știi că nu vei uita niciodată și trebuie să înțelegi că tot ce a spus Jacob nu este adevărat.

Oftând, l-am privit pe Fulger cum aduna ultimele boabe de ovăz.

– Ceea ce a spus este adevărat.

– Nu...

– E adevărat. Am fost una din “fetele proaste” care i-a permis unui băiat să o lovească.

Am râs, dar sunetul mă zgâria pe urechi.

– Și aproape i-am distrus viața fratelui meu, pentru că am permis ca situația să evolueze atât de mult. Crede-mă, știu asta.

– Se pare că nu știi absolut nimic.

Jase îmi luă palma și curăță toate firimiturile de cereale de pe ea.

– Nu i-ai distrus deloc viața fratelui tău. A decis singur să meargă după nenorocitul ăla. Nu ai luat tu decizia pentru el. Și nu pot să-l condamn, dacă aș fi fost în locul lui, l-aș fi băgat în pământ.

Am întors rapid privirea către el și am observat sinceritatea din ochii lui cenușii.

– Nu, Jase, n-ai fi făcut-o.

Sprâncenele i se ridicară.

– Ba da, aș fi făcut-o. Și, știi ce? Ar fi fost al dracului de greșit, dar ar fi fost decizia mea. Așa cum a fost și a lui Cam. Nu a fost și nu va fi niciodată vina ta. Nu contează ce s-a întâmplat între tine și ăla, spuse dezgustat, pățania de Ziua Recunoștinței nu este din vina ta.

L-am privit în ochi și, o, Doamne, cât aș fi vrut să-l cred! Apăsarea vinei era mai grea decât cea a unui viitor distrus. Totuși, o parte din responsabilitate mi se ridică de pe umeri. Asta era adevărat, dar mi-am ferit ochii, urmărindu-l pe Fulger îndepărtându-se. Din moment ce nu-i mai acordam atenție, calul îl urmase pe Tunet.

Jase încă îmi ținea mâna și degetele lui mi se strânseseră în jurul încheieturii.

– Și nu ai fost proastă.

Am râs, ridicând privirea.

– Bine. De ce îmi spui toate astea? De ce încerci să mă faci să mă simt mai bine?

– Pentru că e adevărat.

Buzele i se subțiară și o expresie îngrijorată i se așternu pe trăsăturile frumoase.

– Câți ani aveai când ai început să te întâlnești cu tipul ăla?

Am ridicat din umeri.

– Câți ani, Tess? repetă, pe un ton vehement.

Scuturând din cap, am încercat să-mi eliberez mâna, dar m-a ținut strâns. Toată discuția asta mă făcea să-mi doresc să mă fac ghem sub baloturile mari de fân.

– Aveam paisprezece ani când am început să ieșim împreună. În vara dinaintea primului an de liceu. Ești mulțumit de răspuns?

Nu părea fericit.

– Erai mult prea mică.

Degetele mi se strânseseră, neputincioase.

– Eram, dar el...

– Nu te-a lovit de atunci?

Întrebarea lui Jase a fost atât de directă, încât am tresărit. Liniile dure din jurul gurii lui se destinseseră.

– Când te-a lovit prima dată?

Asta era ușor. Amintirea era încă proaspătă în mintea mea.

– Tocmai împlinisem șaisprezece ani. Călcasem, din greșeală, pe noua lui pereche de pantofi sport Nike.

Jase își îndepărtă privirea. Un mușchi din maxilar îi pulsă. Au trecut aproape zece luni între prima și ultima dată când m-a lovit. Zece luni în care am păstrat secretul, încercând să ascund vânătăile și întrebându-mă ce făcusem ca să merit așa ceva. Zece luni pe care nu voiam să le retrăiesc niciodată.

– Chiar și la șaisprezece ani, erai mult prea mică. Încă ești mult prea mică, spuse într-un final, cu vocea calmă, dar forțată.

Nici nu-mi pot imagina prin ce ai trecut, dar erai doar un copil, Tess. Nu erai proastă. Ți-a fost frică.

Nodul din gât reapăru din senin. Când am vorbit, vocea îmi era răgușită.

– Am crezut că e vina mea.

– N-a fost vina ta.

Culoarea ochilor lui se transformă într-un argintiu intens.

– Te rog, spune-mi că ești conștientă de faptul că n-a fost vina ta.

– Acum știu asta.

Clipind repede, mi-am dres gâtul.

– Faptele lui nu au fost din vina mea, dar faptul că am tăcut nu m-a ajutat.

– Tess...

– Înțeleg ce vrei să zici, dar ar fi trebuit să povestesc cuiva. Nu ai cum să mă contrazici în privința asta. Tăcerea nu e o afurisită de virtute. Este o boală, un cancer care te macină și te distruge psihic. Știu asta acum. Dar atunci nu am știut și...

M-am oprit, clătinând din cap și inspirând sacadat. Atunci m-am gândit la Debbie.

– Și, ei bine, acum totul e diferit.

– Așa e, dar nu ai fost proastă și nu a fost vina ta. Și așa este, pentru că așa zic eu. Și am încheiat discuția.

Am ridicat o sprânceană.

– Am încheiat discuția?

Dădu din cap și un colt al buzelor i se ridică.

– Mda. Ce spun eu e lege.

– Da. Absolut.

Zâmbetul i se lărgi și mă trase ușor de braț. În ochi îi sclipea un argintiu blând.

– Nu-mi pune la îndoială autoritatea.

Am râs, surprinsă că pot s-o fac după o conversație atât de intensă și de tristă.

– Nu ai niciun fel de autoritate.

Mi-am dat ochii peste cap și, după ce arsura produsă de conversația inițială dispăru, am putut să văd adevărul din spatele cuvintelor lui. Chiar dacă îmi era greu să cred că nu aveam nicio vină pentru dezastrul care se produsese, știam că Jase credea cu fermitate în ceea ce spunea. Și asta era important. Era al naibii de important.

– Deci, ce impresie ți-a lăsat întâlnirea cu cایی? mă întrebă și era ca și cum un nor negru se îndepărtase.

Am revenit pe teritoriu sigur.

– Nu a fost rău, nu-i așa?

– Da, i-am zâmbit. N-a fost rău deloc.

– Poate data viitoare vei încăleca pe unul din ei? Poate pe Fulger?

Stomacul mi se strânse puțin.

– Ah...

– O să fiu cu tine, mă asigură, înclinându-și bărbia. Tot timpul.

M-am imaginat stându-i aproape în poală, cu brațul lui înconjurându-mi talia, ținându-mă aproape și... m-am înfierbântat. Trebuia să-mi înfrânez pornirile pornografice înainte ca mintea mea să deraieze în teritoriul XXX.

Râse, cu un sunet adânc și sexy, apoi se apropie. Tenișii lui îi atinseră pe ai mei și a trebuit să-mi las capul pe spate ca să mă pot uita la el.

– Îmi dau seama că îți place ideea.

– Ce?

M-am încruntat, sperând ca expresia mea să pară înverșunată, nu prostească.

– Nu. Mă gândeam la orele de muzică de mâine. Nu parcurgem stilul baroc? Lucruri foarte stimulatoare. Sunt extrem de entuziasmată.

Un rânjel îi apăru pe buze.

– Nu cred că acela este motivul pentru care ești entuziasmată sau că e ceea ce te excită.

– Nu ești tu.

– Cum spui tu.

O privire malițioasă apăru în ochii lui.

– Te gândeai la mine.

Am pufnit.

– Mda, nu prea cred. Nu mă gândesc deloc la tine.

– Ești o mincinoasă groaznică.

– Și tu ai un ego îngrozitor. Mai mare ca al lui frate-meu și asta e ceva!

– Tu poți să zici orice, dar eu știu adevărul.

Se aplecă și buzele lui îmi atinseră obrazul, aprinzându-mi un foc mic în obraji.

– Vezi? Deja ai roșit și încă nu am făcut nimic.

– Soarele e de vină, i-am răspuns, trăgându-mă înapoi, înainte să fac ceva prostesc, cum ar fi să-i prind fața cu putere și să-l molestez. Cred ca am făcut insolație.

A râs.

– Soarele nici măcar nu se vede.

Am pufnit.

– Ca și cum asta ar avea vreo importanță.

– Știi ce?

Am așteptat, lăsând capul într-o parte. Rânjetul acela enervant părea să i se fi blocat permanent pe față.

– E simpatic.

– Ce anume?

Speram că nu se referă la mine, pentru că voiam să fiu mai mult decât adorabilă în ceea ce îl privea.

– Tu.

Îmi prinse o șuviță de păr și începu să-mi mângâie gâtul cu vârfurile, în timp ce eu mă luptam cu impulsul de a scoate limba la el.

– Toată șarada asta, tu pretinzând că nu te gândești tot timpul la mine. Probabil stai în dormitor și îmi scrii numele cu markerul pe toată tabla ta albă.

– O, Doamne! am râs.

– Și apoi mă visezi, nu? Stai trează și...

Râsul meu îl opri și am ridicat mâna, încercând să îl lovesc în piept. Ceea ce spunea era complet ridicol. Ei bine, poate nu partea cu visul. Era personajul principal în câteva din visele mele. Dar mâna mea nu făcu contact.

Mi-o prinse în aer cu reflexe uimitoare și mă trase la pieptul lui, într-o mișcare lină.

Impresionant!

– Nu e frumos să lovești, îmi spuse, zâmbind. Și nici să te minți pe tine însăși.

Cu pieptul lipit de al lui, conversația asta era mult mai dificilă. Am simțit furnicături în vârful sânilor.

– Tu te auzi ce spui? Ai zis că regreti sărutul pe care mi l-ai dat, deci, de ce ar trebui să stau și să mă gândesc la tine? Te-am uitat, amice.

Când cuvintele mi-au ieșit pe gură și ochii mei îi întâlniră pe ai lui, mi-am realizat greșeala. Nu știam la ce se gândea, dar intensitatea privirii lui mă mistuia.

Nu știu cum, am trecut de la tachinări și fraze aruncate aiurea, pentru că tot ceea ce am debitat nu erau decât minciuni, la asta... și nici măcar nu știam ce era asta.

Umorul îi dispăru de pe chipul izbitor.

– Nu am spus niciodată că regret că te-am sărutat.

– Sunt destul de sigură că ai spus-o.

Ochii îi ardeau ca argintul topit.

– Sunt sigur că nu am spus-o.

Am clătinat, ușor, din cap. Confuzia puse stăpânire pe mine și nu știam ce să răspund.

– Și nu regret că te-am sărutat.

Inima începu să-mi bată de trei ori mai repede.

– Nu regreti?

– Nu.

Și-a îndepărtat privirea un moment, maxilarul încordându-i-se, înainte să se întoarcă iar spre mine.

– Ar trebui. Aș vrea să pot regreta.

– Eu nu, i-am șoptit, înainte să mă pot opri. Nu regret nimic.

Mă fixă cu privirea preț de un moment și mâinile i se încleștară pe încheieturile mele. Întinse brațele, mărind distanța dintre noi, iar eu ar fi trebuit să-mi țin, naibii, gura.

– Fir-ar, trânti cu voce răgușită și mă trase înapoi, în brațele lui.

Aplecând capul, gura îi ateriză pe a mea, înainte să realizez ce se întâmpla. Creierul meu nu putea ține pasul cu evenimentele, dar mă săruta... mă săruta. Buzele lui erau pe ale mele și nu era nimic blând sau dulce în acest sărut.

Parcă fusesem marcată cu fierul încins în doar câteva secunde.

Gura continuă să i se miște și își puse mâinile pe obrajii mei, aplecându-mi capul pe spate. M-am ridicat pe vârfurile tenişilor, aşezându-mi mâinile pe pieptul lui. Sub palmă, îi simţeam inima bătându-i la fel de repede ca a mea. Se cutremură și degetele i s-au deschis, iar eu am încetat să mai respir.

Mai mult de trei ani de când am început să am sentimente pentru el, un an de când buzele ni s-au întâlnit ultima dată și Jase... O, Doamne, în sfârșit mă săruta!

Pierzându-mi controlul asupra minții și a simțurilor, am tremurat, iar el îmi mușcă ușor buza de jos, așa cum îmi făcuse mai devreme pe gât, apoi își trecu limba peste buzele mele, îndemnându-le să se deschidă. Sărutul se adânci și Jase mă gusta, mă stăpânea, dar, în același timp, mă elibera. Acest sărut nu semăna deloc cu acela furat în urmă cu un an. Era de o mie de ori mai intens și un sunet aproape primitiv îi scăpă din piept.

Mă sorbea cu totul.

Pentru o clipă mi-am făcut griji că tatăl lui ne putea găsi în ipostaza asta și ar fi fost, ei bine, ar fi fost stânjenitor. Dar totul dispăru când mâinile lui îmi alunecară pe gât, peste umeri, aşezându-se pe șolduri. Să fim văzuți? Absolut nicio problemă.

Inima mi se mări, până când am crezut că nu voi mai putea rezista, iar strânsoarea de pe șolduri se intensifică. Mă ridică de jos, fără să întrerupă sărutul. Din instinct, mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului și brațele în jurul gâtului său, prinzându-mi degetele în părul lui moale.

Începu să meargă și habar n-aveam unde se duce, dar eram uimită de faptul că putea face mai multe lucruri deodată și de felul în care limba lui se împletea cu a mea, în timp ce îmi modela fesele cu mâinile, toate astea fără să se împiedice măcar o dată.

S-a așezat în genunchi, lăsându-mă cu spatele pe fân și un val înnebunitor de senzații m-a străbătut. Corpului lui puternic era suspendat deasupra mea, ținându-mă captivă, ca într-o cușcă. Paiele subțiri mă împungeau în brațe, dar buzele lui erau ca un foc pe ale mele și respirația mi se tăie, când se lăsă peste mine. Fânul se cufundă sub greutatea noastră, ocrotindu-ne pe amândoi și mâna lui Jase îmi coborî pe coapsă, ridicându-mi piciorul pe șoldul lui. Noaptea în care fusese beat nu era nimic în comparație cu asta. Amândoi știam că era complet conștient de ceea ce făcea. Amândoi eram aici.

Presiunea, așezarea celei mai dure părți a lui peste cea mai moale parte a mea, nu mai lăsa loc pentru rațiune. Îl simțeam,

iar când partea de jos a torsului său s-a unduit peste a mea, am scâncit de plăcere. Am ridicat bazinul, urmându-i îndemnul, și geamătul lui de răspuns îmi răsună în sânge, ca un tunet.

– La naiba, mormăi el, pe buzele mele umflate. Al dracului să fie, Tess, eu...

Gura i se lipi încă o data de a mea, dar sărutul era mai adânc, mai lent. Aproape tandru. Am crezut că i-am simțit mâna tremurând pe scobitura taliei mele, înainte să își croiască drum sub bluză. Eram complet convinsă că mâinile îmi tremurau când s-au prins în părul lui. Pielea aspră a palmei lui îmi mângâie stomacul și am tresărit, dorindu-mi, având nevoie de mult mai mult.

În acel moment, când nimic nu părea să mai existe în afară de sărutările lui, de gustul lui și de senzația de a-l avea aproape, aș fi mers până la capăt.

La o fermă.

Lângă un grajd.

În fân.

Buzele i s-au ridicat de pe ale mele și am scos un geamăt, simțindu-le imediat lipsa. Râsul lui plin de satisfacție îmi trimitea săgeți de dorință vâjâindu-mi prin vene, în timp ce

buzele lui îmi trasau o cărare înflăcărată pe gât. Lăsând capul pe spate, i-am dat acces liber oriunde dorea.

Iar el a profitat.

Îmi sărută locul sensibil de sub maxilar, frecându-și nasul de gâtul meu. Buzele lui stingeau arsura lăsată de barba aspră din jurul gurii. Tot corpul îmi ardea de dorința de el, de mai mult, de orice ar fi existat dincolo de asta.

Ca într-un tunel, am auzit huruitul puternic al unei mașini. La început, am crezut că e doar în imaginația mea, m-am rugat să fie doar imaginația mea. Dar pe măsură ce secundele se scurgeau, zgomotul devenea mai puternic.

Jase sări de pe mine direct în picioare și făcu câțiva pași înapoi. Aerul care îmi atingea pielea mi se părea rece, în ciuda zilei călduroase. Uluită, l-am privit de sus, până jos. Avea paie lipite pe tricou și pe firele fine de păr de pe brațe. Atenția mi s-a prins sub șoldurile lui, înainte să observ starea în care eram eu.

Bluza îmi era strânsa sub sutien.

Mașina trecu de cotitura drumului și ceva roșu apăru printre verdeața și galbenul tulpinilor de porumb.

Încă nu reușeam să îmi coordonez mișcările în urma evenimentelor, așa că, atunci când Jase se apropie și mă ridică

în picioare, mă luă total pe nepregătite. M-am înclinat spre dreapta și am încercat să mă redresez înainte să-mi las toată greutatea pe piciorul rănit. M-a prins la timp, ajutându-mă să rămân în picioare, iar eu respiram greu, de parcă abia coborâsem de pe scenă.

– Drace, Tess, spuse, netezindu-mi cu mâinile tivul bluzei.

O îndreptă în timp ce eu stăteam acolo, ca o idioată.

– Asta...

Mașina se opri lângă jeepul lui Jase și portiera din dreapta scârțâi deschisă. O creatură mărunță coborî împiedicându-se. Se auzi țipătul unei femei.

– Jase! strigă o voce de copil.

Fratele lui mai mic se întoarse spre țarc.

– Jase!

Eram înghețată în loc, plină de fân și cu pielea atât de roșie, încât, acum, insolația putea fi o scuză bună. Privirea sălbatică mi se îndreptă către Jase.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva, spuse Jase, apoi se întoarse și se îndepărtă.

OPT

Jack se aruncă în brațele lui Jase. Ridicându-l pe micuț, îl învârti în cerc. Oricine ar fi stat prea aproape, risca să-și piardă un ochi. Jack chițăia fericit, cu ochii strâns închiși și gura deschisă.

Văzându-i împreună, inima mi-a tresărit. Jase... avea să fie un tată extraordinar, într-o zi. Nu că aș fi avut eu vreo șansă de a-l vedea ca tată, din moment ce, pentru el, nu eram decât o imensă și permanentă greșeală. Gândul ăsta mă durea, de parcă aș fi călcat pe un cuib de viespi, pentru ca apoi să-l iau la șuturi. Nu știam de ce doare așa de tare. Ideea de a avea copii era una foarte îndepărtată față de ceea ce plănuisem să fac în viitorul apropiat, dar asta nu îmi atenua cu nimic strânsoarea din piept.

Jack se zvârcoli și alunecă în jos, până când picioarele îi atinseră pământul, apoi alergă spre mine. Strângându-și brațele mici în jurul picioarelor mele, privi în sus, rânjind într-un fel care îmi topea inima. Puștiul era adorabil.

– Ai învățat să călărești căluții? mă întrebă, uimindu-mă cu memoria lui excelentă.

Am zâmbit forțat.

– I-am hrănit, dar nu am învățat să-i călăresc.

Și, în ritmul în care avansa relația mea cu Jase, se părea că nu aveam să învăț niciodată.

– De ce nu ai învăț-o tu? chestionă Jack, întinzându-și gâtul către frate-său.

– Învățat-o, îl corectă Jase, absent.

Apropiindu-se, îl prinse de brațe pe Jack.

– Ești ca o mică amibă.

Jack încruntă din sprâncene și se ținu strâns de picioarele mele.

– Ce-i aia o ah-mib-ă?

Jase râse și îl trase din nou spre el.

– O chestie care are tendința de a se lipi de alte lucruri. Ar trebui să-i dai drumul.

Pentru o secundă, dădu impresia ca nu o va face, dar apoi mă eliberă din strânsoarea surprinzător de puternică. Jase ridică privirea, întorcându-și fratele cu spatele la mine. Privirile ni s-au întâlnit, iar el și-o îndepărtă subit.

Super! Drumul până la cămin avea să fie amuzant.

Dar nu la fel de palpitant ca momentul în care a trebuit să mă prezint mamei lui, arătând de parcă tocmai mi-am tras-o în fân. Ceea ce aproape că se întâmplase.

Doamna Winstead îmi zâmbi destul de călduros și i-am urmat pe cei doi frați spre jeep, dar se putea observa pe chipul ei că era surprinsă.

Era o femeie frumușică, cu linii fine de expresie în jurul gurii și al ochilor. Îmbrăcată cu blugi și o cămașă uzată, părea să știe care era treaba la fermă și nu se dădea înapoi de la treburi grele.

Inspirând adânc, i-am întins mâna, în timp ce Jase își ridică fratele pe umeri, ca pe un sac de cartofi. Nu avea de gând să facă prezentările. Nu așa cum făcuse cu taică-său. Nu după ceea ce se întâmplase și eu m-am simțit ciudat, total nelalocul meu, ca și cum nu aș fi avut ce să caut acolo. Și chiar nu era locul meu acolo. O arsură îmi urcă în gât, intensificând durerea pe care o simțeam în piept.

Obrajii mi se înroșiră.

– Bună ziua. Eu sunt Teresa.

Observând cât de răgușită îmi era vocea, Jase mă privi aspru, iar eu mi-am dres glasul, concentrându-mi atenția asupra mamei lui.

– Sunt sora lui Cam.

În ochii ei căprui se aprinse o scânteie.

– Aaa, da! Ce mai face fratele tău?

De cum am intrat pe tărâm cunoscut, m-am mai relaxat un pic.

– E bine. Se pregătește pentru preselecțiile D.C. United, de la începutul anului viitor.

– Serios? Mă bucur să aud asta.

Privi spre Jase, care acum făcea din nou mantia lui Superman cu frate-său. O, Doamne, erau adorabili împreună!

– Știai că Jase a jucat fotbal?

– Mamă, gemu Jase.

Am dat din cap.

– Da. Cam a pomenit ceva despre asta de vreo câteva ori, dar nu mi-a spus niciodată de ce a încetat.

Doamna Winstead deschise gura, dar Jase îl învârti pe Jack, apoi îl lăsă jos, cu grijă.

– Trebuie să plecăm, mamă.

Abia dacă se uită la mine.

– Haide, Tess.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am făcut un pas înapoi, mușcându-mi limba. Nu eram un câine, nu răspundeam la comenzi.

– Vreau să vin și eu!

Jack porni imediat spre jeep, dar Jase îl ajunse din urmă.

– Nu, amice, va trebui să rămâi aici, de data asta.

Buza de jos începu să îi tremure.

– Dar vreau să merg cu tine!

– Știu, dar trebuie să o duc pe Tess înapoi, bine?

Jack se bosumflă, la doar câteva secunde distanță de ceea ce avea să devină un acces de furie de proporții uriașe. Cu sprâncenele ridicate, Jase îngenunche în fața lui și îl apucă de umeri. Se coborâse la nivelul lui, spre deosebire de majoritatea tipilor de vârsta lui.

– Vin înapoi, bine? Apoi ieșim să mâncăm o înghețată. Ce zici de asta?

Ochii lui Jack s-au luminat, dar mama lui s-a încruntat.

– Jase, iar ai să-i strici cina.

Jase scoase limba.

– Nu o să stricăm nimic, nu-i așa?

Puștiul chicoti.

– Nu!

– Bine. Mișcă-ți fundul înauntru.

Se ridică și îl conduse pe Jack acolo unde îl aștepta doamna Winstead.

– Mă întorc imediat.

Se întoarse spre mine și m-am încordat.

Simțindu-mă ciudat, ca un dansator la prima apariție pe scenă, le-am făcut cu mâna lui Jack și doamnei Winstead.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

A zâmbit larg, uitându-se la Jase, apoi la mine.

– Sper că ne vom revedea.

Ah! Rahatul ăsta tocmai a devenit și mai ciudat.

Am aprobat din cap, pentru că, oare ce altceva aș fi putut să fac?

Jack s-a smuls din brațele doamnei Winstead și m-a îmbrățișat încă o dată. Strângându-l la piept, am realizat că îmi va fi imposibil să nu îl iubesc pe puștiul ăsta.

O parte din mine voia să facă autostopul până în campus, dar asta ar fi fost ciudat, așa că, după ce Jack a fugit înapoi, m-am îndreptat spre jeep. Pentru că Jase era mereu un gentleman atunci când voia, îmi ținu portiera deschisă.

Nu i-am mulțumit.

Jase se urcă în mașină, scoțând un oftat de tipul celor care mie nu mi-ar fi reușit niciodată, ceea ce mă călca pe nervi. De ce se simțea el extenuat? Cu maxilarul încleștat, întoarse mașina și porni pe drumul pietruit. Nu a scos niciun cuvânt până nu ne-am apropiat de capătul lui.

– Tess...

– Nici să nu îndrăznești, l-am întrerupt, tăios. Nu cred că ai de spus ceva ce eu aș vrea să aud acum. Și dacă mai zici o singură dată că ceea ce s-a întâmplat a fost o greșeală...

Vocea mi se frânse într-un mod stânjenitor.

– Îți trag un pumn în gât. Pe bune!

Buzele i-au tremurat, ca și cum ar fi crezut că glumesc.

– Nu ar fi trebuit să mă exprim chiar așa, dar...

– Nu, l-am avertizat, simțind că avea să spună ceva și mai rău. Doar du-mă acasă.

Puteam să-i simt privirea ațintită asupra mea și, ca să nu par o plângăcioasă, am strâns din buze ca să le împiedic tremuratul.

– Vreau doar să merg acasă.

După câteva clipe de tăcere, exclamă:

– La dracu'!

În loc să meargă mai departe, Jase opri mașina. Motorul jeepului continuă să meargă, iar el se întoarse spre mine.

– Nu înțelegi, Tess!

Mi-am dat ochii peste cap, pregătindu-mă să-i arunc o replică usturătoare, dar gâtul mi s-a strâns și m-am oprit.

– Ai dreptate. Nu înțeleg. Ești atras de mine, mă dorești, dar continui să mă respingi. E din cauza lui Cam? Pentru că, hai să

fim serioși, e o scuză jalnică, Jase! E frate-meu, nu cel care are grijă de castitatea mea.

Fața lui Jase se schimonosi, ca și cum ar fi gustat ceva acru.

– Serios, chiar nu aveam nevoie de imaginea aia în minte.

– Ia mai taci!

Trăsăturile i s-au relaxat și a strâns cu putere volanul.

– Bine. Nu, nu e vorba de Cam. Poate la început a fost, pentru că o aventură cu sora lui mai mică întrece orice fel de limite, dar pot să trec peste asta.

– Evident, ai trecut, am mormăit, uitându-mă pe geam. Sau scula ta a trecut foarte repede peste aspectul ăsta.

Jase tuși, ca și cum s-ar fi înecat.

– Tess, eu... treaba e că nu ai vrea să fii cu mine. Chiar nu ai vrea asta.

Am râs scurt.

– Uau! Deci asta e noua tactică! Nu mă respingi tu, dar e mai mult ca și cum te-aș respinge eu? Bună asta!

– Nu-i așa, insistă el. Crede-mă. Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine și, dacă le-ai afla, nu ai mai vrea să fii în preajma mea.

Întorcându-mă spre el, am arcuit o sprânceană.

– Ai omorât pe cineva? L-ai măcelărit și l-ai aruncat la porci?

– Ce? Fruntea i se încruntă. Nu.

– Ai bătut sau violat vreo față? Ai copii ascunși într-o pivniță, undeva? Sau ești un terorist sub acoperire?

Fața îi căpătă o expresie plină de dezgust.

– Drace, nu.

– Biiine, am spus încet. Nu știu ce lucru atât de îngrozitor ai fi putut să faci.

Își îndepărtă privirea, clătinând din cap.

– Nu înțelegi, Tess. Nu te pot avea.

– Dar deja mă ai, i-am șoptit, apoi am închis gura.

Tocmai am spus asta? Îngrozită, am privit cum ochii i s-au mărit.

O, Doamne, tocmai am spus asta cu voce tare!

Dar era adevărat. Jase mă avea, indiferent dacă realiza asta sau nu, chiar dacă voia sau nu. Nu puteam să schimb ceea ce mi doream sau sentimentele pe care le aveam pentru el.

– Nu vreau, mi-a răspuns, umbre adunându-i-se în priviri. Nu vreau să-ți rănesc sentimentele.

Dar... exista un “dar” nerostit care se cufunda în mintea mea.

Închizând ochii, am inhalat adânc, iar în piept mi s-a format o greutate, care mai apoi s-a extins. Eu îi oferisem totul, atât de jalnic, și asta era tot ce avea el de spus? Stânjenită dincolo de orice imaginație, nu voiam decât să dispar.

– Te rog, du-mă acasă.

Rămase împietrit pe scaunul șoferului.

– Tess...

– Du-mă acasă!

După câteva clipe tăcute, lăsă mâinile să-i cadă în poală.

– Este fiul meu! țipă Jase, sperându-ne și pe mine și pe el, apoi vorbi încet, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că rostea acele cuvinte. Jack este fiul meu.

NOUĂ

Credeam că nu am auzit bine. Trebuie să fi auzit altceva decât ceea ce spusese el, pentru că Jack nu avea cum să fie fiul lui. Jack era fratele lui.

Dar, privindu-l și observând luciditatea din ochii lui cenușii și cât era de palid, am înțeles că vorbele lui reprezentau ceva atât de secret, încât, probabil, foarte puțini știau adevărul.

Am scuturat din cap, stupefiată.

– Jack este fiul tău?

Jase îmi susținu privirea preț de încă un moment, apoi se întoarse înainte. Trecură câteva secunde înainte să vorbească din nou.

– Fir-ar! Eu... nimeni nu știe asta, Tess. Părinții mei știu, la fel și Cam, dar el nu ar spune nimic, nimănui. Nimeni altcineva nu mai știe.

Nu eram surprinsă de faptul că frate-meu știa, dar eram un pic șocată că nu-mi spusese și mie. Dar, la urma urmei, nu era treaba mea.

Chiar nu știam cum să procesez vestea asta și m-am holbat la el. Gândurile îmi alergau prin cap. Jack și Jase chiar semănau foarte mult, dar așa erau și frații. Jase era foarte apropiat de

Jack și exista o legătură între ei, dar mulți frați erau așa. Jase părea să-l pună pe Jack mai presus de multe lucruri, dar și frații făceau asta.

Numai că ei nu erau frați.

Erau tată și fiu.

La naiba!

O grămadă de lucruri deveniră, dintr-odată, clare. Pe lângă comportamentul pe care îl avea față de Jack, mai era și conversația noastră de mai înainte, despre cum el avea multă experiență în materie de lucruri care, deși neplănuite, deveneau cele mai frumoase din viața unui om. Și asta, probabil, explica de ce nu mai juca fotbal și nu plănuia să-și găsească o slujbă după facultate care să-l ducă departe de casă. Voia să fie aici, cu fiul său, indiferent care era statutul dintre ei. Explica, de asemenea, și de ce nu ținea fete prin preajmă. Avea un copil și chiar dacă nu îl creștea el, personal, într-o zi era posibil să o facă. Și era o cerință prea mare pentru o fată. Eram de acord cu asta. Și eu eram destul de șocată.

Jase era tată.

În mod sigur era un FILF⁷, un tată cu care mi-aș trage-o.

Am închis ochii. O, Doamne, nu-mi venea să cred că tocmai gândisem așa ceva! Dar era un tată.

Tot aerul mi-a ieșit din plămâni și am înghițit cu putere, iar el s-a întins spre mine, luându-mi ceva, un fir de fân, din păr. L-am urmărit rotindu-l printre degete.

– El... el știe?

Jase clătină din cap.

– Nu. Crede că bunicii îi sunt părinți.

– De ce?

Am pus întrebarea înainte să realizez cât de personală era. Cât de nepoliticos din partea mea! Dar voiam să știu. Voiam să știu cum de Jase, care ținea la copilul ăla mai mult decât la viața lui, lăsa pe altcineva să îl crească.

– E complicat, mi-a răspuns, rezemându-se în scaun.

Își frecă fața cu mâinile și oftă.

– L-au crescut încă de când s-a născut. Ca și cum ar fi fost al lor. L-au și adoptat. Asta mă face ratat, nu-i așa?

⁷ MILF (slang), abreviere pentru “Mother/Mom/Mum I’d like to fuck”. De aici, personajul inventează varianta masculină, FILF, prescurtare pentru “Father I’d like to fuck”.

Își înclină fața spre mine, cu ochii plini de durere, iar pieptul mi s-a strâns.

– Nici măcar nu sunt în stare să-mi cresc fiul. Îl cresc părinții mei, iar el nici măcar nu știe. Asta mă face foarte atrăgător, nu-i așa?

Am clipit rapid, cu gura larg deschisă, pentru că nu știam cum să răspund la așa o întrebare.

Cu un răs forțat, și-a lăsat capul pe spătarul scaunului. Tensiunea i se revărsa din umeri.

– Nu-mi cresc fiul, repetă și mi-am dat seama imediat că era ceva ce își repeta des. Timp de cinci ani l-au crescut părinții mei. Vreau să schimb asta, dar nu pot recupera acești ani. Și cum pot schimba, acum, situația? Dacă-i spun, aş putea să-i distrug copilăria, ceea ce nu vreau. Și le-aș frânge inima părinților mei, pentru că îl văd ca pe propriul lor fiu.

Închise ochii.

– Sunt un afurisit de tată parazit.

Jase râse din nou, dar fără umor, iar eu m-am îndreptat în scaun.

– Nu ești un parazit.

– Ei, haide!

Zâmbi, un zâmbet plin de ură față de sine.

– Tocmai ți-am spus că am un copil. Am aproape douăzeci și doi de ani și am un copil de cinci ani pe care îl cresc părinții mei. Fă calculul, Tess. Aveam șaisprezece ani când l-am conceput. Eram încă la liceu. Evident, nu e o chestie cu care să mă mândresc.

– Dar e ceva de care să te rușinezi?

Privirea i se concentrează asupra mea și păru să cântărească întrebarea.

– Nu, spuse încet. Nu mi-e rușine că-l am pe Jack. Nu o să-mi fie niciodată. Dar mi-e rușine că nu îmi asum responsabilitatea de a-i fi tată.

Mi-am mușcat buza, dorindu-mi să-l întreb mai multe, dar un camion zbură pe lângă noi.

– Deci, aveai șaisprezece ani când a fost conceput? Erai doar un copil, nu? La fel cum eu eram un copil când am fost cu Jeremy.

– E cu totul altceva, replică el, închizând ochii. Eu nu am nicio scuză.

– Câți copii de șaisprezece ani cunoști, care ar putea fi părinți? l-am întrebat.

– Sunt foarte mulți.

– Ei și? Asta nu înseamnă că fiecare adolescent este pregătit pentru așa ceva. Eu, în mod sigur, nu aș fi fost. Și părinții mei m-ar fi ajutat.

Am făcut o pauză, realizând, ca o idioată, că este nevoie de două persoane ca să faci un copil.

– Și nu erai tu singurul responsabil. În mod sigur, există și o mamă. Unde este...?

– Nu vorbesc despre ea, spuse răspicat, iar eu am tresărit la tonul lui. Nimic din ce se întâmplă nu are legătură cu ea.

Uau! Se părea că exista o dramă legată de mama copilului.

– Și a ajuta nu e sinonim cu a adopta.

Ochii i se deschiseră în două fâșii subțiri.

– Când le-am spus părinților mei ce se întâmplase au fost supărați, dar au vrut ca eu să termin liceul, să merg la facultate și să joc fotbal în continuare. Nu au vrut să renunț la tot.

– Nu îi învinuiesc, am spus blând.

Dar ce s-a întâmplat cu mama?

– Deci, ori făceam asta, ori îl dădeam spre adopție pe Jack, pentru că nu eram pregătit. Știu că sună greșit, dar la început nu l-am vrut. Nu voiam să am de-a face cu el. Chiar înainte să se nască și să îl văd, renunțasem la el, într-un fel...

Vocea i se îngroșă și își drese gâtul. Era evident că mama, oricine ar fi fost ea, ieșise din peisaj încă de când se născuse Jack și muream de curiozitate să aflu de ce.

– Așa că au depus actele pentru adopție și le-a fost acordată. Privind înapoi, realizez că am fost al dracului de egoist. Trebuia să-mi fi asumat responsabilitatea atunci, dar nu am făcut-o și nu mai pot schimba nimic acum.

– Dar faci parte din viața lui, Jase! Și îmi dau seama că îți dorești cu adevărat să fi făcut lucrurile altfel. Nu asta contează cel mai mult? Să îl iubești, indiferent de situație?

Jase își lăsă din nou capul pe spate și oftă.

– Îl iubesc mai mult ca viața mea, dar asta nu scuză greșelile pe care le-am făcut.

Furia își făcu loc în sufletul meu și am uitat cu totul de povestea cu mama.

– Mi-ai spus, cu puțin timp în urmă, că eram prea mică la șaisprezece ani, că nu mă pot învinovăți de faptul că nu am spus nimănui despre Jeremy. Vârsta și naivitatea sunt o scuză bună pentru mine, dar nu și pentru tine?

Deschise gura.

– E adevărat? Dacă da, atunci nu e corect și este foarte subiectiv, pentru ca motivele sunt greșite.

Acum că mă pornisem, nu aveam să tac curând.

– Nu-mi poți spune mie că trebuie să uit deciziile și faptele din trecut, dacă tu refuzi să o faci!

Jase se rezemă de scaun, gâtul mișcându-i-se de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu găsea cuvintele potrivite.

– Ei bine, la dracu'! M-ai lăsat fără replică.

– Normal că da.

Buzele i s-au ridicat la colțuri, dar ochii i-au rămas încruntați.

– Tu... tu n-ai nevoie de așa ceva.

A întors spre mine ochii înnegurați.

– Ești tânără și ai toată viața înaintea.

Am ridicat din sprâncene.

– Ce dracu' are asta de-a face cu restul? Țin la tine, Jase. Foarte mult. Bine? Și vreau să fiu cu tine.

Îmi simțeam obrații în flăcări, dar am continuat.

– Asta este evident, dar tu continui să iei decizii și să complici lucrurile în mintea ta, fără să mă întrebi măcar ce părere am.

– Și ce părere ai despre toate astea, Tess?

Maxilarul i se încordă și ochii îi fulgerară într-un gri încins.

– Acum mai vrei să fii cu mine? După ce ai aflat toate astea? Și crezi că e o idee bună ca noi doi să începem ceva? Și dacă începem o relație și te apropii de Jack?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

– De ce nu ai vrea să mă apropii de el? Doar ai spus că voi fi...

– Tu vrei să pleci, Tess. Nu ai de gând să rămâi pe-aici. Să fiu al naibii dacă am să rănesc copilul ăla doar pentru că tu vrei să te culci cu mine!

Tresărind, m-am tras înapoi. Lacrimile mi-au urcat în gât, arzându-mi ochii. Asta credea el cu adevărat? După tot ce i-am spus? După toate câte a spus și a făcut el pentru mine? Totul se rezuma la faptul că eu voiam să mă culc cu el?

Faptul că gândea așa despre mine mă durea mai tare decât atunci când m-a respins.

– Știi ceva, Jase?

Vocea îmi tremura, dar m-am forțat să continui.

– Faptul că ai un copil pe care îl cresc părinții tăi sau faptul că nu vrei nici măcar să șoptești numele mamei lui nu sunt lucrurile care mă fac să îmi schimb părerea despre tine. Ci modul în care te porți și presupunerile cretine pe care le faci sunt cele care mă obligă să gândesc așa.

ZECE

Vineri, Jase nu s-a prezentat la curs.

O parte din mine nu s-a mirat, când a început cursul despre stilul baroc și Jase nu apăruse încă. Ieri, după ce am ieșit de pe aleea lui, am parcurs tot drumul spre campus într-o tăcere încordată.

Ceea ce i-am spus era adevărat. Da, mă uimise faptul că Jack era copilul lui. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat. Însă faptul era consumat și, la naiba, expresia asta se potrivea de minune situației! Asta nu însemna că îmi schimbasem părerea despre el. Nu chiar. Ei bine, afirmația asta nu era foarte adevărată. Sigur că îl vedeam cu alți ochi. Era tată, pentru numele lui Dumnezeu! Nu cunoșteam niciun băiat apropiat de vârsta mea care să fie tată, dar asta nu mă făcea să am o părere proastă despre el și nu scădea nimic din intensitatea sentimentelor pe care le nutream pentru el. Un lucru era sigur, o relație cu el ar fi fost dificilă.

Dar, indiferent de situație, tot complicată ar fi fost.

Avea un fiu, căruia, probabil, avea să îi spună adevărul într-o zi și orice fată cu care avea să aibă o relație trebuia să fie de acord cu asta și să fie pregătită.

Nu știu dacă eu aș fi fost vreodată, dar nici măcar nu îmi dăduse posibilitatea să aflu.

Așa cum i-am spus și lui, părerea pe care o avea despre mine dura cel mai tare. Faptul că el chiar credea că aveam să mă implic în viața lui Jack fără să dau doi bani pe modul în care avea să îl afecteze plecarea mea bruscă.

Din când în când, pe drumul de întoarcere, privirea lui Jase a întâlnit-o pe a mea și, de fiecare dată, a întors capul. Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost la revedere. Atât.

Și asta mi-a frânt inima.

Jase nu m-a sunat și refuzam să fiu eu cea care rupea tăcerea, la fel ca data trecută, doar ca să fiu tratată cu răceală și indiferență.

Jack este fiul meu.

Oricât de prostesc ar fi părut, inima îmi sângera pentru el. În ciuda comportamentului cretin pe care îl avea față de mine, îl iubea pe puștiul ăla și deciziile, pe care le luase când fusese el însuși un copil, îl apăsau.

Așa cum și pe mine mă bântuiau greșelile.

Și mai era problema absenței mamei și refuzul lui categoric de a vorbi despre ea. Unde era? Oare mai locuia prin

împrejurimi? Și asprimea din vocea lui era, oare, din cauza inimii frânte?

În piept mi s-a aprins un junghi și voiam să-mi trag palme. Nu aveam cum să fiu geloasă pe o femeie anonimă, dar ceva tot era acolo, ceva important, și eram aproape sigură că frica lui de o relație provenea mai mult de la ea decât de la Jack.

Avea vreo importanță?

A spus că eram doar o greșeală și, deși îmi împărtășise cu sinceritate un secret atât de important, felul în care mă percepea nu se schimbase. Înțelegeam de ce mă respingea, dar asta nu schimba rezultatul cu nimic.

Nu ar fi trebuit să-l las să mă sărute. Nu că n-aș fi știut cum avea să se sfârșească, dar durerea din piept se intensifica atunci când priveam locul gol de lângă mine. Nu dormisem mai deloc noaptea trecută și, până dimineață, durerea mi se instalase adânc, în suflet. Gândurile și sentimentele mele se amestecau într-un nod mare, confuz.

Dar acum?

Acum eram enervată.

Nu eu l-am sărutat pe el, nici acum, nici prima dată. Nu eu eram cea care nu putea avea o relație. Era el și tot el continua

să-mi facă avansuri, alterna între sărutări amețitoare și respingeri.

N-aveam eu prea multă experiență în materie de băieți, sex și prieteni, dar știam suficient, cât să îmi dau seama că îl excitasem încă dinainte să mă sărute. Trupul lui mi-a demonstrat aspectul ăsta din momentul în care și-a pus brațele în jurul meu, când îl hrăneam pe Fulger. Dar știam că pofta trupestă și sentimentele erau două lucruri diferite.

Ce dracu', doar eu eram aia care se lăsa pradă poftelor trupesti cam de trei ori pe săptămână depinde de cine mă întâlneam.

Simplul fapt că avea un copil nu-i înlătura dorința de a și-o pune cu cineva, iar Jase mă dorea. Dar oare era mai mult decât atât?

Trebuia să fie ceva mai mult. Voia să experimentez și altceva, în afară de dans, și discuția de ieri legată de Cam și de faptul că nu fusese vina mea, însemna foarte mult. Însemna că îi păsa, nu-i așa? Sigur că îi păsa, doar eram sora lui Cam... la naiba!

Supărarea îmi înțepă pielea și m-am foit în scaun, strângând pixul atât de tare, încât capacul se crăpă. Am continuat să ațâț focul, până când s-a transformat într-o sferă de furie, ceea ce era de preferat, în locul durerii.

Ce mă enerva și mai rău era faptul că, pentru numele lui Dumnezeu, stăteam la ora de muzică și probabil aveam să pic examenul pentru că îmi petrecusem ultimele treizeci de minute obsedată de un măgar.

– În perioada barocă a apărut noțiunea de tonalitate, spuse profesorul Gibson. Tonalitatea este un limbaj muzical unde o ordine specifică a înălțimii notelor are la bază o notă centrală, treimea tonală. Adică acordul de bază; de exemplu, în Do major este Do-Mi-Sol.

Ce?

Aterizând la jumătatea lecției, habar n-aveam despre ce vorbea Gibson și, pe măsură ce el continua, deveneam și mai confuză.

– Cei mai cunoscuți compozitori ai stilului baroc sunt Johann Sebastian Bach...

Aveam să-i trag un Sebastian Bach lui Jase, direct peste ochi!

– Te simți bine? mă întrebă Calla, la sfârșitul cursului.

Mi-am închis caietul și am dat din cap.

– Da. Sunt doar obosită.

S-a ridicat de pe scaun fără să mai zică altceva. La ora de istorie, m-a întrebat cum a fost ieri și, pentru că nu știam cum

să îi explic fără să folosesc o ploaie de cuvinte cu “f”, i-am spus că a fost frumos.

Deși afară era soare, la ieșirea din clădirea de arte ne-a întâmpinat un val de aer rece și m-am bucurat că eram îmbrăcată cu blugi. Bietei Calla avea să-i înghețe fundul în pantalonii roșii, scurți, de bumbac.

– Știi, când Gibson vorbea despre Sebastian Bach, mă tot gândeam la solistul acela rock din anii optzeci, care arăta super bine. Nu prea cred că adevăratul...

Cotind pe lângă clădire, a inspirat adânc.

– O, Doamne!

Curioasă, i-am urmărit privirea, strângându-mi brațele în jurul taliei. Mi-am mijit ochii. Un tip cu păr șaten, tuns scurt, traversa parcare. Era o coadă de mașini intrând și ieșind, iar el s-a strecurat printre un Volkswagen și o furgonetă. Îmbrăcat cu pantaloni albaștri, de nailon, și o bluză gri, cu emblema universității Shepherd, ce i se întindea pe umerii lași și pe pieptul plăcut, arăta ca și cum ar fi ieșit dintr-o reclamă de genul “bine ați venit la facultate”.

Îl mai văzusem de câteva ori prin Whitehall. N-aveai cum să nu-l observi, cu trăsăturile lui frumoase și buzele expresive. M-am uitat la Calla.

– Cine-i ăla?

– Nu-l cunoști? mă întrebă, trăgând de tivul pantalonilor. E Brandon Shriver.

– Brandon Shriver?

Mi-am scos din geantă ochelarii de soare și i-am pus la ochi.

– Îmi place numele.

– Și mie. Dar mă mir că nu-l cunoști. Este prieten cu Cam și Jase.

Am zâmbit forțat. Jase. În acel moment pretindeam că tipul nu exista. Nu prea îmi reușea.

– A început semestrul trecut, în primăvară, dar e mai mare decât mine.

Obrajii i se îmbujorară. Calla avea douăzeci de ani și încercam să-mi dau seama cum era la vârsta asta. Mi-a răspuns înainte să o pot întreba.

– A fost plecat în armată, peste ocean, vreo doi ani. Cred că se specializează în educație, ceea ce mi se pare ciudat. E prea sexy ca să devină profesor.

– Hei! am exclamat, lovind-o cu cotul. Și eu am să fiu profesor.

– Da, dar cu tine nu vreau să fac copii frumoși. În schimb, cu el, adăugă, oftând visătoare, este cu totul altă poveste. Ooo, uite că vine!

Și venea. Traversă pavilionul, sărind pe trotuar. La câțiva pași de noi, a ridicat capul și ne-a privit. Am remarcat instantaneu că are ochi de un verde strălucitor, ceva ce nu observasem până atunci, pentru că nu stătusem niciodată atât de aproape de el. Acea privire sclipitoare s-a îndreptat către Calla, apoi către mine și înapoi, la blondă.

Calla îi făcu semn cu mâna, obrajii colorându-i-se în aceeași nuanță de roșu ca oja de pe unghiile ei.

– Bună!

– Salut!

Avea o voce adâncă și plăcută. A privit peste umăr apoi, din nou, spre locul unde stăteam noi.

– Traficul e de coșmar. Sper ca n-aveți de gând să plecați din campus curând.

După o secundă, Calla a clătinat din cap.

– Nu în următoarele două ore. Tu?

Știa foarte bine că nu plecam nicăieri, dar i-am făcut jocul.

– Nu. Cred că am să merg pe jos până în campusul de est.

Ceea ce mi se părea ciudat, după atâtea zile de mers cu mașina.

Ca și vremea, totul se schimba într-o clipă. Mi-am înlăturat din minte acel gând.

Brandon aprobă din cap, lovindu-și de picior marginea caietului.

– Îmi pari cunoscută, a spus, ochii micșorându-i-se, până când nu se mai văzu din ei decât o linie subțire, de smarald. Avem cursuri împreună?

Dacă am fi avut, probabil aș fi fost mai atentă la orele alea. Când soarele s-a ascuns în spatele unui șir interminabil de nori, mi-am ridicat ochelarii pe cap, împingând înapoi șuvițele mai scurte de păr.

– Îl cunoști pe fratele ei, l-a informat Calla.

– Îl cunosc?

Și-a îndreptat atenția spre ea.

– Da.

Calla și-a poziționat capul în așa fel încât el să îi vadă doar profilul, obrazul fără cicatrice.

– Este sora lui Cameron Hamilton.

– Nu, pe bune?

Buzele i s-au ridicat într-un zâmbet sincer, iar eu m-am întrebat dacă exista vreun loc, în lumea asta, unde să nu fiu recunoscută ca sora lui Cam.

– Da, văd. Ochii.

Mi-am simțit obrajii încălzindu-se.

– Oricum, e un tip de treabă.

Brandon își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Nu face parte din frăție, nu? Cea a lui Jase Winstead?

La naiba! Chiar nu puteam scăpa de tipul ăsta.

– Nu, dar este prieten bun cu Jase și încă vreo doi și merge la multe petreceri de-ale lor.

– Ca asta din weekendul care urmează? mă întrebă.

Eu am încuviințat din cap, iar el a privit-o, în tăcere, pe Calla.

– Tu vii la petrecere?

Calla își dresese vocea.

– Nu, sunt la lucru.

În ochii lui se citi curiozitatea, deși expresia feței i-a rămas neschimbată.

– Unde lucrezi?

Mamă, conversația asta era cam la fel de ciudată ca două maimuțe încercând să și-o tragă cu o minge de fotbal. Dar felul

în care Calla continua să-i arunce priviri lui Brandon era adorabil. În timp ce ea îi răspundea la întrebare, m-am uitat în josul străzii și am făcut un pas înapoi. Un jeep cu negru și gri, mult prea familiar, ocoli un camion, oprindu-se lângă trotuar. Geamul portierei se deschise, odată cu gura mea.

Jase era la volan, cu o șapcă de un albastru închis, întoarsă invers, pe cap. Smocuri de păr șaten închis îi ieșeau de sub ea.

Aveam o slăbiciune pentru tipii care purtau șepci.

Aparent, aveam o slăbiciune pentru tipii care erau tați și purtau șepci.

Ochii cenușii i s-au mutat de la mine la Brandon. Privirea întunecată care i se așternu pe chip îmi făcu inima să cadă în stomac.

– Hei, Shriver, care-i treaba?

Brandon zâmbi larg.

– Mai nimic. Care-i treaba cu tine?

Buna întrebare!

– Am venit să o iau pe Tess.

Un zâmbet forțat îi apăru pe față.

– Ești gata?

Ce mama dracului? Sprâncenele mi s-au ridicat. A venit să mă ia după ceea ce s-a întâmplat ieri? După ce a lipsit de la ora

de muzică? După ce m-a sărutat, s-a scuzat și mi-a spus că e tată, apoi m-a insultat? Oare trăia într-un univers paralel, unde astfel de lucruri erau acceptate?

– Tess? m-a strigat, cu vădită nerăbdare în glas.

Furia își înfipse ghearele în mine și eram foarte tentată să mă întorc și să plec, dar Calla și Brandon mă priveau curioși. Deși voiam să-i arăt degetul mijlociu, ultimul lucru pe care mi-l doream era să fac o scenă în mijlocul intersecției. O criză de isterie ar fi atras prea multe priviri și singura atenție cu care mă simțeam confortabil era cea de pe scenă. Probabil, de vină erau toate fazele nasoale pe care mi le făcuse, în trecut, Jeremy.

Strângând cu putere bareta genții, m-am întors spre Calla și Brandon.

– Ne vedem mai târziu.

Brandon mi-a făcut cu mâna, părând un pic surprins. Calla zâmbea, de parcă acceptasem o cerere în căsătorie. Îh! Am traversat pavilionul, trăgând tare de portiera mașinii ca să o deschid, apoi trântind-o în urma mea. Avea în poală o cutie roz și dacă mi-o înmâna, aveam să i-o trântesc în cap.

Culoarea ochilor i se intensifică, atunci când mă privi încheindu-mi centura. A trecut o clipă apoi a spus:

– Brandon Shriver?

Am strâns din buze și m-am rezemat în scaun.

– Cred că mi-a scăpat începutul acestei conversații, pentru că n-am nici cea mai vagă idee de ce-mi spui numele lui.

Maxilarul i s-a încordat.

– Vorbeai cu el.

– Mda, i-am răspuns încet. La fel și Calla. Nici măcar nu-l cunosc.

Băgă jeepul în viteză și își concentrează privirea la drum.

– Mie nu mi s-a părut așa. Știi că este mai mare ca mine, nu? Prea mare pentru tine...

Mi-am îndreptat spatele, holbându-mă la el.

– Ce dracu’? Tu chiar vorbești serios?

A clipit o dată, apoi ochii i s-au micșorat.

– Nu-i nevoie să înjuri.

– Ba am să înjur, la dracu’, dacă așa am chef! Nemernicule!

Buzele i-au tremurat și furia mi-a crescut.

– Vorbesc serios, Brandon este... ei bine, a trecut prin multe și tu nu trebuie să ai de-a face cu toate rahaturile alea.

– Mersi de sfat, tată!

S-a uitat urât la mine, iar eu i-am întors privirea.

– Dar nu te-am întrebat ce părere ai. Și, din câte știu, pot să vorbesc cu cine naiba vreau... ia stai!

Mușchiul stupid, dar necesar, din pieptul meu tremură.

– Ești cumva gelos?

– Ce?

Râse nervos, în timp ce ne apropiam de parcare din fața căminelor.

– Nu sunt gelos sau ceva de genul ăsta. Sincer, sentimentele nu au nicio legătură cu ce-ți spun acum. Brandon e un tip de treabă, dar...

– La dracu', ești incredibil!

Am sărit de pe scaun și geanta îmi căzu.

– De ce vorbim despre Brandon?

Pauză.

– A fost un accident pe Ruta 45 și veneam de la fermă, deci nu am avut cum să ajung la curs, îmi spuse, ca și cum asta ar fi explicat totul. Uite brioșa. Are Snickers...

– Dă-o dracului de brioșă!

M-am uitat lung la el și el s-a uitat la mine, de parcă îmi sugerasesem să aruncăm un bebeluș în mijlocul străzii. Gândurile îmi alergau prin cap.

– Ce dracu' are asta de-a face cu restul situației?

– Nu am lipsit intenționat de la oră. Nu vreau să crezi asta.

Era exact ceea ce crezusem, dar nu aveam de gând să recunosc acum. Și-a aranjat cu o mână șapca, trăgând-o și mai jos.

– Deci, de asta nu am fost acolo și de asta sunt acum aici. Și a ieșit bine, pentru că mă așteptai...

– Ba nu te așteptam.

M-a privit, cu ochii îngustați.

– Atunci înseamnă că vorbeai cu Brandon.

– O, Doamne! am răbufnit ridicându-mi mâinile. Asta e o discuție tâmpită și nu ceea ce ar trebui să vorbim acum.

– Despre ce ar trebui să vorbim, Tess? m-a întrebat, ieșind în șosea și oprindu-se de tot.

Traficul era blocat complet de la intrarea pe șoseaua cu patru benzi.

– Știi foarte bine despre ce trebuie să vorbim. Ieri...

– Ieri a fost ieri.

Se rezemă în scaun, frecându-și obrazul cu o mână.

– Lucrurile au scăpat de sub control. Se mai întâmplă.

Sprâncenele mi-au zburat în sus.

– Se mai întâmplă?! Des? Te plimbi pe stradă și ți se întâmplă să săruți fete? Te împiedici și cazi în gurile lor? Dacă da, cred că e ciudat să trăiești așa.

– Păi...

Avea un zâmbet ștrengar și sâcâitor, dar nu mai cădeam în plasă. A oftat.

– Tess, ești o fată frumoasă, iar eu sunt bărbat și...

– Ia mai taci!

Ochii i se măriră.

– Nici măcar nu încerca să termini ceea ce probabil va fi cea mai jalnică replică din istoria replicilor jalnice. Ești atras de mine.

– N-am spus că nu sunt.

Traficul nu se mișcase nici măcar un centimetru, dar mușchiul de pe falca lui pulsa ca un vitezometru.

– Și asta e problema, de fapt, nu-i așa? Ești atras de mine. Mă dorești, dar te abții din cauza lui Jack?

Furia îmi făcea inima să galopeze și gura să turuie. Cuvintele pe care le ținusem în mine trebuiau rostite.

– O, am uitat! Este pentru că nu vreau decât să mă culc cu tine.

A lovit volanul cu ambele mâini. Arzând de frustrare și încă un milion de alte sentimente, mi-am desfăcut centura de siguranță. El a împietrit.

– Tess...

– Ține-ți gura! Serios. Nu-i frumos. Nu mă săruți și apoi te scuzi. De două ori. Asta-i jignitor. Și nici nu te îmbeți atât de tare, încât să uiți ceea ce-mi spui.

M-am aplecat și mi-am ridicat geanta. Trebuia să mă îndepărtez, înainte să-l pocnesc sau să încep să plâng. Ambele variante ar fi fost umilitoare, dar extrem de satisfăcătoare.

– Știi că te plac. De cât timp știi? La naiba, mi-ai și reproșat chestia asta. Dar ai vrut să fim prieteni și am înțeles că nu ești un tip ca oricare altul. Ai un copil.

– Nu îl cresc eu...

– Tot un tată ești! am țipat la el și când s-a tras înapoi, am încercat să mă calmez. Uite, eu încerc să fiu ok cu toate astea. Dar nu mă poți săruta dacă suntem prieteni. Nu ai dreptul să spui nimic atunci când vorbesc cu alți tipi dacă suntem doar prieteni.

Pieptul i s-a ridicat și a inspirat adânc.

– Ai dreptate.

O arsură stupidă mi-a cuprins gâtul. Nu ar fi trebuit să spună acest lucru. Nu știu cum vine asta, dar nu e corect, totul ar fi putut fi mult mai simplu. Pe de altă parte, Jase avea un trecut destul de încărcat, asta este adevărul. Arsura din gât se intensifică. Am apucat mânerul portierei. Acel sentiment pe

nume mândrie mă făcea să nu mai suport să stau în mașină și să-l ascult.

– Ne vedem mai târziu.

– Tess!

S-a întins după mine, dar eram deja afară din jeep, în mijlocul străzii blocate.

– Haide, nu face asta. Trebuie să...

– Nu mai trebuie nimic. Las-o baltă.

Am trântit ușa și m-am îndepărtat. Greutatea din piept încerca să-mi urce spre gât și, dacă reușea, ar fi ieșit urât. Genul de urât ca atunci când te uiți la *Jurnalul*⁸.

Dar am continuat să merg, grăbindu-mă printre benzi. Când l-am auzit strigându-mă, l-am ignorat. Piatra din stomac mă trăgea în jos, dar am reușit și mi-am adunat cioburile mărunțite ale demnității.

Jase și săruturile lui, cu caii și cu tot ce mai avea el, puteau să se ducă pe apa sâmbetei. El a fost mereu cel care a plecat. Acum era rândul meu.

⁸ Filmul *The notebook* (2004) cu Ryan Gosling și Rachel McAdams.

UNSPREZECE

Am plâns ca un copil mic și furios în noaptea aceea. Slavă Domului, Debbie era cu Erik, deci tot cercul meu cu plânsete nu avea spectatori. Ce i-am spus lui Jase trebuia spus. Dacă voiam să fim prieteni sau să interacționăm unul cu celalalt, sărutările și toate celelalte lucruri trebuiau să înceteze pentru că, oricât de bine ne-am fi simțit în acele momente, devenea foarte inconfortabil la final. Da, era atras de mine, ținea la mine și eu îl doream. Da, avea un copil și exista și o mamă a copilului undeva, în lume. Dar orice ar fi simțit pentru mine nu este suficient ca el să treacă peste greutățile pe care le îndurase sau peste zidul pe care-l ridicase între noi.

Însă toate astea nu schimbau cu nimic felul în care mă simțeam, ca sfârtecată din interior.

Și, sinceră să fiu, mă îndoiam că putem fi, cu adevărat, prieteni. Eram suficient de sinceră cu mine însămi, încât să admit că nu puteam face diferența între bunătatea lui și sentimentele pe care i le purtam și că întotdeauna aveam să caut înțelesuri acolo unde nu erau. Iar el cădea pradă atracției fizice într-o secundă. Drace, nici nu petrecusem atât de mult

timp împreună, dar, de fiecare dată când rămâneam singuri, ceva se întâmpla.

Mereu avea să se întâmple câte ceva.

Și asta îmi amplifică durerea, știind că puteam avea o părticică din Jase, în cele din urmă, dacă renunțam la tot și mă lăsam în voia hormonilor. Dar nu aș fi obținut prea mult și, având în vedere ceea ce simțeam pentru el, chiar nu îmi trebuia genul acela de rană.

Ca să nu mai spun că asta i-ar fi confirmat că, într-adevăr, voiam doar un lucru de la el.

Tâmpilele îmi pulsau și nu era nici măcar nouă dimineața când Debbie apăru, cu Erik pe urmele ei.

– Bună!

Erik se trânti pe patul meu și se întinse, cât era de lung.

– Care-i treaba?

M-am uitat la el un moment, apoi m-am întors la Debbie. Ea îmi întoarse o privire plină de scuze.

– Nimic interesant. Încerc să învăț, am răspuns, făcând semn cu capul spre manualul de biologie. Și cam atât.

Erik se sprijini în coate.

– E sâmbătă dimineața și tu înveți?

A râs, iar eu mi-am imaginat cum ar fi fost dacă l-aș fi aruncat, în șuturi, de pe pat.

– Uau! Tu chiar n-ai altceva mai bun de făcut.

M-am încruntat la el.

– Sau poate este doar sânguincioasă, a intervenit Debbie, așezându-se pe marginea patului ei și zâmbindu-mi. Biologie, nu? Materia aia e destul de grea și...

– Biologia pentru începători nu e grea.

Erik a râs din nou, clătinând din cap. Pentru prima dată, eram de acord cu el, dar poate că mie nu mi se părea grea, pentru că, surprinzător, îmi plăceau științele.

– Ce nu îți spune Deb, este că ea a picat examenul de biologie în anul doi și a trebuit să-l mai dea o dată.

Obrajii ei se înroșiră și își încrucișa brațele la piept.

– Mersi, Erik.

El ridică din umeri.

– Bine măcar că arăți beton.

Îi aruncă un rânjet care, probabil, lui i se părea seducător, dar nu era decât dezgustător.

– Pentru că, la partea cu inteligența? Ei bine...

Mi-am întors privirea către ea și trebuia să fiu oarbă sau nepăsătoare ca să nu văd durerea și jena din expresia ei.

Furia mă învălui ca un șarpe gata să atace și am deschis gura, înainte să mă pot controla.

– Ești un dobitoc.

Erik se întoarse brusc spre mine, cu ochii măriți, iar Debbie își înăbuși un suspin.

– Ce? mă întrebă el.

Era prea târziu ca să-mi retrag cuvintele și nici nu voiam s-o fac.

– M-ai auzit foarte bine.

Ridicându-mă, mi-am aruncat în geantă manualul și caietul.

– Ceea ce ai spus e o dobitocie. Prin urmare, ești un dobitoc.

Debbie a rămas încremenită pe pat, cu gura larg deschisă. Două pete mari, roșii, au apărut pe obrajii ei. Gura lui Erik se mișcă de parcă ar fi avut o avalanșă de insulte pe care voia să mi le arunce, dar le filtra. Și puteam să pun pariu că filtrul ăla avea un nume: Cam.

– Mă duc la bibliotecă.

Întorcându-mă spre Debbie, i-am zâmbit blând, apoi mi-am pus geanta pe umăr.

– Scuze.

Avea o privire ciudată, sticloasă, care mi-a făcut stomacul ghem. Ieșind din cameră, satisfacția mi-a dispărut imediat.

Abia când am ajuns în hol mi-am dat seama ce însemna privirea aceea.

Frică.

* * *

Am petrecut câteva ore la bibliotecă și, în atmosfera rece și silențioasă, m-a cuprins un sentiment de neliniște. Nu ar fi trebuit să-l fac dobitoc pe Erik. Nu pentru că nu ar fi fost unul, ci pentru că frica din ochii lui Debbie mi-a amintit de mine.

Nimeni nu l-a făcut dobitoc pe Jeremy. Cel puțin nu în față, dar, dacă ar fi făcut-o cineva, el ar fi dat vina pe mine și pun pariu că Erik o învinuia, acum, pe Debbie. De asta mă simțeam groaznic.

Dându-mi seama că habar n-aveam ce citisem în ultimul capitol, mi-am rezemat fața în palme. N-avea niciun rost să învăț acum. Cuvintele mi se amestecau în cap. Lanțul trofic și dezechilibrul ecosistemului nu aveau niciun sens, deși ar fi trebuit.

Am închis manualul și am privit mesele goale. Nu era absolut nimeni la etajul doi. Oftând, am scos din geantă telefonul mobil.

Nici apeluri pierdute, nici mesaje. Sigur că nu. Oare de ce mai verificam? Doar nu mă așteptam să mă caute Jase și nici nu voiam.

Eram o mincinoasă groaznică.

Când am găsit curajul să mă întorc în apartament, camera noastră era goală. Patul lui Debbie era neatins. Nu era nimic rupt sau deplasat, dar nu mă mira asta. Erik nu făcuse o criză de nervi, în timpul căreia să distrugă tot. Nici Jeremy nu făcuse asta vreodată.

Era deja ora opt, când m-am hotărât să mă pregătesc pentru petrecere. Am făcut un duș. O parte din mine voia să renunțe, dar era prima petrecere la care fusesem invitată. Ori mergeam și mă confruntam cu posibilitatea de a da ochii cu Jase, ori rămâneam acasă și îmi plângeam de milă.

Pentru o seară, aveam să las deoparte părerile de rău.

Ducându-mă la petrecere aveam să-mi demonstrez că o terminasem cu Jase, că puteam să stau în preajma lui fără să clachez.

Mi-am uscat părul, l-am adunat într-un coc lejer și m-am îmbrăcat cu o pereche de colanți negri. Cămașa drăguță ieșea din discuție, așa că am ales o bluză lungă, cu buline, și fusta de

blugi preferată, purtată mult prea mult. Când mă încălțam cu o pereche de balerini, mi-a sunat telefonul.

L-am strecurat în buzunarul de la spate, împreună cu cartela, am inspirat adânc și am ieșit pe ușă. Avea să fie o seară distractivă. Avea să fie o seară normală. Aveam să fiu ca oricare altă tânără de aproape nouăsprezece ani care mergea la o petrecere. Aveam să mă distrez.

Cam era la volanul mașinii lui Avery, parcată lângă trotuar. Apropiindu-mă de portiera din spate, l-am văzut pe frate-meu retrăgându-se de pe scaunul din dreapta, pe care stătea Avery, cu obraji roz, ca felicitările de Sfântul Valentin.

Zâmbind larg, m-am urcat în mașină.

– M-aș mira dacă voi doi reușiți să terminați facultatea înainte să faceți copii cât pentru o echipă de fotbal.

Ochii căprui ai lui Avery se măriră.

– O, Doamne, nu...

Am râs, încheindu-mi centura de siguranță. Cam se uită la mine, prin oglinda retrovizoare. I-am zâmbit cu toată inima.

– Ce? Nu vreți copii?

– Nu, nu în viitorul apropiat, mi-a răspuns.

– Dar, înseamnă că v-ați gândit la asta?

Mă întrebam dacă Jase se gândise la copii cu mama lui Jack. Probabil că nu la vârsta de șaisprezece ani, dar în viitor.

Avery avea obraji roșii ca focul.

– Nu chiar. Asta e o treabă serioasă. Nu că relația noastră n-ar fi una serioasă.

I-a mângâiat brațul lui Cam când el s-a întors spre ea, apoi se răsuci în spate, zâmbind.

– Arăți foarte bine. Ador bluza aia.

– Mulțumesc. Și tu la fel.

Și chiar arăta bine, îmbrăcată cu blugi și o cămașă verde, foarte drăguță, care se potrivea perfect tenului ei.

– Câte persoane vin la petrecere?

– Nu foarte multe, a răspuns Cam, învârtind volanul. Nu este una foarte mare. E posibil să te plictisești.

– N-o să se plictisească, interveni Avery. Jacob nu poate ajunge, dar Brit vine.

M-am relaxat pe banchetă, în ciuda mișcărilor întortocheate pe care le făcea stomacul meu.

– Super!

– Vine și Ollie? I-a întrebat ea pe Cam.

Pe buze îmi trecu un zâmbet. L-am întâlnit pe Ollie, fostul coleg de cameră al lui Cam, de câteva ori. Absolvise în

primăvară și, chiar dacă nu îl cunoșteam prea bine, știam destule despre el.

– Cred că o să apară, mai târziu.

Cam s-a întins, i-a găsit mâna lui Avery fără să se uite și și-a împletit degetele cu ale ei.

Mi-am îndreptat privirea spre fereastră, puțin stânjenită. Nu pentru că le plăcea să se atingă și se atingeau mereu, ci pentru că aveam în stomac un mic monstru, verde de invidie. Nu ar fi trebuit să fiu geloasă pe ei.

Scuturând din cap, mi-am dres vocea.

– Ce specializare are Ollie?

– Medicina.

Ochii mi s-au mărit.

– Vorbești serios? La naiba! N-am crezut că e...

Îh, cum puteam să zic asta într-un mod politicos?

– Credeam că și-a fumat majoritatea celulelor cenușii.

Avery chicoti.

– Așa credeam și eu.

– Ollie este mai inteligent decât crede multă lume, a răspuns Cam.

A trecut în viteză pe lângă Sheetz și mi-a făcut poftă de un covrig jalapeno, umplut cu brânză.

– E mai inteligent decât realizează el însuși.

Cam și Avery s-au cufundat într-o conversație despre cum amândoi credeau că se întâmpla ceva între Brit și Ollie, dar că niciunul dintre ei nu voia să recunoască. Strângându-mi mâinile până când au început să mă doară articulațiile, m-am concentrat pe umbrele de afară. Cam a virat brusc la dreapta, într-un cartier, traversând câteva străzi fără stâlpi de iluminat și respirația mi s-a oprit.

A parcat aproape de capătul străzii, în fața unei case mari, cu trei etaje, care părea să aibă aprinse toate luminile posibile.

Cu stomacul ghem, am coborât din mașină și am tras în piept aerul rece al nopții. M-am gândit să îl trag deoparte pe Cam și să-l anunț că știu despre Jack, dar nu mi s-a părut corect, de parcă n-aveam niciun drept s-o fac.

Avery s-a lipit de mine, trecându-și brațul printr-al meu.

– Ești gata?

Am dat din cap că da. În timp ce traversam strada împreună și ne îndreptam spre ușa principală, mă gândeam doar la cum avea să reacționeze Jase când dădea cu ochii de mine. Oare avea să fie supărat că am venit? Sau fericit? Nervos?

Drăcia dracului! Nu avea nicio importanță. Nu venisem aici pentru Jase.

Cam ne-a ținut ușa, iar Avery m-a condus înăuntru. Nu mai intrasem până acum într-o casă a frăției, așa că nu știam la ce să mă aștept, dar tot am rămas surprinsă.

Holul era scurt și mirosea destul de bine. Lângă ușă erau aliniat perechi de teniși și nu vedeam găuri în pereți. Nu știu de ce, dar mă așteptasem la găuri.

– Hei, voi! a strigat Cam, strecurându-se pe lângă noi, în sufragerie. Ce faceți?

Avery își dădu ochii peste cap și îmi dădu drumul brațului.

– Uau! Nu ai vorbit deloc tare.

Câțiva băieți stăteau în sufragerie, îngrămădiți în jurul canapelei și al televizorului. Un fior îmi trecu pe piele, când l-am recunoscut pe Erik. A ridicat privirea și, imediat, și-a întors-o înapoi, la joc. Avea o postură rigidă. Lângă el, Debbie părea să fie bine. Mi-a zâmbit și mi-a făcut ușor cu mâna.

I-am răspuns la salut, vrând să mă scuz pentru mai devreme, dar știind că nu era o idee bună să fac asta cu Erik prin preajmă.

Brandon Shriver era așezat lângă Erik, cu o bere într-o mână și o manetă de joc în cealaltă. M-a salutat din cap, apoi s-a întors spre Cam, ridicând maneta.

– Vrei să joci?

– Nu, răspuse Cam, întorcându-și șapca cu cozorocul la spate. Păstrează-o tu.

– Frate, butoiul cu bere e afară, i-a spus un tip blond, pe care nu îl mai văzusem până acum.

Era cățărat pe brațul unui fotoliu vechi și ponosit. Privirea întunecată i-a trecut peste Avery și s-a oprit la mine. Luând o înghițitură din sticla pe care o avea în mână, a zâmbit.

– Și cred că e în plină desfășurare un joc de beer-pong.

I-am zâmbit și eu. Tipul era drăguț, chiar dacă nu avea părul șaten închis sau ochii cenușii. Ba chiar asta era un lucru bun. Zâmbetul mi s-a extins.

– Super!

Cam s-a răsucit, lăsându-și un braț pe după umerii lui Avery.

– Și nu te mai holba la soră-mea, măgarule!

Am rămas cu gura căscată.

Tipul a chicotit și mi-a făcut cu ochiul.

– Da, să trăiți!

– Cam!

Avery l-a lovit în stomac și eu m-am întors cu spatele, roșie, ca focul.

– Încetează, i-a spus, lovindu-l din nou.

El ridică dintr-un umăr și se îndreptă spre ușa deschisă care ducea în garaj.

– Hei, am spus că poate să vină. Nu că n-o să regrete c-a venit.

M-am strecurat pe lângă ei și l-am lovit cu cotul în coastă simțindu-mă mult mai bine când l-am auzit gemând.

– Din câte știu, nu am nevoie de aprobarea ta, istețule.

– Adevărat, a adăugat Avery.

Fața i se schimonosi.

I-am aruncat o privire care să-i dea de înțeles că, dacă mai deschidea gura, aveam să recurg la violență fizică. Lovindu-mă peste vârful cocului, s-a ferit de pumnul meu și s-a aplecat să-i sărute obrazul lui Avery.

– Vrei să participi la beer-pong?

Ea clătină din cap.

– Cred că am să stau pe tușă, de data asta. Tu?

Habar n-aveam cum se joacă beer-pong.

– Nici eu nu mă bag.

– Ești bine? a întrebat-o în șoaptă pe Avery și, când ea a dat din cap că da, a sărutat-o din nou, pe frunte. Voi fi chiar acolo.

Sprâncenele mi s-au ridicat. Acolo însemna chiar în fața scaunelor de pe gazon. În timp ce el a alergat spre grupul de

băieți adunați în jurul unei mese de ping-pong, eu și Avery ne-am îndreptat spre butoiul cu bere și ne-am întors la scaunele noastre cu paharele roșii, de plastic, pline ochi.

L-am urmărit pe frate-meu interacționând cu băieții preț de câteva momente și am luat o înghițitură din băutura amară. Apoi încă una.

– Nu sunt multe fete pe-aici.

Avery s-a rezemat în scaun, întinzând picioarele.

– Eu nu vin la multe dintre petreceri, dar cred că astea sunt mai mult ca niște adunări. Așadar, de obicei, sunt prezente doar iubitele.

Strâmbându-mă, am mai luat o înghițitură.

– În concluzie, eu sunt cam în plus?

Mi-a zâmbit.

– Păi... vrei adevărul sau o variantă care să te facă să te simți mai bine?

Am râs.

– Lovește-mă cu tristul adevăr.

Pielea din jurul ochilor i s-a încrețit într-un zâmbet mai larg.

– Să zicem că, dacă ai dori să cunoști pe cineva, ești, în mod sigur, în locul potrivit.

Am privit spre masă, pufnind.

– Ca și cum așa ceva ar fi posibil cu Cam aici.

– Adevărat. Tipul din living?

A luat o sorbitură din bere, apoi și-a lăsat mâinile în jos.

– Îl cheamă Eddie. Cred că e un tip de treabă, așa că...

Privind peste umăr, nu am reușit să văd în living, dar puteam auzi râsetele și sunetele scoase de jocul video.

– Cam probabil că o să dea cu mașina peste bietul băiat, dacă stau de vorbă cu el.

Avery a râs.

– Îi distrag eu atenția.

Ne-am petrecut următoarea oră plănuiind, dar discuția ni s-a mutat la călătoria pe care ea și Cam voiau să o facă la Poconos, în vacanța de toamnă.

– Sună atât de romantic!

Globurile obrazilor i s-au colorat într-o nuanță apropiată de cea a părului.

– A fost ideea lui.

– Ooo!

L-am privit, zâmbind. Cine ar fi crezut că frate-meu era așa un sentimental?

– Sunt mândră de el.

Ea a râs.

– Sunt atât de norocoasă!

– Aș spune că el e cel norocos.

O minge a zburat pe lângă noi, lovind peretele aproape de tabla pentru darts. Băieții au alergat, împiedicându-se, după ea, iar Avery a chicotit.

– Ce-ți mai face genunchiul?

– E bine. Mă mai doare doar din când în când. Am programare la medic în săptămâna dinaintea Zilei Recunoștinței.

– Îți țin pumnii.

Și-a îndreptat privirea spre masă. Cam executa ceea ce probabil era un dans al victoriei. Sau avea convulsii.

– Ți-e dor să dansezi? am întrebat-o.

A dat din cap.

– Da, chiar îmi este.

După o mică pauză, a continuat.

– Care era spectacolul tău preferat?

Ochii i-au licărit, când i-am povestit despre ultimul recital, înainte să stric totul. Deși nu a mai dansat de câțiva ani, mi-am dat seama că încă o pasiona. În acel moment mi-am promis că, într-o zi, aveam să o conving să danseze.

Am privit în paharul gol, dorindu-mi să știu unde era Jase. Nu i-am văzut jeepul în față, dar știam că o mare parte din ei parcau în spate. Nu am întrebat, pentru că nu venisem aici pentru el.

Chiar deloc.

Dar de ce locuia în casa asta și nu la fermă? Oare nu-și dorea să fie cât mai aproape de Jack? Sau avea nevoie exact de contrariu?

Am mai băut un pahar, și încă unul, cât timp Cam era ocupat să-i facă ochi dulci lui Avery din mijlocul băieților, unde se afla. La un moment dat a mai apărut o fată, dar, după felul în care unul dintre băieți își ținea brațul în jurul ei, am presupus că era tot o iubită.

A apărut și Brittany. Părul ei blond și scurt era prins în coadă. La mai puțin de trei minute după ce ne-a salutat pe mine și pe Avery, Ollie a intrat pe ușa deschisă a garajului, cu părul desfăcut, atingându-i umerii.

A ridicat un braț și, practic, toți cei prezenți i-au strigat numele, un zâmbet enorm apărându-i pe fața chipeșă.

– O, băieți, v-a fost dor de mine!

Brittany și-a dat ochii peste cap, dar, înainte să poată comenta ceva, Ollie era lângă ea.

– Bună Avery și domnișoară Teresa. Cum vă simțiți în această seară încântătoare?

Am chicotit, clătinând din cap.

– Foarte bine.

– Perfect.

A prins-o pe Brit de coada scurtă.

– Trebuie să te împrumut o secunda, sí?

Ochii lui Brit au privit spre cer, dar obrajii i-au căpătat o nuanță drăguță de roz.

– Revin imediat. Señor Retardatul-naibii n-o să aibă nevoie de mine prea mult timp.

– O să dureze ceva, a corectat-o el și obrajii i s-au înroșit mai tare.

I-am privit îndepărtându-se în noapte și m-am întors spre Avery.

– Interesant, murmură ea.

Am privit-o, rânjind.

– Presupun că sunt împreună.

A ridicat din sprâncene și a dat din cap.

– Ceva se întâmplă, în mod sigur.

Situația Erik/Debbie combinată cu absența lui Jase nu erau bune pentru bătrânul meu ficat, dar făceau lucruri

extraordinare pentru simțul umorului. Când am ajuns la jumătatea celui de-al patrulea pahar, nu îmi mai păsa dacă Jase era sau nu prin preajmă. Poate mai târziu, când Avery avea să-l momească pe Cam afară, așa cum plănuiserăm, aveam să-l caut pe Ernest... sau Edwin. Oricare i-ar fi fost numele. Și aveam să-mi dovedesc că băieții fără bagaj emoțional sărutau la fel de bine ca Jase, poate și mai bine. Asta era planul meu. Dar, mai întâi, aveam nevoie să merg în camera fetițelor mici, înainte să-mi dau duhul.

– Trebuie să merg la oliță.

M-am ridicat chiar atunci când o minge de ping-pong a zburat prin garaj și s-a lovit, încă o dată, de țintă.

– Ai nevoie de ceva?

Avery a dat din cap că nu și a privit în paharul cu bere, de care abia se atinsese.

– Probabil ai să vrei să folosești baia de sus, de la etajul doi, mi-a sugerat, zâmbind. Nu e chiar atât de scârboasă.

– Dar tot este?

A încuviințat din cap.

– Destul de mult.

– Atunci, ține-mi pumnii.

Chicotind, s-a strâmbat, dezgustată.

– O să ai nevoie.

M-am îndreptat spre ușa casei în același moment în care Cam a fugit de la masă și s-a năpustit asupra lui Avery, de parcă ar fi așteptat plecarea mea ca să-i fure un sărut. Și, uau, ce mai sărut! Cuprinzându-i obrajii în mâini, și-a aplecat capul până când nu a mai rămas loc liber între ei.

Pe buze mi-a trecut un zâmbet, deși aveam un junghi în piept, un sentiment de invidie. Și asta era greșit. Nu ar fi trebuit să fiu invidioasă pe relația fratelui meu. Amândoi meritau genul de iubire pe care îl împărtășeau, dar îmi doream să știu și eu cum este. Voiam să simt și eu genul de iubire care vindeca, în loc să rănească.

Șiii... posibil să fi fost puținel abțiguită.

În camera de zi, degetele lui Erik și ale lui Brandon zburau pe manete și aveau aceleași fețe hotărâte și concentrate. Debbie a ridicat privirea de unde era așezată, pe brațul canapelei, lângă iubitul ei, o expresie extrem de plictisită marcându-i trăsăturile drăguțe.

I-am răspuns cu un zâmbet plin de compasiune, în loc să o întreb de ce stătea acolo, dacă era atât de plictisită. Deja știam răspunsul. Pentru că Erik o voia acolo unde să o poată vedea, controla. Gura mi s-a umplut cu un gust amar, în timp ce

urcam pe scări. Trebuia să ies din camera aia, înainte să îl fac din nou dobitoc, adăugând și nenorocit după el.

Mi-a luat ceva să urc treptele. Percepția distanțelor părea să îmi fie un pic dereglată, momentan. M-am oprit în capul scărilor și am privit pe hol.

– Ooo...

Erau mai multe uși pe ambele părți, majoritatea închise, cu excepția uneia din capătul holului, un dormitor unde trăia cineva care colecționa sticle de Mountain Dew. Scârbos.

Neavând alta soluție să le deschid, am început cu ușa cea mai apropiată de mine, în stânga. Am ciocănit ușor și, când nu am primit răspuns, am încercat clanța. Era încuiată. Speram să nu fi fost aia baia. Următoarea cameră era un dormitor gol și cea de după ea era spălătoria, plină de blugi și șosete înșirate peste tot, pe jos.

Doamne, Dumnezeu, avea nevoie de o mama a casei sau ceva de genul ăsta.

Închizând ușa aceea înainte să mă apuc de încărcat mașina de spălat pentru foarte tristele creaturi care trăiau aici, am ocolit o pereche de teniși lăsați în mijlocul holului și m-am dus la ușa următoare. Am ciocănit, dar nu am primit răspuns, așa că

am apăsat pe clanță. Ușa s-a deschis cu ușurință, dar nu într-o baie și...

O, Doamne!

Camera nu era goală.

Știam ce vedeam și mi-au trebuit doar câteva secunde ca să asimilez tot, dar creierul meu procesa foarte lent. Ceea ce făcea să pară o eternitate.

Jase stătea pe un scaun, cu spatele spre biroul organizat. Era și o cutie roz acolo. Știam ce conține și, din nu știu ce motiv, asta... asta făcea să fie mult mai rău ceea ce vedeam. Cămașa îi era pe jumătate descheiată, ca și cum se plictisise să mai treacă nasturii mici prin găuri. Picioarele îi erau larg deschise, maxilarul încordat și mâinile îi atârnavu pe lângă corp.

Nu era singur.

DOISPREZECE

Stând în fața lui Jase, era o fată care mă făcea să mă simt ca o vomă uscată și veche de o săptămână. Era foarte frumoasă. Părul ei lung și negru sclipea ca sticla și era bronzată, cu un corp tonifiat ce părea moale în toate locurile importante.

Nu mai avea bluza pe ea.

Era îmbrăcată doar cu o fustă de blugi și un sutien din dantelă roșie care demonstra că unii sâni puteau sfida gravitația.

Și aveam senzația că pușorii ăia erau naturali.

O mai văzusem de câteva ori prin campus, mereu însoțită de fete la fel de frumoase. Nu-i știam numele, dar, în acel moment, o uram de parcă am fi concurat pentru același loc într-un concurs. Și mă holbam la ei. Poate de vină era berea. Poate era din cauza sânilor. Trebuia să încetez să mă mai holbez.

Au trecut câteva secunde de când am deschis ușa, până când Jase și fata asta s-au întors spre mine. Ceva i-a apărut în privirea gri metalizat și a deschis gura. M-am aprins, apoi am înghețat și privirile ni s-au întâlnit.

Deci aici era Jase!

Se pare că nu avea nicio problemă să se culce cu alte fete.

Fără să mă pot stăpâni am scos un chicotit, apoi am închis gura. Râsetul îmi părea aproape isteric. Nu ar fi trebuit să beau așa de mult.

Sprâncenele perfect arcuite ale fetei s-au ridicat și m-a privit cu asprime. A strâns din buzele pline, contrariată.

– Ce dorești?

Stomacul mi s-a răsucit iar și iar. Pentru un moment, mi-a fost imposibil să mă mișc. Un sentiment mistuitor se revărsă asupra mea. Și acestei fete îi dă brișe? O, Doamne... Nu suportam gândul că făcea așa ceva.

Apoi am început să merg și să vorbesc, în același timp.

– Îmi pare rău. Căutam baia.

– Evident, aici nu e baia, mi-a răspuns ea, cu acreală.

Obrajii mi s-au încălzit și în gât mi s-a ridicat un nod. El mă sărutase. Cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă. Mă mângâiasse. Îmi spusese adevărul despre Jack. Era evident că dădusem mult prea mare importanță acelor momente mici.

– Îmi pare rău, am spus din nou, întorcând privirea spre Jase, iar el s-a ridicat. Eu...

Am încetat să mai vorbesc și amalgamul de emoții mi s-a strâns în gât. Din dorința de a dispărea, m-am răsucit prea

repede, lovindu-mi genunchiul stâng de ușă. Am scos un șuierat de durere.

– O, vai, a murmurat fata.

Cu fața roșie ca un ardei, m-am întors. Trebuia să scap de acolo.

– Tess, a strigat Jase. Așteaptă un... Tess!

Nu m-am oprit. Nu când el m-a strigat pe mine, iar fata l-a strigat pe el. Uitând de ce urcasem la etaj, am zburat pe scări, în jos. Inima îmi bătea atât de tare, încât mi s-a făcut greață. Jenată și șocată, am evitat camera de zi și m-am îndreptat direct spre intrarea laterală, din bucătărie.

Simțul realității mi-a zburat pe fereastră, dispărând ca bluza tipei ăleia. Am ieșit în aerul nopții și... am continuat să merg. Am urmat pavajul crăpat și plin de ierburi, apoi m-am strecurat printre două mașini parcate lângă trotuar. M-am întors spre dreapta și am continuat să merg.

O voce mică, din mintea mea, îmi spunea că mă comport prosteste și exagerez, dar mă aruncasem cu capul înainte în abisul dramei totale. Tot ce știam era că nu puteam să mai stau la petrecere. Nu mai puteam să dau ochii cu Jase, după ceea ce am întrerupt, și nici cu altcineva.

Telefonul a început să-mi sune, dar l-am ignorat.

Voiam să merg acasă.

Acasă la mine, nu la cămin. Voiam să apăs butonul de derulare înapoi până în luna mai și să nu mai fac săritura aia nenorocită care a distrus totul. Nu m-aș fi aflat aici, dacă aș fi avut de ales. Nu aș fi fost în preajma lui Jase. Când am ajuns la capătul ultimei alei, înainte să intru pe străzile întunecate dinainte de șoseaua principală, mi-am dat seama că ar fi trebuit să o rog pe Avery să mă ducă acasă, dar nu am vrut să le stric seara. Aș fi putut să o rog pe Debbie, dar lui Erik i-ar fi sărit țandăra. Aș...

Telefonul mi-a vibrat din nou în buzunarul de la spate, dar l-am ignorat din nou.

Berea îmi atenua durerea din genunchi. Sau poate era doar durerea din piept care făcea orice altceva să pară insignifiant. Poate berea era de vină și pentru faptul că încercam să merg pe jos aproape doi kilometri, până în campus, în toiul nopții.

Ultima casă din cartier era întunecată și tăcută. O camionetă trecu pe lângă mine cu o vitează atât de mare, încât pulsul mi s-a accelerat. M-am oprit la capătul drumului, dându-mi la o parte de pe față șuvițele de păr ieșite din coc.

M-a sărutat. M-a mângâiat. M-a ținut în brațe. M-a ajutat să găsesc o altă pasiune care să mă facă să zbor, la fel ca dansul.

Lacrimi idioate mi-au ars în ochi, o parte din cauza nervilor, iar o altă parte... motivul era și mai prostesc decât ideea mea de a merge pe jos până acasă. Am dat drumul părului și vântul mi-a ridicat câteva șuvițe, zburându-le în toate părțile.

Ce făceam? Dacă nu mă întorceam, Cam avea să înnebunească. Avea să mă caute cu poliția. Și Jase? Probabil credea că sunt o psihopată, dar a spus... și am crezut... am crezut greșit.

Am strâns din ochi, luptându-mă cu lacrimile. Să-l văd pe Jase cu o altă față durea ca un șut direct în față. Mă făcea să cred că sentimentele mele pentru el nu erau doar o pasiune de moment, pentru că nu așa reacționeai când vedeai un tip pe care îl plăceai cu altcineva.

Am deschis ochii, urând faptul că genele îmi erau umede. Asta nu eram eu. Nu eram genul ăsta de fată. Nu eram...

Două faruri au luminat strada, apropiindu-se rapid de mine. M-am răsucit pe jumătate și inima mi s-a înecat. Era un jeep, dar n-avea cum.

Nu credeam.

Cu un scârțâit de roți, mașina s-a oprit lângă mine și, deodată, m-am trezit față în față cu Jase, prin fereastra deschisă

din dreapta. Avea ochii umbriți, dar buzele îi formau o linie subțire, furioasă.

– Te-am sunat.

N-am găsit niciun răspuns la asta care să nu conțină un du-te dracului.

Jase și-a lăsat jumătate din corp pe scaunul din dreapta și, acum că-i puteam vedea ochii, am observat că erau de un gri adânc, furtunos.

– Treci în mașină.

– Nu.

Cuvântul a ieșit, pur și simplu, și, dracu' să mă ia dacă nu mă simțeam bine rostindu-l!

S-a uitat fix la mine.

– Urcă-te în mașină, Tess.

– Nu prea cred.

Și-a îndepărtat privirea, inspirând adânc, apoi s-a întors din nou spre mine.

– Ce faci tocmai aici? Sper că nu faci ceea ce cred eu, pentru că nu ai cum să fii atât de proastă!

Și, uite așa, butonul emoțiilor mele a fost apăsat. Furia mi-a străbătut tot corpul. Am trecut din tărâmul dramei totale în cel al jigodiei țicnite.

– Nu sunt atât de proastă? Tu ești prost, pentru că mă întrebi ce fac, deși este evident. Merg pe jos până acasă.

S-a holbat la mine, de parcă tocmai aș fi recunoscut că am penis.

– Mergi pe jos până acasă?

– M-am bâlbâit cumva? i-am răspuns răspicat.

Nu era cea mai inteligentă replică a mea, dar m-am simțit recompensată când expresia feței i s-a întunecat.

– Ești cumva nebună?

Nu i-am răspuns, a înjurat și a parcat mașina pe marginea drumului. Lăsând motorul pornit, a sărit din jeep și a apărut în fața mea într-o secundă. Cu înălțimea lui, mă privea de sus, dar tot ce am observat la el a fost cămașa încă descheiată.

– În primul rând, mergi pe o autostradă. Ar putea trece o mașină prea aproape de parapet cu viteză foarte mare și te-ar putea lovi! Te-ar putea ucide, Tess!

Ca și cum ar fi vrut să îi demonstreze că avea dreptate, o mașină zbură pe șosea cu muzica urlând din difuzoare. Perfectă sincronizare! Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Eu...

– Sau cineva ar putea opri.

Am încercat să întorc capul, dar m-a prins de marginea bărbiei, forțându-mă să-l privesc în ochi.

– Și nu mă refer la cineva care ar vrea să te ducă până acasă.

Mă înțelegeți?

Am albit.

– Înțeleg, dar...

– Ca să nu mai zic de genunchiul tău! Te-ai gândit, măcar, la asta?

Era pornit bine. Încă mă ținea de bărbie și nu îndrăzneam nici să clipesc.

– Crezi că e bine pentru rana ta să mergi atât de mult pe jos?

Și din ce motiv?

Am deschis gura să-i spun ceva care, probabil, nu avea să îmbunătățească situația, dar mi-a ieșit cu totul altceva.

– Brioșa era pentru ea?

Naiba să mă ia! Nu aveam să mai beau niciodată. S-o ia dracu' de bere, cu butoiul în care era.

Privirea lui Jase s-a fixat într-a mea și mi s-a părut că a trecut o eternitate până când mi-a dat drumul, înjurând.

– Treci în mașină, Tess. Și nu mai comenta.

A dat să se întoarcă, dar a revenit, imediat, la mine.

– Fir-ar!

Nici măcar nu mi-a dat ocazia să-l urmez. Ca în ziua când s-a înscris la cursul de muzică, acum eram în picioare, iar în secunda doi, pe umărul lui. Lumea s-a întors cu susul în jos și părul mi-a căzut peste față, într-o dezordine totală.

– Ce dracu’?! am răcnit, prinzându-mă cu mâinile de cămașa lui. Lasă-mă jos!

– La dracu’, nu! N-am de gând să stau aici și să mă cert cu tine.

A mers la jeep și a deschis portiera.

– Noi doi o să stăm de vorb...

– Nu vreau să vorbesc cu tine!

L-am lovit cu palma în spate. Nu a scos niciun sunet și s-a răsucit, așezându-mă pe scaunul din față.

– Tu...

– Dacă te miști din scaunul ăsta, îți jur că mă așez peste tine, m-a avertizat.

– Nu am... Ce? Te așezi peste mine? Câți ani ai? Doi?

Jase a strâns ușa cu putere.

– Șezi aici.

– Nu sunt un câine.

S-a aplecat, apropiindu-și fața de a mea. De aproape, ochii lui erau o nuanță incredibilă de argintiu.

– Stai aici. Dacă ieși, am să alerg după tine. Ca un câine.

Mi-am încrețit nasul.

– Asta da imagine atrăgătoare!

– Imaginează-ți pentru o secundă cum ar fi.

S-a retras și a izbit portiera.

Nu am avut timp suficient să analizez tot conceptul fugii mele și a alergatului său după mine. A urcat în mașină și am pornit din loc înainte să realizez ce se întâmpla.

– Brioșa nu era pentru ea.

Nu îl credeam.

– Era pentru tine. Drace, nu-mi vine să cred că voiai să mergi pe jos până acasă, a continuat, clătinând din cap și trecându-și degetele prin păr. De ce? Din cauza mea?

– Nu, nici gând. Voiam doar să ajung acasă.

– Mda, ești o mincinoasă jalnică.

– Și tu ai o intuiție jalnică, m-am răstit, încrucișându-mi brațele.

Berea mi se plimba prin stomac.

– Și ce cauți aici? Nu ai o femeie pe jumătate dezbrăcată care te așteaptă în dormitor?

– Și nu ăsta a fost motivul pentru care ai plecat?

Am deschis gura și am închis-o la loc. Rahat! Am privit pe fereastră, strângând din buze.

– Era evident că v-am întrerupt.

– De fapt, mă bucur că ne-ai întrerupt.

Am râs scurt.

– Sigur că da.

După o clipă de tăcere, a virat la dreapta.

– Nu era ceea ce crezi tu. Ce se întâmpla acolo? N-avea să se întâmple nimic.

– Nu sunt proastă, Jase. Și, pe bune, ți se pare că îmi datorezi vreo explicație? Nu. Suntem prieteni, îți amintești? Poți să vorbești și să ți-o tragi cu cine vrei. Și eu pot să vorbesc și să mi-o trag cu cine vreau. La urma urmei, tot ce vreau este să mă...

– Da, la dracu', îți datorez o explicație!

A strâns volanul cu putere.

– Și, ia stai, cum adică să ți-o tragi cu cine vrei? Cu cine dracu' ți-ai...

Respirația mi s-a îngreunat într-un mod groaznic și ochii îmi ardeau.

– Nu vreau să vorbim.

– Ba trebuie să vorbim, m-a întrerupt, cu voce dură. Trebuia să vorbim încă de ieri.

– Și? Am telefon.

M-am răsucit în scaun, spre el, sprijinindu-mă cu o mână pe bordul mașinii.

– N-ai sunat și nici altceva n-ai făcut.

M-a privit cu coada ochiului.

– M-am gândit să te las să te calmezi. Aș fi vorbit cu tine în seara asta, dacă nu era Cam prin preajmă.

– O, dar presupun că ai fost prea ocupat, nu-i așa?

Doamne, parcă eram o mucoasă jalnică. Trebuia să-mi țin gura.

Jase inspiră adânc.

– Nu eu am invitat-o sus, Tess. A venit singură.

– Și presupun că, pur și simplu, și-a scos bluza? Ți se întâmplă des astfel de lucruri, așa, din senin?

Am râs aspru.

– Ce viață încântătoare mai duci! Cazi în gura fetelor și le faci să-și dea hainele jos.

Zâmbetul îi reapăru în colțul gurii.

– Pai, chiar am o viață încântătoare...

– Taci.

A oftat.

– Tess, nu te mint, bine? O cheamă Steph. M-am culcat cu ea de câteva ori, dar nu recent. Nici măcar nu știam că va fi la petrecerea din seara asta. A venit sus și și-a scos bluza.

Am râs zgomotos.

Un mușchi a început să îmi tremure pe maxilar.

– A vrut să facă mai mult. N-am să mint, m-am gândit să îmi accept oferta pentru că sunt bărbat, dar nu am făcut-o, nu pe ea o vreau. Și nu s-a întâmplat nimic. Și-a scos cămașa cu un minut înainte să intri tu.

L-am privit o clipă, apoi am întors capul. Să-l cred era egal cu a mă arunca în fața unei mașini. Și, fir-ar să fie, voiam să-l cred. Inima mă implora să îl cred.

– La naiba, Tess. Am cumpărat până și o brioșă pentru tine.

Făcu o pauză.

– Chiar crezi că mi-aș fi tras-o cu una știind că tu ești la petrecere?

– Nu știai că sunt acolo.

– Ba știam, mi-a replicat.

Bine. Nu mai conta. Am ridicat din umeri.

– Drace, Tess, chiar nu mă crezi? a înjurat din nou. Nu crezi?

– M-ai sărutat și ai regretat. Când erai beat, ai spus lucruri pe care nu ți le amintești...

Jase a frânat și ne-am oprit în beznă, în mijlocul străzii. Ochii mi s-au mărit și m-am întors spre el.

– Ce crezi că fa...

– Nu s-a întâmplat nimic între mine și Steph de câteva luni, Tess. Nimic. Și știi ceva? Nu am sărutat-o niciodată.

Am clipit.

– Ce?

– Niciodată. Sunt câțiva ani buni de când nu am mai sărutat o fată, deci nu trage concluzii aiurea. Nu știi ce s-a întâmplat.

Exista o posibilitate foarte mare să apară o mașină cu viteză și să ne izbească în plin.

– Dar pe mine m-ai sărutat.

– Da. La dracu', te-am sărutat și...

– Cum vrei să cred așa ceva?

Ba mai mult, de ce ar trebui să cred așa ceva? Nu avea importanță. Nu chiar.

Jase înjură din nou, apoi îmi cuprinse ceafa cu mâna. Când m-a tras spre el, inima mi-a tresărit. M-a sărutat. Și nu a făcut-o lent. Era un sărut dur și înflăcărat. Mă săruta ca și cum ar fi vrut să-și lase amprenta asupra mea sau ca și cum nu ar mai fi

sărutat pe nimeni de mult timp. Sângele mi s-a transformat în lavă. A oprit sărutul și nu puteam face altceva decât să-l privesc, inima bătându-mi nebunește.

Îl credeam.

Nu știi de ce sau cum un sărut putea să dovedească adevărul din vorbele lui, dar o făcuse. Aveam să cred în vorbele lui până la moarte.

Respirând greu, s-a întors pe scaunul lui și a apăsat accelerația. Mașina s-a mișcat din nou.

– Asta... asta nu s-a întâmplat niciodată între mine și ea. Niciodată, Tess.

Poate că berea era de vină. Poate nevoia de a dovedi că pot fi la fel de sexy, îndrăzneță și provocatoare ca fata din camera lui, fără să mă dezbrac și fără să am sânii ei. Sau poate că sărutul lui era de vină. Puteau să fie și sentimentele ce mi se ridicau în piept, și pofta trupească ce făcea ca o fierbințeală să mi se strângă între picioare. Poate că erau toate astea la un loc. Nu avea importanță. Creierul mi se scurtcircuitase și deja mă mișcăm, înainte să pot filtra prin rațiune ceea ce făceam sau să analizez consecințele. Sau să mă gândesc la faptul că Jase avea multe pe cap. Sau la sentimentele rănite.

M-am aplecat peste scaun, lipindu-mi buzele de colțul gurii lui. Nu s-a retras când i-am strecurat mâna între coapse și l-am mângâiat. Atunci a tresărit, dar în palma mea. Era tare, împingând în fermoarul jeansilor.

– Iisuse! a mormăit și, lăsându-mi capul pe spate, i-am văzut una din mâini încleștându-se pe volan.

M-a privit rapid, cu ochi grei, încruntați.

– Ce faci?

– Nu e evident?

Mi-am plimbat mâna în sus, trasându-i lungimea impresionantă.

A inspirat adânc, mutându-și privirea la drum.

– Când e vorba de tine, nimic nu e evident.

Ar fi putut să îmi dea mâna la o parte sau să îmi ceară să mă opresc.

– Nimic din ce faci tu pe lumea asta nu e evident.

Cuvintele lui s-au încurcat în ceața caldă, ciudată, care îmi invadase mintea. Mâinile mele știau ce au de făcut. O mai făcusem. Doar de câteva ori, dar îmi închipuiam că era ca mersul pe bicicletă. N-aveai cum să uiți sau să o faci greșit.

Ei bine, ăsta nu era un mod tocmai sexy de a privi lucrurile.

I-am deschis nasturele blugilor, lăsând în jos fermoarul, cu grijă. Micul zgomot metalic părea să se audă mai puternic decât aerul care intra prin fereastra parțial deschisă.

Jase respira greu, iar eu am băgat mâna înăuntru și mi-am strâns degetele în jurul pielii tari și calde, trăgându-l afară.

– Tess, spuse el printre dinți.

A tremurat din tot corpul și s-a împins în mâna mea, când l-am atins. Jeepul a încetinit.

Pielea îi era fierbinte ca focul, fină ca mătasea, iar eu eram uluită. Preț de câteva secunde am rămas fermecată de cum îl simțeam. Îl simțeam de la bază până în vârf și mi-a apărut un gol în stomac.

– O, Doamne, ai să mă scoți din minți! a spus cu voce groasă. Tu chiar...

M-am întins cât de mult am putut și mi-am coborât capul. Gustul sărat al pielii lui îmi dansa pe limbă. Mi-am mutat mâna în jos, ușor, continuând să explorez, trăgându-l mai adânc, în gura mea.

– Tess, a gemut, iar corpul i s-a arcuit, în timp ce îl gustam pentru prima oară.

Mutând mâna mai sus, mi-am învârtit limba în jurul vârfului său.

– La dracu', unde ai învățat să faci asta? Fir-ar! Nu-mi răspunde! Nu vreau să știu. Prefer să cred că te-ai născut cu talentul ăsta.

Un hohot de râs se ridică din mine și vibră prin el. A înjurat, iar corpul i s-a încordat. Hmm... Habar n-aveam că râsul din poziția asta îi putea face asta. Pulsa în palma și în gura mea. Instinctul prelua comanda și am potrivit ritmul mâinii cu al gurii.

– Ai să mă omori... să ne omori.

Șoldurile i-au zvâcnit și am auzit huruitul motorului.

– Fir-ar! a înjurat printre dinți, când eu am mărit ritmul. Mă omori!

Am zâmbit în jurul lui, rotindu-mi limba pe vârful. Un val de căldură îmi coborî prin corp. Simțeam o durere între picioare. În cele câteva rânduri când am mai făcut asta, nu am fost niciodată excitată. Nu așa. Parcă era prima dată când voiam cu adevărat să o fac și asta mă încingea.

Am scos un murmur de triumf când mâna lui mi-a coborât pe ceafă. Și-a împletit degetele prin părul meu, desfăcându-mi cocul și apăsându-mă ușor. Mi-a îndrumat puțin capul, apoi și-a mutat palma mai jos, în jurul gâtului. Mi-a găsit pulsul cu

degetul mare, masându-mi încet pielea, făcându-mă să-mi lipesc coapsele una de alta.

– N-o să rezist mult. Ah, drace o să...

S-a cutremurat, iar șoldurile i-au zvâcnit în sus. M-a apucat de ceafă.

– Tess, oprește-te sau o să...

Nu mă mișcăm de acolo. Nu știu de ce. Nu mai înghițisem până atunci. Doar ideea îmi făcea greață, dar nu cu el. Se pare că zeița porno din mine se manifesta. Cu încă o mișcare a limbii și una a mâinii, Jase mi-a strigat numele între spasme și pulsații.

După ce a terminat, mi-am mai lipit o dată buzele de el, apoi mi-am ridicat capul, trăgând fermoarul blugilor. Revenind pe scaunul meu, mâna lui îmi tremura pe gât, marcându-mi pielea.

Jase se uita drept în față, cu buzele întredeschise și respirația sacadată. Nu se putea citi nimic pe fața lui. Am privit pe fereastră. Șoseaua era lungă și întunecată. Nu îmi era cunoscută, deci nu mai eram pe Route 45. Mă miram că nu s-a lovit de nimic.

Când și-a îndepărtat mâna, m-am uitat din nou la el. Avea maxilarul încordat și încă respira greu. Inima mi s-a oprit, apoi a făcut o tumbă magnifică. Doamne, Dumnezeule! N-ar fi

trebuie să fac așa ceva. Dintr-o mie, ba nu, dintr-un milion de motive n-ar fi trebuit s-o fac. Atât de multe, încât aș fi putut să scriu un ghid imens despre cum să faci lucrul greșit. Poate că n-ar trebui să faci felații tipilor care au copii? De unde să știu eu?

Am început imediat să inventez scuze. Băusem. Și eram amețită. Nu mâncasem destul azi. Poate aveam diabet și eram predispusă la acte sexuale întâmplătoare. O, da, suna plauzibil. Pe asta trebuia să mi-o notez.

Fără să scoată un cuvânt, Jase mă privi lung. Nu, nu pe mine, privi marginea drumului. Tăie șoseaua, oprind pe banda de siguranță. Am întins mâna în față, redresându-mă înainte să dau cu capul de bord.

Cu mașina oprită, a deschis portiera într-o tăcere ciudată și a coborât. A coborât din mașină! Lumina de veghe s-a aprins.

– La naiba! am spus în șoaptă, urmărindu-l în bătaia farurilor, cu profilul luminat de razele puternice, gălbui.

Oare voia să mă dea jos din mașină? Să mă oblige să mă întorc pe jos din pustietatea asta? Părea un gest exagerat, nu-i așa? Toate ca toate, dar îi oferisem un orgasm destul de tare. Ar fi trebuit să îmi mulțumescă...

Jase a smucit portiera de pe partea mea, iar eu mi-am coborât imediat privirea. Avea nasturele jeanșilor încă desfăcut și, pe cinstea mea, asta era excitant.

Am inspirat adânc.

– Jase...

Mi-a cuprins obrajii în palme, coborându-și gura pe a mea. Sărutul era asemănător celui pe care mi-l dăduse înainte să mă trăsnească fabuloasa idee de a-i face sex oral. Provocator. Flămând. Era tot numai gust și senzație, nelăsând loc pentru nimic altceva. Mi-a despărțit buzele cu limba, sorbindu-mi un suspin. Înclinându-și capul, a aprofundat sărutul, iar mâinile i-au alunecat pe sub fusta mea, până pe șolduri. Apoi și-a ridicat capul și m-a întors spre el, fără să își dezlipească privirea de a mea.

Am scâncit când m-a tras spre marginea scaunului. Am întins brațele înapoi și, cu coatele îndoite, m-am sprijinit de scaunul șoferului. Cu o dorință înflăcărată, primitivă, gravată pe chip, mi-a ridicat fundul de pe scaun, vârandu-și degetele în banda colanților.

A urmat o secundă în care am realizat ce se întâmplă, apoi mi i-a dat jos de tot, până la glezne. Uluită, am roșit puternic și pieptul mi s-a ridicat. Ok. Nu era nebun. Cu siguranță nu era...

Jase mi-a ridicat marginile cămășii și apoi a dat capul pe spate. A înghițit în sec.

– La dracu', nu ai chiloți?

Nu am chiloți? Ce? Fir-ar! Am uitat. Corpul mi s-a înfierbântat de două ori mai tare.

– Păi... Nu-mi place să-i port cu colanți.

S-a repezit înainte, încolăcindu-și o mână în jurul gâtului meu.

– Perfect.

M-a sărutat din nou, împingându-și limba în gura mea.

– Al naibii de perfect!

Apoi și-a ridicat gura și m-a privit, mâinile lui mari părând întunecate pe piele albă a coapselor mele. După ani de-a rândul de dansat în dresuri, costume dintr-o singură piesă și rochii minuscule, îmi intrase în obișnuință să fiu epilată total acolo jos. Nu aveam cum să mă ascund. Nu mă puteam acoperi în niciun fel atunci când mi-a desfăcut picioarele.

Un sunet profund, sexy răsună din el.

– Ești frumoasă, Tess. Mult mai frumoasă decât mi-aș fi putut imagina.

Gura mi s-a uscat, iar corpul îmi fierbea din interior.

– Deschide picioarele pentru mine, a murmurat.

M-am luptat cu instinctul de a-mi apropia coapsele. Oricine putea trece pe lângă noi. Habar n-aveam unde eram, cât de aproape de casa unde era petrecerea sau de orice altă casă.

Drace, putea trece și poliția, dar am făcut-o pentru el.

– Mai mult.

Cu inima bubuind, mi-am deschis picioarele, întinzând și colanții din jurul gleznelor. Mâinile lui au plutit pe pielea mea, odihnindu-se pe șolduri. Totul era nebunesc, incredibil. Era ca un vis cu furnicături pe piele și simțuri încordate. Inima îmi bătea atât de repede, încât eram sigură că urma să am un atac de cord.

Privirea argintie a lui Jase o țintui pe a mea, apoi își coborî capul. Trecu direct la fapte, la fel de îndrăzneț și hotărât cum fusesem eu cu el, dar asta... asta era altceva. Era intim într-un mod cu totul unic. Am tresărit la apropierea respirației calde și am țipat când m-a sărutat între picioare... Un sărut atât de dulce, încât mi-a oprit respirația.

Și apoi m-a devorat.

Gura lui era pe mine, fierbinte, umedă, sfâșietoare. Mângâierile limbii erau hotărâte, îmbietoare, apoi neobosite și profunde. Capul mi-a căzut pe spate și am încetat să mai gândesc. Gâfâind puternic, șoldurile mi s-au rotit, în timp ce

un val de senzații pure m-a ținut în scaun. Corpul meu era ca o furtună. Scăpasem de sub control. Mâinile mi-au alunecat peste tapițeria de vinil și mi-am lăsat capul pe scaunul șoferului. Spatele mi s-a arcuit, iar el s-a afundat mai mult.

– Jase, am gemut, corpul strângându-mi-se ca un arc.

Fiecare părticică din ființa mea era încordată. De la mușchii degetelor de la mâini, până la vârful celor de la picioare. Era de parcă aș fi fost pe scenă, atunci când începea muzica și mă cufundam în primul meu pas de dans, acel moment în care corpul meu era foarte bine încordat, gata să înflorească și să urmeze chemarea muzicii.

– Continuă să-mi spui numele.

Mi-a strâns pielea cu degetele provocându-mi un icnet de plăcere.

– Și n-am să mă opresc. Îți jur.

Dacă menținea ritmul ăsta, muream. Deja eram pe moarte. Am țipat complet pierdută, în timp ce trupul meu se transforma într-o spirală lichefiată. Mi-am ținut respirația, eliberarea a trecut prin mine cu trepidații și pulsații. Picioarele mi-au tremurat, mâinile s-au închis și s-au deschis, apucând aerul. Sunete moi, ciudate, răsunau în jeep și mi-a luat câteva secunde pentru a realiza că veneau de la mine.

Vag conștientă de faptul că el se mișca deasupra mea, i-am simțit gura pe a mea, gustându-mă pe buzele lui. Eram amețită, iar el mi-a mângâiat coapsele și mi-a șoptit numele. Degetele lui aspre mi-au alunecat pe picioare, în jos. Mi-a ridicat colanții, mi-a aranjat bluza și m-a ajutat să mă ridic, urcându-mi picioarele înapoi în jeep. Pe parcurs, îmi pierdusem un pantof. L-a găsit și mi l-a pus din nou în picior.

Mi-am lăsat capul pe spătarul scaunului, trăgând adânc aer în piept, iar el mi-a prins centura de siguranță. Un fior dansă prin mine când și-a trecut o mână în sus pe brațul meu, ajungând la obraz. Mi-a întors bărbia spre el. Am deschis ochii.

– Dacă ai să zici că nu ar fi trebuit să facem asta sau dacă-ți ceri scuze...

Am căscat. Foarte sexy.

– Îți trag un pumn în bile.

Un colț al buzelor lui strălucitoare se curbă în sus.

– N-aveam de gând să spun niciunul din lucrurile alea.

– A, nu?

– Nu.

Îmi netezi buza de jos cu degetul mare.

– Voiam doar să te anunț că a fost cel mai bun... cel mai bun drum pe care l-am făcut vreodată prin locurile astea.

TREISPREZECE

În drum spre apartamentul meu, Jase a oprit la un McDonald's și a comandat un ceai dulce, pe care l-am împărțit. Aveam motive să fim însetați. Mă simțeam de parcă nu aș fi avut oase sau mușchi și pluteam în scaun, ancorată doar de centura de siguranță. Euforia se prelingea prin mine. Era ca și cum aș fi încheiat un număr de dans într-un concurs și păreșeam scena știind că aveam să mă clasez pe primul loc.

De fapt, era mult mai bine. Mai palpabil. Dacă închideam ochii, îi puteam simți mâinile pe picioarele mele și respirația caldă dansând pe locul meu cel mai intim.

Măine, probabil aveam să-mi îngrop fața sub un bolovan, dar acum nu-mi păsa. Nu voiam să mă gândesc la nimic. Voiam doar să mă las purtată de val, pentru că nu mă mai simțisem așa bine de câteva luni.

Jase s-a oprit într-o parcare, aproape de intrarea în cămin. Mi-am forțat membrele să se miște cât timp el a sărit din mașină și a venit pe partea mea. A deschis ușa, iar eu mi-am desfăcut centura. Îmi simțeam degetele detașate.

Când am coborât din jeep am privit în ochii lui. Un zâmbet mare mi-a apărut pe față când s-a întins între noi și mi-a luat

mâna într-a lui. A închis portiera și, începând să pășesc, m-am înclinat prea mult spre dreapta.

A chicotit, strângându-mă mai tare de mână.

– Ușurel. Ține-o tot așa și am să cred cu adevărat că te-am dat pe spate.

Am chicotit, gândindu-mă că mă dăduse, la propriu. M-a condus spre trotuar și picioarele mi s-au încurcat puțin. M-am împiedicat și am răs din nou.

Jase s-a oprit și a privit în jos, spre mine. În lumina neanelor, felul în care umbrele se jucau pe chipul lui îl făceau să pară un personaj desprins dintr-un vis.

– Ai băut la petrecere?

– Poate?

Zâmbetul relaxat i-a dispărut.

– Cât ai băut în seara asta?

– Ăăă, trei? Patru? Nu mai știu.

Am făcut o pauză.

– Nu prea beau de obicei. Din cauza dansului, știi? Nu pot dansa când sunt beată. Adică, aș putea, dar nu mi-ar ieși la fel de bine.

– Drace!

A lăsat capul în jos, respirând sacadat.

– Te-ai îmbătat?

– Doamne! Tu chiar vorbești exact ca un tată, am zis, dezgustată.

Mi-a aruncat o privire indescifrabilă.

– Bine, nu așa spune că sunt chiar beată.

Căscând, m-am întors spre cămin, apoi i-am aruncat o privire peste umăr. Încă mă ținea de mână și acum brațele noastre erau întinse.

– Aș vrea să mă pot teleporta în dormitor.

A ridicat din sprâncene.

– Da, ești un pic beată.

Eram? Nu-mi puteam da seama. Sentimentul amețitor, de fericire, putea fi de la bere sau de la orgasm.

– Cred că am să merg pe varianta orgasmului.

– Ce? a răspuns, râzând adânc.

Trăgându-l de braț, am zâmbit când a început să meargă.

– Mă simt bine. Mult mai bine decât m-am simțit în ultimele luni. Și am să spun că orgasmul e cel care mă face să mă simt așa, nu berea.

A râs din nou, adânc și ademenitor.

– Am s-o iau ca pe un compliment.

– Așa și trebuie.

Eram încă mult prea departe de ușă, iar Jase nu se mișca destul de repede. Poate că avea să rămână cu mine. Nu credeam că Debbie avea să se întoarcă prea curând. Camera era doar a noastră. Și aveam și un pat și...

– Nu știam că ai băut.

Auzind seriozitatea din vocea lui m-am oprit și m-am întors, aproape pierzându-mi echilibrul, ceea ce nu acționa în favoarea mea. Mâinile lui mi-au aterizat pe umeri, menținându-mă în picioare.

– Regreți, nu-i așa?

Bula mea de fericire era pe cale să se spargă.

– Nu sunt criță. Știam exact ce făceam. Am vrut s-o fac. Poate că nu a fost cea mai bună idee...

– Nu sunt deloc de acord cu asta, a comentat, ochii sclipindu-i preț de un moment. A fost o idee genială, dar...

Trăsăturile i s-au relaxat și mâna lui mare mi-a mângâiat obrazul.

– Dacă aș fi știut că ai băut, te-aș fi oprit.

Lăsându-mi capul într-o parte, am încercat să înțeleg ce voia să spună.

– Și dacă nu aș fi băut?

– Cred că știi deja răspunsul.

Probabil, într-un fel, îl știam.

– Dar nu sunt beată. Am vrut s-o fac pentru tine. Am vrut...

Jase a scos un geamăt.

– Trebuie să încetezi să mai vorbești așa.

– Așa, cum?

Sprâncenele mi s-au unit.

– Să-mi spui ce-ai vrut să faci. Nu mă înțelege greșit. Îmi place să aud asta, dar mă face să-mi doresc să te las s-o faci din nou. Și apoi s-o fac și eu. Dar nu aș mai folosi doar limba.

Și-a rezemat fruntea de a mea și am inspirat tremurând la cât de aproape eram.

– Aș începe așa, dar apoi mi-aș folosi mâinile și nu m-aș opri acolo.

Cuvintele lui mi-au încălzit obrazii și poate că eram mai beată decât crezusem, pentru că mă simțeam foarte îndrăzneată.

– Nu te-aș opri.

A închis ochii și a scos un sunet adânc.

– Doamne, Tess...

Înghițind forțat, mi-am ridicat capul, aliniindu-mi gura cu a lui.

– Jase?

După un moment de ezitare m-a sărutat ușor, o atingere blândă a buzelor lui pe ale mele. O atingere firavă care m-a afectat mai mult decât oricare alt sărut.

– Știi că ai băut și nu vreau ca asta să fie o apăsare între noi.

– Dar...

– O să discutăm pe larg mai târziu, bine? Acum, lasă-mă să-ți duc fundul drăguț și nu-beat-dar-ușor-amețit sus.

– Crezi că fundul meu e drăguț?

S-a îndepărtat, râzând.

– Iubito, fundul tău este ca propriul meu tărâm al făgăduinței.

– O, Doamne...

Mi-a apărut un zâmbet.

– Haide.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus că fundul meu e... ah! am țipat când Jase și-a trecut un braț pe după talia mea și m-a ridicat, ținându-mă strâns la piept.

Stelele au făcut tumbe pentru câteva momente.

– Ce faci?

S-a uitat la mine, ridicând dintr-o sprânceană.

– Te duc în camera ta.

– Și trebuie să mă duci în brațe?

– Mda.

A traversat aleea.

– Cartela?

Agitându-mă dintr-o parte în alta, am scos-o din buzunarul din spate al fustei. M-a ridicat mai sus și a reușit să mi-o ia din mână fără să mă scape. Nu am protestat când m-a rugat să deschid ușa, apoi a sprijinit-o cu piciorul. Rezemându-mi capul pe pieptul lui, am închis ochii. Au trecut câteva secunde și legănatul ușor al pașilor lui mi-a readus sentimentul acela plăcut. Trebuia neapărat să vorbim. Despre chestii. Chestii serioase. Și să așteptăm până mâine era probabil o idee proastă, dar m-am lipit și mai mult de el. Să fiu în brațele lui, ei bine...

Ziua de mâine putea să se ducă... naibii.

Pe tot parcursul drumului spre cameră m-am simțit de parcă aș fi fost sub apă și să deschid ochii necesita prea mult efort. Ca de obicei, apartamentul nostru era gol. A aprins lumina cu cotul.

– Ești sigură că locuiește cineva în camera de alături? a întrebat, întorcându-se și reușind să manevreze ușa și pe mine în același timp.

– Aham, am murmurat adormită, deschizând ochii suficient de mult, cât să mă asigur că și camera mea era goală. Le aud, din când în când.

– Și nu ați vorbit cu ele niciodată, nu-i așa?

A traversat camera mică.

– Nu.

Jase m-a așezat pe pat și, când am deschis ochii, era deja la piciorul patului.

– Spune-mi ceva.

– Ceva.

A zâmbit larg, privindu-mă printre gene. Lumina din apartament strălucea suficient de mult încât să îl văd.

– Frate-tău știe că ai băut?

Cam era ultima persoană la care voiam să mă gândesc acum.

– Tess? a insistat, scoțându-mi un pantof.

Mi-am mișcat degetele și el mi-a prins piciorul, ținându-l cu o mână.

Am lăsat ochii să mi se închidă.

– Nu. Era prea ocupat să se holbeze la Avery tot timpul.

– Trebuia să-ți dea mai multă atenție.

Mi-a scos și celălalt pantof, lăsându-l să cadă pe podea.

Mi-a scăpat un horcăit foarte atrăgător.

– De ce? Nu sunt copil. Pot să beau dacă vreau.

– Aham.

Și-a trecut degetele peste laba piciorului meu, făcându-mă să râd. Am încercat să mi-l retrag, dar eram prea lentă. S-a îndepărtat, ridicând pătura de pe pat.

– Deci, de acum încolo, ai să participi la toate petrecerile săptămânale?

Răsucindu-mă pe o parte, am deschis ochii și i-am zâmbit când m-a acoperit cu pătura.

– Nu știu. N-am văzut multe fete pe acolo.

S-a așezat lângă mine, poziționând marginea păturii astfel încât să-mi acopere umărul.

– De obicei nu sunt. Doar cele obișnuite.

– Cele obișnuite?

– Fetele care vin la petreceri, dar care nu sunt iubitele nimănui.

Nu-mi plăcea cum suna asta.

– Ca fata din camera ta?

Și-a trecut o mână prin păr, ciufulindu-l.

– Da, ca ea.

– Cum ziceai că o cheamă?

Jase s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se într-un cot.

– E așa de important?

Era important? Având în vedere ceea ce tocmai se întâmplase între noi?

– Da.

– E o fată de treabă.

– Ah...

Buzele i s-au ridicat, apoi și-a aplecat bărbia.

– Vorbesc serios. Îi place să se distreze și...

– Nu vreau să aud despre cum se distrează.

A râs, iar eu m-am încruntat.

– Și Cam obișnuia să se cupleze cu ea.

– Bleah!

Mi-am încrețit nasul.

– Și te-ai cuplat și tu?

– Nu în același timp.

– Doamne, chiar sper că nu!

A chicotit din nou și l-am împins cu genunchiul.

– Îți dai seama că asta înseamnă că te-ai culcat cu Cam, nu?

– Ce? La dracu', nu!

În lumina slabă, s-a tras înapoi.

– Ți-am spus că nu a fost...

– El a intrat acolo. La fel și tu. Deci, prin asociere, voi doi ați făcut sex.

– Asta-i dezgustător!

Am zâmbit larg.

– Dezgustător este faptul că amândoi ați intrat acolo și...

– Am putea să nu vorbim despre asta?

Zâmbetul mi-a crescut. Măine era posibil ca toate astea să nu mi se mai pară atât de amuzante, dar acum îmi plăcea să îl văd fâstâcindu-se.

– Poate acum te vei gândi mai bine înainte să faci ceva de care nu ești chiar mândru.

A ridicat o sprânceană, apoi și-a fixat privirea pe patul opus nouă.

– Am spus adevărul, Tess. O cunosc pe Steph de ani buni și da, ne-am simțit bine de câteva ori, dar nu s-a mai întâmplat de la sfârșitul semestrului trecut. Și eu...

A lăsat capul într-o parte și a zâmbit.

– Nu am sărutat-o niciodată. Și asta a fost adevărat. Nu am mai sărutat o fată de când...

Inima mi s-a îngreunat.

– De când?

Jase a clătinat din cap și a râs scurt, sec.

– De foarte mult timp.

L-am privit în tăcere. Ceva s-a schimbat la el, deodată. Nu eram sigură exact ce, dar o privire distantă și tristă i s-a așternut pe chip, întărindu-i trăsăturile astfel încât un artist ar fi înnebunit de dorința de a-l schița.

Știam că se referea la mama lui Jack și că fusese rănit, suferind de inimă frântă în toți acești ani.

Doamne, poate chiar eram beată, pentru că nici măcar nu știam dacă o iubise. Jase era bărbat. Bărbații nu sufereau de pe urma unor răni vechi din dragoste. Ori beau, ori și-o trăgeau ca să uite.

Îmi era din ce în ce mai greu să țin ochii deschiși.

– Aș fi vrut să am brioșa aia acum.

A râs și a dat ușor din cap.

– Ți-ar fi plăcut foarte mult. Mai am una cu Snickers. Cred că nu ți-e sortit să guști din aia.

– Probabil că nu, am tăcut un moment. Rămâi cu mine?

A urmat o pauză, apoi i-am simțit degetele pe obraz, îndepărtându-mi o șuviță de păr.

– Rămân până când adormi.

– Nu o să dureze mult.

M-am forțat să deschid ochii, dar nu a funcționat.

– Și trebuie să vorbim...

– Dormi, Tess. Ți promit că vom vorbi mâine... dacă nu mă omoară frate-tău înainte.

Patul s-a mișcat și i-am simțit buzele atingându-mi fruntea.

* * *

În capul meu trăia o mică entitate și-mi bătea în craniu cu un baros. Gemând jalnic, m-am întors pe o parte și am deschis ochii.

Mica fereastră de lângă patul lui Debbie lăsa înăuntru prea multă lumină și m-am crispat de durere, apăsându-mi palma pe frunte.

– Au, am gemut, ridicându-mă.

Pătura mi s-a strâns în poală, dând la iveală hainele în care dormisem noaptea trecută.

Un râset blând a plutit prin cameră.

– Mă întrebam când aveai de gând să te trezești?

Privirea torturată mi s-a îndreptat spre ușă. Debbie stătea rezemată de toc, rânjind. Cu un gust amar în gură, de parcă noaptea trecută aș fi luat o serie întreagă de decizii proaste, m-am uitat la ceas.

– Sfinte uau!

Era unu după-amiaza.

Ea a râs din nou.

– Cumva, aseară, ai întrecut măsura?

– Da, am răspuns răgușit.

Debbie s-a îndepărtat de ușă, ducându-se spre micul frigider. A scos din el o sticlă cu suc de portocale și a luat un flacon de pe birou. S-a apropiat de mine și s-a așezat pe pat.

Aveam creierul zburlit, de parcă, în timpul nopții, ar fi crescut păr pe el. Am văzut-o scoțând două aspirine.

– Ia-le.

Mi-a înmânat pastilele și sucul.

– Îți vor face bine.

Aș fi acceptat și un glonț în cap, dacă m-ar fi ajutat la ceva. Înghițind pastilele, le-am diluat cu o doză sănătoasă de suc.

– Ești, în mod oficial, o studentă, mi-a spus, închizând capacul flaconului cu aspirină.

– Sunt?

În mod oficial mă simțeam ca dracu’.

A dat din cap.

– Tocmai ai prima mahmureală din facultate. Este o tradiție.

– E nașpa.

Mi-am sprijinit capul în mână.

– Nașpa rău.

– Hei.

M-a bătut ușor cu palma pe piciorul îndoit.

– Cel puțin nu ai vomitat.

Am strâns tare din ochi.

– Adevărat.

– Ce-ai pățit aseară? m-a întrebat Debbie, așezându-se cu picioarele încrucișate, în stil turcesc. Te-am văzut urcând la etaj, dar nu ai mai coborât. Vreo oră mai târziu, Cam a venit să te caute.

Am deschis ochii larg, amintindu-mi evenimentele din seara trecută. Am înghețat, apoi m-au trecut căldurile.

O, Doamne!

Am făcut un mic joc oral cu Jase.

Asta era viața mea? O amintire a gurii și a limbii lui pe mine, în mine, mi-a săgetat prin creier. Am roșit și temperatura mi-a crescut. O arsură diferită mi-a cuprins sânii, coborând în jos, mult mai jos.

Mda. Asta era viața mea.

Ignorând durerea cumplită din tâmple, m-am întors după telefonul de pe noptieră. Nu-mi aminteam să-l fi pus acolo. Probabil că Jase mi l-a scos din buzunar. Nu aveam apeluri

pierdute de la Cam. Am presupus că Jase s-a întors și i-a spus că m-a adus acasă. Și a omis o mulțime de detalii.

Doamne, speram să nu-i fi dat detalii.

Oricât de mult l-aș fi dorit pe Jase, și îl doream extrem de mult, nu voiam să creez probleme între el și frate-meu. Of! Ceea ce făcea o relație în văzul tuturor foarte dificilă.

Asta dacă s-ar fi pus problema să avem o relație.

Nu aveam apeluri pierdute sau mesaje nici de la Jase.

Stomacul mi s-a întors și am lăsat telefonul să cadă pe pat, lângă mine.

– M-am întors la cămin, am spus într-un târziu.

– De asta m-am prins și singură. S-a întâmplat ceva care te-a determinat să pleci?

– Nu.

Am ridicat din umeri nepăsătoare și am luat o gură de suc.

– Pur și simplu am vrut să mă întorc.

– Aha.

Și-a mușcat buza de jos și a inspirat adânc.

– Erik nu ți-a zis nimic?

– Nu.

Am terminat și restul sucului.

– De ce?

Imediat ce am întrebat, m-am gândit că putea fi din cauză că îl făcusem dobitoc. Mă simțeam vinovată.

– Debbie, îmi pare rău că l-am făcut dobitoc. Eu doar...

– Nu te scuza.

A ridicat o mână.

– Poate fi un dobitoc, uneori. În orice caz, s-a dus la baie la scurt timp după ce ai urcat tu și mi-am făcut griji că poate ți-a zis ceva.

O șuviță de păr șaten i-a scăpat din agrafă și i-a căzut pe frunte. A dat-o la o parte. Minteaa mea era ca un vârtej, concentrată pe Jase și pe limba lui păcătos de nemaipomenită, dar m-am gândit la vânătăile pe care le văzusem pe picioarele ei și la felul în care îi vorbea Erik.

Trebuia să îi spun ceva. Trebuia să îi spun că știam cum era. Cineva trebuia să intervină, pentru că știam din propria experiență că, dacă n-o făcea nimeni, lucrurile aveau să se înrăutățească. Pielea îmi ardea. Era foarte greu. Chiar și acum, îmi era greu să spun cuiva că am avut o astfel de relație. Nu era vorba numai despre vinovăție și rușine. Era... era vina aceea afurisită care mă chinuia ca o rană infectată din amintirile mele.

Mi-am îndreptat privirea spre sticla goală.

– Debbie, pot să te întreb ceva?

– Sigur.

A zâmbit, aruncând în sus sticla de pastile, apoi prinzând-o.

– Întreabă-mă orice.

Îndreptându-mi umerii, am ridicat privirea.

– Erik... te lovește?

A trecut o secundă sau două, după care a râs. Prea tare.

– Ce? Nu. De... de unde ți-a venit ideea asta?

M-am jucat cu capacul sticlei.

– Pentru că nu este foarte de treabă și...

– Doar pentru că nu știe ce spune câteodată, nu înseamnă că e violent.

Și-a desfăcut picioarele lungi și s-a ridicat brusc de pe pat. Încrucșându-și brațele la piept, m-a privit. Obrajii îi erau lipsiți de viață.

– Nu mă lovește.

Negare. Dumnezeu știa că și eu trecusem prin asta când mama văzuse vânătăile. Dând pătura la o parte, am coborât picioarele din pat. Ochii mi s-au fixat într-ai ei și și-a ferit privirea. Am inspirat greoi.

– Ți-am văzut vânătăile de pe picioare.

Orice urmă de culoare i-a dispărut de pe față.

– Vânătaï?

A privit în jos, la blugii cu care era îmbrăcată.

– Ce?

– În ziua aceea, când ai purtat pantaloni scurți.

Sprâncenele i s-au încrețit și a deschis gura, apoi a închis-o imediat.

– M-am lovit de marginea patului acum câteva zile. Probabil asta ai văzut.

În cazul ăsta, însemna că se lovise de pat în repetate rânduri. Am pus sticla pe noptieră.

– Debbie...

– Știi ce, îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar nu e niciun motiv să fii îngrijorată.

Și-a luat telefonul din încărcător și o beretă tricotată de pe patul ei.

– Am ceva de făcut. Ne vedem mai târziu.

M-am ridicat în picioare.

– Trebuie să-ți spun ceva...

– Nu am timp acum.

– Te rog. Nu înțelegi. Nu vreau să te supăr sau să te critic.

Vreau doar ca...

Ușa s-a trântit.

– ... tu să înțelegi că știu cum este, am murmurat, în camera goală.

Ei bine, asta a mers perfect. Oftând, m-am lăsat să cad pe pat. Durerea din tâmples se mai atenuase, dar simțeam cum un strat scârbos îmi acoperea toată pielea. Și mi se părea normal, din moment ce mă simțeam ca o jigodie după discuția cu Debbie.

Dar știam că bănuielile mele nu erau greșite.

Adunându-mi articolele de toaletă, am intrat în baie. Stând sub jetul de apă caldă, am derulat în minte evenimentele de noaptea trecută. Fata din camera lui. Eu fugind ca o nebună. Jase în jeep. Gustul lui în gura mea și apoi el, capul întunecat aplecat între picioarele mele.

Imaginea aceea cu el îmi era imprimată permanent în creier.

Mi-am trecut mâinile peste față și m-am întors, lăsând apă să-mi curgă pe spate. Un fluture mic mi s-a mutat din piept în stomac și în spatelul degetelor mi-a răsărit un zâmbet. Felul în care mă simțeam era... ciudat. Ca și cum m-aș fi trezit simțindu-mă nu doar mahmură, ci și altfel. De parcă m-aș mai fi maturizat un pic, peste noapte. Nu prea știam ce să înțeleg din asta. Era prostesc, pentru că sexul oral nu schimba vieți.

Dar, ei bine, fusese o experiență unică.

Am chicotit și mi-am trecut degetele prin părul ud.

Mi-am mușcat buza în timp ce spuma aluneca de pe mine și mi se aduna pe degetele picioarelor. Noaptea trecută chiar se întâmplase și îmi aminteam că Jase nu mă respinsese la sfârșit. A rămas cu mine, până am adormit. Nu și-a cerut scuze și nu a zis că nu trebuia să se întâmple.

Am ieșit din duș și m-am șters repede. Îmbrăcându-mă cu o pereche de pantaloni confortabili și o bluză, am pășit prin apartament, oprindu-mă în fața ușii celuiilalt dormitor, cu urechile ciulite.

Ținându-mi respirația, am ascultat. Am auzit pași apropiindu-se de ușă, apoi s-au îndepărtat. M-am apropiat de ușă, strângând la piept articolele de toaletă.

– E cineva acolo?

Liniște.

Am ascultat câteva secunde, apoi am scuturat din cap și m-am întors în camera mea. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi verific telefonul. Nimic. M-a cuprins un sentiment de neliniște și m-am așezat pe pat cu laptopul în poală.

* * *

Ca și cum discuția cu Debbie nu fusese suficient de stânjenitoare, mai spre după-amiază s-a întors cu Erik. Până atunci, deja vorbisem cu Avery, oferindu-i aceeași explicație pe care i-o dădusem lui Debbie. Niciuna dintre noi nu l-a pomenit pe Jase.

Și, de asemenea, încă nu aveam vești de la Jase.

Dar, în acel moment, nu prea mă gândeam la el.

Erik stătea în fața biroului, iar Debbie împacheta lucruri într-o geantă mică. Am pus laptopul pe pernă. Nu s-a uitat deloc spre mine cât timp a îngrămădit un schimb de haine în gentuța maro cu roz.

– Nu dormi aici la noapte?

– Nu, a răspuns Erik, aruncându-mi o privire obraznică. O să stea cu mine.

Calmul meu a cedat.

– Vorbeam cu ea.

– Ți se pare că sunt surd?

S-a întors spre mine cu o sprânceană ridicată și mi-am dorit să-i șterg de pe față zâmbetul ăla arogant.

– Sau prost? Știi că vorbeai cu ea, dar...

– Erik.

Debbie a oftat. A închis fermoarul geții și s-a întors, cu obrazii purpurii.

– Putem să nu facem asta?

Pupilele iubitului ei s-au dilatat și a răsucit încet capul.

– M-ai întrerupt cumva?

Firișoarele fine de pe tot corpul meu s-au ridicat odată cu mine. Asprimea și provocarea din vocea lui m-au aruncat cu câțiva ani în urmă. Mușchii stomacului mi s-au strâns. Am vrut să fug din cameră, pentru că, în acel moment, l-am văzut pe Jeremy stând acolo, cu fața schimonosită de furie.

Nu știi ce s-a întâmplat în continuare.

Erik a apucat de geanta lui Debbie, însă ea a ținut-o strâns. Poate că nu și-a dat seama ce voia el să facă, dar a declanșat ceva. Fața i s-a înroșit și mușchii i s-au încordat. A tras de geantă, smulgând-o din mâna lui Debbie, care și-a pierdut echilibrul. Din instinct, m-am repezit înainte, prinzând-o de mână, ca să nu cadă. Erik a reacționat furios, învărtind geanta care m-a lovit în șold, împingându-mă în spate. M-am clătinat cu brațele fluturând, încercând să mă prind de ceva, dar am găsit doar aer. Nu am mai gândit limpede.

Tot ce am văzut au fost ochii rotunzi ai lui Debbie când mi-am pus toată greutatea pe piciorul dominant, piciorul drept, fără ezitare.

Piciorul drept a fugit imediat de sub mine și o durere îngrozitoare mi-a explodat în genunchi. Un țipăt sufocat mi-a scăpat. Am căzut în șezut și tot aerul mi-a ieșit cu forță din plămâni. Durerea era insuportabilă, ca și cum cineva ar fi luat un cuțit și mi l-ar fi înfipt prin mușchi și cartilaj.

– Teresa! a țipat Debbie.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și i-am închis strâns, refuzând să mă uit la genunchi. Nu puteam. O, Doamne, nu puteam să mă uit la el.

– E genunchiul? a întrebat Debbie. Dumnezeu, este genunchiul?

Încleștând maxilarul cu putere, am încuviințat din cap. Lumea de afară, ușa și camera, toate s-au restrâns, închizându-se în jurul meu.

– N-am vrut, a spus Erik, cu o voce ascuțită. Mi-a ieșit în cale. A fost un accident. Spune-i că a fost un accident!

Palmele mi s-au strâns în pumni, iar inima îmi bătea frenetic.

– Teresa, a șoptit Debbie.

Am simțit-o îngenunchind lângă mine. A pus o mână rece, tremurândă pe brațul meu.

– Spune ceva.

Strângând buzele, am scuturat din cap. Nu puteam vorbi. Nu-mi puteam privi genunchiul pentru că, Doamne, știam. Știam. Durerea era prea intensă, dura prea mult. Nu era doar rănit. Genunchiul meu era distrus.

Din nou.

PAISPREZECE

Erik a dat bir cu fugiții imediat, așteptând-o pe Debbie în holul de la parter. Avea noroc pentru că, dacă aș fi putut să merg ca o persoană normală, l-aș fi traversat campusul în șuturi.

– Îmi pare rău, a spus Debbie cred că pentru a suta oară, ajutându-mă să mă urc în pat. Îmi pare atât de...

– Oprește-te, am spus răspicat, inhalând adânc, când piciorul mi-a fost cuprins de un spasm de durere. Nu-ți mai cere scuze. Nu a fost vina ta.

A făcut câțiva pași înapoi, frângându-și mâinile.

– N-a făcut-o intenționat.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc, respirând rapid când o durere ascuțită mi-a săgetat piciorul din nou.

– Ai nevoie de gheață? m-a întrebat.

Strângând din dinți, am dat din cap. Până când s-a întors cu o față de pernă înfășurată în jurul gheții, am reușit să-mi îndrept piciorul și să ridic pantalonii. Pielea de pe genunchi era umflată. Asta nu era bine. Am scâncit când am apăsat gheața pe el.

– Teresa...

Inhalând sacadat, mi-am ridicat privirea spre ea.

– Poate că nu a făcut-o intenționat, dar era furios. Nu s-a oprit nicio clipă să se gândească la ce se poate întâmpla dacă învârte geanta aia. Sau poate că s-a gândit, dar nu i-a păsat.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Știu că nu a făcut-o intenționat.

Păstrând tăcerea, am potrivit gheața. Aveam capul amorțit. Prea multe chestii îmi treceau prin minte.

Stătea lângă pat, schimbându-și greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Au trecut câteva momente înainte să vorbească.

– Te rog... te rog, nu spune nimănui.

Am întors rapid capul spre ea. Nu-mi venea să cred că îmi cerea asta, apoi inima mi-a tresărit. Nu cerusem eu același lucru mamei și apoi lui Cam? Te rog, nu spune nimănui? Pentru ca mă temusem de modul în care avea să reacționeze Jeremy.

Acesta era momentul potrivit să-i spun lui Debbie, dar ea s-a repezit și m-a prins de brațe, șoptind:

– Te rog.

Apoi a plecat, dar eu nu i-am răspuns nimic, pentru că era o promisiune pe care nu eram sigură că aveam să o păstrez.

Aplecând privirea, am ridicat punga improvizată. Pielea îmi era roșie de la gheață.

Cam o oră mai târziu, a început să-mi sune telefonul, dar nici măcar nu m-am uitat la el. Întinsă pe spate, mi-am pus o pernă sub genunchi pentru a-l menține ridicat. Până când a trebuit să șchiopătez pe hol ca să mai aduc gheață, durerea a devenit una continuă, intensificându-se din când în când, ca și cum cineva mi-ar fi pus un chibrit aprins sub piele.

Genunchiul era umflat. Gheața și țînutul ridicat nu aveau niciun efect. Nu auzisem nicio pocnitură când am căzut, dar umflătura nu era un lucru bun. Și știuseseam că încă nu era destul de vindecat ca să mă sprijin pe el.

În noaptea aceea, telefonul a mai sunat de două ori. Din cele trei apeluri, două erau de la Jase, dar nu mă puteam convinge să răspund. Noaptea trecută... noaptea trecută parcă fusese acum o veșnicie.

M-am holbat la telefon și buza de jos mi-a tremurat când mi-a indicat că am un mesaj. Ecranul s-a stins și am dat să mă întind după el, dar m-am oprit. Nu puteam să vorbesc cu el, nu încă. Dacă o făceam, era foarte probabil să mă pierd cu firea.

Pentru că totul avea să se schimbe dacă genunchiul îmi era distrus din nou. Situația asta nu avea să mai fie temporară. Nu aveam să mă mai întorc la studio.

Toate astea... m-am uitat prin dormitor... toate astea aveau să fie viața mea. În tot acest timp mă prefăcusem.

Mi-am retras mâna și mi-am sprijinit fruntea în palmă. Încă un spasm mi-a străbătut piciorul. Nu puteam să mai trec încă o dată prin asta: durerea, operația, recuperarea fizică. Însă de data asta... M-am cutremurat. De data asta avea să fie diferit, pentru că nu exista lucru mai rău pe care puteai să îl faci în cazul unui ligament încrucișat anterior rupt decât să îl rănești din nou. Făcând asta, șansele unei instabilități permanente erau foarte mari.

Și nu voi mai putea dansa niciodată.

Am reușit, într-un târziu, să adorm, dar nu cred că am visat ceva și când m-am trezit umflătura era atât de mare, încât genunchiul avea de două ori mărimea normală. Nici nu m-am gândit să mai pun gheață. Știam că n-avea să ajute cu nimic. Nu aveam cârje, deci nu aveam cum să merg la ore. Am rămas în pat și am început să simt în stomac o durere acută.

Telefonul a început să sune la câteva minute după ce ar fi trebuit să înceapă ora de muzică. Am crezut că era Calla sau

Debbie, din moment ce amândouă trimiseseră mesaje la care nu am răspuns, dar am constatat cu uimire că era Jase. Încă nu citisem mesajul lui.

Unde ești?

Strângând atât de tare din ochi, încât am simțit o arsură în spatele lor, m-am ridicat în șezut. Merita un răspuns, deși mă ignorase de atâtea ori. Acum nu era vina lui. I-am trimis un răspuns rapid.

Nu mă simt bine.

Răspunsul lui a venit imediat.

Ești ok?

Ștergându-mi ochii deodată umeziți, i-am trimis un scurt da și am aruncat telefonul la piciorul patului.

Știam că trebuia să îi sun pe doctorul Morgan și pe mama, dar numai gândul făcea ca pieptul să mi se strângă. Durerea și umflătura... știam deja ce înseamnă. Viitorul și visele mele se terminaseră. Nu aveam nevoie să mi-o confirme un medic.

M-a străbătut încă un fior dureros. Întorcându-mă pe o parte, am strâns brațele în jurul păturii și mi-am ascuns fața în ea.

Materialul moale s-a umezit foarte repede. Nu plângeam în hohote. Erau lacrimi tăcute și nesfârșite. Durerea din adâncul stomacului era la fel de intensă ca aceea din genunchi.

Puțin după doisprezece jumătate am auzit o bătaie energetică în ușă. Habar n-aveam cine putea fi. Poate colegile mele de apartament, cele încă nevăzute? Încruntându-mă, mi-am șters repede obraji și m-am ridicat, apoi mi-am dres vocea.

– Intră.

Mi-am acoperit piciorul drept cu pătura. Nu știu de ce voiam să îl ascund. Poate mă gândeam că, dacă nimeni altcineva nu îl vedea, nu era adevărat. O mentalitate stupidă, dar abia reușeam să-mi țin firea. Eram la un pas de a mă trânti pe jos, bătând din mâini și din picioare.

Ușa s-a deschis și am clipit o dată, apoi de două ori, gândindu-mă că am vedenii, dar persoana din fața mea nu a dispărut.

Jase dădu buzna în camera mea ca și cum făcuse asta de un milion de ori. Era îmbrăcat cu blugi și o cămașă neagră cu mâneci lungi, iar din degete îi atârna o pungă de plastic. Când m-a văzut, s-a oprit brusc.

Îngrijorarea i-a umplut ochii cenușii.

– Uau! Chiar arăți rău.

M-am chircit. Poate că ochii umflați erau de vină.

– Mersi.

Un zâmbet mic i-a trecut pe buze și s-a apropiat.

– Nu arăți chiar atât de rău.

S-a așezat pe marginea patului, lăsându-și punga jos, între picioare.

– E cazul să-mi fac griji?

Sprâncenele mi s-au ridicat. Eram încă prea uimită de vederea lui ca să înțeleg ce voia să spună cu întrebarea aceea.

– E contagios ceea ce ai? a specificat.

– O, nu.

Am făcut o pauză, privindu-l printre genele umede.

– De ce ești aici?

– De ce? a râs el. Mi se pare destul de evident.

Aplecându-se, a ridicat punga și a scos din ea un recipient din plastic.

– Supă de pui cu tăiței. Nu pentru suflet, ci pentru boala ta, care sper să nu fie contagioasă.

Acea senzație tâmpită de fluture în stomac mi-a revenit în plină forță. Am luat recipientul cald și o lingură de plastic. A apărut și o sticlă cu suc de ghimbir, pe care a pus-o pe noptieră, apoi o cutie roz. O brioșă. Îmi venea să plâng.

– Dacă ești atât de îngrijorat că ai să te îmbolnăvești, de ce ai mai venit?

Un colț al buzelor i s-a ridicat.

– Având în vedere ceea ce am făcut sâmbătă noaptea, nu cred că mai are rost să-mi fac griji.

– Da, am murmurat, roșind la amintire.

– Și m-am gândit că meriți să-mi asum riscul, a adăugat, mototolind punga și aruncând-o în coșul de lângă birou. Acum că ai aflat asta, ar trebui să te simți deja mai bine.

Am râs, dar zâmbetul mi-a dispărut de pe față când am deschis capacul recipientului. Gestul lui m-a zguduit până în adâncul inimii. Nu eram bolnavă, dar sub nicio formă nu aveam să neg acest sentiment. În ciuda durerii din picior și a semnificației din spatele acesteia, o senzație caldă mi-a înflorit în piept.

– Mulțumesc, am spus cu voce răgușită. Toate astea... a fost foarte drăguț din partea ta.

A ridicat din umeri.

– Nu e cine știe ce.

Cufundând lingura în supa groasă, am luat o înghițitură mare ca să-mi deblochez gâtul. Ceea ce făcuse era mare lucru. Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți. Mă transformam într-un copil mare și plângăcios, dar aceste lacrimi erau diferite. Voiam să-l asaltez cu o îmbrățișare. Voiam să presar sărutări pe toată fața lui chipeșă. Voiam să mă ridic și să fac

lucrurile astea fără să șchiopătez. Faptul că era aici nu însemna că îmi declara iubire eternă, dar însemna ceva, ceva mai mult decât sărutări furate.

Când l-am privit, el mă cerceta amănunțit, mult prea amănunțit. Mi-am îndreptat atenția către supă.

– Mi-am făcut griji ieri seară, a recunoscut. Când nu ai răspuns m-am gândit... m-am gândit că mă ignori.

Ținând recipientul aproape, am adunat niște tăiței.

– Nu te ignoram.

– Nu te-aș fi învinovățit dacă ai fi făcut-o, mai ales după ce eu te-am ignorat pe tine.

Și-a îndepărtat cu mâinile șuvițele de păr și, când le-a lăsat jos, i-au căzut din nou pe frunte.

– Nu cred că mi-am cerut vreodată scuze pentru asta.

Bătăile inimii mi s-au întetit. De unde veneau toate astea? Și de ce acum, când rotula era pe cale să îmi sară din genunchi în stil monstru-extraterestru?

– Deci, îmi pare rău că te-am ignorat. Și că am zis că vrei doar să te culci cu mine. Știu că nu asta îți dorești. Ești mai presus de așa ceva și meriți mai mult. Știu că nu înseamnă cine știe ce, dar nu am procedat corect și, în final, a fost inutil. Pentru că ești aici și eu nu pot sta departe de tine.

S-a întors spre mine, rezemându-și bustul pe picioarele mele.

– Știi despre Jack, dar...

Șoldul lui mi-a atins genunchiul și am sărit. Corpul mi s-a ridicat brusc, atunci când durerea ascuțită mi-a trecut prin tot piciorul. Mâna i s-a mișcat cu repeziciunea unui fulger, prinzând recipientul înainte ca supa să se verse pe mine. Sângele mi s-a scurs de pe față și am strâns așternuturile în pumni.

– Iisuse! Ce s-a întâmplat?

A sărit în sus, de parcă patul l-ar fi mușcat de fund.

– Ești bine?

Încă sub strânsoarea durerii, am dat din cap. Inspiră. Expiră. Ușor, după câteva momente, durerea a devenit din nou o pulsație. Am lăsat așternuturile din mână și m-am forțat să ridic privirea.

Jase s-a holbat la mine. S-a uita la picior, apoi la fața mea.

– Nu ești bolnavă, nu-i așa? Ai plâns. De asta arăți în halul ăsta.

Înainte să pot răspunde, a apucat pătura și a dat-o la o parte.

– Drace, Tess, genunchiul tău! La dracu'! N-am știut. Îmi...

– Nu, am spus cu voce răgușită. Nu ai știut. E-n regulă.

A îndreptat spre mine ochii larg deschiși.

– Cum s-a întâmplat asta?

– M-am sprijinit greșit pe el, duminică noaptea.

Minciuna mi-a ieșit mai ușor decât adevărul. Vina mi s-a instalat imediat ca o piatră în stomac. Cu mâna tremurândă, mi-am îndepărtat părul din ochi.

– Cred că l-am distrus de tot.

– Crezi?

A pus recipientul pe noptieră.

– Cât de tare te doare?

L-am privit așezându-se cu atenție pe marginea patului.

– Vine și trece.

– Faptul că m-am așezat pe el nu a ajutat, nu?

Un zâmbet abia schițat mi-a apărut pe buze.

– E-n regulă.

Jase s-a întins, prinzând șuvița de păr care tot îmi cădea pe frunte. A împins-o la locul ei.

– I-ai spus lui Cam? Mamei tale?

Am clătinat din cap.

– N-am vrut să-i îngrijorez.

– Mai vrei supă?

Când am dat din cap, mi-a înmânat recipientul. Nu mâncasem de ieri după-amiază, în concluzie, supa făcea bine stomacului meu.

– Dar dacă stai așa, cu piciorul în starea asta, nu faci bine nimănui, Tess.

– Știu, am șoptit, ferindu-mi privirea.

M-am concentrat pe maxilarul lui și am luat cu lingura mai mulți tăiței. Priveliștea era încântătoare. Un strat subțire de barbă îi acoperea partea de jos a obrazului, dându-i un aspect dur, sexy. Jase și-a trecut o mână prin păr.

– Presupun că nu ți-ai sunat nici doctorul?

Înghițind o gură de supă de pui cu tăiței, am dat iar din cap.

– Ok. Atunci, asta e primul lucru pe care trebuie... stai puțin.

S-a întins, lipindu-și degetul de bărbia mea pentru a îndepărta un strop de supă și făcându-mă să roșesc.

– Trebuie să-l sunăm pe medicul tău. Și nu vreau să aud scuze. Trebuie s-o facem. Și trebuie s-o facem acum.

M-a lăsat să termin supa, apoi mi-a luat telefonul de la capătul patului. Mi l-a înmânat, așteptând cu brațele la piept până când am găsit numărul doctorului. A trebuit să las un mesaj, dar am fost sunată înapoi, imediat. Programarea a fost

făcută pentru a doua zi dimineată și inima îmi bătea cu putere din cauza situației urâte.

– Te duc eu, a anunțat Jase, după ce s-a întors din hol, unde aruncase recipientul.

– Ce? m-am rezemat de bordura patului.

Era foarte nonșalant.

– Te duc eu mâine. Este la WVU, nu?

– Pe-aproape, dar...

– Dar nu i-ai spus lui Cam sau mamei tale. Cum plănuiești să ajungi până acolo? Faci autostopul?

Avea un zâmbet plin de aroganță.

– Îmi permit să lipsesc mâine de la ore. Nu are mare importanță. Și dacă nu aș fi vrut să te duc, nu m-aș fi oferit. Deci nu avem ce discuta.

– Știu, am răspuns. Dar de ce ai vrea să faci asta? E mai bine să stai la curs decât să te trezești cu noaptea-n cap și să conduci câteva ceasuri bune. Adică, eu aș prefera să suport ora de muzică.

A râs, așezându-se și rezemând o mână lângă șoldul meu.

– Tu chiar urăști drumul și doctorul dacă preferi să stai la cursul ăla. Azi l-ai ratat. Prietena ta, Calla, a dormit cu capul lăsat complet pe spate. A sforăit.

Am râs.

– Nu sforăie. Și știu asta, pentru că doarme aproape la toate orele de muzică.

A coborât genele dese, ascunzând acei ochi uimitori.

– Vreau să fiu acolo pentru tine. Lasă-mă.

Am deschis gura și legendarul “de ce” mi s-a format pe vârful limbii. Chiar conta de ce? Legătura actuală dintre mine și Jase mă deruta ca naiba. Ceva s-a schimbat sâmbătă seara, a avansat. Nu mă mai respingea și nu mai fugea. Să fi fost atât de bună la sex oral? Aproape am râs, pentru că asta era pur și simplu o prostie.

– Bine, am spus, în final.

Jase a zâmbit și, dintr-odată, am avut impresia că am fost de acord cu ceva mai mult decât ca el să mă ducă până la spital.

* * *

Detestam atmosfera din cabinetele medicale, vopseaua albă, decorațiile lipicioase și mirosul de dezinfectant. Nu conta ce doctor voiai să te consulte, cabinetele erau toate la fel.

Mi s-a făcut o radiografie înainte de întâlnirea cu medicul, un tip de vârstă mijlocie. M-au așezat în scaunul cu roțile, de care mă feream îngrozitor, și m-au luat la plimbare, lăsându-l

pe Jase în camera de așteptare. Odată ajunsă în salonul unde avea să mă consulte doctorul, am sărit din el și m-am așezat pe unul de plastic. Încă mă uitam urât la scaunul cu roțile când ușa s-a deschis și una din asistentele îmbujorate de la recepție l-a împins pe Jase înăuntru.

– Ne-am gândit că o să-ți prindă bine un pic de companie, a spus, trecându-și o mână peste părul blond.

Jase mi-a făcut cu ochiul, trecând pe lângă ea.

– Probabil a intrat în panică fără mine.

Am pufnit în râs.

Asistenta a chicotit și s-a grăbit să iasă din salon. Am ridicat o sprânceană la Jase.

– Cum ai reușit să intri aici fără să fii din familie?

A sărit pe masa pe care ar fi trebuit să fiu așezată eu. Odată cocoțat acolo, a început să bălăngănească din picioare ca un copil neastâmpărat.

– Sunt dotat cu mult șarm, Tess.

– Adevărat, am zâmbit.

– Și, având asemenea șarm, trebuie să fiu responsabil și să-l folosesc cu înțelepciune, a continuat, ochii dansându-i. Îl întrebuițez doar la nevoie.

– Mă bucur să aud asta.

M-am foit pe scaunul incomod. Îmi făcea bine să îl am acolo, pentru că eram foarte încordată.

– Mulțumesc încă o dată. Apreciez gestul tău.

– Nicio problemă. Amintește-ți doar ce mi-ai promis.

Am râs, clătinând din cap.

– Cum aș putea să uit?

– O să-ți placă la nebunie!

Și-a aplecat bărbia și bucle ciufulite i-au căzut pe frunte.

– Și nu ai de ce să de temi. Am să fiu cu tine tot timpul.

Stomacul încă mi se întorcea la gândul de a mă urca pe un cal. Pe tot parcursul drumului până la cabinetul doctorului, Jase a încercat să mă convingă să încerc ceva mai mult decât o întâlnire cu caii. Cum ar fi să mă urc pe unul. Jase avea să fie cu mine și am acceptat, doar pentru că aveam încredere în el. Și pentru că asta îmi oferea un alt motiv de îngrijorare în afară de starea piciorului meu.

– Cam mi-a trimis un mesaj mai devreme, m-a anunțat el.

Mi-am îndreptat brusc privirea spre el. Expresia lui era de ne citit.

– I-ai spus că ești cu mine?

– Dar tu i-ai spus?

– Nu. Încă mai crede că sunt bolnavă.

Mi-am învârtit vârful cozii pe degete.

– Deci, i-ai spus?

A negat dând din cap.

– M-am gândit că o să întrebe de ce sunt eu cu tine și nu el. Și asta ar duce la alte întrebări, așa că am hotărât că ar fi mai bine să nu îi răspund prin telefon.

– Crezi că acele întrebări merită răspunsuri față în față?

Se putea observa din vocea mea că aveam dubii. Din ceea ce avea să-i spună Jase, puteam să prevăd că acea conversație avea să se încheie cu un pumn în față.

Jase a râs.

– Va trebui să recurg din nou la șarm.

– Nu cred că acel tip de șarm va funcționa în cazul lui frate-meu.

– Tu, cea fără de credință, a spus și un colț al buzelor i s-a ridicat.

La privirea lui ștrengărească, inima mea a ratat câteva bătăi. Am strâns din buze, întrebându-mă ce-i puteam spune lui Cam. Cu cât mai puțin, cu atât mai bine, probabil, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor între mine și Jase. Privirea mi-a alunecat pe contururile aproape perfecte ale chipului său, apoi în jos, pe umerii lași. Când am ridicat-o, mi-a zâmbit liniștitor.

Respirația mi s-a tăiat și am realizat că aș putea foarte ușor să mă îndrăgostesc de el. Asta dacă nu se întâmplase deja.

– La ce te gândești? m-a întrebat, mușcându-și acea delicioasă buză de jos.

Stomacul mi s-a încordat. Of, eram terminată! Mi-am întors privirea, simțind cum obrajii mi se colorează.

– N-am de gând să mă spovedesc ție.

A râs adânc și răgușit.

– Nu ești deloc amuzantă.

– Scuze.

Slavă Domnului că ușa s-a deschis și doctorul Morgan a intrat în salon. Preferam să mă concentrez pe genunchi decât pe ceea ce aveam în minte și în inimă.

Doctorul Morgan avea părul ondulat, tuns scurt și presărat cu fire cărunte, iar halatul i se legăna pe lângă genunchi. A zâmbit și a privit spre locul în care stăteam eu, apoi spre cel în care era așezat Jase.

– Am un nou pacient azi?

Încercând să nu îmi fac mari speranțe datorită zâmbetului său, mi-am dres glasul.

– El este Jase. Este un... este prietenul meu. M-a însoțit.

– Încântat de cunoștință.

Bunul doctor s-a îndreptat spre el și i-a strâns mâna. Când Jase a vrut să se ridice, doctorul Morgan l-a oprit.

– Nu e nevoie să te muți. E bine și așa.

Așezându-se pe unul din scaunele mobile, a lăsat dosarul cu radiografiile mele pe birou. A împins cu picioarele, ca pe-o tricicletă fără pedale, pentru a ajunge la mine, a luat alt scaun și l-a întors invers. Cu blândețe, mi-a ridicat piciorul și l-a sprijinit pe scaun.

– Hai să aruncăm o privire.

Mi-am îndoit tivul pantalonilor, tresărind când genunchiul imens a rămas descoperit. Sexy.

A fluierat ușor.

– Știi procedura.

O știam. Am închis ochii și am strâns mâinile, apăsându-le pe stomac. Degetele doctorului Morgan erau reci când mi-au apăsat pe genunchi. Atingerea nu durea. Nu încă. A mărit presiunea, verificând stabilitatea. Durerea s-a aprins și am strâns din dinți.

– Cât te doare pe o scară de la unu la zece? a întrebat calm.

– Mmm.

Nu eram deloc pricepută la lucrurile astea. Cine știa scara durerii? Aveam nevoie de unul din omuleții ăia desenați din linii ca să-l folosesc drept ghid.

– Șase?

– Ok.

A împins mai tare și am tresărit.

– Și acum?

– Șapte? am chițăit.

A continuat să mă tortureze și am deschis ochii când am simțit o mână strângând-o pe a mea. Nici măcar nu l-am auzit mișcându-se. Jase îngenunchease lângă mine și, când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, nu mi-am putut îndepărta privirea.

– Acum? a întrebat doctorul Morgan.

Auzindu-mi șuieratul ascuțit, a îndepărtat mâinile.

– Nu-i nevoie să-mi răspunzi.

A zâmbit blând și mi-a lăsat în jos pantalonii.

– Ok. Ai folosit gheață și ai ținut piciorul ridicat?

Am dat din cap, privindu-l încă pe Jase.

– Da.

– Dar nu a ajutat?

– Nu.

Mi-am umezit buzele, iar Jase mi-a zâmbit. Luându-mi privirea de la el ca să nu par prea mult ca o prostănacă m-am întors spre doctor. Jase a reușit să-mi desfacă mâinile și să-și împletească degetele mâinii stângi cu ale mele.

– Nu doare la fel de tare ca prima dată și nu am auzit pocnituri, dar mă tem că l-am distrus de-a binelea.

– Trebuie să știu exact ce făceai când te-ai lovit duminică, a spus, așezându-și mâinile pe genunchi. Mergeai? Te-ai dezechilibrat?

Privirea mi-a căzut pe degetele lungi ale doctorului. Erau subțiri, dar articulațiile erau surprinzător de mari și rotunde. Un nod mi-a blocat gâtul.

– A spus că s-a dezechilibrat, interveni Jase, iar eu mi-am strâns mâna liberă în pumn.

– Mergeai când s-a întâmplat? Te ridicai din pat sau de pe un scaun?

Doctorul Morgan făcu o pauză.

– Este foarte important să știu exact ce făceai.

Cu sângele vâjâind în urechi am ridicat privirea. Adevărul. La naiba, adevărul era o javră pisăloagă și băgăcioasă. Am dat din cap și mi-am mușcat buza de jos.

– Păi... eram în camera de cămin și iubitul colegei mele de cameră avea o geantă în mână. O geantă mică, de genul celor folosite când pleci pentru un weekend. Oricum, am stat prea aproape când a învârtit-o. M-a lovit în șold, m-am dezechilibrat și m-am sprijinit pe piciorul drept.

Degetele lui Jase s-au strâns până când mi-am simțit oasele mâinii frecându-se unul de celălalt, apoi a slăbit strânsoarea și mi-a dat drumul de tot. Nu puteam să mă uit la el, dar simțeam privirea lui asupra mea.

– Deci, a fost ceva neprevăzut. Nu o greșeală majoră. Asta mă face să înțeleg mai bine despre ce este vorba.

Doctorul Morgan s-a întins după dosarul meu și l-a deschis.

– Ei bine, vrei să auzi întâi vestea bună sau pe cea rea?

Inima mi-a tresărit și am aruncat un ochi spre Jase. Avea privirea tăioasă, expresia împietrită.

– Cea bună, vă rog.

– Vestea bună este că nu se vede nicio fisură nouă în radiografii, mi-a comunicat, iar umerii mi s-au relaxat imediat. Știu că de asta îți era cel mai frică. Fisura originală încă se vindecă.

Am inspirat adânc.

– Deci, care este vestea proastă?

Doctorul Morgan a zâmbit forțat.

– Această nouă leziune demonstrează că există un dezechilibru al ligamentului încrucișat anterior. Și, având în vedere prima leziune suferită, existau între patruzeci și șaiszeci la sută șanse de a te răni din nou. Acum, așa cum am spus, ruptura nu pare să se fi deschis, deci nu este nevoie de o nouă operație. Sunt convins că se va vindeca dacă folosești bandajul și cârjele timp de câteva zile.

În loc să mă simt mai bine, aveam senzația că pereții se strâng în jurul meu.

– Dar?

– Dar...

A zâmbit, dar eu m-am încordat. Zâmbetul nu i-a cuprins și ochii negri. Era genul de zâmbet folosit de toți doctorii când erau pe punctul de a aplica lovitura fatală.

– Accidentul arată că există un dezechilibru și asta mă îngrijorează, Teresa. Când te-ai rănit prima dată, am discutat despre posibilitatea, deși pe atunci infimă, a unui dezechilibru permanent și...

Din clipa aceea, creierul meu a încetat să mai asculte, dar am dat din cap și l-am privit, aproape ignorând faptul că Jase se încorda și mai tare cu fiecare cuvânt pe care îl auzea. Chiar am

zâmbit când doctorul Morgan m-a bătut ușor pe mână și mi-a spus că va fi bine. Eram de acord. Totul avea să fie al dracului de perfect. Și nu am spus nimic atunci când asistenta a intrat și oribilul bandaj albastru mi-a fost așezat înapoi, pe genunchi. Și am continuat să respir. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Cumva, am ajuns afară, în jeepul lui Jase, privind prin parbriz.

– Tess...

Am întors privea și am clătinat din cap când ochii ni s-au întâlnit. Avea chipul palid.

– Îmi pare atât de rău!

Am încercat să inspir adânc, dar nu am putut, și m-am cutremurat. Dezechilibrul era un lucru foarte rău. Genunchiul meu avea să fie întotdeauna extrem de slab. Toată viața aveam să am probleme cu el, chiar și după ce se vindeca ruptura. Șansa de mă îmbolnăvi de artrită mult mai devreme decât oricine altcineva aproape se dublase.

Dansul profesionist tocmai ieșise din discuție. Nu se mai putea. Gata. Nu mă mai puteam întoarce la studio, nu mai puteam lua lecții, susține recitaluri sau competiții. Ar fi prostesc să mai încerc. Iar instructorii mei nu ar permite așa ceva. Nici Școala Joffrey.

Facultatea nu mai era o soluție temporară. O cariera în învățământ nu mai reprezenta un plan B. Devenise singurul meu plan.

O, Doamne!

Am scuturat din cap și am deschis gura, dar nu a ieșit niciun cuvânt.

Jase a înjurat, iar eu am... am cedat cu totul. Ca și cum digul din interiorul meu s-a spart.

Lacrimile au început să curgă, revărsându-se pe obraji și, odată pornite, nu am mai putut să le opresc. Interiorul mașinii a devenit neclar, Jase dispărând în ceață.

A scos un sunet adânc, apoi și-a pus brațele în jurul meu. O clipă stăteam acolo, de una singură, și lumea se năruia în jurul meu, iar în clipa următoare mă ținea în brațe, mă ținea să nu mă prăbușesc.

CINCISPREZECE

Am plâns atât de tare și de îndelungat, încât mă simțeam mai rău decât dacă aș fi fost mahmură, iar pieptul cămășii lui Jase era ud.

Nu era o priveliște plăcută.

Faptul că nu îmi desprinsese brațele de pe el și nu mă dăduse la o parte era peste puterea mea de înțelegere, dar mă ținuse strâns. Cu o mână pe ceafă, mi-a ținut capul sprijinit pe pieptul lui cum a putut mai bine cu schimbătorul de viteze între noi, iar cu mâna cealaltă mi-a mângâiat spatele. Tot timpul mi-a șoptit cuvinte liniștitoare, absurde, până când, într-un târziu, m-a făcut să râd.

– Am știut întotdeauna că sunt o batistă umană excelentă.

A plecat capul, rezemând bărbia pe creștetul meu.

– Mulțumesc pentru posibilitatea de a-mi împlini acest vis.

Era o batistă rezistentă.

Am reușit să mă reculeg și am plecat din Morgantown. Trebuia să o sun pe mama, dar încă nu aveam curajul să o fac. Avea să mă sprijine indiferent de ce aș fi hotărât să fac cu viața mea, dar adorase dansul și concursurile mele. Într-un fel, fusese și visul ei.

Când ne-am apropiat de Martinsburg, am privit spre Jase.

– Trebuie să mergem înapoi chiar acum?

– Nu. Putem face orice vrei tu.

Să mă întorc la cămin însemna să înfrunt viitorul și să mă gândesc la toate cursurile pe care, de acum înainte, trebuia să le iau în serios.

– Adică tu probabil vrei...

– Sunt exact acolo unde vreau să fiu, mi-a răspuns Jase, aruncându-mi o privire care mi-a închis gura. Nu vrei să mergi direct acasă. Foarte bine. Știu eu locul perfect.

– Da?

Aveam vocea sufocată și, deși eram curioasă cam cât de nașpa arătam, nu aveam curaj să mă uit în oglindă.

– Mda.

Mi-a făcut cu ochiul.

Colțurile buzelor mi s-au ridicat și mi-am scos elasticul din păr. Am intrat pe șoseaua care ducea spre ferma părinților lui și între noi s-a așternut tăcerea. Dar, pe la jumătate, a întors la stânga printre doi stejari bătrâni.

M-am prins de mânerul portierei, deschizând ochii larg.

– Asta este un drum?

A rânjit.

– Da. Nu.

Era o fâșie îngustă de pământ tasată atât de mult, încât numai câteva smocuri de iarbă se mai iveau pe alocuri.

– Dacă ăsta e un drum, seamănă cu ăla pe care au intrat copiii din Wrong Turn.

Jase a râs cu poftă, lăsând capul pe spate.

– Crede-mă, e mult mai bine unde mergem noi decât unde au ajuns ei.

– Asta nu-mi spune prea multe.

Cu mâna încleștată pe mâner, am înghițit cu greu, iar jeepul se hurducăia încontinuu. Jase stătea cu mâinile strânse ferm pe volan și rânjetul de pe fața lui era contagios, în timp ce ocolea pomi și pietre. Mișcarea nu-mi făcea rău piciorului, nu cât timp purtam bandajul și, înainte să-mi dau seama, am început să râd și eu, sărind într-una în scaun. În acele momente prețioase am uitat totul.

– Ține-te bine, m-a avertizat Jase.

Jeepul s-a aplecat într-un șanț, iar eu am chiuit, țâșnind iar în sus. Pomii au lăsat loc unei pajiști verzi, acoperite cu flori albe, mici. Câțiva metri mai în față, pământul se termina cu o întindere de apă. Docul de lemn avea un aer singuratic.

Jase a încetinit, oprindu-se la câțiva pași de el.

– Bine ai venit la Lacul Winstead, mi-a urat, oprind motorul mașinii.

– Așa se numește?

A răs.

– Nu. De fapt, este doar un heleșteu. Dar este suficient de adânc încât să poți înota vara și sunt o mulțime de pești în el. Aici a prins Jack primul lui pește. Asta s-a întâmplat prima dată când l-am adus aici.

Am zâmbit și mi i-am imaginat pe amândoi stând pe marginea docului cu undițele în mâini, unul dintre ei mult, mult mai mic.

– Câți ani avea?

– Trei, a răspuns, un zâmbet plin de mândrie formându-i-se pe buze. Are pescuitul în sânge.

– Și călăritul?

Mi-am desfăcut centura de siguranță.

– Da, da. Și este un as la desenatul figurilor din linii.

Am răs odată cu el și eram fericită că putea vorbi cu ușurință despre Jack acum, când știam adevărul.

– Stai pe loc, ok?

Mâinile mi-au rămas împietrite lângă mânerul care deschidea portiera.

– Bine?

Jase a sărit afară și a mers în spatele mașinii. Trapa s-a deschis, apoi s-a închis la loc. Câteva secunde mai târziu, a reapărut la câțiva metri în fața mea. Rezemându-mă în scaun, am tras de bandaj prin blugi, privindu-l cum întindea o pătură de un albastru-închis pe florile delicate.

Emoția mi-a blocat gâtul și m-am chinuit să o fac să dispară. Dumnezeu, câteodată, când eram cu Jase, simțeam că toate fanteziile mele de fetișcană deveneau realitate, dar nici măcar imaginația mea nu ar fi putut crea o scenă ca asta.

Oare era ceva real din toate astea?

Am trasat cu degetele marginea bandajului. Era real. Cu bune și cu rele.

Când s-a întors la jeep, a deschis portiera și s-a oprit, părând îngrijorat.

– Te simți bine? Călătoria nu ți-a dăunat genunchiului, nu?

– Sunt bine.

Am zâmbit și clipit în același timp. Aveam nevoie de tratament medicamentos sau ceva de genul ăsta.

– Acum pot să mă mișc?

– Nu.

– Nu?

A zâmbit și m-a întors, astfel încât picioarele să îmi atârne afară din jeep. Privirile ni s-au întâlnit și mi-a trecut o mână pe sub genunchi, iar pe cealaltă peste spate.

– Ține-te bine.

Inima mi-a făcut o tumbă. Una perfectă.

– Nu trebuie să mă cari tu.

– Știu, a răspuns. Acum, ține-te.

Mi-am pus brațele în jurul gâtului său și i-am strâns cămașa în pumni.

– Aș putea să folosesc cârjele.

– Iar eu îmi folosesc mușchii spectaculoși.

– Chiar sunt spectaculoși, am recunoscut.

A rânjit.

– Normal că sunt! Gata?

Am dat din cap, iar el m-a ridicat cu ușurință. M-am simțit ca o idioată în timp ce mă ducea în brațe până la pătură, dar terenul era denivelat și mi-ar fi fost greu să folosesc cârjele. Când m-a lăsat jos, m-am desprins fără tragere de inimă de el.

– O să fie nașpa rău să folosesc cârjele în campus.

– Așa e.

S-a așezat lângă mine, cu fața spre heleșteu.

– Dar, din câte a spus medicul, nu va trebui să le folosești mult timp.

Am întins picioarele pe pătură și mi-am netezit bandajul prin pantaloni. Prima dată, mi-a luat o veșnicie să mă obișnuiesc cu el. La gândul că va trebui să îl port câteva săptămâni, dacă nu luni, buna mea dispoziție a plonjat, de parcă m-aș fi aruncat de pe Empire State Building.

Trecându-mi șuvițele rebele de păr pe după ureche, am dat drumul aerului pe care nu realizasem că îl ținusem în plămâni. Cu excepția ciripitului din pomii alăturați, nu se auzea niciun alt sunet. Locul era liniștit. Mă întrebam dacă acesta era un loc în care Jase venea când voia să se relaxeze sau să fie singur.

– Trece multă lume pe aici?

– Suntem la cel puțin trei kilometri de fermă, unde sunt mama și tata, dar suntem tot pe proprietatea noastră, mi-a explicat. Nu vine nimeni aici, în afară de noi și nici nu are cum să se apropie cineva, așa că putem sta oricât de mult vrem.

Mi-am lăsat mâinile în poală.

– Mersi că m-ai adus aici.

– Cu plăcere.

Mi-a împuns brațul cu al lui.

– Ești sigură că nu vrei să iei pastilele pe care ți le-a prescris medicul?

Rețeta îmi ardea o gaură în buzunar.

– Nu. Adică, ar fi bine să le iau și să nu-mi mai pese de nimic, pentru că asta mă fac să simt, dar trebuie să înfrunt totul, știi?

– Înțeleg, dar nu ar trebui să suferi din cauza durerii.

– Nu mă doare așa de tare.

Și era adevărat. Mă durea, dar era suportabil. Lângă mine, Jase s-a întins pe spate, punându-și un braț sub cap. Preț de câteva momente m-am lăsat purtată de val, admirându-i linia dreaptă a nasului și felul în care genele i se deschideau atât de lungi.

– Pot să te întreb ceva?

– Ceva.

Am zâmbit, amintindu-mi răspunsul pe care i-l dădusem când fusesem beată, sâmbătă noaptea.

– De ce nu locuiești la fermă? Ți place să fii în preajma lui Jack. Sunt surprinsă că nu locuiești aici. Vreau să spun, te pot întreba asta?

– Da, a zâmbit imediat, încruntându-se ușor. Vreau să locuiesc aici. Aș putea să petrec mai mult timp cu el, dar nu

cred că ar fi o idee bună. Ar face ca totul să fie... mai greu. În special când mama și tata fac toate lucrurile părintești cu el. Vreau să intervin și asta i-ar crea doar confuzie.

– E de înțeles.

Mi-am umezit buzele.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

Am ridicat din umeri.

– Situația prin care treci tu cu Jack este foarte grea. Încerci să iei decizia corectă, dar care e aceea? Nimeni nu știe. Trebuie să fie greu.

– Este. De aceea nu sunt sigur că aflarea adevărului va fi vreodată decizia corectă în cazul lui, a recunoscut, iar eu mă simțeam ușurată că discuta cu mine despre asta, pentru că era un subiect mult mai important decât piciorul meu stupid. Dar, pe de altă parte, oare nu ar trebui să știe? Dacă va afla din greșeală când va fi mai mare? Toate porcăriile astea mă țin treaz noaptea.

M-am întins și i-am strâns mâna.

– Cred că ai să găsești o soluție.

Nu a spus nimic, dar felul în care m-a privit mi-a dat imboldul de a continua.

– Nu știi ce am să fac, am șoptit, îndreptându-mi privirea spre apa nemișcată.

Așa mă simțeam și eu. Imobilă. Ca și cum viața mea ar fi apăsât pe butonul de pauză.

– Am crezut... întotdeauna am crezut că mă voi putea întoarce. Că voi dansa din nou. Asta am crezut întotdeauna că voi face și acum...

M-am oprit, scuturând din cap.

– Totul s-a schimbat, a adăugat el, în șoaptă.

Am dat din cap, oftând.

– Am mai spus asta înainte și am să repet. Uneori, lucrurile bune vin din situații neprevăzute.

Genele i s-au ridicat și avea privirea intensă, de parcă acele cuvinte ar fi însemnat mai mult decât lăsa el să se înțeleagă.

– Știu că nu este ușor de acceptat acum și nu te ajută prea mult, dar îți spun adevărul.

Am dat iarăși din cap.

– Te referi la Jack?

– Da.

L-am privit din nou, peste umăr. Avea ochii îndreptați spre cerul de un albastru-închis, lipsit de nori. Un colț al gurii i s-a ridicat.

– Știi, ai să fii o profesoară forte bună, Tess.

Am râs, dar suna sufocat.

– Ai spus că nu aș fi fericită ca profesoară.

– Nu. Am spus că ai fi fericită dacă ai face asta, dar că nu e ceea ce îți dorești.

– Care-i diferența?

M-a privit cu coada ochiului.

– Este foarte diferit. Meseria de profesoară ar putea deveni ceva ce-ți dorești și ceva ce iubești. Ai nevoie doar de timp.

Timpul era o chestie ciudată și nestatornică. Uneori nu era suficient, alteori nu se mai termina.

– Chiar cred asta, a spus încet.

O greutate mi s-a așezat pe piept. Poate avea dreptate. Poate că mâine, sau săptămâna viitoare, sau luna viitoare, toată situația asta nu avea să mi se mai pară o condamnare la moarte. Dar acum, aveam impresia că eram în cădere liberă și, cu toate că îmi agitam brațele, nu găseam nimic de care să mă agăț pentru a mă opri.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am spus cu vocea răgușită și am închis strâns ochii.

– Atunci, ce vrei?

– Eu... nu vreau să mă gândesc la asta. Poate că mă face să par slabă...

– Nu-i adevărat, a spus și l-am simțit întorcându-se pe o parte.

– Și nu vreau să mai simt asta acum: goliciune, și incertitudine, și confuzie.

Am inspirat sacadat.

– Nu vreau să mai simt asta.

Poate că ar fi trebuit să iau medicamentele alea.

După un moment, sau poate doar după o bătaie a inimii, mi-a cuprins cotul cu mâna. Când m-a tras pe spate, ochii mi s-au deschis larg. Aerul mi s-a oprit în gât, iar el s-a așezat deasupra mea, sprijinindu-se pe coate.

– Am o idee, a spus, zâmbind.

Avea o expresie poznașă, dar privirea îi ardea. O intensitate puternică, una ce-mi făcea stomacul să tremure.

– Și cred că ideea asta o să te facă, în mod sigur, să simți altceva.

– A, da?

Bătăile inimii mi s-au intensificat.

– M-hm.

Și-a așezat vârful degetelor pe obrazul meu apoi, foarte încet, mi le-a coborât peste buze și în jos, pe gât.

– Am o diplomă în artă.

Sprâncenele mi s-au ridicat.

– Poftim?

– Nu știi?

Mâna i s-a mișcat mai jos, peste tivul bluzei mele, apoi s-a oprit pe sâni.

– Am diplomă în arta de a distrage atenția.

Am râs.

– Asta-i chiar penibil.

– Dar funcționează, nu?

A rânjit, plecându-și capul. Buzele lui mi-au mângâiat linia obrazului, pe locul în care, mai înainte, își așezase degetele.

– Și mai știi ceva?

– Ce?

M-am cutremurat, când mâna i s-a mișcat din nou, trecându-mi printre sâni și oprindu-se imediat sub buric.

– Mai am încă o diplomă.

Buzele lui mi-au mângâiat colțul buzelor și o serie de furnicături mi s-au împrăștiat pe piele.

– Iar ai să spui că e jalnic, dar eu știu adevărul. În secret, ești încântată de abilitatea mea.

– Dumnezeu știe care-o mai fi și aia!

Am încercat să-mi mușc buza de jos, dar Jase mi-a luat-o înainte, dinții lui prinzând-o într-o strânsoare blândă. Senzația neașteptată mi-a smuls un suspin, pe care el l-a interpretat ca pe o încurajare. Acoperindu-mi buzele cu ale lui, și-a strecurat limba înăuntru, împletind-o cu a mea, apoi atingându-mi cerul gurii.

Căldura mi-a străbătut corpul, așezându-se jos, în stomac. Cât timp îmi explora gura cu a lui, sărutându-mă de parcă am fi avut la dispoziție tot timpul din lume, o pulsație ascuțită mi-a trecut prin toate membrele. Când a ridicat capul, buzele îmi erau umflate, dar într-un mod plăcut.

I-am pus o mână pe piept și mi-am dat seama cu satisfacție că inima îi bătea la fel de repede ca a mea, deși el era cel care mă sărutase.

– Ai o diplomă și în sărutat?

– Da...

Alunecarea fermă a buzelor lui pe ale mele s-a intensificat, iar mâna i s-a mutat mai jos. Mi-a deschis cu dexteritate nasturele blugilor.

– Și una în dezbrăcatul fetelor.

Am râs, iar el a prins sunetul, transformându-l într-un scâncet pe care nu mi l-am putut reține. Mi-a răspuns cu un sunet adânc, ce mi-a vibrat prin piept. Gura mi s-a uscat și un fior zguduitor, de dorință, și-a făcut loc prin mine. Într-un colț al minții mele încă mai domnea incertitudinea. Nu la fel ca înainte, dar îmi făceam griji pentru mine și Jase, pentru noi. Nu existau etichete între noi sau definiții a ceea ce însemnam unul pentru celălalt și voiam foarte tare să avem o etichetă. Voiam siguranța zilei de mâine alături de el, promisiunea unui alt sărut. Și voiam mult mai mult decât atât.

Dar apoi mâna lui mi-a alunecat în chiloți și degetele atât de aproape de miezul meu făceau ca toate gândurile și grijiile să se împrăștie. Chiar avea o diplomă în a distrage atenția, pentru că întreaga mea ființă era concentrată pe ceea ce făcea cu mâna.

Trasându-mi cu buzele o cărare înflăcărată pe gât și atingând cu nasul pielea sensibilă, și-a trecut un deget prin umezeala dintre coapsele mele. Am tresărit la acea atingere intimă. Data trecută nu m-a atins cu mâinile, așa că senzația creată de pielea lui atingând-o pe a mea era nouă și diferită, dar la fel de amețitoare.

Jase a presărat sărutări umede, fierbinți, până la locul sensibil de sub urechea mea, mișcându-și îmbietor degetul. Vibram din tot corpul.

Mâna i s-a oprit și a ridicat capul. Privirile ni s-au întâlnit. Ochii îi erau de un argintiu uimitor.

– Nu pot să uit gustul tău, mi-a spus, iar eu am roșit din cap până în picioare. Și muream de nerăbdare să aflu cum e să te ating.

Dumnezeu știa că nu obișnuiam să mă fac roșie ca o virgină, dar cuvintele lui îndrăznețe mă șocau... la modul bun, jucăuș. Poate și faptul că eram în câmp deschis cântărea ceva.

M-a sărutat din nou, sprijinindu-și majoritatea greutateii pe brațul de lângă capul meu. Presiunea creată de degetul lui acolo jos a crescut, iar nodul din stomac mi s-a strâns. Corpul mi-a tresărit din reflex și el a lăsat să-i scape un alt sunet adânc.

– Ești atât de udă, a spus cu voce răgușită, iar eu m-am încins, auzind acele cuvinte. Îmi place la nebunie! Probabil că erai așa dinainte să-mi duc mâna acolo jos.

O, Doamne...

Am înghițit în sec. El a chicotit.

– Te fac să te simți stânjenită? m-a întrebat.

– Nu.

Cuvintele lui mă făceau să simt ceva total diferit.

– Bine.

Jase a aplecat capul, sărutându-mă atât de tandru, încât m-am cutremurat cu totul și, în același timp, a împins un deget înăuntrul meu. Sunetul pe care l-am scos a fost înăbușit de buzele lui. L-am prins de umeri și mi-am ridicat șoldurile, cerându-i mai mult. Și mi-a dat mai mult.

Și-a apăsat palma pe zona mea cea mai sensibilă și un fulger mi-a ars prin vene. Degetele de la picioare mi s-au strâns și picioarele mi-au tremurat. Un val de durere mi-a cuprins genunchiul, dar celelalte senzații ce-mi treceau prin tot corpul au acoperit orice altceva. Dorința m-a învăluit. Jase era periculos în toate felurile bune care contau.

– Doamne, a gemut, trăgând de buza mea de jos, în timp ce degetul i se mișca înainte și înapoi.

A mai adăugat unul și a pus capăt sărutului, rezemându-și fruntea de a mea.

L-a cuprins un freamăt când mi-am mișcat șoldurile în ritm cu mâna lui. Autocontrolul lui s-a întins la maxim și m-a făcut să cedez. Tensiunea a explodat, săgetându-mi corpul. Căutându-i sărutul și împletindu-mi limba cu a lui, a terminat, iar vibrațiile păreau să nu se mai oprească.

Jase și-a îndepărtat mâna, dar a mai rămas un timp acolo, deasupra mea, cu obrazul lipit de al meu, iar eu am tras adânc aer în piept. Mi-a luat câteva secunde să realizez că respirația lui era la fel de grea. Când s-a întors pe-o parte, am simțit lipsa greutății, a căldurii și apropierii lui.

S-a lipit de mine. O amorțeală plăcută mi s-a așternut în oase, dar am observat cât de tare era. Voiam să îl văd.

Sâmbătă noaptea fusese întuneric, dar ce am reușit să zăresc și să simt a fost destul de impresionant. Voiam să-i ofer și lui ce promisem eu. M-am întins spre el, dar mi-a prins mâna și mi-a sărutat fiecare articulație a degetelor.

– Ți-am spus, a fost doar pentru tine.

Nu am știut ce să-i răspund și am închis ochii. Ar fi trebuit să-i mulțumesc, dar mi se părea nepotrivit. Nu că nu mi-ar fi plăcut să fac lucruri nepotrivite. Ce dracu', doar aveam blugii încă deschiși, iar dacă m-aș fi uitat în jos, eram sigură că aș fi văzut o parte din chiloții cu buline și nu aveam nici cea mai mică intenție să îmi ridic fermoarul.

Mi-a sărutat tâmpla și inima mi-a tresărit din nou, apoi a făcut o serie de tumburi, scriind cuvântul I.U.B.I.R.E. Sentimentele care m-au năpădit erau deopotrivă mistuitoare și înspăimântătoare.

Doamne, doar nu mă îndrăgosteam de Jase!

Deja eram îndrăgostită de el.

Probabil că eram încă din seara când a apărut în casa părinților mei, cu trei ani în urmă, și nu încetasem să-l iubesc nici după ce am aflat că are un fiu, ceea ce s-ar putea transforma într-o situație foarte complicată, într-o zi. În special dacă mama celui mic se întorcea. Dar eram aici, împreună... dar nu.

– Hei, a murmurat Jase, ridicându-mi bărbia cu două degete.

Mi-a întors capul spre el.

– Unde ai dispărut?

Direct pe tărâmul nebuniei. Acolo m-am dus. Deodată, am simțit nevoia să merg acolo, să mergem împreună, pentru că inima îmi era deja acolo, făcându-se comodă și fericită, iar eu trebuia să fiu atentă. Aveam nevoie...

Aveam nevoie de eticheta aia.

Sau aveam nevoie să știu ce însemnam unul pentru celălalt și aveam nevoie să o știu acum.

ȘAISPREZECE

– Ce facem? am întrebat și m-am gândit că, odată rostită, întrebarea asta o să îmi dea fiori.

Pentru că, dacă nu o rosteam, această relație, oricare ar fi fost ea, avea să avanseze, dar nu era suficient.

– Ne relaxăm.

Buzele lui le-au atins pe ale mele, amenințând să mă tragă din nou în labirintul senzual. Lăsând capul pe spate, am oftat. Trebuia să mă concentrez.

– Știi ce vreau să spun. Noi. Ce facem?

Mi-a trasat gâtul cu degetele, făcându-mă să tremur, de parcă un fior rece mi s-ar fi strecurat în oase.

– Ești sigură că vrei să vorbim acum despre asta?

Neliniștea mi s-a cuibărit în stomac, alungând senzația plăcută.

– Cred că trebuie, mai ales după asta. Și după weekendul trecut. Și, la dracu', fânul...

– Hei, nu am vrut să sune așa.

S-a ridicat din nou, sprijinindu-se pe cot.

– Doar că s-au întâmplat multe în ultimele zile. Cu genunchiul tău și...

– Ce s-a întâmplat cu genunchiul meu nu are nicio legătură cu asta.

Aveam nevoie să stau în șezut pentru a purta conversația asta, așa că m-am ridicat și mi-am adunat curajul. Putea să se termine urât și avea să doară, o, Doamne, cât avea să doară! Dar trebuia să știu.

– Jase, eu am simțit ceva pentru tine încă de când ai intrat pentru prima dată în casa părinților mei. Știu că sună prostesc și copilăresc, dar tu... ei bine, ai fost ca un erou pentru mine.

A clipit și a deschis gura.

– Așteaptă.

Am pus un deget pe buzele lui, făcându-l să tacă.

– Cum am spus, știu că pare prostesc, dar asta am simțit. Și atunci când m-ai sărutat, nu ai făcut altceva decât să-mi întărești sentimentele. Apoi, când nu te-am mai văzut și nici nu am mai avut vești de la tine până să vin aici, m-am întâlnit cu alți băieți.

Sprâncenele i-au coborât și mi-a îndepărtat mâna de buzele lui.

– Nu cred că vreau să aud asta.

– Dar niciunul dintre ei nu s-a ridicat la nivelul tău. Și i-am comparat pe toți cu tine. Nu puteam să mă abțin. Pur și simplu... nu erau ca tine.

Obrajii îmi ardeau.

– Niciunul nu era ca tine.

– Asta sună mai bine.

L-am privit încruntată.

– Oricum, ceea ce vreau nu are nicio legătură cu genunchiul sau cu dansul. Întotdeauna te-am vrut pe tine, chiar dacă nu ne-am văzut o perioadă și chiar dacă ai un fiu. Asta nu a schimbat cu nimic ceea ce simt.

Jase m-a privit o clipă, apoi a dat ușor din cap. Inima mi s-a oprit, după care a sărit o bătaie. El s-a ridicat și a spus:

– Când te-am văzut prima dată, am crezut că ești incredibil de frumoasă.

Nu mă așteptam la un astfel de răspuns, dar în niciun caz nu eram nemulțumită, așa că am respirat ușurată.

Două locuri pe obrajii lui s-au înroșit.

– Fir-ar, mă simt ca un gunoi. Erai sora mai mică a prietenului meu cel mai bun. Aveai doar șaisprezece ani și ieșiseși dintr-o situație groaznică.

– Nu corespundeam, nu? l-am tachinat.

A chicotit.

– Și eu... ei bine, întotdeauna am știut că meriți pe cineva mai bun decât mine.

Când am dat să deschid gura, a continuat.

– E adevărat, Tess. Și nu am întâlnit încă un tip care să te merite.

Și-a trecut o mână prin părul cu tente roșcate, dezordonat, ridicând privirea și întâlnind-o pe a mea.

– Știi, am încercat să stau departe de tine. Am încercat să ignor ceea ce simt, ceea ce știu că nu ar trebui să simt. Dar este, din start, o bătălie pierdută. Și nu mai vreau să lupt. Nu vreau să mai ignor asta. Și am să fiu sincer, iubito, viața cu mine nu va fi simplă. Vor exista o mulțime de obstacole peste care va trebui să trecem împreună, atunci când vom da de ele. Și nu știu exact ce se întâmplă cu noi.

Și-a pus mâinile de o parte și de alta a picioarelor mele și a alunecat atât de aproape, încât respirația lui caldă mi-a dansat pe buze.

– Am renunțat acum mult timp să mă mai întreb de ce facem ceea ce facem. Sau de ce ne dorim ceea ce ne dorim. Adevărul este că ne știm de mulți ani, dar încă nu ne cunoaștem cum ar trebui. Nu în felul ăsta. Dar am nevoie să te cunosc.

Această declarație a sentimentelor lui nu era cea mai romantică pe care mi-o puteam imagina, dar, în spatele acelor cuvinte, era sinceritate. Jase avea dreptate. Poate că ne dorisem unul pe celălalt în decursul acestor trei ani și împărtășisem câteva momente intime de când ne reîntâlnisem, dar erau multe lucruri pe care nu le știam despre el. Habar n-aveam dacă o relație între noi avea să meargă sau nu, dar ceea ce știam deja despre el îmi plăcea și voiam să încerc.

Un zâmbet diferit i-a apărut pe buze, unul pe care nu îl mai văzusem până atunci. Era nesigur, aproape copilăresc așa cum era, pieziș.

– Vreau să fii cu mine.

La început, am crezut că nu l-am auzit bine. Poate că orgasmul îmi aruncase în aer câțiva neuroni. Trei ani am așteptat momentul ăsta, am sperat să aflu că și el se confrunta cu aceleași sentimente, că mă dorea la fel de mult, că voia să fie cu mine, iar acum, când îmi mărturisea asta, în inima mea se dădea o luptă.

Oscilam între dorința de a sări în sus și de a face un mic dans de fericire și cea de a mă arunca peste el, să-l trântesc pe spate. Nu puteam face niciuna, nici alta. Genunchiul meu nu s-

ar bucura de așa ceva și probabil aș strica acest moment aproape perfect.

Era ciudat cum acest lucru extraordinar, atât de bun, se întâmpla după ceva atât de rău.

– Vreau asta, a spus, mângâindu-mi obrazii cu degetele. Cu tine. Mi-am dorit asta încă de când ai alergat pe scările alea, acasă la tine, și m-ai îmbrățișat. Chiar dacă știam că e greșit din al dracului de multe motive, tot mi-o doream.

Privirea mi s-a ridicat, întâlnind-o pe a lui. Pentru un moment, aproape că mi-a fost prea frică să vorbesc.

– Mă vrei?

Un colț al gurii i s-a ridicat și a înclinat capul, aliniindu-și gura cu a mea. Sărutul lui era incredibil de dulce și tandru. Nu s-a grăbit și a durat o veșnicie.

– Credeam că e evident, dar da.

Doamne Sfinte, eram la câteva secunde de o combustie spontană.

– Să fiu iubita ta?

– Da.

Încercând să-mi păstrez o fărâmă de demnitate și să nu chițai de fericire, mi-am păstrat vocea calmă.

– Așadar, nu ai de gând să-mi ceri să fiu iubita ta?

Mi-a înconjurat talia cu o mână și a rânjit.

– Ca și cum ai putea spune nu.

Am deschis larg gura și l-am lovit în piept.

– Nu crezi că ești cam arogant?

– Nu.

Mi-a sărutat colțul buzelor.

– Doar extrem de încrezător când vine vorba de sentimentele tale pentru mine.

– Uau! Și care-i diferența?

– Mă înșel?

Incapabilă să mă abțin, am rânjit ca și cum cineva mi-ar fi înmânat o farfurie plină cu prăjituri.

– Nu.

– Deci, s-a rezolvat.

Am râs.

– Dar ce simți tu pentru mine?

– Ar trebui să fii la fel de încrezătoare cum sunt eu.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Aș fi vrut să fiu la fel de încrezătoare, însă nu eram. Având în vedere ceea ce se întâmplase, mintea mea încă nu își revenise.

Culoarea ochilor lui era de un argintiu strălucitor.

– Închide ochii.

Reprimându-mi nevoia să-l întreb de ce, am făcut așa cum mi-a zis. Au trecut câteva secunde, apoi m-a tras pe spate. Mâinile i s-au așezat de o parte și de alta a capului meu.

– Ține ochii închiși, a insistat.

Nu știam cum mă putea face asta să fiu mai încrezătoare și m-am folosit de toată stăpânirea de sine pe care o aveam ca să nu deschid ochii când i-am simțit căldura corpului plutind deasupra mea. Mi-am ținut respirația.

Jase mi-a sărutat vârful nasului.

Pleoapele mi s-au ridicat și am chicotit, iar el s-a tras înapoi. Pielea din jurul ochilor i s-a încrețit într-un zâmbet.

– Acum vine partea înfricoșătoare, a spus inhalând adânc. Trebuie să-i spunem lui frate-tău.

Și asta chiar avea să fie înspăimântător. Pentru Jase. Dar am zâmbit.

– Poate am să-mi actualizez profilul de Facebook cu “într-o relație” și am să te etichetez?

Jase a râs și m-a sărutat pe frunte.

– Asta sigur o să meargă de minune.

* * *

Înmânându-mi un pahar de ceai dulce, privirea lui Avery s-a umplut de tristețe. După prima înghițitură, mi-am dat seama că era făcut de Cam. Doza astronomică de zahăr era cel mai bun indiciu. Am mai luat o sorbitură și m-am uitat la Jase. Stătea lângă mine, pe canapeaua lui Avery, dar cu vreo zece centimetri între noi.

Când am plecat de la fermă, i-am trimis un mesaj lui Cam și l-am întrebat unde este. Surpriză. Surpriză. Era la Avery. Stomacul mi s-a strâns ghem când am șchiopătat pe scări până la apartamentul ei, dar motivul vizitei mele aici a trecut pe locul doi imediat ce m-a văzut Cam în cărje.

Frate-meu stătea în colțul camerei pe scaunul în formă de semilună cu brațele încrucișate la piept și o mutră îmbufnată.

– De ce nu mi-ai spus că te-ai lovit?

Am deschis gura, dar încă nu terminase.

– Aș fi venit să te iau, Teresa. Nu era nevoie să-l suni pe Jase.

Am închis gura imediat.

– Și te-aș fi dus eu la doctorul Morgan, a continuat, iar eu mi-am înăbușit un oftat. Știi asta, nu-i așa? I-ai sunat măcar pe mama și tata?

– I-a sunat, a răspuns Jase, așezându-și brațul pe spătarul canapelei.

Mama a plâns. A fost o convorbire teribil de grea.

– Iar eu i-am trimis mesaj ieri, pentru că nu a fost la oră. Nu m-a sunat ea.

– Deci m-ai mințit că ești bolnavă și, de fapt, nu ai fost? m-a întrebat Cam.

– Cred că știi deja răspunsul, i-am replicat.

Privirea lui ar fi pus majoritatea bărbaților pe fugă, iar el și-a îndreptat-o spre Jase.

– Și tu nu m-ai sunat? Asta e ca dracu’!

– Nu e ca dracu’ deloc, am sărit, strângând cu putere paharul cu ceai. Nu era datoria lui să-ți spună. Era a mea. Și îți spun acum. Nu voiam să-ți faci griji degeaba. Ai destule pe cap acum. Am vrut să știi sigur care-i problema cu genunchiul înainte să îngrijorez pe cineva.

– Chiar și așa, a răspuns Cam, uitându-se la Jase. Ar fi trebuit să-mi spui.

Jase i-a susținut privirea.

– Aș fi putut s-o fac, dar ea a vrut să meargă la doctor înainte să supere pe cineva. I-am respectat decizia.

– Pot să înțeleg asta, a intervenit Avery, așezându-se pe scaun. Jase a fost doar un bun prieten.

– Am fost un prieten excelent, a replicat Jase, iar eu aproape m-am înecat cu ceaiul când i-am simțit degetele încurcându-se în părul meu.

Din poziția în care eram, Avery și Cam nu puteau să vadă ce făcea.

Cam păru să se calmeze când Avery și-a trecut brațul pe după genunchiul lui.

– Cum s-a întâmplat?

Am pus ceaiul pe masă.

– A fost doar un accident. Eram în picioare și am fost lovită în șold cu o geantă. Am încercat să mă feresc și am călcat aiurea.

Spunând-o așa, părea destul de inocent. Chiar și eu puteam crede că s-a întâmplat așa.

Cam și-a aranjat șapca de baseball, trăgând-o mai jos.

– Drace, Teresa...

Când m-am rezemat de spătar, Jase și-a răsfirat degetele sub păr.

– Și medicul chiar crede că nu vei mai putea dansa niciodată? mă întrebă Avery.

Își rezemă capul de piciorul lui Cam, cu ochii plini de compasiune.

Trăgând în piept aerul care mi se oprise în gât, am dat din cap și le-am spus tot ce îmi explicase doctorul Morgan. Când am terminat de zis povestea tristă, Avery era aproape de lacrimi, iar Cam a îngenuncheat lângă ea, cu capul plecat și privirea fixată pe covor.

– Deci... s-a terminat, am spus, tresărind la auzul vocii mele stinse. Nu mai pot dansa.

Cuvintele m-au tăiat ca un cuțit încins.

– Îmi pare foarte rău, mi-a răspuns ea.

M-am foit, dorindu-mi ca masa de cafea să fie suficient de înaltă cât să-mi pot ascunde piciorul sub ea.

– Mersi.

În cameră s-a așternut o tăcere incomodă. Asta era probabil partea cea mai rea. Nimeni nu știa ce să spună pentru că nu mai era nimic de spus.

Jase și-a retras mâna de pe spatele meu, aplecându-se în față.

– Îi este cuiva foame? Eu mor de foame și aș face niște lucruri teribile pentru o porție de cartofi prăjiți australieni cu brânză.

Avery a râs.

– Oare chiar vrem să știm ce?

El a deschis gura.

– Nu, a răspuns Cam imediat, îndreptându-se în scaun. Nu vreți să știți ce a făcut Jase deja pentru cartofi cu brânză.

– Tot ce vreau să spun este că unele disperate sunt nimic pe lângă mine, a continuat Jase, făcând cu ochiul, iar Avery a devenit la fel de roșie ca perna de care mă rezemam.

Am râs.

– Uau! Asta... ei bine, e dezgustător.

Rânjetul i-a devenit ștrengar.

Mușchii spatelui mi s-au relaxat când Cam a privit spre Avery.

– Ție nu ți-e foame? a întrebat-o, iar eu am șoptit o mică rugăciune de mulțumire pentru că direcția conversației se schimbase. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Ea fu de acord, dându-și peste umăr părul roșcat.

– Mi-ar plăcea niște cartofi. Și ton ahi.

– Mmm, am spus, iar stomacul mi-a chiorăit.

– Atunci, hai să mergem!

Cam a prins-o pe Avery de mâini și a ridicat-o.

– Outback⁹ e cel mai tare!

Când am reușit eu să mă ridic, Jase era deja în picioare și îmi ținea cârjele. Ochii ni s-au întâlnit, mi le-a înmânat și mi-am simțit obrajii arzând. Mi-am îndepărtat imediat privirea și am surprins-o pe Avery studiindu-ne. M-am străduit să zâmbesc normal. Ea a rânjit la mine și ne-am îndreptat spre coridor.

L-am luat pe Jase de braț, oprindu-l când Avery și Cam au început să coboare scările, plănuiind să aducă mașina ei la intrare. Mi-am păstrat vocea joasă.

– Poate ar trebui să așteptăm până când va fi într-o dispoziție mai bună.

Jase a dat din cap, absent.

– Chiar a fost un accident?

– Ce?

Un mușchi i s-a contractat pe maxilar.

– Erik și geanta?

Nu-mi dădeam seama cum ajunsese din nou la asta. Erik era ultima persoană la care voiam să mă gândesc. Nu după ce îi dădusem vestea lui Cam despre piciorul meu lovit și când mergeam la o dublă întâlnire... despre care ceilalți doi habar n-aveau. Un zâmbet prostesc mi s-a așternut pe față în timp ce

⁹ *Outback Steakhouse* – Lanț de restaurante cu specific australian.

mintea mea făcu un ocol rapid înapoi la heleşteu și la discuția noastră.

Eram împreună.

– Tess? a insistat în șoaptă.

Am ridicat din umeri și m-am prins de mânerele cârjelor.

– Probabil.

– Voi doi aveți de gând să veniți? răsună vocea lui Cam pe casa scării. Sau Jase deja și-a început manevrele de prostituată pentru cartofii cu brânză?

Mi-am dat capul într-o parte.

– Ce-ai face, mai exact, pentru brânză și șuncă în plus?

– M-aș așeza în genunchi și aș intra între coapsele tale drăguțe, iar apoi te-aș mânca așa cum îți poți doar imagina, a șoptit, lăsându-mă cu gura căscată.

Sfântă fierbințeală, am simțit cald în tot corpul, iar el a strigat:

– Da! Avem probleme cu cârjele!

M-am strâmbat.

M-a ignorat și a întrebat cu voce joasă:

– Ce vrei să spui cu probabil?

– Era enervat pe Debbie și o împingea. Eu le-am sărit în cale.

Am ridicat iar din umeri.

– Și el a învățat geanta. Sfârșit.

M-am oprit, îngrijorată.

– Nu-i spune lui Cam. O să-i sară țandăra. Știi că așa o să se întâmple. Nu trebuie să știe asta. Ok? Promite-mi!

Ochii lui Jase au devenit un cenușiu dur, furtunos, și a tras adânc aer în piept.

– N-am să-i spun nimic lui Cam.

ȘAPTESPREZECE

În timpul cinei cu Avery și Cam mă simțeam ca un spectator urmărind un cuplu căruia îi mai trebuiau doar câteva minute până să înceapă procesul de împerechere, ca niște iepuri celibatari fără voia lor. Pe tot parcursul mesei, am numărat cinci săruturi pe obraz sau pe tâmplă. Patru săruturi pe buze. De cel puțin zece ori mâna lui Cam parcă a dispărut sub masă și de încă cinci ori brațul lui Avery s-a îndepărtat prea mult de corpul ei, spre dreapta.

La sfârșitul cinei erau mult prea ocupați să se joace de-a atinsa, ca să se mai întrebe de ce m-am târât în cârje până la jeepul lui Jase în loc să merg cu mașina lor. Faptul că petreceam atât de mult timp cu Jase nu avea să treacă neobservat prea mult timp, dar nici nu era o conversație pe care o puteam avea în parcare dintre Outback și o librărie creștină.

Deși Cam și Avery nu aveau nicio problemă în a-și suda gurile una de alta în respectiva parcare.

Drumul spre cămin a fost tăcut. Radioul era setat pe un post al anilor nouăzeci, cu volumul dat la mic. Era încă devreme, dar îmi tot venea să casc și îmi acopeream gura cu palma. Se

întâmplaseră prea multe pe ziua de azi. Se schimbaseră prea multe în ultimele trei zile. Eram epuizată până în măduva oaselor. Am privit prin întuneric profilul uimitor al lui Jase. M-a cuprins o amețeață plăcută când am realizat că eu și Jase... ei bine, eram un cuplu. Era iubitul meu. Aveam o etichetă și simțeam că, dintr-un moment în altul, aveam să izbucnesc într-o serie de chicoteli ca o fetiță de treisprezece ani.

Tristețea a luat apoi locul satisfacției și mi-am întors privirea spre geamul din dreapta. Am închis ochii, încercând să îndepărtez arsura din spatele lor. Nu puteam să mai dansez. Pierderea unui lucru atât de important pentru mine era ca o umbră ce acoperea orice altceva. Așa m-am simțit și în timpul cinei. Am fost fericită, am zâmbit, apoi mi-am amintit de tot ce am pierdut azi.

Toate planurile mele. Idealurile. Speranțele. Viitorul meu. Totul se risipise.

Nu voiam să mă concentrez pe partea nașpa din viața mea, dar era greu să mi-o scot din cap și gândurile sumbre îmi rămâneau într-un colț îndepărtat al minții.

La cămin, Jase a urcat cu mine în lift, mi-a luat cartela și a deschis ușa apartamentului. A intrat și a aprins lumina ca să nu mă împiedic de ceva cu cârjele. Ca de obicei, ușa colegelor

noastre de apartament era închisă. Pe tabla albă de lângă birou era un mesaj de la Debbie, cu data de azi, în care mă informa că avea să-și petreacă noaptea la Erik.

– Vrei să rămâi?

Am roșit, pentru că suna ca o invitație la un pic de bow-chicka-bow-wow. Nu că aș fi avut ceva împotriva, dar stând așa, în cârje, nu mă simțeam prea sexy.

– Vreau să zic, ești bine-venit să-ți pierzi timpul pe-aici.

Bine-venit să-ți pierzi timpul pe-aici? Doamne, vorbeam ca o idioată!

Jase a rânjit și a intrat, pășind agale.

– Nu există niciun alt loc în care să-mi doresc să fiu.

Buzele mi s-au deschis într-un zâmbet larg și m-am întors, înainte să-mi observe fericirea evidentă.

– Revin imediat.

Lăsând cârjele într-un colț, mi-am adunat cu grijă hainele de noapte și ce-mi mai trebuia pentru baie. M-am schimbat într-un tricou și o pereche de pantaloni din bumbac, renunțând la sutien. Tricoul era negru, deci nu se vedea prea mult prin el. Am păstrat bandajul și m-am spălat repede pe față, mi-am desfăcut părul și l-am pieptănat, apoi m-am întors în cameră.

Jase se făcuse comod pe patul meu îngust. Stătea întins pe spate, cu telecomanda televizorului de pe măsuța noastră de toaletă așezată pe abdomenul său plat. Se și descălțase. Faptul că-l vedeam așa îmi trezea fluturi în stomac, senzația intensificându-se când a lovit ușor, cu mâna, locul de lângă el.

– Nu-ți face rău să mergi fără cârje? m-a întrebat.

Ignorând durerea din genunchi, am mers încet spre el și m-am așezat.

– Nu-i o distanță așa de mare. Și, în plus, camerele astea sunt prea mici ca să pot folosi cârjele.

A lăsat televizorul pe Investigation Discovery și s-a întors pe o parte, așezând telecomanda pe noptieră. M-a prins de cot și a tras, privindu-mă printre genele dese și negre.

– Vrei să te întinzi lângă mine?

Cum puteam să rezist unei asemenea propuneri? Cu el așezat pe o parte am putut să mă culc pe spate. Imediat cum am pus capul pe pernă, mi-a zâmbit într-un fel care mi-a strâns degetele de la picioare.

– Ce faci?

– Nu știu, i-am răspuns sincer.

– E de înțeles.

Mi-a ridicat câteva şuvițe de păr, îndepărtându-mi-le de pe față.

– Ai trecut prin multe azi. De fapt, în ultimele două zile.

– Da. Minteța îmi fuge în mai multe direcții.

Mi-a trasat buza de jos cu degetul mare, iar pieptul mi s-a ridicat brusc.

– Acum, totul pare diferit.

– Chiar așa?

Am dat din cap, apoi am rămas nemișcată, când mâna i-a coborât pe valea dintre sânii mei și s-a oprit imediat sub ei. În urma atingerii lui au rămas fiori ascuțiți și vârfurile sânilor mi s-au întărit. Știam că a observat, pentru că privirea i-a coborât, apoi și-a mușcat buza de jos. Genele i s-au lăsat și privirile ni s-au întâlnit.

Și-a curbat mâna în jurul coastelor mele.

– Vorbești despre noi sau...?

– Despre ambele, am șoptit.

Privirea i-a alergat pe fața mea, oprindu-se pe buze. Căldura mi-a coborât din stomac, strângându-se toată între picioare. Singurele sunete din cameră erau bubuitul inimii mele și zumzetul stins al televizorului.

– O să fie bine.

Am zâmbit, așezându-mi mâna pe a lui.

– Știu.

– Apropo de noi. Diferența? Este bună sau rea?

– Bună. Foarte bună.

A lăsat capul în jos, lipindu-și buzele de fruntea mea. Un fior mi-a străbătut pielea.

– Va trebui să facem în așa fel încât să fie mai mult decât bună.

– Da?

– M-hm, a murmurat, apoi m-a sărutat.

Era ceva diferit în acest sărut. Poate pentru că se întâmpla în patul meu și după ce purtaserăm discuția aceea. Sau poate din cu totul alt motiv. În orice caz, sorbea de pe buzele mele și bea din gura mea. Sărutul a durat o veșnicie, timp în care el a gustat și a explorat. Nu știam că un sărut putea să fie atât de puternic, dar era.

– Ce zici de asta? m-a întrebat, un tremur ușor străbătându-i brațul când buzele i s-au atins de ale mele.

Corpul meu părea să se scufunde în saltea. Atunci, cu buzele încă furnicându-mi după atingerea lui, nu mă gândeam, nu reușeam să mă gândesc la toate lucrurile rele.

– A fost mai mult decât bine. A fost extraordinar.

M-a sărutat din nou, dar, de data asta, printr-o mângâiere lină, dulce, a buzelor lui. Aceste sărutări delicate, lungi, erau cele care treceau de pragul unei simple atracții fizice, umplându-mi pieptul cu o căldură care șoptea despre iubire, și veșnicie, și alte lucruri prostești, pe care nu voiam să le rostesc cu voce tare.

Dar tot mă afectau la nivel fizic. Chiar și cu durerea constantă pe care o simțeam în genunchi, durerile din alte zone ale corpului nu se diminuaseră. Dorința de a-l avea pe Jase era aproape dureroasă. Doar ideea de a elimina orice barieră dintre trupurile noastre, ideea de el înăuntrul meu mă aducea în pragul nebuniei și mă împingea să explorez.

Jase și-a ridicat gura de pe a mea, respirând cu greu, și s-a așezat pe o parte, lângă mine. Am așteptat să mă atingă. Cu mâna lui atât de aproape, îmi simțeam sânii plini, umflați, dar el n-a schițat nimic.

Mi-am întors capul spre el. A gemut adânc, ochii lui căpătând o nuanță de argint topit.

– Dacă mai continui să mă privești așa, am să smulg hainele de pe tine și am să te pătrund atât de adânc, încât n-am să mai ies niciodată.

Tot corpul mi s-a încordat și mușchii din stomac mi-au pulsat în ritmul cuvintelor lui.

– Nu văd nimic greșit în asta.

A scos din nou sunetul acela sexy, iar eu m-am aprins, în mare parte datorită îndrăznelii de care dădusem dovadă.

– Faci ca totul să fie atât de greu!

– Asta fac?

Am întins mâna și am trasat linia vizibilă din pantalonii lui, dar el mi-a prins-o cu blândețe. Confuză, am ridicat privirea spre el.

A strâns din ochi.

– Da, mă exciți la maximum. Tot timpul, la dracu'! Sunt o erecție ambulantă când stau în preajma ta, dar... vreau să fac totul așa cum trebuie.

Mi-a ținut mâna strâns, la piept, și degetele mi s-au strâns în pumn.

– Să faci totul cum trebuie?

A deschis ochii și un roz palid i-a colorat obrajii.

– Vreau să fac totul așa cum trebuie. Înțelegi? Nu vreau ca între noi să fie doar sex.

Buzele mi s-au deschis, dar nu am spus nimic. Eram uimită de faptul că Jase roșea și de ceea ce spusese.

Culoarea din obrazii lui s-a intensificat.

– Oricât de greu mi-ar fi să o iau încet, pentru că, la naiba, iubito, te vreau în toate felurile posibile...

Mi-a coborât mâna și a împins erecția în palma mea, dovedindu-mi astfel cuvintele următoare:

– Te vreau atât de mult în momentul ăsta, încât simt că mor, dar toate fetele cu care am fost de când... de mult timp, au fost doar pentru sex. Intri. Te eliberezi. Apoi pleci.

– Ca Steph? am întrebat, fără să mă pot abține.

S-a strâmbat.

– Da, ca Steph. Și asta a fost ok cu ea, cu ele. Pentru că, indiferent cât de dobitoc m-ar face asta să par, nu am ținut la ele. Nu așa cum țin la tine, Tess. Vreau ca asta, vreau ca noi să fim altfel. Vreau să fie mai mult decât sex. Am nevoie să fim mai mult de atât. Bine?

Uitându-mă la el, un nod mi-a urcat în gât și s-a oprit acolo. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Pupilele i s-au dilatat și mi-a dat drumul mâinii, cuprinzându-mi obrazul cu palma.

– Iubito, de ce îți vine să plângi? Am făcut...

– Nu, n-ai făcut nimic greșit, am spus repede, cu vocea frântă. Ai făcut totul perfect.

Pe chip i s-a așternut confuzia.

– Nu înțeleg.

Am răs răgușit.

– E în regulă.

M-am aplecat și l-am sărutat. Oricine ar fi fost mama lui Jack, nu știa ce pierde.

– E perfect.

– Ești sigură? La naiba cu ceea ce cred eu că e bine sau rău. Pot să mă dezbrac în două secunde și să fiu înăuntrul tău mai repede de atât.

Am dat din cap, râzând din nou.

Jase și-a rezemat fruntea de a mea și a închis ochii. Respirația lui caldă mi-a dansat pe buze.

– Vreau să te invit la o întâlnire. Vreau să te duc să înveți să călărești. Vreau să-i spun fratelui tău. Vreau să te duc acasă la părinții mei și să te prezint ca iubita mea. Vreau să-ți demonstrez că însemni mult pentru mine. Vreau să fac totul așa cum trebuie.

În acel moment, ceea ce simțeam pentru el îmi apăsa pe piept, ca o greutate. Dacă nu aș fi fost deja îndrăgostită până peste cap de el, aș fi făcut-o chiar atunci, dar eram de mult pierdută. Două mici cuvinte mi s-au format pe vârful limbii,

dar le-am ținut pentru mine și m-am cuibărit mai aproape, închizând ochii, bucurându-mă de această apropiere și de dorința lui, aproape disperată, să facă totul așa cum trebuie.

* * *

În ciuda avalanșei de gânduri ce mi se învârteau prin cap, după ce a plecat Jase am dormit buștean și m-am trezit revigorată. Crezusem că dimineața de miercuri avea să fie greu de înfruntat, trezindu-mă cu un viitor pe care nu îl plănuisem, dar ceea ce simțeam era un lucru ciudat, era speranță.

În timp ce mă pregăteam pentru cursuri, am primit un mesaj de la Jase. Nu ajungea la ora de muzică, dar venea să mă ia la sfârșitul ei. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a răspuns cu un mesaj scurt că totul era ok.

Pe coridoarele din Whitehall se putea citi entuziasmul. Cumva, uitasem că nu aveam ore joi și vineri. Vacanța de toamnă, un weekend de patru zile. Ora de istorie nu a fost la fel de aglomerată, dar deplasarea cu ajutorul cârjelor tot nu era plăcută.

La vederea lor, Calla m-a privit cu compasiune.

– Ce s-a întâmplat?

Așezându-mă cu greutate pe scaun, i-am povestit cum îmi pierdusem echilibrul duminică. Nu am pomenit nimic despre Erik sau Debbie. Nu pentru că mi-ar fi păsat ce credea lumea despre dobitoc, dar nu voiam ca Debbie să suporte consecințele. Cândva între ieri dimineață și azi, am decis că eu și Deb urma să purtăm o lungă discuție, data viitoare când venea la cămin. Aveam să îi spun adevărul despre ce mi se întâmplase. Poate că asta nu avea să schimbe cu nimic situația ei, sau poate că da.

– Și, cum rămâne cu dansul? a întrebat Calla, iar eu am tresărit.

– Genunchiul meu este prea instabil și, probabil, așa va rămâne.

Rostind cuvintele alea, am simțit un gol în stomac, ca și cum spunându-le, ar fi devenit, cumva, și mai reale.

– Nu ar fi trebuit să cedeze duminică, așa că...

S-a aplecat înainte, coborându-și glasul.

– Deci, n-ai să mai dansezi?

Incapabilă să enunț asta cu voce tare, am clătinat din cap.

Fața i s-a întristat.

– Îmi pare atât de rău!

– Mersi, am îngăimat.

După asta, nu prea am mai avut chef de vorbă. Toată vigoarea mi-a pierit când am pierdut autobuzul spre campusul de vest și a trebuit s-o iau la picior. Am ajuns la centrul de arte cu o durere groaznică în axile, care nu a dispărut nici după ce am părăsit sala, la sfârșitul cursului.

Oare cât timp trebuia să mă mai chinui cu cârjele astea? Buzele mi s-au întins într-o grimasă când a trebuit să-mi mențin echilibrul și să îmi trag bluza în jos la spate, în același timp. Ar fi fost mai ușor dacă nu aș fi avut ore în ambele capete ale campusului. Aș putea renunța la muzică. Sau, dacă renunțam la istorie, ar fi trebuit să merg doar de la cămin până la muzică, apoi în campusul de est...

Am pus capăt acestor gânduri. Să renunț la ore însemna să mă dau bătută. Nu aveam de gând să fac așa ceva. Indiferent cât de dificil ar fi fost.

– Iată-l pe iubitul tău, a spus Calla, iar eu aproape am căzut de pe trotuar.

Eram cât pe ce să o întreb de unde știa, dar mi-am dat seama că doar mă tachina. Voiam să îi spun despre noi, dar, mai întâi, trebuia să-i spunem lui Cam. În mod ciudat, nu mi se păruse real până în acel moment. Ca și cum, dacă nu puteam să anunț pe Facebook, nu se întâmplase încă.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors spre ea.

– Ne vedem mai târziu.

M-a salutat și, cu greu, m-am îndreptat spre zona cu parcare interzisă, unde mă aștepta el. Jase a coborât și a ocolit mașina venind spre partea mea. Smocuri de păr șaten, cârlionțat, ieșeau de sub bereta gri, împletită, pe care o purta. Avea o înfățișare care i se potrivea.

A deschis portiera și mi-a luat cârjele, așezându-le în spate, apoi s-a întors spre mine, aplecându-și capul, de parcă ar fi vrut să mă întâmpine cu un sărut. Am încremenit. S-a oprit, a oftat și m-a prins de cot.

– Sus cu tine, a spus și m-am cutremurat, auzindu-i vocea profundă.

Odată urcat în jeep, am aruncat un ochi la el.

– Te-ai descurcat azi-dimineață?

– Da.

Privirea i s-a îndreptat spre oglinda retrovizoare. O mașină de poliție a campusului venea din curbă. Cu un rânjet satisfăcut, a plecat de acolo înainte să îl ia la întrebări pentru locul unde parcase.

– M-a sunat mama devreme, dimineață. Lui Jack i-a fost rău toată noaptea. A vărsat.

– O, nu! E mai bine?

A dat din cap.

– A luat un microb. Doctorul a spus că are nevoie doar de odihnă și multe lichide. Nu va merge la școala restul săptămânii. Era foarte supărat din cauza asta.

– Pe bune?

– Da. Își iubește învățătoarea și vrea să meargă la școală.

A făcut o pauză, frecându-și bărbia.

– Să sperăm că o să rămână așa.

M-am aplecat spre el.

– Ție îți plăcea să mergi la școală când erai mic?

– Da.

– Și ai rămas așa?

A râs.

– La dracu', nu! Chiuleam groaznic de mult, dar Jack este altfel. O să fie altfel.

Am zâmbit, urându-i în tăcere mult noroc.

– Dacă se simte mai bine, weekendul ăsta m-am gândit că am putea... Nu știi, să îl ducem undeva la prânz sau ceva de genul ăsta?

Asta era un pas enorm! Am dat din cap cu entuziasm, un pic emoționată. Dacă Jack se trezea într-o dimineață și decidea că mă urăște? Copiii erau imprezvizibili.

– Bine, a spus, relaxându-se.

Din moment ce majoritatea studenților plecaseră în weekend, nu am avut probleme să găsim loc de parcare aproape de Den, iar localul era mai mult gol. Jase mi-a dus geanta și a încetinit pasul, ca să mă aștepte.

La masă erau doar Cam și Avery, împărțind o felie de pizza. Am comandat un hotdog și cartofi prăjiți, spărgând monotonia hamburgerilor unsuroși, iar Jase cred că și-a luat o pizza întreagă, judecând după grămada de felii din farfuria lui.

Așezându-mă pe partea opusă celor doi porumbei, mi-am întins piciorul drept.

– Mă mir că mai sunteți aici. Nu trebuia să mergeți în Pennsylvania?

– Mergem.

Cam a luat o mână de cartofi de pe farfuria mea, fără măcar să aibă bunul-simț de a părea vinovat.

– Plecăm în seara asta.

– Ești nerăbdătoare? am întrebat-o pe Avery.

A dat din cap rapid, făcând să-i salte coada înaltă.

– N-am fost niciodată acolo, așa că abia aștept.

– Ce-o să faceți acolo?

Jase a pus un cot pe masă și, aplecându-se, a luat a doua felie de pizza, strecurându-și cealaltă mână sub masă.

– Adică, ce puteți să faceți în Poconos? Admirați copacii?

Cam a pufnit în râs.

– Nu. Putem face drumeții, sunt saune acoperite, vin, pescuit... O duc pe Avery la pescuit. N-a mai fost niciodată...

În timp ce frate-meu vorbea într-una... și-ntruna, Jase s-a apropiat, lipindu-și piciorul stâng de cel drept al meu. O secundă mai târziu, și-a pus mâna un pic mai sus de genunchi. Ochii mi s-au mărit și am înțepenit cu hotdogul la jumătatea drumului spre gură.

– Apoi, sâmbătă, închiriem o barcă, a continuat Cam, trimițându-i o privire cu subînțeles lui Jase, care m-a făcut să scap hotdogul.

O fi văzut ce făcea Jase? O, Doamne...

Cam m-a privit încruntat.

– Ești bine?

– Da, am chițăit și am luat hotdogul în timp ce mâna lui Jase a urcat mai sus, pe picior.

– Deci, ăăă, o barcă?

Frate-meu a mai spus ceva, făcând-o pe Avery să râdă și să i se încrețească pielea din jurul ochilor, dar eram prea concentrată la mâna lui Jase, care se curba în jurul coapsei mele. Am tras adânc aer în piept când s-a aplecat și a furat câțiva cartofi, profitând de apropiere.

Mâna i s-a strecurat între picioarele mele.

O, Doamne, Dumnezeule...

Un val de căldură mi-a invadat fața, mergând și spre sud, unde voia să ajungă mâna lui. Nu avea tupeu s-o facă!

– Ce fel de barcă e? a întrebat Jase și, o, Doamne, părea perfect relaxat.

Orice fel de barcă ar fi închiriat Cam nici măcar nu apărea pe radarul meu. Mâna lui Jase s-a apropiat și mai mult, degetele atingând materialul care acoperea fermoarul blugilor.

Am inspirat adânc și degetele mi s-au strâns pe hotdog. Câțeva bucăți din chiflă s-au sfărâmat. Nu avea să meargă mai departe. În niciun caz!

– Voi ce-o să faceți? a întrebat Avery, sprijinindu-și bărbia în palmă.

– Nimic important. O să...

Cuvintele mi-au murit când degetele lui au alunecat pe material și au apăsat. O mulțime de senzații s-au trezit la viață.

O pulsație senzuală și-a făcut drum prin mine. Nu știu cum, dar nu am tresărit.

Cam a lăsat capul într-o parte.

– O să ce?

– O să...

Când a mișcat degetul în sus și în jos, trăgând de blugi, am lăsat chifla pe masă. Mișcarea a crescut în intensitate, trezindu-mi o arsură înăuntru.

– O să...? a întrebat Jase, cu un aer nevinovat.

Ce nemernic fără pic de milă!

– Am să rămân aici, am terminat.

– Ai nevoie de o mașină, a spus Cam. Măcar așa te poți duce să îi vizitezi pe mama și tata.

Mâna lui Jase a revenit pe coapsă, iar eu nu știam dacă să-mi pară bine sau să fiu dezamăgită. Corpul îmi pulsa, dar mintea mi s-a limpezit puțin.

– Păi... am să-mi cumpăr mașină cu banii imaginari câștigați la slujba imaginară.

S-a strâmbat.

– Știi foarte bine că mama și tata îți dau bani.

– Da, dar pentru mâncare. Nu pentru o mașină, am răspuns.

– Îți lași camioneta aici, nu? l-a întrebat Avery, ridicând paharul cu apă. Poate ar fi bine...

– O, la naiba, nu!

Cam s-a uitat la Avery ca și cum ar fi luat-o razna.

– N-o să conducă mașina mea!

Jase și-a ținut în continuare mâna pe coapsa mea și, până la sfârșitul prânzului, nu puteam să mă decid dacă să-l pocnesc sau să mă urc pe el, să-i rup pantalonii și...

– Hei, a spus Cam, punând capăt gândurilor mele nepotrivite. Vreau să vorbesc puțin cu tine. Ai terminat de mâncat?

Stomacul mi s-a rostogolit ca un copil dat de-a dura de pe un deal.

– Sigur, am spus și am privit spre Jase.

Nu părea îngrijorat. Nu că ar fi trebuit să fie îngrijorat. Cam nu l-ar fi rănit prea rău dacă ar fi aflat, mai ales că știam adevărul de la Jase.

I-am spus la revedere lui Avery și l-am urmat pe Cam afară, în cârje. Nu am mers prea departe, oprindu-ne sub unul din arțarii colorați în nuanțe ametoare de auriu și roșu. Cam și-a întors șapca invers, iar eu mi-am strâns cardiganul. Nu era chiar frig, dar tot mă treceau fiori.

– Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, simțindu-mă pe punctul de a vărsa și puținul pe care îl mâncasem.

Cam a zâmbit, dar zâmbetul i-a pierit când a inspirat adânc. Văzându-i privirea, m-a cuprins un sentiment de neliniște. O, Doamne, era despre mine și Jase! Aflase! Ar fi trebuit să-i spunem! Ce-i drept, se întâmplase abia ieri, dar tot ar fi trebuit...

– O cer în căsătorie pe Avery weekendul ăsta, a spus dintr-odată.

– Stai... aproape am scăpat cârjele. Ce?

– O cer pe Avery în căsătorie weekendul ăsta, pe barcă. O să fim doar noi doi. O să umplu barca cu flori și ciocolată. Inelul... nu e prea mare. Doar două carate.

– Doar două carate?

– Da... și o să-l pun într-unul din trandafiri.

Obrajii i s-au îmbujorat.

– Oricum, am vrut doar să-ți...

Am ieșit din transă. Fericirea s-a ridicat în mine ca bulele de șampanie. În graba de a-l îmbrățișa, aproape am căzut, încercând să țin cârjele și trecându-mi un braț pe după el.

– O, Doamne! am țipat. Cam, te însori!

– Ei bine, așa sper.

Mi-a răspuns îmbrățișării, apoi s-a retras, zâmbind.

– Dacă spune da.

– Normal că o să spună da!

Zâmbeam atât de larg, încât mă dureau obrazii.

– Mă bucur atât de mult pentru voi! Este o fata atât de dulce și o iubesc, și te iubesc și pe tine!

Cam a râs cu poftă și m-a îmbrățișat din nou.

– E... e perfectă!

Am dat din cap.

– Când o ceri? Sâmbătă?

A dat din cap că da, iar eu eram foarte fericită că nu îi spusese nimic despre Jase. Nu când urma să facă asta. Trebuia să fie concentrat în totalitate pe Avery și planurile lui.

– Sună-mă sau trimite-mi un mesaj când spune da. Promite-mi!

– Îți promit.

Am țipat din nou, atrăgând câteva priviri ciudate de la persoanele care treceau pe trotuar. L-am strâns din nou într-o îmbrățișare extrem de ciudată, apoi l-am văzut pe Jase ieșind pe ușile duble, cărându-mi geanta.

– Iată-l și pe micul tău ajutor.

Cam s-a strâmbat și m-a sărutat pe obraz.

– Mă întorc la Avery.

– Mult noroc, dar n-o să ai nevoie.

S-a uitat din nou spre mine, dar aroganța lui obișnuită era absentă.

– Chiar crezi?

Am clipit, alungându-mi lacrimile. Lacrimi de fericire.

– O să vezi.

– Mulțumesc, a răspuns. Te iubesc, surioară.

– Și eu te iubesc.

În timp ce-l priveam pe Cam trecând pe lângă Jase și dându-i un pumn în umăr, am respirat adânc de câteva ori. Aveam ochii în lacrimi și existau șanse foarte mari să mă apuc de îmbrățișat persoane la întâmplare. Chiar și localnici.

– Deci, rânjetul de pe fața ta îmi dă de înțeles că nu te-a întrebat Cam despre noi.

Jase și-a aruncat pe umăr geanta mea roz bombon.

– Ți-am spus vreodată cât de mult îmi plac zâmbetele tale?

Zâmbetul meu a căpătat proporții astronomice și nu mi l-am putut reține.

– Cam o s-o ceară în căsătorie pe Avery!

– Și-a pierdut, naibii, mințile!

– Ce!

Sprijinindu-mă în cârje, l-am lovit în piept.

– Nu și-a pierdut mințile, și le-a găsit.

Jase a râs.

– Glumeam. Și știam deja.

– Ce?! am țipat, lovindu-l din nou în piept. Cum adică știai deja?

– Au! și-a masat locul. Te deranjează faptul că încep să mă excit în momentul ăsta?

Am dat din cap.

– Vorbești serios?

– Poate? a murmurat, aplecând capul și făcând să se miște şuvițele de păr ieșite de sub beretă. Sunt destul de erect acum, ca să fiu sincer.

– Doamne, Dumnezeuule...

Mi-am frecat obrajii fierbinți.

– Ok. Să revenim la cererea în căsătorie. Când ți-a spus?

– Cam acum o lună. Vrei să mă lovești din nou? Încearcă peste fund. Probabil o să-mi placă.

M-am uitat urât la el.

A chicotit.

– Am mers cu el să aleagă inelul. Sunt aproape sigur că bijutierul a crezut că se va căsători cu mine.

– Ai fi putut să-mi spui, am pufnit.

– Hei, m-a rugat să păstrez secretul. Nu voia să afle Avery.

Când am deschis gura să comentez, și-a încrucișat brațele la piept.

– E ca atunci când te-am dus la doctor, Tess. Nu ai vrut să afle el...

Am dat din cap.

– Ai dreptate.

– Știu.

Prea încântată de evenimentele recente ca să mă enervez, am chicotit.

– Mă bucur atât de mult pentru ei. Chiar sunt perfecți unul pentru celălalt. Știi, e genul de lucru care ți se întâmplă o dată în viață. Poate ți se pare o prostie, dar chiar cred asta.

– Nu mi se pare deloc o prostie. Știu... exact ce vrei să spui.

A desfăcut brațele.

Cuvintele lui erau încărcate de subînțeles, dar atenția mea era îndreptată spre altceva. Pentru că mâinile îi fuseseră destul de ocupate în timpul prânzului, nu le observasem până atunci. Pielea din jurul articulațiilor era înroșită și umflată. Încruntându-mă, i-am luat cu grijă mâna într-a mea.

– Ce-ai pățit?

Și-a tras-o, privind-o încruntat.

– Nu știu. Probabil m-am zgâriat pe la fermă.

– Nu știi?

Jase a dat din cap.

– Hai să-ți duc fundul drăguț înapoi la ore. Haide, țopăie!

Deși un zâmbet ștrengăresc i-a apărut pe față, în ochi avea ceva întunecat. I-am privit din nou articulațiile degetelor și, din nu știu ce motiv, m-am gândit la mâinile lui Cam după ce l-a lovit pe Jeremy. Am îndepărtat acel gând, pentru că era... era prea ciudat. Jase a spus că s-a zgâriat la fermă și, cel mai sigur, asta se întâmplase pentru că nu exista o altă explicație.

Niciuna.

OPTSPREZECE

Era dimineața târziu, în prima zi de vacanță, și stăteam în fața lui Fulger, strângând cârjele cu atâta putere, încât au început să mă doară articulațiile.

– Nu.

– Ai promis, mi-a reamintit Jase cu blândețe, de parcă ar fi vorbit cu Jack.

– Nu-mi pasă.

– Asta nu e bine.

M-am uitat urât la Jase, iar el a zâmbit.

– Nu pot să mă urc acolo cu genunchiul meu.

M-am strâmbat într-o manieră de care Jack ar fi fost mândru, dar el era, la momentul de față, în carantină și făcuse o criză de nervi demnă de Godzilla când Jase i-a spus că nu poate veni afară, cu noi. Când am ajuns, mama lui Jase era la duș, iar tatăl lui pe undeva, prin fermă. Nu știam dacă avea să mă prezinte ca iubita lui astăzi, dar, nu știu de ce, eram emoționată. Poate pentru că era un pas important.

Dar tot îmi părea rău pentru puști.

– Putem să-l vedem pe Jack înainte să plecăm? am întrebat.

Jase a clipit o dată, apoi de două ori.

– Da.

– Îmi pare rău pentru el, am explicat, schimbându-mi greutatea în cârje. Chiar își dorea să iasă cu noi.

În ochi i-a apărut o privire blândă.

– În mod sigur îl putem vedea înainte să plecăm. I-ar face plăcere.

Am zâmbit.

– Dar dacă schimbi subiectul, nu o să-mi distragi atenția. Ai să te urci pe calul ăsta. Am încheiat discuția.

– Nu încercam să schimb subiectul.

Chiar și eu am auzit smiorcăiala din vocea mea, când m-am uitat la Fulger. Calul a mirosit, întorcându-și capul în direcția opusă, în mod evident, sătul de mine.

– Stai nemișcată.

Mi-a luat cârjele din mâini și le-a rezemat de gardul din scânduri. Mângâindu-i încă o dată nasul lui Fulger, Jase a luat hățurile și a mers pe partea cealaltă. În lumina puternică a soarelui, părul îi lucea în nuanțe roșiatic-aurii.

A sărit în șa, cu grația cuiva care a crescut făcând asta. Odată urcat pe bestie, părea impresionant.

Și ciudat de sexy, călare pe cal.

– Ridică brațele, mi-a ordonat.

Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar mi-am făcut curaj și le-am ridicat. Mușchii coapselor i s-au încordat pe spatele calului și s-a aplecat, așezându-și mâinile pe coastele mele. Privirile ni s-au întâlnit, mi-a făcut cu ochiul, apoi m-a ridicat în aer. Nu am avut timp să intru în panică, pentru că, într-o clipă, stăteam într-o parte, pe cal.

– Dă-ți piciorul stâng pe partea cealaltă, mi-a spus, prinzându-mă cu mâinile de șolduri și ținându-mă strâns. N-o să cazi, am eu grijă.

Apucându-l de brațe, m-am întors, ținând piciorul drept nemișcat, și am trecut piciorul stâng peste spinarea lată a calului. Mi-am mușcat buza și inima a început să-mi bată de trei ori mai repede când Fulger s-a mișcat într-o parte, dar Jase nu m-a lăsat să cad. Am alunecat înapoi în șa, cuibărindu-mă între picioarele lui Jase.

– Bravo, mi-a spus, iar eu m-am cutremurat, când i-am simțit respirația caldă pe gât. Vezi? Nu a fost așa de rău.

Gura mi s-a uscat.

– Nu, cred că nu.

Râsetul lui a vibrat prin mine. Și-a încolăcit un braț în jurul taliei mele și a prins hățurile cu mâna cealaltă.

– Ești gata?

Am clătinat din cap, adăugând un “Nu”, în caz că nu a priceput.

Jase a râs din nou.

– O să îți placă, promit.

Aplecând capul, m-a sărutat pe ceafă, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

– N-am să las să ți se întâmple nimic.

La o mișcare ușoară a călcâielor lui, Fulger a pornit într-un galop ușor, urmărind poteca bătătorită din jurul gardul de scânduri. Mi-a luat ceva să mă obișnuiesc cu salturile. Jase m-a ținut strâns lipită de el, povestindu-mi cum a fost prima dată când a călărit. Avea șase ani și a căzut de pe animal, rupându-și o mână.

– Și te-ai urcat înapoi, imediat? am întrebat, făcând încă o tură. Sau ți-a fost frică?

– Mi-a fost frică.

Degetul mare al mâinii lui îmi desena cercuri mici pe stomac.

– Dar tata știa că trebuie să mă urc imediat înapoi. Și am făcut-o. Nu am mai căzut niciodată.

O imagine cu Jase copil mi-a fulgerat prin minte. Puteam să pun pariu că semănase foarte mult cu Jack și fusese la fel de

adorabil, doar puțin mai nebunatic. Mi-a luat cam douăzeci de minute să mă relaxez și să îi eliberez brațul lui Jase din strânsoarea de moarte. Când am ridicat mâinile, am observat urmele pe care i le lăsasem în piele.

– Scuze, am spus răgușit, privind spre pomi.

– E-n regula. Nu-i nimic.

M-a sărutat pe ceafă din nou, o mișcare rapidă, pe care nici nu aș fi simțit-o, dar apoi buzele i s-au așezat pe locul de sub urechea mea.

Discuția noastră de noaptea trecută mi-a revenit în minte. Mi s-a format un nod în gât. Cuvintele lui încă mă sufocau. Nu voia să se grăbească. Voia ca eu să fiu diferită de celelalte fete, care păreau să alcătuiască o listă foarte lungă, dar nu trebuia să mă gândesc la ele. Nu voia ca relația noastră să înceapă cu sex.

Jase m-a mușcat ușor de ureche.

O undă de plăcere mi s-a scurs în sânge, trezindu-mi o dorință adâncă, în corp, care pulsa ori de câte ori era el prin preajmă.

Mușchii spatelui mi s-au încordat, apoi s-au relaxat. Atunci l-am simțit, lipit de spatele meu. Un zâmbet satisfăcut mi s-a format pe față, când am realizat că și el simțea la fel. Rezemându-mi capul de pieptul lui, am închis ochii, zâmbind.

Vântul mi-a mângâiat obrazii. Strânsoarea mi s-a relaxat din nou și, sub picioarele mele, mușchii lui Fulger s-au încordat, prinzând viteză.

Un fior de teamă mi s-a scurs pe spate când am început să mergem mai repede, dar o stare de emoție i-a luat locul fricii, îndepărtând-o. Mușchii din pântecul meu s-au încordat. Nu de teamă, ci de emoție, ca în acele prețioase momente pe care aveam să nu le mai trăiesc. Cele din primele secunde în care pășeam pe scenă.

– Simt, am șoptit.

Eram uimită că puteam simți. Obrazul lui aspru mi-a mângâiat bărbia și brațul din jurul meu s-a strâns mai tare.

– M-ai considera un nenorocit dacă ți-aș zice “ți-am spus eu”?

Râzând, am deschis ochii și m-am îndreptat în șa, încrezătoare că nu aveam să cad și să-mi rup gâtul. Privind peste umăr, zâmbetul meu l-a întâlnit pe al lui. Dezamăgirea zdrobitoare creată de rănirea recentă s-a mai estompat.

– Putem să mergem mai repede?

Am mers mai repede.

* * *

Înapoi la sol și cu cârjele sub brațe, am recunoscut că echitația era al naibii de tare. Nu mă vedeam singură pe cal într-un viitor apropiat, dar Jase avea dreptate. Călăria era ca dansul, într-un fel. Nu avea să umple în totalitate golul din viața mea, dar era un început.

Și nu era singurul lucru pe care îl aveam.

Am zâmbit când Jase a trecut pe lângă mine, ducându-l pe Fulger înapoi, în grajd. Inima mi-a făcut o tumbă, o săritură mare și complicată pe care nu aveam să o mai pot face niciodată în realitate, dar inima mea o făcea.

Jase s-a întors, urmat de tatăl lui. Era tulburător să-i văd din nou împreună. Aceeși înălțime. Același păr întunecat. Până și pașii mari erau identici. Când s-au oprit în fața mea, domnul Winstead mi-a zâmbit.

– N-am mai văzut o fată drăguță în cârje, până acum.

Obrajii mi s-au încălzit.

– Mulțumesc.

– Mă bucur să te văd din nou aici, dar nu cu cheștiile alea.

A scos din buzunar o cârpă roșie cu care s-a șters pe mâini.

– Nu-i ceva prea serios, nu?

Am clătinat din cap, gândindu-mă că, mai mult ca sigur, nu era nimeni interesat să audă toată povestea.

– Tocmai l-a călărit pe Fulger, a spus Jase, rânjind. S-a descurcat al naibii de bine pentru prima dată.

Tatăl lui a ridicat din sprâncene.

– Te-ai urcat pe cal în situația ta?

– Așa a făcut, a răspuns Jase.

Mi-a făcut plăcere să-i văd zâmbetul plin de mândrie. Mama și tata obișnuiau să zâmbească așa după recitalurile și competițiile mele.

Domnul Winstead a lăsat capul într-o parte.

– La naiba, dacă aș fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr și nu aș fi avut-o pe maică-ta...

Jase a întors rapid capul spre tatăl lui.

– Haide, tată, fata pe care încerci s-o agăți e iubita mea!

Mda. Inima mea făcea pași de dans și, să fiu a naibii dacă nu mă simțeam exact ca o dansatoare după ce a executat o săritură perfectă.

– Iubită? a întrebat tatăl, uitându-se cu surprindere când la mine, când la el.

Jase a rânjit, total lipsit de orice jenă, și genunchii mi s-au înmuiat.

– Iubită.

– Ei bine...

A tras aer în piept și a clătinat din cap, de parcă nu ar fi știut ce să zică. Dacă am avut vreun dubiu în legătură cu ceea ce spusese Jase despre celelalte fete noaptea trecută, acum nu mai aveam. Era evident că nu adusese fete acasă și faptul că mă adusese pe mine era mare lucru.

– Mă bucur să aud asta, a spus într-un final și a zâmbit, făcând acei ochi cenușii atât de familiari să se lumineze.

Și-a privit fiul și a dat din cap într-un fel care însemna mai mult decât puteam eu să înțeleg.

– E nemaipomenit!

Jase nu a spus nimic, dar și-a îndreptat privirea spre mine.

– De ce nu veniți voi doi înăuntru câteva minute? a spus tatăl său, îndesând cârpa înapoi, în buzunar. Mama ta tocmai a făcut ceai proaspăt.

Ochii i s-au luminat, iar eu am chicotit.

– Urcăm într-o secundă.

Tatăl s-a îndepărtat, iar Jase s-a întors spre mine.

– Te deranjează felul în care i-am spus? Cred că aș fi putut să mă descurc mai bine, dar, pe bune, cum să anunți că ai o iubită fără să pari jalnic?

– Nu. A fost bine.

Am făcut o pauză când s-a apropiat de mine.

– Deci, sunt prima fată pe care ai adus-o acasă?

Și-a dat pe spate o șuviță rebelă de păr.

– De când eram în liceu.

Mi se părea că trecuse o eternitate de atunci și puteam pune pariu că a fost mama lui Jack. Într-una din zilele astea aveam să îl conving să vorbească despre ea.

– Asta-i... Uau! Sunt...

– Onorată?

Am horcăit. Ce potrivit pentru o domnișoară!

– Onorată e prea mult spus.

Jase a râs și s-a strecurat lângă mine.

– Păi, un băiat duce o fată acasă la părinți numai când are intenții serioase sau ține la ea.

* * *

Era târziu când ne-am întors la cămin și, când Jase a parcat, am văzut lumina aprinsă în dormitorul meu. Probabil se întorsese Deb.

Jase mi-a urmărit privirea.

– Mai mergem la cină mâine seară?

M-am uitat înapoi, spre el.

– Credeam că luăm prânzul la Betty's.

A rânjit.

– Asta nu înseamnă că nu putem lua și cina împreună.

– Adevărat, am râs, dar m-am oprit când a parcat lângă trotuar.

Nu voiam încă să mă despart de el. Astăzi... astăzi a fost o zi minunată. Cu motorul jeepului încă pornit, s-a întins spre mânerul ușii.

– Nu e nevoie să vii cu mine până sus.

– Dar...

L-am liniștit cu un sărut. Dacă urca, nu aveam să-l mai las să plece și trebuia să stau de vorbă cu Deb.

– Nu trebuie să urci. Te sun mâine.

Și-a îndepărtat mâna de portieră.

– Trimite-mi un mesaj înainte să te culci.

Am zâmbit larg.

– Ok.

Înainte să mă pot retrage, m-a prins cu mâna de ceafă și m-a sărutat. Într-o clipă, gura mi s-a deschis sub a lui. M-a savurat într-un fel care făcea să-mi fie și mai greu să plec.

– Noapte bună, Tess.

Am închis ochii și m-am îndepărtat.

– Noapte bună.

Jase a așteptat până când am intrat în clădire, apoi a plecat. Am țopăit pe cârje până la lift. Așa cum bănuisem, Deb era în dormitor.

Stătea pe pat, cu picioarele încrucișate, părul dat pe spate și îmbrăcată cu un hanorac mult prea mare. Ridicând privirea, și-a acoperit gura cu o mână.

– O, Dumnezeule!

Am închis ușa, confuză.

– Ce e?

– Cârje!

Dădu să se ridice, dar se opri, destinzându-și picioarele.

– Știam că vei fi în cârje, dar... nu știu.

Și-a dus o mână la piept.

– Îmi pare foarte rău!

Rezemând cârjele de perete, am mers cu grijă până la patul meu și m-am așezat. Nu știam cum să încep discuția asta, dar știam că aveam să îi mărturisesc totul despre trecutul meu. Doar că nu era ușor să-i spun, apropo, am ieșit cu un nenorocit ratat care mă bătea.

– Debbie...

– M-am despărțit de Erik.

Am clipit, crezând că nu am auzit bine. Apoi, speranța a înflorit în mine.

– Ce?

S-a ridicat și a venit lângă mine.

– M-am despărțit de Erik, mai devreme.

– Asta-i...

Ce puteam să spun? Nemaipomenit? Fantastic? Mi se părea deplasat, pentru că aveam impresia că Deb chiar ținea la el.

– Era necesar. Trebuia pentru că...

A plecat bărbia, ferindu-și privirea.

– Pentru că ai avut dreptate duminică. Erik... poate fi un tip extraordinar, dar...

– Dar te lovește, am spus încet și, dintr-un motiv necunoscut, inima mi s-a strâns.

A dat ușor din cap.

– Nu mă lovea des. Știi, nu se întâmpla tot timpul. Câteodată doar mă strângea și țipa la mine. Întotdeauna – întotdeauna – părea să regrete după aceea. Sau cel puțin scuzele lui păreau credibile și l-am iertat mereu.

A făcut o pauză, respirând adânc.

– Nimeni nu a spus niciodată nimic. Nu până să o faci tu. Cred că, în mare parte, s-a datorat faptului că... mmm, și-a

pierdut cumpătul din ce în ce mai des în ultimul timp, dar toți s-au prefăcut că nu văd.

– E greu să spui ceva, i-am răspuns, strângându-mi piciorul stâng la piept. Nu am vrut să te supăr.

Sau să o fac de rușine, pentru că ăsta a fost principalul sentiment pe care l-am avut eu când familia mi-a aflat secretul.

– Nu am fost supărată. Mi-a fost rușine, a spus, confirmându-mi bănuielile. Pentru că, de ce aș sta cu el, când e atât de evident că nu se poartă frumos cu mine?

– Pentru că, uneori, te tratează ca pe o regină?

Mi-am tras de tivul deșirat al blugilor.

– Și te agăți de momentele acelea, deoarece știi că poate fi un tip de treabă.

Îi puteam simți privirea ațintită asupra mea.

– Ai fost...?

Am dat din cap că da, fără să scot un cuvânt.

A expirat prelung.

– Și te-ai despărțit de el?

– Nu chiar, am râs scurt. Mama și Cam au văzut vânătăile și le-am spus, într-un târziu, adevărul. Am vrut să îl părăsesc mai devreme, dar mi-a fost teamă și...

– Și îl iubeai? a întrebat, cu vocea stinsă și plină de durere.

Trăgând de micile fire albe de pe marginea blugilor, am înghițit cu greu.

– A fost primul, primul în toate privințele. Am crezut că sunt îndrăgostită de el. Acum, privind înapoi, realizez că a fost mai mult frica de a fi...

– Singură? a completat ea, iar eu am aprobat din cap. Suntem două proaste, nu? Pentru noi, frica de a fi singure este mai mare decât frica de a fi lovite.

– Nu mai ești proastă, i-am atras atenția. Te-ai despărțit de el.

– Am făcut-o.

Ochii i s-au umplut cu lacrimi și a clipit repede.

Apăsarea mi s-a mutat în gât. Eram fericită pentru ea, exaltată, ca să fiu mai precisă, dar știam că trebuia să îi fie greu. Prima noapte după ce s-a terminat totul între mine și Jeremy a fost cea mai grea. Pentru că, la fel ca Erik, Jeremy avea această abilitate magică de a mă face să uit momentele urâte. Era un maestru în asta. Îi reușea atât de bine, încât asta fusese unul dintre motivele pentru care nu îl părăsisem. Acum că eram mai matură, realizez că asta era trăsătura oricărei persoane violente. Puteau fi seducători ca un păcat atunci când voiau și asta îi făcea la fel de periculoși ca un șarpe cu clopoței.

– Cum a primit vestea Erik? am întrebat-o.

Pe față i-a apărut un zâmbet șters.

– Nu prea bine.

Stomacul mi s-a strâns un pic.

– Nu te-a...

– Nu! Nu a făcut-o. A fost exact contrariul.

Și-a frecat ochii cu dosul palmelor. I-am pus o mână pe braț și am strâns-o.

– Și-a cerut scuze, a plâns și m-a implorat...

A scuturat din cap.

– Spre final s-a înfuriat, dar am plecat înainte ca situația să degenereze.

– Bine.

A ridicat privirea, întâlnind-o pe a mea.

– Îmi pare rău că nu te-am ascultat duminică și pentru ce s-a întâmplat când am venit înapoi cu Erik. Cred că a fost un accident, dar nu ar fi trebuit să se întâmple. Atunci când e furios nu gândește.

– Asta te-a determinat să te desparți de el?

– Da. Și nu.

Și-a dres gâtul.

– Când Jase a discutat cu el miercuri dimineață și am aflat că genunchiul tău este complet distrus...

– Jase a discutat cu el? am întrerupt-o, simțindu-mi ochii deschizându-se larg, în timp ce mă holbam la ea.

A dat din cap.

– A apărut chiar înainte să plecăm la ore. Nu știam că te-a rănit atât de rău.

Am dat din mână nonșalant, simțindu-mi pulsul accelerând.

– Ce i-a spus Jase?

– Nu prea multe. I-a spus că, dacă te mai rănește o dată, îl bagă în mormânt. Erik era într-o stare de spirit proastă.

A ridicat mâna, trăgându-și în jos părul din coadă.

– A comentat și te-a făcut... te-a făcut o scârbă băgăcioasă care trebuie să stea departe de mine.

Nu-mi păsa de ceea ce spune Erik despre mine, dar stomacul mi s-a făcut ghem.

– Lui Jase nu i-a picat prea bine, a continuat. Și nici fața lui Erik nu arăta bine când a terminat cu el.

Închizând ochii strâns, m-am chinuit să respir printre fiori calzi și reci. Prin minte mi-au trecut imagini ale mâinilor lui Jase. Se dusese după Erik. La fel cum Cam s-a dus după Jeremy. Într-un fel, trecutul se repetase. Furia, dezamăgirea și

un alt sentiment pe care nu eram pregătită să îl identific s-au ciocnit în interiorul meu.

– Te simți bine? a întrebat Deb.

– Da, sunt bine. Totul o să fie mult mai bine pentru tine, de acum încolo.

Vocea îmi era răgușită și m-am concentrat pe ceea ce era important acum, adică Debbie, și nu pe ceea ce făcuse Jase.

– Chiar vorbesc serios.

– Știu.

M-a îmbrățișat strâns și, când s-a îndepărtat, ochii îi erau uscați.

– Viața mea o ia de la zero și mă aștept doar la lucruri bune.

NOUĂSPREZECE

Am stat de vorbă cu Debbie până târziu. La început mi-a venit greu să aud despre cum l-a înfruntat Jase pe Erik în dimineața când eu am crezut că fusese cu Jack. Poate că făcuse și una, și alta. Nu că ar fi contat, pentru că nu schimba situația cu nimic. Dar, în cele din urmă, i-am spus lui Debbie totul despre Jeremy. Deși am ascuns din gravitatea reacției lui Cam, tot m-am simțit al naibii de bine să-mi iau asemenea piatră de pe inimă. Să împărtășesc toată experiența cu o persoană care mă putea înțelege cu adevărat. Și Deb mi-a povestit despre vremurile bune, cele rele și cele de-a dreptul îngrozitoare. Erau momente când puteam simți că Deb avea îndoieli, dar era firesc. Fuseseră împreună ani de zile și, uneori, era greu să renunți la cineva, chiar dacă era un sociopat. Oameni care nu trecuseră printr-o situație de genul ăsta nu aveau cum să ne înțeleagă. Ar fi crezut că suntem proaste și slabe, dar și cea mai deșteaptă și puternică fată ar putea cădea pradă unui vrăjitor cu limba otrăvită.

Și s-au vărsat lacrimi, lacrimi de izbăvire. Genul de lacrimi care îți reînnoiau forțele, în loc să te îndurereze.

Vineri am dormit până târziu; când m-am trezit, Deb mi-a spus că avea de gând să le facă o vizită părinților ei, ca să le dea vestea. I-am urat noroc, lucru de care aveam și eu nevoie.

Până la urmă, am anulat întâlnirea de la prânz, Debbie a plecat din cămin, iar Jase urma să apară peste câteva minute ca să mă scoată la cină, prima noastră întâlnire oficială. Stând și așteptându-l afară, sprijinindu-mă în cârje, nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că făcuse aproape același lucru ca și frate-meu.

Încă nu descifrasem sentimentele pe care le aveam față de faptele lui, nu știam dacă trebuia să fiu atât de furioasă pe cât mă simțeam sau și mai furioasă. Jase știa foarte bine cât de vinovată mă simțeam pentru ceea ce făcuse Cam.

Jase a oprit până la bordură, a sărit din mașină și a ocolit-o prin față. Purta blugi și un pulover închis la culoare cu guler în V, care, nu știu cum, dar mă făceau să mă simt prost îmbrăcată în blugi și cardigan. Indiferent ce ar fi purtat, arăta al naibii de bine, de parcă tocmai ar fi ieșit din paginile unei reviste GQ. Nu ca oricare alt tip de pe-aici; toți ceilalți arătau ca dintr-un catalog Sears.

M-a ajutat să urc, luând cârjele și ținându-mi brațul până când m-am așezat pe scaun. Pe bord, așteptându-mă, era o cutie roz, pătrată. Am ridicat-o și m-am uitat la el.

– Pentru desert, a spus, zâmbind.

Nu am vrut să deschid capacul, dar glazura de culoare brun deschis arăta apetisant.

– Cu ce e?

– Ghici?

– Ciocolată?

– Plictisitor, mi-a răspuns, pornind mașina. E unt de arahide, glazură și umplutură.

– Aha.

Distrasă momentan de minunata combinație dintre ciocolată și unt de arahide, era cât pe ce să rup ambalajul și s-o devorez.

– Poți foarte bine s-o mănânci acum. La naiba cu regulile cinei, nu-i așa? Desertul poate fi servit primul.

Mi-a apărut un alt zâmbet mic. Nu știu ce era cu brișele astea de mă atrăgeau într-un așa hal. Pe lângă faptul că aveau un gust delicios, deveniseră ceva ce așteptam cu nerăbdare.

– De unde le iei? am spus, surprinsă de faptul că asta era prima oară când mă gândisem să-l întreb. De la brutăria din oraș?

– Nu.

În așteptarea unei explicații mai detaliate, privirea mi-a căzut pe degetele lui. Pielea nu îi era la fel de zdrelită, dar încă înroșită și umflată.

Stomacul mi s-a strâns.

– Sora mamei mele, fiica ei, Jen, le face.

– Uau! Au gustul a ceva făcut de un expert în arta culinară.

Ar trebui să înceapă o afacere, pe bune!

– Asta i-am tot spus și noi.

Se uită la mine cu un zâmbet strâmb.

– Jen m-a întrebat despre fata pentru care face într-una briose extra-speciale. I-am răspuns că o să i-o aduc, într-o zi.

Privirea mea a început să rătăcească din nou spre mâinile lui, dar mi-am smucit-o înapoi, la el.

– Mi-ar... Mi-ar face plăcere.

– Și mie.

A întins mâna, și-a împletit degetele cu ale mele, apoi a strâns.

Un fluture mic din piept mi s-a mutat în stomac și i-am studiat degetele. Pielea lui o rupsese pe a lui Erik. S-a dus după el pentru ceva care putea sau nu să fi fost doar un accident.

Asta era ocazia perfectă pentru a aduce vorba despre asta, dar nu eram pregătită.

– Jen știe despre Jack? am întrebat, schimbând subiectul.

El a încuviințat din cap.

– Familia știe. Nimeni nu vorbește despre asta. E un fel de cel mai grav secret bine păstrat.

După aceea, am amuțit. Aveam mintea ocupată. Drumul până la Frederick nu a durat foarte mult, iar mâncarea de la Bonfish Grill ne-a fost servită repede. Aș fi putut mânca o întreagă masă de creveți Bang Bang. Jase făcea conversație, vorbind despre Jack, apoi despre frate-meu.

– Deci mâine e ziua cea mare, nu? a spus el, furându-mi o scoică de pe farfurie. Crezi că o să meargă până la capăt?

Nici nu mă gândisem că ar fi putut să n-o facă.

– Tu nu crezi că o s-o facă?

– E foarte emoționat.

Jase a râs, foindu-se pe canapea.

– La naiba, nu l-am mai văzut pe frate-tău așa!

– Nici eu. Sper s-o facă. Sunt perfecți împreună.

Jase își trecu degetul peste marginea paharului și mă privi pe sub gene.

– Trebuie să îi spunem lui Cam imediat cum se întoarce.

Mi s-a oprit respirația și am dat din cap.

– Da, trebuie.

Chelnerița ne-a adus nota de plată și, aplecându-se în față ca să-și scoată portofelul, Jase mi-a dat un sărut rapid pe colțul buzelor. Apoi s-a retras și lumina argintie din ochii lui mi-a făcut pieptul să tresară.

– Debbie s-a despărțit de Erik, am trântit eu.

S-a oprit o clipă, apoi a scos bani din portofel.

– Asta e o veste bună, nu? Adică, s-a purtat mereu ca un cretin cu fata. Nimeni nu putea să-și dea seama de ce stătea cu el.

L-am urmărit punând banii lângă nota de plată. Inima mi-a bătut mai repede.

– El... o lovea.

Jase a înghețat din nou, de data asta în plin proces de a se lăsa pe canapea. Genele lui dese s-au ridicat.

– Ce?

Nimic din expresia lui nu-mi dădea de bănuț că îmi ascundea ceva, dar eu știam că așa era.

– O lovea. La fel cum Jeremy m-a lovit pe mine.

Linia obrazului i se încordă, apoi își țuguie buzele și scoase un mic fluierat, ferindu-și privirea.

– Nu știi ce să spun, Tess.

– Poate că acum ești de două ori mai bucuros că l-ai bătut?

Ochii lui de un argintiu uimitor i-au întâlnit pe ai mei. A deschis gura, apoi păru să regândească ceea ce voia să zică. Umeri lui lași s-au tensionat.

– Știi, am șoptit. Mi-a spus Deb, aseară.

– Aseară, repetă el în gol. Și abia acum îmi spui?

A râs și falca i-a pulsat.

– Știi, mi-am dat seama că era ceva în neregulă cu tine. Erai prea tăcută. Nu ai mâncat imediat brișoa. Am crezut că poate te supără genunchiul.

Mi-am dat părul după urechi.

– Nu mi-ai spus.

A inspirat profund, ridicându-se de pe canapea și luându-mi cârjele.

– Hai să discutăm afară.

Având în vedere că nu era un subiect de conversație potrivit pentru cină, am așteptat până când am ajuns în jeep ca să insist pe tema asta.

– Te-ai dus după el.

– Nu m-am dus după el, Tess. Nu a fost ca atunci, cu Cam. Știi că la asta vrei să ajungi. Nu asta a fost intenția mea. M-am

întâlnit cu el în casa frăției când m-am întors de la ai mei. Stătea pe canapea, de parcă n-avea nicio grijă pe lumea asta nenorocită.

Ținându-mi răsuflarea, l-am privit aplecându-se în față și răsucind cheia. Motorul s-a trezit la viață, iar el nu a vorbit din nou până când nu am ajuns pe șoseaua principală, gonind spre Autostrada 70.

– Singurul lucru la care mă puteam gândi era că nenorocitul ți-a distrus visele. El ți le-a spulberat pe toate și nu am dat doi bani dacă a fost un accident sau nu. El a făcut-o.

Erik o făcuse.

– Jase...

– După toate prin câte ai trecut, trebuia să zic ceva. Trebuia, a continuat el, cu profilul său puternic umbrit, în interiorul mașinii. I-am spus se țină departe de tine și să facă bine să nu se mai întâmple alte accidente. Atât. Asta e tot ce am vrut să-i spun și, da, poate că nu i-am zis-o așa de frumos, dar am vrut să bage la cap.

Ce spunea el coincidea cu povestea lui Deb, așa că următoarele lui cuvinte nu m-au surprins.

– Dar apoi a început să mănânce rahat, Tess. Lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le spună, vreodată, despre tine și m-am asigurat că nu o să mai spună nimic altceva.

Nu era pic de mândrie în vocea lui. Poate îngâmfarează un bărbat care știa că pusese la punct un alt bărbat, dar cuvântul bărbat putea fi vag atribuit lui Erik.

– L-ai pocnit.

Se uită la mine cu o expresie dură.

– Am făcut-o.

– Și asta e tot ce ai de spus despre asta?

Întorcându-și privirea înapoi, la drumul întunecat, și-a trecut o mână prin părul dezordonat.

– Nu regret.

Am inspirat printre dinți.

– Nici Cam n-a regretat.

– Nu-i același lucru. Eu nu l-am bătut măr pe Erik. Nu am ajuns la închisoare, nici n-am băgat un băiat în spital, a spus răspicat, iar eu am tresărit. La naiba, Tess! Nu asta am vrut să...

– Știi foarte bine ce părere am despre ceea ce a făcut Cam și cât de vinovată m-am simțit. Cam aproape și-a distrus viața din cauza în...

– Și aia n-a fost vina ta! Ceea ce a făcut el nu a fost din vina ta. Ce am făcut eu nu a fost din vina ta. Erik a lătrat aiurea și l-am pocnit. Bine. L-am pocnit de două ori.

Sângele îmi zvâcnea prin vene și mă străduiam să-mi dau seama ce simțeam. Cea mai mare parte a confuziei mele provenea din faptul că o mică, minusculă, parte din mine era fericită că Jase îl bătuse pe Erik cu armele lui. Și am simțit asta încă de prima dată când am auzit de ceea ce a făcut.

Și nu știam exact ce spunea asta despre mine.

Am urmărit umbrele întunecate ale copacilor de pe marginea autostrăzii.

– De ce nu mi-ai spus?

– Păi, a înjurat din nou. Știam că o să te superi. Speram ca Debbie să nu-ți spună nimic.

Mi-am strâns mâinile în poală.

– Chiar credeai că n-o să-mi spună?

– Tu ai vrea ca oamenii să afle că iubitul tău a mâncat bătaie? Nu. Credeam că n-o să-ți spună nimic. Știu că e greșit. Îmi pare rău. Dar aș fi preferat ca tu să nu afli.

Nota fără de regret din răspunsul său îi făcea scuzele greu de acceptat. Nu pentru că vorbea cu atâta nonșalanță despre asta, ci pentru că nu-i părea rău.

– Mi-ai promis că n-ai să-i spui nimic.

– Ți-am promis că n-o să-i spun nimic lui Cam și nu i-am spus. Și, crede-mă, nici Erik n-o să mănânce rahat, pentru că ar trebui să-i explice lui frate-tău și de ce i-am învinețit ochiul, că asta-i tot ce i-am făcut.

Mâna cu degetele julite i s-a strâns în jurul volanului.

– Fir-ar, nu te-ai distrat deloc în seara asta, nu-i așa? Asta trebuia să fie prima noastră... nu știu. La dracu'! Prima noastră întâlnire, iar tu ai fost nervoasă tot timpul.

Stăteam tăcută, ca o stană de piatră. În seara asta fusese prima noastră întâlnire reală, numai că n-o simțisem așa. Nu pentru că nu voiam să fiu cu el, ci din cauza a toate câte erau pe capul nostru.

– Ar fi trebuit să-ți spun de miercuri. N-ar fi trebuit să încerc să mă ascund de tine. Aici am dat-o în bară.

S-a așternut o clipă de tăcere.

– Tess, spune ceva.

Strângând din ochi, mi-am descleștat încet mâinile. Ce puteam să-i zic? Nu era el singurul care stricase noaptea asta, care trebuia să fie un prim pas monumental în noua noastră relație. Aș fi putut să-i spun ceva imediat ce am dat ochii cu el sau atunci când mi-a trimis mesaj, azi, mai devreme sau atunci

când i-am trimis mesaj, înainte de culcare. Și nu am făcut-o. Am fi putut lămuri problema și apoi ne-am fi bucurat unul de altul. Probabil.

– Nu știu ce să zic, am recunoscut, în cele din urmă.

Jase nu a răspuns, iar asta a fost tot pe parcursul celor aproape treizeci de minute de mers cu mașina până înapoi, la cămin. Poate că exageram. Nu făcuse ceea ce făcuse Cam, dar tot mă mințise și, în cele din urmă, se răzbunase fizic.

Dar Erik îl provocase pe Jase.

Când jeepul s-a oprit lângă trotuar, creierul mă durea. Ca și cu o noapte înainte, a dat să oprească motorul, dar l-am împiedicat. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri.

– Te sun mâine, i-am spus.

M-a privit o clipă, apoi a dat din cap.

– Lasă-mă măcar să-ți dau cârjele.

– Bine.

Strecurându-mă afară din jeep, mi-am lăsat greutatea pe piciorul bun și am așteptat până când el a luat cârjele de pe bancheta din spate și mi le-a întins. Aveam senzația clară că era mult mai supărat de situație decât îmi puteam da eu seama.

Am dat să-l invit sus, dar el mi-a prins ușor obrazii, s-a aplecat și m-a sărutat atât de tandru, încât mi-am amintit imediat de sensibilitatea inerentă din interiorul lui Jase.

– Suntem în regulă? m-a întrebat, iar eu am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

Ideea că lucrurile între noi ar putea sta rău înaintea să avem ocazia de a face ceva cu relația asta era ca o palmă rece peste față. Cuvintele au țâșnit din mine, uimindu-mă.

– Nu este vorba doar de faptul că mi-a amintit de ce a făcut Cam. Mi-a amintit de el, de tot ceea ce am simțit când am fost cu el și tot ceea ce am simțit după aceea.

Jase a închis ochii scurt.

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta.

– Nu-i nimic, am șoptit.

Nu părea să mă creadă.

– Ești sigură?

Am încuviințat din cap, nefiind în stare să vorbesc. El a făcut semn cu bărbia spre ușa de la intrare, îndepărtându-și degetele de pe fața mea.

– Am să aștept până ajungi înăuntru.

Un val de emoții mi s-a strâns în gât.

– Noapte bună, Jase.

– Noapte bună, a murmurat.

Abia când am ajuns în holul puternic luminat am realizat că îmi uitasem la el și brioușa, și inima. M-am răsucit din talie, arzând de dorința de a șchiopăta până afară și de a uita totul, dar, așa cum a promis, Jase a așteptat până când am ajuns înăuntru.

Jeepul nu mai era.

Înghițind peste nodul din gât, m-am îndreptat spre lift. Regretul m-a ars ca mâncarea înghițită aiurea și așezată incorect în stomac, dar faptul că plecase era, probabil, un lucru bun. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri.

Încă nu știam ce să cred sau cum să mă simt, dar cum aș fi putut să rămân supărată pe el? Și, oare, ar trebui? Tot ce voiam să fac era să dorm. Mâine aveam să știu ce să-i spun.

Când am apăsat întrerupătorul ca să aprind lumina, becul a pâlpâit o dată, apoi s-a stins, lăsând camera într-o beznă totală.

– Fir-ar, am murmurat printre dinți, șchiopătând în jurul măsuței de cafea și lovind-o cu marginile cârjelor.

Am găsit o lampă mică și am aprins-o. Becul economic emana suficientă lumină cât să mă pot învărti prin cameră fără să-mi rup gâtul. Am sprijinit cârjele într-un colț și m-am întors.

– Pe bune? am gemut.

O eșarfa roz atârna de ușa deschisă crăpat. Deb se despărțise de ticălos! Și acum și-o trăgeau înăuntru? Furia a vuit prin mine, scuișându-mi foc în sânge. Aveam să-i iau la încins pe amândoi cu cârjele mele. Și ar fi fost minunat. Măcar așa nu aș mai fi putut să fiu supărată pe Jase pentru că-l lovise pe Erik. Cel puțin, dacă le dădeam cu ceva în cap aveam să-mi rezolv una dintre probleme.

Am mers șchiopătând spre ușă. Am simțit cum genunchiul începe să-mi alunece în bandaj și durerea mi-a izbucnit în picior, dar nu m-am oprit și am intrat val-vârtej pe ușă. În dormitor era întuneric beznă și surprinzător de multă liniște. Nu mormăieli sau gemete sau scârțâit al arcurilor de pat ca și când cineva ar încerca să se acopere.

Firișoarele minuscule de păr de pe ceafă mi s-au ridicat.

– Debbie?

Ochii încă nu mi se obișnuiseră cu întunericul și am întins mâna după comutatorul de lumină.

– Ești...?

Lumina nu s-a aprins.

Am încercat din nou, străduindu-mă să aud clicul întrerupătorului, dar nimic... nimic, în afara unui scârțâit ciudat. Aproape ca o bucată de parchet desprinsă.

Un fior mi-a șerpuit pe șira spinării și am înghițit în sec.

– Deb?

Niciun răspuns. Doar scârț... scârț... scârț...

Instinctul meu urla să mă întorc și s-o iau la goană. Frica și-a înfipt adânc în mine ghearele înghețate, dar am pășit mai departe, în cameră, clipind din ochi. Am încercat să o strig din nou, dar n-am putut să articulez niciun cuvânt. Toate înghețaseră în mine.

Întunericul a început să piardă controlul asupra camerei. Umbrele s-au accentuat, au căpătat forme mai profunde, mai solide, cu mai multă substanță...

M-am lovit de ceva, ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo, în mijlocul camerei, și ce nu ar fi trebuit să se bălăngănească înainte și înapoi și să producă sunetul ăla.

Aerul mi s-a adunat în gât și am ridicat capul, vederea revenindu-mi încet, încet.

Două picioare goale, picioare goale și palide.

O cămașă de noapte închisă la culoare.

Două brațe atârând fără vlagă de-o parte și de alta.

Aerul mi-a năvălit afară din plămâni în timp ce realizam ceea ce vedeam, dar, o, Dumnezeule, nu voiam să cred! Nu puteam. Sub nicio formă. Un urlet mi-a urcat din piept.

Nu era ea.

Nu părul ei castaniu îi ascundea jumătate de față. Nu gura ei atârna larg deschisă. Nu Debbie zăcea suspendată de corpul de iluminat din camera noastră de cămin. Nu putea fi ea.

Un sunet groaznic a umplut apartamentul, zgâriindu-mi auzul. Sunetul nu s-a oprit, ci a continuat la nesfârșit. Auzeam voci în fundal, strigăte alarmate, mâini ce m-au prins de umeri când pământul mi-a fugit de sub picioare, dar țipetele erau mai tari decât orice.

Eu eram cea care țipa, am realizat năucită. Nu puteam să mă opresc. Nu aveam să mă opresc vreodată.

Debbie se spânzurase.

DOUĂZECI

Totul se petrecea într-o ceață continuă de care eu mă simțeam detașată. După un timp, am încetat să mai țip, doar pentru că vocea mi-a cedat. Mâinile care mi-au oprit căderea îi aparțineau celei mai improbabile persoane. Colega noastră de apartament.

Iar colega noastră de apartament s-a dovedit a fi nimeni alta decât Steph, tipa pe jumătate dezbrăcată din camera lui Jase. În alte circumstanțe, ironia situației m-ar fi făcut să râd. Colega noastră dispărută în misiune era tocmai ea. Aproape am râs, dar m-am oprit înainte să încep, pentru că știam că, dacă aș fi început, nu aș mai fi putut să mă opresc.

Frumoasa Steph, cu părul ei negru ca pana corbului prins într-o coadă înaltă și îmbrăcată cu pantaloni de pijama mai scurți decât cei ai tipelor de la Hooters¹⁰, a încercat să îmi vorbească imediat ce am ieșit în holul mult prea luminos și m-am așezat pe unul din scaunele incomode cu perne tari. A renunțat, când a văzut că nu făceam altceva, decât să o privesc absent.

¹⁰ Restaurant al cărui personal de servire este format din tinere voluptuoase, îmbrăcate sumar.

Debbie era moartă.

M-a străbătut un fior puternic, urmat de niște frisoane mai puțin intense.

Holul era plin de oameni adunați prin colțuri, unii șușotind, iar alții plângând. Se îmbrățișau unii pe alții. Alții păreau șocați de faptul că, la câteva etaje deasupra noastră, era un om mort.

Steph s-a întors cu o pătură pe care mi-a așezat-o pe umeri. Am murmurat un “mulțumesc”, cu voce stinsă. A dat din cap și s-a așezat lângă mine. O altă fată, pe care o cunoșteam din vedere, dar nu știam de unde, s-a apropiat de noi.

– Nu acum, s-a răstit Steph, făcându-mă să tresar.

Fata s-a oprit, degetele de la picioare strângându-i-se pe podeaua holului.

– Dar...

– Dar nu-mi pasă, a întrerupt-o. Las-o în pace!

Am clipit năucită, în timp ce fata s-a răsucit pe călcâie și a dispărut într-un grup. Câteva minute mai târziu, un tip s-a îndreptat spre noi, dar Steph l-a îndepărtat și pe el. Era ca un câine de pază.

Luminile roșii și albastre de afară aruncau umbre stranii pe pereții coridorului, iar eu am închis strâns ochii.

Debbie s-a spânzurat.

Nu puteam să concep așa ceva. Nu puteam să înțeleg de ce o făcuse. Noaptea trecută luase o decizie atât de importantă și azi dimineață fusese ok când vorbise despre vizita la părinții ei și acum...

Era moartă.

Poliția campusului a venit ca să stea de vorbă cu mine; unul dintre agenții tineri s-a aplecat la nivelul meu și m-a rugat pe un ton blând să-i povestesc cum am găsit-o. Când m-a întrebat dacă Debbie se comportase ciudat în ultimele zile, am inspirat sacadat.

– Nu. Dar s-a despărțit de iubitul ei, am spus cu voce răgușită și atonă. Era binedispusă când am vorbit ultima dată cu ea. Credeam că a plecat să le spună părinților ei despre despărțire.

Polițiștii au schimbat priviri, ca și cum faptul că Deb se despărțise de iubitul ei explica totul, dar nu era așa. Lucrul acesta făcea ca situația să fie și mai confuză. De ce ar fi făcut-o, când spusese că are atâtea speranțe pentru viitor?

Când am terminat de vorbit cu poliția din campus au apărut cei de la poliția districtuală, care mi-au pus aceleași întrebări.

– Deja a răspuns la întrebările astea, a replicat Steph, când un ofițer adjunct m-a întrebat ce am făcut înainte să mă întorc la cămin.

Ofițerul a dat din cap.

– Înțeleg asta, dar...

– Dar nu credeți că este, nu știu, un pic traumatizată de toate astea? Nu credeți că mai bine ați lăsa-o să respire? Poate să-i acordați câteva minute să se obișnuiască?

Ochii ofițerului s-au mărit, dar înainte să poată răspunde, Steph s-a ridicat brusc și l-a ocolit.

– Slavă Domnului că ești aici! Ți-a luat ceva timp!

Nu am avut ocazia să ridic privirea și să văd cu cine vorbea. Ofițerul s-a dat la o parte, o umbră înaltă m-a acoperit, iar în secunda următoare am simțit o pereche de brațe în jurul umerilor. Am inhalat adânc, recunoscând mirosul vag de parfum care îi aparținea lui, lui Jase. Tremurând, m-am lăsat îmbrățișată, îngropându-mi fața în pieptul său.

– Eram la fermă când ai sunat, i-a răspuns lui Steph.

L-a sunat? Ce naiba?

– Am venit cât am putut de repede.

Mâna lui mi-a urcat pe spate și mi s-a încurcat în păr.

– O, iubito, îmi pare atât de rău!

Nu puteam vorbi și m-am ghemuit mai aproape, trăgându-i soldurile până când am strâns în pumni același pulover pe care îl purtase mai devreme, la întâlnire. Nu eram suficient de aproape, îmi era atât de frig, încât voiam să ajung înăuntrul lui.

– Mai bine urcam împreună cu tine. La naiba, aș fi vrut să nu fi văzut așa ceva.

Și-a rezemat capul de al meu și m-a strâns mai tare, împiedicând pătura să cadă.

– Îmi pare atât de rău, iubito!

Ofițerul probabil renunțase, pentru că nu mai punea întrebări la care nu voiam să mă gândesc. Doamne, nu mai voiam să gândesc deloc.

– Mulțumesc, l-am auzit spunând pe Jase, apoi pașii ușori ai lui Steph, îndepărtându-se de noi.

Voiam să îi spun lui Jase cum stătuse lângă mine, dar buzele îmi erau mult prea strânse! M-a ținut în brațe, șoptindu-mi la ureche cuvinte fără niciun sens pentru mine, dar care mă calmau.

Dintr-odată, în hol s-a așternut tăcerea, iar Jase s-a încordat lângă mine. Cineva a țipat și câțiva rezidenți au început să plângă mai tare. O senzație de greață mi s-a adunat în stomac și am încercat să mă eliberez, să văd, pentru că trebuia să văd.

– Nu.

M-a apucat cu mâna de ceafă și m-a ținut pe loc.

– Nu te uita acum, iubito. N-am să te las să vezi asta.

I-am strâns puloverul, până m-au durut încheieturile. Știam ce se întâmpla și fără să privesc. O scoteau pe Debbie afară. M-am cutremurat din nou.

Au trecut câteva minute și poliția s-a apropiat din nou. Voiau o declarație oficială.

– Nu puteți aștepta? a întrebat Jase. Vă rog? O pot aduce la secție mâine, dar acum vreau doar să o iau de aici.

A urmat o pauză, după care ofițerul a renunțat.

– Avem destule informații pentru moment, dar luați cartea mea de vizită. Mâine trebuie să se prezinte la secție.

Jase s-a întins după cartea de vizită.

– Mulțumesc.

Ofițerul și-a dres glasul.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate, domnișoară Hamilton. Încercați să vă odihniți și ne vedem mâine.

Să încerc să mă odihnesc? Aproape am pufnit în râs.

– O să plecăm de aici, dar trebuie să-ți iau cârjele, ok? a spus Jase, dezlipindu-se de mine și cuprinzându-mi fața în mâini.

Ochii mi s-au fixat într-ai lui. Îngrijorarea i se putea observa în liniile încordate din jurul gurii, în felul cum buzele i se subțiaseră. Era la fel de palid cum mă simțeam eu.

– Ai să fii bine până mă duc să le iau?

Nu realizasem că am venit jos fără ele. Închizând ochii, am respirat adânc de câteva ori și am încercat să mă adun.

– Ok. O să... o să fiu bine.

– Ești sigură?

Când am dat din cap că da, a dat să se ridice, dar l-am prins de încheieturi.

– Unde mergem?

– Putem merge la casa frăției sau la părinții mei...

Nu voiam să am pe nimeni în jur și, în mod sigur, nu voiam să mă întâlnesc cu Erik.

– Am o cheie de la apartamentul lui Cam. E... e în geanta mea. Putem să mergem acolo?

– Da, iubito, mergem oriunde vrei.

A privit undeva, peste umărul meu.

– Am să...

L-am strâns mai tare de încheieturi.

– Nu-i spune lui Cam. Te rog! Dacă îi spui, va veni acasă și-și va strica toată călătoria. Te rog, nu-i spune!

– N-am să-i spun, a promis, sărutându-mă pe obraz. Și nu-ți face griji pentru asta, bine? Nu-ți face griji pentru nimic.

Ușurată că asta nu avea să-i dea planurile peste cap lui Cam, m-am mai relaxat un pic. Jase a plecat să îl caute pe unul dintre ofițeri ca să poată urca să-mi ia lucrurile. Cât timp l-am așteptat, m-am uitat numai la dușumeaua tocită. Puteam simți privirile îndreptate asupra mea și nu-mi doream altceva decât să mă acopăr cu pătura și să dispar.

Când s-a întors Jase, parcă nu venise destul de repede. Ținându-mi geanta, m-a ajutat să mă ridic și m-a condus afară. Ne-am croit drum printre mașinile de poliție parcate lângă trotuar și în parcare. Abia dacă simțeam aerul rece.

Am parcurs în tăcere drumul spre University Heights. Jase m-a ținut de mână, dar abia am simțit strânsoarea lui. Eram amorțită pe dinăuntru și pe dinafară și mă întrebam când aveam să simt din nou. Imediat după prima accidentare fusesem tot așa. Goală. Amețită. Acel sentiment de detașare durase zile întregi, însă acum îl experimentam la un alt nivel, mult mai puternic.

În apartamentul lui Cam era întuneric. Jase a trecut pe lângă mine, găsimd cu ușurință întrerupătorul luminii din tavan. Bănuiam că locul ăsta era ca o a treia casă pentru el.

S-a oprit la câțiva pași de mine, trecându-și mâinile prin păr.

– Tess, iubito...

A scuturat din cap, ca și cum nu ar fi știut ce să-mi spună. Și ce-ar putea spune cineva într-o situație ca asta?

Am inspirat adânc, simțindu-mi genunchii moi.

– N-am... n-am mai văzut niciun mort până acum.

A închis, un moment, ochii.

– Și ea era moartă.

M-am oprit, înghițind anevoios. Era o observație prostească și inutilă, dar trebuia să o spun cu voce tare.

– S-a sinucis. De ce-ar fi făcut una ca asta?

– Nu știu.

S-a îndreptat spre mine cu ochii plini de durere.

Gâtul îmi ardea.

– Aseară mi-a spus că era fericită că s-a despărțit de Erik. Că avea toată viața înaintea.

Am încercat să inspir, dar aerul mi s-a blocat în gât.

– Azi dimineață era ok. Nu pot să pricep!

– Știu.

S-a oprit în fața mea și a vorbit din nou, cu voce joasă.

– Probabil n-ai să înțelegi niciodată.

Nu voiam să cred asta. Trebuie să se fi întâmplat ceva care să o determine să facă un asemenea gest, pentru că nu voiam ca asta să rămână un lucru pe care, deși nu aveam să-l înțeleg niciodată, trebuia să îl accept așa cum era. Nu mă mișcăm, dar, cumva, m-am împiedicat. Cârjele mi-au căzut, făcând un zgomot înfundat când s-au lovit de mochetă. Jase m-a prins de cot și m-a condus spre canapea.

– Te simți bine?

S-a așezat lângă mine, punându-mi o mână caldă pe obraz.

Am închis ochii și am dat din cap, aplecându-mă spre atingerea lui. Cuvintele, pur și simplu, au ieșit din mine.

– Poate ar fi trebuit să-i zic ceva mai devreme despre Erik, despre ceea ce am pățit cu Jeremy. Aș fi putut s-o ajut. Poate dacă aș fi fost mai atentă...

– Încetează, mi-a spus, așezându-și ambele mâini pe obrajii mei și rezemându-și fruntea de a mea. Nu ai fi putut să faci absolut nimic care să schimbe situația. Înțelegi?

Nu eram sigură că înțelegeam. Am păstrat tăcerea de la început cu ea și Erik, iar Debbie nu a vorbit despre ce s-a întâmplat. Tăcerea, indiferent cum o priveai, distrugea vieți.

A oftat adânc, mâhnit.

– Dacă voia să se sinucidă, ar fi făcut-o indiferent ce spunea sau făcea oricine altcineva, Tess.

Să se sinucidă.

Ceva din afirmația asta suna fals, era greu de crezut că ea chiar s-a spânzurat. Eram cufundată cu totul în negare, dar ceva în adâncul minții mele îmi striga din răspuțeri că ea nu ar fi făcut așa ceva.

– Mă întreb dacă au găsit un bilet de adio, am zis cu voce tare, simțind o greutate pe piept și în stomac. Crezi că au găsit?

S-a tras înapoi, lăsând mâinile să-i cadă pe picioarele mele și a clătinat din cap.

– Nu știi. Poate or să îți spună mâine, când te duc la secție.

Asta era ultimul lucru pe care trebuia să-l fac la care voiam să mă gândesc. Mi-am trecut podul palmelor peste față. Atât de multe gânduri mi se încurcau în cap, încât am dat voce unuia dintre ele.

– Știai că Steph locuiește acolo? Că e colega mea de apartament?

– Nu, nu am fost niciodată la ea în cămin. Nici măcar n-am întrebat-o vreodată.

Am ales să îl cred în acel moment, pentru că era aiurea să îmi pese de asta.

– Te-a sunat?

– Da și... a spus că ești foarte supărată, că țipai, și m-a sunat pe mine.

M-am cutremurat, gândindu-mă la acele momente de după ce am găsit-o pe Debbie.

– Cum de a știut?

M-a privit confuz.

– În noaptea aceea, la petrecere, a înțeles că țin la tine și că este ceva între noi.

Avea sens. M-am întors puțin și m-am forțat să trag aer adânc în piept de câteva ori.

– Mă duc să văd ce are Cam de băut.

– Vezi să fie ceva tare, am murmurat.

– Ești sigură?

Am dat din cap, iar el m-a sărutat pe obraz.

– Sigur are el ceva.

Ridicându-mi privirea, m-am uitat spre locul unde îmi căzuseră cârjele, pe mocheta bej a lui Cam. Acum câteva zile am crezut că viața mea fusese distrusă. Nu complet, pentru că s-au întâmplat și lucruri bune printre cele rele. Îl aveam pe Jase. În sfârșit, după atâția ani în care tânjisem după băiatul ăsta, era al meu. Faptul că mai devreme mă supărasem pe Jase

pentru că îl lovisese pe Erik părea nesemnificativ. La fel părea și genunchiul meu defect. Aceste probleme păreau insignifiante, în comparație cu ce i se întâmplase lui Debbie și familiei ei. Problemele mele nu aveau importanță pentru că Deb... ea nu mai era.

Jase s-a întors cu un pahărel plin cu lichid de culoarea chihlimbarului.

– Scotch, a spus, înmânându-mi-l. Ar trebui să te ajute.

Am luat o înghițitură, strâmbându-mă când mi-a ars gâtul.

– Uau!

– A doua o să meargă mai ușor.

A ridicat sticla și a tras un gât. Evident, era un profesionist în a bea chestii pretențioase.

Și a avut dreptate. A doua înghițitură a fost mai ușoară, iar a treia și mai ușoară. Când am terminat, am pus paharul pe măsuta de cafea.

– Te-a ajutat? a întrebat, așezând sticla lângă paharul meu.

Mă ajutase? M-am întors spre el.

– Vreau... vreau să dorm.

Expresia feței i s-a împlânzit.

– Asta e, probabil, o idee bună.

Da. Mi se părea o idee magnifică.

– Rămâi cu mine în noaptea asta? Nu vreau să fiu singură.

– Sigur că rămân cu tine. N-o să te las nicio clipă singură.

M-am apropiat de el și i-am încolăcit brațele în jurul gâtului.

– Mulțumesc mult că ai venit.

M-a îmbrățișat și el.

– Nu trebuie să-mi mulțumești.

– Ba trebuie. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi fost aici.

Probabil mi-aș fi pierdut mințile. Eu doar...

Nu am reușit să-mi termin fraza. M-a cuprins un sentiment de recunoștință.

– Mulțumesc.

Jase mi-a sărutat creștetul capului și mi-a fost greu să-mi desfac brațele din jurul lui. Am găsit un tricou vechi și larg de-a lui Cam în care să pot dormi, iar Jase a inspectat dormitorul pentru oaspeți.

– Îmi pare rău, dar nu pot să dorm în patul lui Cam. E prea ciudat.

Am șchiopătat până la celălalt dormitor, privind patul mare, acoperit cu un așternut albastru netezit cu grijă.

– Asta nu-i camera în care a stat Ollie?

Jase m-a privit peste umăr. A fost o privire scurtă, dar nu mi-a scăpat felul în care mi-a admirat porțiunile neacoperite.

Tricoul lui Cam îmi aluneca pe un umăr și mă acoperea până la jumătatea coapsei. Dacă mă aplecam, cineva urma să aibă parte de o imagine perfectă a chiloților mei.

Și-a îndepărtat privirea și a luat o postură dezinvoltă lângă pat.

– Cam a înlocuit patul și restul lucrurilor pentru că mobila veche era a lui Ollie. Uneori vin și dorm aici.

– Ești sigur?

Jase a chicotit.

– Nu m-aș culca în același pat pe care l-a folosit Ollie decât dacă a fost dezinfectat.

Buzele mi s-au curbat.

– Ești răutăcios.

– Ah, nici tu nu ai fi vrut să dormi în patul lui, a spus, întorcându-se spre mine. Băiatul ăla a umblat cam mult. Patul lui a văzut mai multă acțiune decât o stație de metrou.

Am rânjit.

– Iată-le!

– Ce?

– Gropițele.

Am zâmbit.

– Și mai bine.

S-a aplecat și mi-a sărutat gropița din obrazul stâng, apoi pe cea din dreptul.

– Le ador!

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, căldura mi-a umplut pieptul și știam că nu era din cauza băuturii. Sentimentul a durat până când m-am așezat în patul care mirosea a lenjerie curată, iar Jase a dispărut înapoi în apartament, verificând ușa și luându-și un pahar cu apă.

Tremurând din nou, mi-am tras pătura peste umeri și m-am ghemuit pe o parte, cu spatele la ușă. Când am închis ochii, am văzut o pereche de picioare palide și brațe fără vlagă.

De ce făcuse asta? Nu exista niciun motiv suficient de bun pentru a-ți lua viața. Lacrimile mi s-au prelins din ochi. Eu și Debbie nu fusesem prea apropiate, dar nu avea importanță. Mă durea inima pentru ea, oricum.

Am auzit ușa închizându-se încet și mi-am șters repede obrazii. Lumina de lângă pat s-a stins și am auzit foșnet de haine dezbrăcate și lăsate să cadă pe podea. Inima mi s-a poticnit. Patul s-a adâncit, iar Jase s-a așezat în spatele meu. Cumva, în întunericul camerei ce mirosea a nucă de cocos și vanilie, degetele lui mi-au găsit lacrimile de pe obraji și mi le-

au șters. Nu a spus nimic, doar și-a lipit corpul de al meu, cuprinzându-mi talia cu un braț.

Căldura emanată de pieptul lui gol îmi încălzea spatele, lăsându-se în jos, pe picioare, dar mi se părea că jumătate din corp îmi era sub un morman de zăpadă, iar cealaltă jumătate era așezată confortabil, lângă un foc. Am încercat să închid ochii, dar imaginea lui Debbie mi-a apărut din nou în minte și m-am cutremurat.

– Nu te mai gândeți.

M-a strâns mai tare în brațe.

– O văd tot timpul, am recunoscut, după câteva momente. Când închid ochii, o văd atârând acolo...

M-am oprit.

Nu voiam să mă gândesc la asta sau să simt ceea ce simțeam. S-a mișcat în spatele meu și m-am concentrat pe felul în care îl simțeam, atât de aproape, corpul lui atât de cald și de puternic. Mă puteam pierde în el. Odată ce ideea mi s-a format în minte, mi s-a părut una strălucită. Jase mă putea ajuta să uit, chiar dacă numai pentru o scurtă perioadă de timp.

Mi-am mișcat șoldurile și l-am simțit încordându-se.

– Jase?

– Da?

Vocea îi era adâncă și răgușită.

Am rostit următoarele cuvinte cu obrajii roșii ca focul.

– Fă-mă să uit.

Pieptul i s-a ridicat brusc, în spatele meu.

– Ce anume vrei?

– Pe tine, am șoptit.

A inhalat lung, adânc.

– Tess...

– Mi-e atât de frig!

M-am răsucit pe spate și am întors capul spre el. Fețele ne erau la doar câțiva centimetri una de alta.

– Nu mai vreau să simt asta. Te rog, Jase, vreau să simt căldură. Nu vreau să mai gândesc. Nu vreau să o mai văd atârând acolo. Te rog. Fă să dispară toate astea. Chiar dacă e doar pentru moment.

M-am mișcat, urcându-mă pe jumătate deasupra lui. Piciorul drept, cu tot cu bandaj, mi-a alunecat între ale lui și mi-am încrucișat brațele pe pieptul său. Înainte să îmi poată spune nu, mi-am apăsat gura pe a lui și l-am sărutat. La început nu a reacționat, ca și cum l-aș fi șocat cu îndrăzneala mea. Am încercat să îmi amintesc dacă mai inițiasem vreun

sărut până acum, în afară de noaptea petrecerii, dar nu cred că se mai întâmplase. Chiar și în noaptea aia, nu îl sărutasem.

Sărutasem cu totul altceva.

Faptul că eu inițiam așa ceva după un eveniment atât de tragic îmi lăsa un gust amar, dar am îndepărtat acel sentiment, aruncându-l la un loc cu toate celelalte sentimente urâte pe care nu mi le doream.

Buzele îi erau ferme și calde sub ale mele, absolut perfecte. Apoi s-au mișcat, răspunzându-mi cu blândețe. Am gemut când limbile ni s-au întâlnit și sărutul s-a adâncit, împrăștiind căldură prin corpul meu. Mici scânteii de dorință mi s-au aprins jos, în abdomen.

Jase m-a prins de brațe și emoția a crescut în intensitate, ajungând pe punctul de a exploda când l-am simțit întărindu-se lângă șoldul meu. M-am așteptat să mă tragă mai aproape, să ne lipească trupurile unul de celalalt, dar... m-a dat la o parte de pe el.

Pleoapele mi s-au ridicat.

– De ce?

În umbră, expresia feței îi era aspră și încordată.

– Nu în felul ăsta, Tess.

Nu asta voiam să aud. Mi-am apăsat greutatea pe el și a lăsat să-i scape un geamăt care mi-a transmis o durere plăcută între coapse. S-a cutremurat când am aplecat capul și i-am prins buza de jos între dinți.

Am supt și am mușcat până când șoldurile i s-au ridicat, întâlnindu-le pe ale mele. Prin vene mi s-a mișcat un fel de foc, iar asta, da, asta, era ceea ce îmi trebuia acum. Să uit. Să simt căldură. Să trăiesc.

Jase și-a schimbat poziția și, fără vreun avertisment, m-am trezit lată pe spate cu el deasupra mea, virilitatea lui apăsându-mi între coapse. Fărâme de plăcere mi-au sărit prin vene. Am ridicat genunchiul stâng, așezându-l mai bine și spatele mi s-a arcuit.

– Iisuse Hristoase, Tess...

Mi-a prins încheieturile, imobilizându-le pe salteaua patului. Pieptul i se ridica și cobora foarte repede.

– N-o s-o facem.

Mi-am legănat șoldurile, iar el pulsa în ritmul meu.

– Cred că el nu e de aceeași părere.

A râs.

Când m-am atins din nou de el, strânsoarea de pe încheieturile mele s-a intensificat.

– Nu mă dorești?

– Fir-ar! a spus printre dinți. Mereu te doresc. Te doresc de ani de zile. Te doresc în toate pozițiile cunoscute omenirii.

Făcând o pauză, și-a rezemat fruntea de a mea.

– Dar prima dată pentru noi nu va fi după un asemenea eveniment, când tot ce vrei este să uiți ce-ai văzut și ce simți.

L-am privit în ochi, cu inima bătându-mi nebunește.

– Prima dată pentru noi? am repetat năucită, ca și cum tocmai mi-aș fi dat seama că încă nu făcusem așa ceva.

– Vreau să te gândești doar la mine. Vreau să te concentrezi asupra mea pentru că așa vrei și nu pentru că încerci să fugi de ceva, a spus și m-a eliberat din strânsoare. Nu vreau ca, vreodată, ceea ce se întâmplă între noi să fie umbrat de altceva.

Simțeam tot felul de presiuni, dar cuvintele lui au pătruns, încet, prin ceață. M-a urmărit punând totul cap la cap. Ce-o fi fost în mintea mea? Chipul mi s-a întristat.

– Îmi...

– Nu te scuza, iubito.

M-a sărutat dulce pe frunte, apoi s-a retras pe partea lui de pat.

– Să întrerup asta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Am încercat să mă adun, dar ochii m-au usturat și s-au umplut cu lacrimi. Când au început să se prelingă, nu avea nicio legătură cu faptul că Jase întrerupsese escapadele mele sexuale. Simțeam ceea ce era normal să simt în acel moment; mâhnire, suferință, confuzie și durere. Toate s-au amestecat, formând un vârtej de sentimente violente.

Jase și-a trecut brațul pe după mine, strângându-mă la piept, susținându-mi capul cu o mână. Părea să știe de ce-mi curgeau lacrimile și m-a ținut în brațe până când am obosit și am alunecat în uitarea dată de somn.

* * *

Trebuie să fi dormit ore bune, poate mai bine de o jumătate de zi, pentru că, atunci când am deschis ochii, lumina difuză a soarelui pătrundea prin fereastra de lângă pat.

Și nu eram singuri.

Ce nai...?

Buimacă de somn am început să văd restul camerei. Fratele meu stătea la piciorul patului, cu gura deschisă. Vârful capului lui Avery s-a ițit, iar ochii ei mari, căprui, au privit peste umărul lui. Ce făceau aici? Visam? Sau aveam un coșmar?

Un mușchi de pe maxilarul lui Cam a început să pulseze, în timp ce privirea i-a trecut peste pat. Am privit în jos și ochii mi s-au mărit. Peste noapte, pătura ni se încolăcise în jurul picioarelor. Picioarul meu stâng era afară din ea și prins strâns între coapsele lui Jase. Deși eu știam că are boxerii pe el, nu părea așa. La dracu', păream goi pușcă. Tricoul împrumutat îmi căzuse de pe umăr și, după felul în care strângeam pătura, părea că nu am nimic pe mine, iar pieptul lui Jase era gol.

Și, cel mai rău, eram pe jumătate deasupra lui Jase.

Drăcia dracului!

M-am încordat, privirea mea întâlnind-o pe a lui Cam. Ochii lui albaștri erau în flăcări și a închis gura. Avery a țâșnit de după frate-meu și părea că se chinuia să nu rânjească, strângându-și mâinile sub bărbie.

Mâna lui Jase s-a încordat în jurul taliei mele și m-a tras mai aproape. A întors capul, frecându-și nasul de gâtul meu. A căscat, un sunet plin, ce a răsunat în cameră.

– Ce e, iubito?

Rămăsesem fără cuvinte.

Fiecare mușchi din corpul lui frate-meu s-a încordat într-un fel ce îmi dădea de înțeles că aveam necazuri uriașe.

– Iubito?

Jase a încremenit, ridicând fața din gâtul meu, dar nu și-a îndepărtat brațul. A privit spre piciorul patului și a expirat ușor.

A urmat o secundă de liniște, apoi Cam a spus:

– Ce mama dracului?

DOUĂZECI ȘI UNU

Mai jenant de atât n-avea cum să fie.

– Ce dracu' cauți tu în pat cu soră-mea? a urlat Cam.

Jase a întins relaxat mâna și a tras pătura, acoperindu-mi picioarele.

– Păi, dormeam.

Maxilarul lui Cam se mișca încontinuu.

– Goi?

Ei bine, situația asta tocmai a devenit mai jenantă. Cu fața în flăcări, am dat să mă ridic, dar brațul lui Jase era ca o bandă de oțel.

– Nu suntem goi.

– Asta e bine de știut.

Avery și-a ferit privirea, strângând din buze.

– Și nu făceam nimic, am completat, dar a sunat jalnic până și în urechile mele.

Jase se uită la mine.

– Ei, asta-i o minciună.

De uimire, inima mi s-a oprit. Jase s-a ridicat din pat, asigurându-se că eu eram încă acoperită, ceea ce era un lucru

bun. Eram destul de sigură că tricoul mi se ridicase până sub sâni.

– Nu făceam nimic în acest moment și nici azi-noapte nu am făcut nimic, dar am făcut totuși unele lucruri. Lucruri despre care nu cred că vrei să auzi.

O. Doamne. Dumnezeuule.

– De fapt, chiar vreau să aud exact ce fel de lucruri a făcut cel mai bun prieten al meu cu soră-mea cât timp eu m-am dat de ceasul morții să mă întorc mai repede, când am auzit ce s-a întâmplat cu Debbie.

Avery a pus o mână pe brațul lui Cam.

– Nu cred că treaba asta cu Jase ne privește pe noi.

– Nu, a răspuns Jase. Vă privește și aveam de gând să vă spunem, dar n-a fost să fie.

– Ce anume să-mi spuneți? a întrebat Cam, deschizând și închizând pumnii.

Nu așa îmi imaginasem eu momentul în care îi mărturiseam lui frate-meu despre mine și Jase. Nu în timp ce eram în pat cu prietenul lui cel mai bun sau când Avery se retrăsese într-un colț, arătând de parcă mai degrabă ar fi preferat să stea în cap în timpul unei epilări inghinale cu ceară.

– Că suntem împreună.

Mi-am dres vocea. Puteau măcar să mă lase să mă spăl pe dinți înainte de a purta această conversație.

– Jase și cu mine suntem împreună.

Frate-meu s-a holbat la mine ca și cum i-aș fi spus că mă întâlneam cu țestoasa lui.

– Să mori tu?!

– Poftim? l-am întrebat.

– Tu nu ești cu Jase, mi-a răspuns, ignorând-o pe Avery, când a încercat să-l ia de mână.

Abia atunci am observat mâna ei stângă. Degetul ei inelar nu avea un diamant baban pe el.

– Nicio fată nu stă cu Jase, nu mai mult de o noapte sau de o tăvăleală pe ici, pe colo.

Jase a încremenit.

– Nu e așa cu Tess.

Frate-meu îi aruncă o privire întunecată.

– La dracu', aia e soră-mea, Jase! Nu-i o pipiță oarecare. Nu uita că eu știu... știu chestii și tu n-o să pui mâna pe soră-mea!

– Uau! am strigat. Nu sunt “o pipiță oarecare” și e diferit între noi.

Cam pufni.

– Hristoase, Teresa, chiar ești proastă?

A durat, literalmente, o nanosecundă. Acum Jase era lângă mine, iar în secunda doi sărise din pat și stătea în picioare în fața lui frate-meu. Chiar dacă asta făcea din mine o fată foarte, foarte rea, am rămas un pic blocată când l-am văzut pe Jase în toată splendoarea lui semidezbrăcată. Boxerii negri, mulați, îi îmbrăcau ca o mănușă curba musculoasă a feselor. Coapsele lui erau perfect formate, late, dar nu exagerat. Mușchii spatelui i s-au tensionat și arcuit, făcând să se miște nodurile tatuajului.

– Cam, n-ai decât să te superi pe mine cât vrei, dar nu-i sări ei în cap! Nu după ce...

– Nu te răsti la mine!

Cam s-a apropiat de Jase și am simțit un gol în stomac. Am sărit de sub pătură, trăgând tricoul în jos și fața lui frate-meu s-a înroșit.

– Aia e sora mea mai mică.

– Nu sunt un copil, Cam! Și știi că Jase este un tip de treabă, așa că nu mai fi așa măgar. Aveam de gând să-ți spunem, dar...

Am icnit de durere când mi-am lăsat greutatea tare pe piciorul drept și genunchiul a început să se întoarcă.

Jase se răsuci și porni spre mine.

– Tess...

– N-am nimic.

M-am aplecat în pic în față, punând o mână pe genunchi.

Cam a înjurat.

– Uite ce i-ai făcut!

– Nu i-a făcut nimic, a intervenit Avery, cu ochii măriți.

Cam, cred că e cazul să ieșim pentru câteva minute și să ne calmăm cu toții.

– De acord.

Jase m-a apăsât ușor în jos, până când m-am așezat, ceea ce m-a adus cu ochii la nivelul zonei lui inghinale și toată situația asta a devenit de o mie de ori mai tâmpită.

– Cred că amândoi trebuie să ne calmăm.

– De aia nu mai pot eu! i-a replicat Cam, trecându-și o mână prin păr.

Se întoarse pe jumătate, clătină din cap și ne întrebă.

– De când? De cât timp se întâmplă asta?

Jase se îndreptă și îl privi în ochi pe frate-meu.

– Prima dată când am sărutat-o, a fost acum un an...

Atât a reușit să zică.

Cu viteza unui glonț, Cam țâșnit spre el. Avery a strigat alarmată, iar eu am sărit de pe pat, dar era prea târziu.

Pumnul lui Cam se lipi de maxilarul lui Jase, trântindu-l înapoi. S-a lovit de perete, a înjurat cu voce tare și a alunecat în jos, ținându-se de falcă.

– La dracu', mormăi Jase.

Am țipat, trântindu-mă pe podea, lângă el. Piciorul meu a urlat de durere, dar l-am ignorat. Apucându-l pe Jase de braț, m-am uitat urât la frate-meu.

– Ce naiba e cu tine?

Respira sacadat în timp ce își cobora mâinile, clipind rapid. Avery își păstră strânsoarea de pe brațele lui.

– El n-ar fi trebuit...

– N-ar fi trebuit să ce? Să mă ajute când am avut nevoie? Să se poarte frumos cu mine? Să fie cu mine? Pentru că asta face! Deci, asta e, pentru că e cu mine și îl iubesc! Deci, poți să te duci dra...

M-am oprit, simțind furnicături pe ceafă. Am întors încet capul și m-am uitat la Jase. Sângele din obraji mi s-a scurs atât de repede, încât am crezut că aveam să leșin. Ce am spus?

– O, Doamne...

Avea obrazul drept roșu, dar el se uita la mine, cu ochii de un argintiu strălucitor.

– Ce? a șoptit.

Îl iubeam pe Jase. Știam asta. Acceptasem pe deplin acest lucru, dar nu fusesem pregătită să i-o spun, mai ales în fața lui frate-meu, după ce tocmai îl pocnise.

Era atât de lipsit de romantism!

– Haide, Cam, să le dăm un pic de timp.

Avery l-a tras de braț și, în sfârșit, frate-meu a ascultat-o. S-a poticnit, lăsând-o să-l scoată afară din cameră, ca și cum ar fi fost în transă.

Am privit ușa închizându-se și am cochetat cu ideea de a o lua la fugă din apartament.

Poate că al lui Avery era descuiat și puteam să mă ascund în dulapul ei. Măcar vreo săptămână. Nu-i mărturisisem că îl iubesc. Te rog, Doamne, fă-l să creadă că am spus altceva, orice altceva. Cum ar fi “te ciupest”. Da, asta era mult mai bine.

Vârfurile degetelor lui Jase mi-au apăsat pe obraji, întorcându-mă spre el. Expresia de pe fața lui, un amestec de sălbăticie și vulnerabilitate, mi-a oprit inima. Am deschis gura ca să bolborosesc încă ceva care, probabil, nu trebuia spus.

Gura lui Jase a acoperit-o pe a mea și nu era nimic calm sau blând în acel sărut. Buzele și dinții ni s-au strivit unii de alții, iar limba lui și-a făcut loc înăuntru. A înclinat capul,

răsfirându-și degetele și devorându-mă. Sărutul era dur, intens și senzual, copleșitor de puternic. Tot felul de fiori alergau prin mine.

– Stai, am suspinat, întrerupând sărutul. Obrazul tău...

– Nu dau doi bani pe falca mea, acum.

Și-a lăsat mâinile să alunece în jos, prinzându-mă de umeri. M-a ridicat, așezându-mă în poală, cu fața la el și picioarele de-o parte și de alta. Poziția era ciudată pentru piciorul meu drept, dar disconfortul s-a pierdut în senzația de apăsare din centrul meu. Stratul subțire de haine care ne despărțea acolo jos, nu lăsa mai nimic imaginației.

Habar n-aveam cum reușise să se întărească așa de mult, într-un timp atât de scurt.

Apucându-mă de umeri, a împins în sus și senzația pură a spiralat prin mine. Buzele i s-au lipit de ale mele, înăbușându-mi scâncetul de dorință. Mâinile i-au alunecat în jos, pe coapsele mele, apoi în sus, sub tivul tricoului, mângâindu-mi coastele. Am tresărit, când degetele lui au atins partea inferioară a sânilor mei goi.

– Jase, am șoptit, respirând sacadat.

O presiune chinuitoare mi-a umplut sânii, sfârcurile s-au întărit până când am vrut să țip.

– Fratele meu e chiar afară.

– La naiba cu frate-tău.

Măinile i s-au mutat în sus, închizându-se peste sânii mei. În sfârșit!

– La naiba cu tot ce e dincolo de camera asta.

Simțurile mi s-au ascuțit când și-a trecut degetele peste sfârcuri, împingând din nou cu șoldurile. Cu gura lipită de a lui, i-am gemut numele pe buze, iar el m-a strâns ușor de sâni, pliindu-și mâinile în jurul lor. Un fior de plăcere brăzdă prin mine. Niciodată nu fusesem foarte impresionată de sânii mei, dar atunci eram, simțind că se potriveau perfect în palmele lui.

Jase și-a schimbat poziția, lăsându-mi sânii și înfășurându-mi un braț în jurul taliei. Părea că într-un moment ba stăteam amândoi sprijiniți de perete, pentru ca mai apoi să fim în picioare, ridicându-mă cu el, răvășindu-mi gura, iar în secunda următoare eram cu spatele pe salteaua moale.

El a zăbovit deasupra mea, ochii arzându-i într-un argintiu vioi. Pe obraz i se formase o vânătaie, o amintire dură a ceea ce se afla dincolo de ușile camerei, dar, o, Doamne, nu-mi păsa. Îl doream. Îl doream atât de mult, încât corpul îmi pulsa.

Privirile ni s-au întâlnit și, până în acel moment, nu mi-am dat seama cât de mult se controlase Jase în întâlnirile noastre

precedente. Acest control dispăruse acum, pierdut într-o avalanșă de poftă, nevoi și ceva mult mai profund.

Coborând între picioarele mele, bicepsii i s-au încordat. S-a legănat ușor, m-a sărutat și mi-a urcat piciorul stâng pe șoldul lui. L-am auzit gemând când mi-am potrivit mișcările cu ale lui. Corpurile noastre mimau ceea ce ne doream. Buzele lui și-au croit drum pe gât, pe umăr, apoi în sus, pe claviculă.

Mi-am înnodat degetele în părul lui moale, în timp ce gura îi era periculos de aproape de pieptul meu. Buzele i s-au închis pe vârful sânului stâng, sugând ușor punctul înflorit prin materialul subțire. Respirația mi s-a tăiat și m-am arcuit în pat, strângând din dinți ca să nu țip. Mâna i s-a strâns pe sânul drept, prinzându-l între degetele iscusite. I-am strâns părul în pumni când mi-a mușcat ușor sfârțul, prin tricou.

Am lăsat să-mi scape un țipăt înfundat. O avalanșă de senzații mi-au străbătut întreg corpul și am tremurat, dorindu-l mai aproape, în mine.

– Te rog.

Jase s-a urcat deasupra mea, cu buzele umede și umflate.

– Ești al naibii de frumoasă așa.

Și-a ondulat șoldurile, făcându-mă să-mi strâng degetele de la picioare.

Căldura s-a răspândit prin mine. L-am tras de păr, ghidându-l în jos, spre gura mea, iar el a venit, sărutul cercetând și răvășind. Mi-a prins cu degetele banda lenjeriei și am știut ce avea să urmeze dacă o dădea jos. El ar fi fost pe mine și în mine, iar asta era ceea ce îmi doream cu disperare.

El mi-a aruncat o privire arzătoare.

– Am vrut ca asta să iasă perfect. Am vrut să aștept, dar acum nu mai pot.

Inima și pulsul îmi bubuiau, iar miezul deja îmi pulsa. Mi-am ridicat bazinul, mulțumită să-i aud geamătul de aprobare.

– Te doresc, am spus cu pasiune. Te-am dorit atât de mult timp! Te iu...

S-a auzit o bătaie ușoară în ușa de la dormitor.

– Teresa? Jase? Am o pungă cu gheață pentru voi.

Era ca și când punga cu gheață apăsase între picioarele amândurora. Ne-am oprit, respirând cu greu.

– Teresa? a strigat Avery încet.

El și-a lăsat fruntea pe a mea și a înjurat scurt, printre dinți. Scuturat de un fior puternic, s-a rostogolit pe spate.

– Eu nu pot să merg la ușă.

Privirea mi s-a îndreptat spre pelvisul lui, unde erecția îi era atât de vizibilă, încât mă făcea să plâng, din mai multe motive.

Blestemând momentul ales de ea, mi-am strunit hormonii și mi-am dres vocea.

– Dau drumul imediat!

Jase pufni.

– Aproape.

L-am lovit în piept, iar el a râs, strângându-și genunchii, și, odată pornit, nu s-a mai putut opri. Pielea din jurul ochilor i s-a încrețit și părul îi era bogat, o mulțime de bucle roșcate, dezordonate. În acea secundă, mi-am amintit de ce îl iubeam atât de mult.

DOUĂZECI ȘI DOI

Avery ne-a înmănat o pungă cu gheață, promițându-ne că starea lui Cam era aproape sub control. Faptul că noi nu eram sub control era o cu totul altă poveste. Am știut atunci când Avery m-a văzut în ușă că își dăduse imediat seama cam ce se întâmplase în cameră între mine și Jase. Părul meu era o claie ciufulită, buzele îmi erau umflate și obrajii îmbujorați. Nu a spus nimic, dar, când s-a întors, puteam să jur că am zărit-o rânjind.

Ei erau în dormitorul lui Cam, iar noi în celălalt. Și eu, și Jase am pus pe noi hainele pe care le purtaserăm ieri, ceea ce făcea să arăt mai decent în timp ce îi țineam gheața pe falcă. Nu începuse încă să se umfle, dar era foarte roșie.

M-a privit pe deasupra pungii.

– N-a ieșit cum plănuisem.

În pofida a ceea ce se întâmplase am râs.

– Nu mai spune!

Un zâmbet i-a ridicat colțurile gurii, dar a renunțat imediat, gemând.

– Au!

– Nu zâmbi, i-am ordonat.

I-am lipit din nou punga de obraz. Au trecut câteva momente.

– O anumită parte nu a fost chiar așa de rea.

– N-a fost rea?

Ochii lui rămăseseră cu o nuanță arzătoare de argintiu încă de când se dăduse jos de pe mine, dar acum ardeau și mai tare. Trecându-și un braț pe după mijlocul meu, m-a tras înainte și jos, așezându-mă pe genunchii lui îndoiți.

– Unele au fost demne de un vis erotic.

M-am strâmbat.

– Foarte romantic!

A strâns degetele în jurul încheieturii mele, trăgând în jos mâna cu care îi țineam gheața, după care a început să-și plimbe privirea pe fața mea.

– Nu am avut intenția să-mi pierd controlul în halul ăla.

– Nu m-a deranjat, i-am răspuns, cu obrazii încinși. Îmi doresc să fi terminat.

A scos un sunet adânc și, cu o mână, mi-a prins spatele gâtului, apăsându-mă în jos. Buzele lui s-au lipit de ale mele într-un sărut lent, plin de dorință, care a aprins din nou flăcările încă fumegânde ale pasiunii. Sărutul s-a adâncit când

limba lui a întâlnit-o pe a mea, răsucindu-se și rotindu-se împreună. La naiba, băiatul știa să sărute...

Ușa dormitorului s-a deschis și Cam s-a năpustit înăuntru.

– Ce dracu', Jase, chiar trebuie să te lovesc din nou?

– La naiba, am gemut, îndepărtându-mă și aruncându-i o privire urâtă lui Cam. Tu nu știi să bați la ușă? Nu-i atât de greu.

Fără pic de regret, l-a privit aspru pe Jase.

– Am venit aici să încercăm să discutăm și, când intru, ea e la tine în brațe, iar tu i-o trași cu limba.

Jase a deschis gura și am avut senzația neplăcută că avea să-i spună că nu mi-o trăgea cu limba în acel moment.

– Cam, am început, aranjând gheața în mână. Chiar trebuie să te calmezi.

– Și tu trebuie să te ridici din poala lui.

Avery și-a dat ochii peste cap.

– Este acolo unde vrea să fie, a replicat Jase, cu vocea surprinzător de calmă. Și am să-ți spun asta: nu sunt supărat că m-ai lovit. Am meritat-o. Ar fi trebuit să-ți spun de prima dată când ne-am sărutat, adică acum un an.

Cam s-a încordat.

– Lasă-mă să termin, a continuat Jase, ținând brațul ferm în jurul taliei mele. Ne-am sărutat în noaptea dinainte să plecăm devreme, în timpul vacanței de toamnă. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva până în toamna asta. Am încercat să mă abțin.

– Da, se pare că ai încercat foarte tare.

Iritarea mi-a înțepat pielea și am privit în sus, la frate-meu.

– A încercat, Cam. Și doar n-am ascuns asta o veșnicie. Am vrut să-ți spunem miercurea trecută, dar aveai alte planuri.

Am așteptat să realizeze ceea ce spuneam.

– Și apoi situația cu Debbie...

Gâtul mi s-a închis și brațul lui Jase s-a strâns în jurul meu.

– Oricum, nu am vrut să ne ascundem de tine. Doar că nu s-a ivit un moment în care să-ți putem spune.

– Și ți-au spus acum, a intervenit Avery.

Se părea că ea era vocea rațiunii în ceea ce îl privea pe frate-meu.

– Cred că asta este un lucru bun.

– Cred că mă îndoiesc de abilitatea Teresei de a face diferența între simțul realității și hormoni, a mormăit Cam, trecându-și o mână prin păr.

Am închis gura brusc și i-am aruncat o privire care ar fi trebuit să-i ofilească imediat bilele. Jase, care fusese

surprinzător de calm pe parcursul rundeii a doua, acum avea o reacție total opusă. Ridicându-mă de pe genunchii lui, m-a depozitat pe marginea patului și s-a ridicat în picioare.

Un mușchi pulsa pe maxilar.

– Uite care-i treaba, nu-ți port pică pentru că m-ai lovit, dar dacă mai vorbești așa despre sora ta sau spui rahaturi despre inteligența ei, o insulti sau o faci să se simtă stânjenită în general, o să avem o problemă. O problemă a dracului de mare. Țin la ea, a spus Jase, privindu-l în ochi pe Cam, atunci când simplele cuvinte nu au părut să îl calmeze. Țin la ea... la fel de mult cât țin la Jack.

Cam a făcut un pas înapoi și a albit, ca și cum Jase l-ar fi lovit în gât. Avery nu a înțeles comparația, dar frate-meu a priceput-o. A privit spre mine și am ridicat sprâncenele, dându-i de înțeles că știam adevărul.

Frate-meu arăta de parcă era pe punctul de a leșina, iar eu simțeam o nevoie nebună să râd. A dat ușor din cap și l-a întrebat:

– Pe bune?

Jase a dat din cap.

– Pe bune.

– Păi...

S-a dat înapoi, părând surprins.

– Cred că sunt...

– Fericit pentru noi? i-am sugerat, aruncând în sus punga de gheață, apoi prinzând-o. Pentru că mi-ar prinde bine să mă concentrez pe lucruri fericite acum.

Cam m-a privit cu trăsăturile mai relaxate, iar Jase s-a întors la pat, așezând o mână pe coapsa mea și strângând ușor.

– Drace, Teresa, îmi pare rău. Sunt doar...

– Prea protector? a sugerat Avery, zâmbit când el a privit-o.

Și un pic jigodie, câteodată?

Am rânjit.

– Ceva de genul ăsta.

– Da, bine, poate am exagerat, dar asta pentru că țin la tine. Ești sora mea și e normal să fiu jigodie când e vorba de băieții cu care ieși.

– Ai dus partea aia la rang de artă, a mormăit Jase.

Cam i-a arătat degetul mijlociu și mușchii mei au început să se relaxeze. Dacă își arătau degetele unul altuia însemna că reveniseră la normal.

– În altă ordine de idei, motivul pentru care ne-am întors este că am început să primim mesaje despre Debbie azi-

dimineată, a explicat Avery, schimbând subiectul în ceva mai puțin fericit, dar necesar. Trebuia să venim acasă.

– Îmi doresc să nu fi făcut asta, am murmurat, gândindu-mă la planurile lui Cam.

– Nu aveam cum să n-o facem, a răspuns frate-meu, așezându-se jos, în fața mea. Te rog, spune-mi că zvonurile nu sunt adevărate. Că nu ai găsit-o așa.

Mi-am strâns brațele în jurul corpului, de parcă așa puteam să țin amintirea ei la distanță.

– E adevărat.

Cam a înjurat.

– O, Dumnezeu!... Avery și-a acoperit gura cu o mână. E îngrozitor!

Era, dar nu la fel de teribil ca fapta pe care o făcuse Debbie. În timp ce Jase le-a explicat că trebuia să merg la secție pentru a da o declarație, am încercat să îmi dau seama de ce o făcuse. Fusesse supărată cu o noapte înainte, dar totuși plină de speranță. Nu o cunoșteam foarte bine, dar nu existase niciun semn ca ar fi fost deprimată și s-ar fi gândit să recurgă la un gest atât de drastic.

– Nu poți să mai locuiești în căminul ăla, a decis Cam, ridicându-se. Poți să rămâi aici.

Jase a pus un braț pe umerii mei.

– De acord cu ideea asta.

O parte din mine era încântată de idee, pentru că nu aveam cum să mă mai întorc la cămin, dar era prea mult.

– Nu vreau să fiu un ghimpe în coasta nimănu.

– Cam oricum e ca și mutat în apartamentul meu, a intervenit Avery. Probabil o să fii mai mult singură aici.

– Dar...

– Și este o ofertă excelentă, a adăugat Jase, atrăgându-mi atenția. Nu te vreau înapoi la cămin. Deci, ori stai aici, ori vii cu mine la casa frăției.

Ideea de a locui sub același acoperiș cu Erik îmi întorcea stomacul pe dos.

– Vreau să plătesc chirie, ceva. O să-mi caut o slujbă când o să-și mai revină piciorul.

Cam a dat din mână cu nonșalanță.

– Dacă asta vrei să faci, e decizia ta. Chiria e achitată până la vară.

Odată luată decizia de a locui la Cam, spaima mi s-a risipit ca fumul în vânt. Aș fi preferat să dorm pe străzi decât în camera aia. Poate unii considerau că e ciudat, dar nu eram sigură nici măcar că puteam să mai pun vreodată piciorul în

acel cămin. Și, mai rău, nu credeam că voi scăpa vreodată de amintirea ei... de ea atârând de lustra din tavan.

– Eu și Cam o să mergem să-ți aducem majoritatea lucrurilor, m-a anunțat Jase. Spune-mi ce vrei și îți aduc.

I-am privit când pe unul, când pe celălalt, îngrijorată că vor petrece timp împreună așa de curând. Jase m-a văzut și mi-a făcut cu ochiul.

– O să fim bine, mi-a spus.

Cam a zâmbit încordat, trosnindu-și degetele.

– Da, o să fie perfect.

* * *

Stând lângă mine pe canapea, Avery s-a strâmbat când a privit ceasul de perete.

– A trecut o groază de timp de când au plecat.

Am dat din cap.

– Mda.

Calla se întorsese de la părinții ei în acea dimineață. Când a auzit vestea, mi-a trimis un mesaj și a venit de la cămin la scurt timp după ce băieții au plecat. Stătea rezemată în fotoliu, cu sprâncenele apropiate.

– De ce vă faceți griji că le ia atât de mult?

– Probabilitatea de a se ucide unul pe altul e destul de mare.

Cam nu-i prea fericit că eu și lase suntem împreună...

– Stai. Ce?

S-a aplecat în față și a deschis larg ochii.

– Tu și Jase sunteți împreună? Când dracu' s-a întâmplat asta?

Am ridicat paharul de ceai dulce.

– Ah, s-a întâmplat săptămâna trecută.

– Dar te-am văzut miercuri! Nu te-ai gândit să-mi spui?

Cu obrajii în flăcări, m-am uitat spre Avery. Ea s-a uitat la perete. Total nefolositoare.

– Nu a venit vorba despre asta și pur și simplu s-a întâmplat, totul era atât de nou pentru mine.

– Nou? a murmurat Avery.

– Uau! Calla și-a strâns picioarele sub ea. Bravo ție, Teresa!

E o bunăciune.

Am râs.

– Da, este.

– Îl iubesc pe fratele tău din toată inima... a spus Avery, răsucindu-și vârful firelor de păr pe degetele subțiri.

Obrajii i s-au îmbujorat, asortându-se cu pistrii.

– Dar Jase... este total diferit. Am fost întotdeauna puțin intimidată de el.

– Serios?

Și-a dat drumul la păr.

– Aham. Întotdeauna mi s-a părut că totul la el este atât de intens, ca și cum...

– Ca și cum o noapte cu el ți-ar schimba definitiv viața? a sugerat Calla, rânjind. Cam asta am spus și eu despre el.

Nu aveam cum să știu, pentru că nu ajunseseam atât de departe cu el, dar ceea ce experimentasem deja susținea ideea Callei. Mi-am îndreptat privirea spre ceai, mândră, într-un fel straniu, că puteam să stau acolo și să spun că este al meu, ceea ce era ciudat. Nu mai simțisem niciodată așa față de nimeni. În tăcerea care a urmat, știam la ce ne gândeam toate trei. Debbie. Deși puteam să râdem și să discutăm despre alte lucruri, ceea ce se întâmplase era prezent în fiecare gând.

– Nu știi de ce a făcut-o, am spus, realizând că vorbisem cu voce tare când fetele m-au privit. Nu înțeleg.

– Câteodată nu poți să înțelegi, a spus Calla, întinzându-și picioarele.

O expresie tristă, trasă, i-a brăzdat chipul.

– De cele mai multe ori nu e numai un singur lucru care împinge o persoană la așa ceva. Sunt mai multe.

Avery a dat din cap, agitând brățara de pe mână.

– E adevărat. Se adună multe și, chiar dacă nu este un lucru care întrece limita, sunt mai multe, mici și mari.

– Înțeleg, dar Debbie era o fată fericită. În afară de despărțirea de Erik, era ok.

– Dar cât de fericită putea fi, dacă a stat cu el atât de mult timp? a întrebat Avery. Și nu vreau să spun că îi era rău lângă el, dar câți ani s-a comportat așa cu ea?

Avea dreptate.

– N-avem de unde să știm ce alte probleme a mai avut.

Calla s-a oprit, uitându-se spre mâinile ei, strânse în poală.

– Mama mea s-a sinucis.

Mi-am apăsât în piept cu podul palmei și am privit spre Avery.

– Ce?

Calla a aplecat bărbia, mușcându-și buza de jos.

– Nu ca Debbie. Nu a făcut-o într-o noapte, ci pe parcursul a câțiva ani.

– Îmi pare rău să aud asta, Cal.

Lăsând ceaiul de-o parte, am luat o pernă și mi-am așezat-o pe burtă.

– Cum?

– A băut și s-a drogat până a murit. Nu a fost un accident, a explicat, ridicând privirea. Mama nu a vrut să trăiască. Numai că a ales calea pasivă. Oricum, nimeni nu știa cu adevărat că ea era așa. A prostit pe toată lumea. Nu spun că Debbie a vrut să o termine de mult timp, dar nu poți ști niciodată.

Voiam să îi pun mai multe întrebări, dar încordarea din postura ei îmi dădu de înțeles că povestea se terminase, deocamdată.

– Nu știu. Ceva nu pare în regulă.

– Când e vreodată în regulă așa ceva? a întrebat Avery, cu blândețe.

Din nou, avea dreptate, dar revizuiind amintirile din acea noapte, știam că îmi scăpase ceva, ceva ce uitasem din cauza traumei. Pentru că fusese destul de traumatizant.

Apoi, când am ridicat privirea către Calla, m-a trăsnet. Inima îmi bubuia în piept și am început să mă ridic.

– O, Doamne!

– Ce e?

Calla s-a ridicat și ea, deși părea confuză. S-a uitat la Avery, care și ea începuse să se ridice.

– Ce e? m-a întrebat. Ce naiba e, Teresa?

Când totul a devenit clar am dat din cap. Cum de uitasem așa ceva?

– Eșarfa roz.

– Ce?

S-a uitat din nou la Avery.

– Era o eșarfa roz agățată de ușa dormitorului!

Picioarele mi-au cedat și am căzut pe canapea.

– La naiba...

– Te simți bine?

Avery m-a prins de mână cu degete reci.

– Vrei să-l sun pe Jase? Pe Cam?

– Nu! Dar trebuie să dau declarație! Trebuie să merg acum.

Mă simțeam rău.

– Trebuie să merg la poliție.

– Bine.

Calla și-a luat cheile.

– Te ducem noi, dar trebuie să ne spui ce dracu' se întâmplă.

– Eșarfa roz... Debbie atârna de clanța ușii o eșarfa roz ori de câte ori Erik venea la ea și voiau intimitate, am explicat în

grabă, iar mâinile îmi tremurau. Agăța afurisita de eșarfa roz când nu voia să fie deranjată.

– Biiine.

Avery a lungit cuvântul.

– Nu înțelegi.

Am respirat sacadat.

– Era o eșarfa roz în ușă, când am ajuns acolo. Credeam că este înăuntru cu Erik și că s-au împăcat. Eșarfa roz înseamnă că Erik a fost acolo mai devreme.

DOUĂZECI ȘI TREI

Avery și Calla au înțeles ce le spuneam, că Debbie, cândva, pe parcursul acelei seri fatale, nu fusese singură, dar nu li se părea un detaliu important.

În schimb, pentru mine era.

Creierul meu nu voia să accepte ideea că Debbie s-a sinucis. Nu că aș fi fost naivă și nu credeam că era posibil, dar Erik fusese acolo și, pentru mine, avea mai mult sens; dobitocul își pierduse cumpătul și... o rănise cu adevărat.

Fetele m-au dus la poliție pentru a da declarația, dar, cu toate că am accentuat importanța eșarfei roz și a faptului că Debbie nu fusese singură toată seara, poliția nu părea foarte îngrijorată.

– O să stăm de vorbă și cu fostul ei iubit mai târziu, în cursul zilei de azi, a spus ofițerul, conducându-mă afară din birou, unde mă așteptau Calla și Avery.

A zâmbit, dar era încordat și fals, iar eu m-am simțit ca una dintre bătrânele alea băgăcioase care pândește vecinii și raportează totul incorect.

– Deci, ce ți-au spus? a întrebat Avery, când am intrat în mașina Callei.

Am oftat.

– Le-am spus ce am văzut și ce știu. Că ea și Erik s-au despărțit și că el...

Mi-am mușcat buza de jos, realizând că ele nu știau în ce fel de relație fusese Debbie. Într-un fel, mi se păruse greșit să le spun, chiar dacă ea nu mă rugase să păstrez tăcerea. Dar eu fusesem atât de stânjenită, încă mai eram și știam că nici ea, probabil, nu voia să afle nimeni. Le-am povestit polițiștilor totul, iar ei își notaseră ceea ce văzusem: vânătăile și ceea ce îmi spusese Debbie, dar se vedea clar că ei chiar credeau în varianta sinuciderii. Și atât timp cât nimeni nu îl acuza pe Erik, nu aveau ce să facă.

Avery m-a privit cu ochi mari peste scaunul din dreapta.

– O lovea, nu-i așa?

Am privit în oglinda retrovizoare și am văzut-o pe Calla uitându-se alternativ în ea și la drum. Mă întrebam dacă Avery îmi putea citi gândurile.

– Da... o lovea. Am întrebat-o o dată și a negat, dar apoi mi-a spus adevărul după...

Cam încă nu știa despre asta și aveam de gând să fac tot posibilul ca să rămână așa.

– Mi-a spus în noaptea dinainte să moară.

– Iisuse, a murmurat Calla.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Avery și mi-a zâmbit compătimator.

– Oricum, le-am spus ce știam și faptul că eșarfa roz indică prezența lui Erik acolo. Au spus că plănuiesc să vorbească azi cu el.

Ea și-a mușcat buza de jos.

– Crezi că el a făcut-o și apoi a... spânzurat-o?

Doar la gândul că se putuse întâmpla așa, m-am cutremurat.

– Nu știu cum ar putea cineva să facă una ca asta unei alte persoane, dar există mulți indivizi alienați mintal pe lumea asta.

Calla a dat din cap.

– Foarte adevărat.

– Unde mai pui că și-a mai pierdut cumpătul cu ea și înainte. Poate n-o fi făcut-o intenționat? m-am întrebat, cu voce tare. Apoi s-o fi panicat și a aranjat totul ca să pară o sinucidere.

– Mi se pare cam exagerat, dar oamenii au făcut lucruri și mai nebunești.

Avery s-a întors în scaun și a privit pe fereastră.

– Am învățat să nu subestimez lumea niciodată.

– Da, am spus în șoaptă, rezemându-mă de banchetă.

Părea nebunesc să stau acolo și să mă gândesc că un băiat de facultate ar fi putut să își ucidă fosta iubită, accidental sau nu, și să înceneze un suicid, dar, așa cum spusese Calla și Avery, oamenii erau capabili de acte mult mai tulburătoare.

Când am intrat pe ușă, Cam și Jase erau deja în apartament și au început să ne bombardeze cu întrebări despre ce se petrecuse la poliție.

Niciunul dintre ei nu arăta ca și cum și-ar fi provocat unul altuia leziuni corporale, iar eu am zărit pe dulapul din bucătărie două cutii roz. N-am putut să nu rânjesc când m-am așezat pe canapea, lângă Jase. El și brișelele lui! Era contagios, se molipsise și Cam.

– Nu am strâns tot, dar ai suficient cât să-ți ajungă un timp.

Jase s-a întins și mi-a aranjat părul.

– Totul este în dormitorul tău.

– Vă mulțumesc foarte mult!

Am privit de la unu la celălalt.

– Amândurora.

– Nu ai pentru ce.

Cam și-a trecut un braț pe după Avery, trăgând-o la pieptul lui.

– Numai să nu dai foc apartamentului.

Toți au râs, iar eu m-am uitat urât la el. Calla a plecat prima, fiind nevoită să meargă la serviciu pentru o tură scurtă, apoi Cam și Avery au început să își facă ochi dulci. Curând, s-au retras și ei.

Jase s-a întins după mine și m-a tras înapoi, iar eu m-am ghemuit la pieptul lui. Oricât de mult aș fi vrut să-mi fac creierul să tacă și să mă bucur că sunt în brațele lui, nu reușeam.

– Crezi că sar prea repede cu concluziile, nu-i așa? l-am întrebat, cu gândul la ce îi spuseseam despre vizita la poliție și bănuielile mele.

Mi-a sărutat tâmpla, dându-mi părul pe spate.

– N-aș spune că sari. Poate șchiopătezi doar, dar poate ai dreptate. Erik are un temperament urât și nu ar fi prima dată când cineva pierde controlul și face așa ceva.

Cel puțin nu credea că sunt nebună.

– Crezi că poliția va cere o autopsie?

– Nu știu.

Mă ținea strâns în brațe.

– Ar trebui să ceară, doar ca să fie siguri.

Mă rugam să o facă. Dacă bănuielile mele erau corecte, nu ar fi trebuit să se vadă la examenul medical? Uram să mă gândesc

la Debbie în termeni de autopsii și cauză a morții, ca și cum doar asta ar mai fi rămas din ea.

– Știi la ce mă gândesc? am spus, închizând ochii. Oare Jeremy ar fi fost capabil de așa ceva?

Jase s-a încordat și, o bună bucată de timp, nu a spus nimic.

– Atunci, Slavă Domnului că frate-tău l-a bătut măr. Îmi pare rău. Știu cum te face să te simți afirmația asta, dar tot ce pot spune este Slavă Domnului.

– Da, am șoptit.

Gâtul îmi era amar la gândul că Erik a omorât-o pe Debbie, dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă temeam mai tare că era adevărat.

– Vreau să-mi promiți ceva, ok? a spus, ridicându-mi bărbia cu degetele până când am putut să-i văd ochii. Nu vreau să stai în apropierea lui Erik, mai ales singură.

– Asta n-o să fie o problemă, am răspuns sec.

Un colț al buzelor lui s-a ridicat.

– Și vreau să îți ții bănuielile pentru tine, dacă nu vorbești cu poliția sau cu unul dintre noi.

Am deschis gura, gata să comentez pe subiectul ăsta, dar a clătinat din cap.

– Nu pentru că sunt de părere că ar trebui să îți ții gura, dar, dacă Erik chiar a făcut-o, nu vreau să fii în pericol din cauză că el crede că știi adevărul. Asta e tot ce vreau să spun.

Am zâmbit puțin.

– Ok. Pot face asta.

Am stat așa pentru o vreme, privind cum lumina naturală dispare din camera de zi. Vântul s-a întetit afară, rostogolindu-se pe marginile clădirilor. Urma să fie o noapte lungă, pe care nu aveam chef să o suport de una singură.

– Rămâi cu mine? am întrebat, conștientă că îi ceream prea mult.

Probabil voia să ajungă la fermă sau la frăție.

– Ți-am luat-o înainte.

A rânjit, indicând cu bărbia rucsacul de lângă fotoliu. Nici măcar nu îl observasem.

– Mi-am luat și un schimb de haine când am fost plecat. Trebuie doar să fac un duș.

– Mulțumesc.

M-am întins spre el, sărutându-l pe gât.

– Mulțumesc pentru tot.

Și-a rezemat fruntea de a mea.

– De ce nu comanzi niște mâncare chinezească?
Restaurantul din josul străzii livrează la domiciliu, iar eu am să merg la duș.

Părea un plan bun. Am comandat, iar el a intrat în baie. Când a pornit apa, m-am trezit fixând ușa, cu inima bubuindu-mi în piept.

Oare ce-ar face dacă aș decide să intru și eu?

Mi-am mușcat buza de jos și m-am imaginat dezbrăcându-mă, fără cârje sau bandaj, apoi strecurându-mă provocator sub duș. Luând săpunul...

Am oftat.

M-am îndreptat șchiopătând în noul meu dormitor și am despachetat cât am putut până când dușul s-a oprit. M-am întors în hol exact când ușa de la baie s-a deschis.

– Am comandat pui... uau!

Jase s-a oprit în ușă, cu părul ud ondulându-se peste obrajii cizelați. Firișoarele moi de păr împrăștiate pe piept erau umede. Blugii cu care se îmbrăcase îi atârnavu jos pe șolduri, lăsând să se vadă V-ul mușchilor sculptați de o parte și de alta.

– Puiul uau e un nou fel de mâncare? m-a tachinat, ștergând cu un prosop abdominalii perfecți.

– E singurul fel pe care aș vrea să-l savurez.

Ochii i-au devenit argintii și a pornit spre mine, cu o expresie flămândă pe chip. Exact în clipa când mi-a atins obrazul cu degetele a sunat cineva la ușă.

S-a îndepărtat, gemând.

– Mă ocup eu.

L-am privit cu gura uscată pășind spre ușă. Tipul care a făcut livrarea a admirat din plin semi-nuditatea lui Jase, dar mă îndoiam să fi fost ăsta cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse acel adolescent. Am servit cina pe canapea, uitându-ne la televizor.

Jase a rămas acolo când eu m-am dus la duș, ca să îndepărtez de pe mine mizeria acelei zile. Mi-aș fi dorit ca apa ce-mi curgea pe corp să poată spăla și ceea ce vedeam când închideam ochii, și gândurile care îmi tot fugeau la Erik și la acea eșarfă roz.

Oare chiar să fi fost capabil de așa ceva? Din ceea ce văzusem și din ce îmi spusese Debbie, avea un caracter urât. Când învârtise geanta, fusese pe punctul de a-și pierde controlul, dar asta nu făcea din el un criminal.

Apa începuse să se răcească, așa că am ieșit și m-am înfășurat într-un prosop verde. Era greu să îmi pun bandajul pe pielea udă și aproape am transpirat până am reușit.

Când am părăsit baia plină de abur, Jase nu mai era în camera de zi. Ținând bine de prosopul înfășurat strâns, m-am îndreptat în tăcere spre dormitor.

Îmi aranja hainele, fredonând ceva în surdină. M-am oprit în ușă, dar nu m-a auzit. L-am urmărit punându-mi un pulover pe un umerăș găsit prin șifonier sau șterpelit de la cămin și am simțit un nod în gât. Apoi s-a întors spre pat și a luat grămada de blugi, blugi împăturiți! Toate hainele mele erau deja aranjate, la locul lor.

– Ești bun la casa omului.

S-a îndepărtat de șifonier și a privit spre ușă. Mai avea o singură pereche de blugi în mână, de care a uitat, studiindu-mă cu ochii lui argintii din creștetul capului și până la degetele încovoiate de la picioare.

– La naiba!

Am roșit până la rădăcinile părului.

– Mulțumesc că mi-ai aranjat hainele.

– Aha.

A lăsat blugii să cadă pe podea și a pornit spre mine. Privirea lui mă făcea să vreau să mă lipesc de perete și să fug spre el, în același timp. Și-a așezat doar vârfurile degetelor pe brațele mele, privirea arzându-i într-a mea.

– Am să-ți propun ceva nebunesc, ok?

– Ok.

Un colț al buzelor i s-a ridicat.

– Cred că ar trebui să te plimbi pe-aici îmbrăcată așa de cel puțin două ori pe zi, când sunt eu prin preajmă. O dată dimineața și o dată seara.

Am râs.

– Deci vrei să țopăi pe aici într-un prosop?

– Să țopăi, să sari, să stai jos, să respiri.

Mi-a mângâiat obrazul cu buzele, făcându-mă să tremur.

– Mă mulțumesc cu oricare din lucrurile astea.

Întorcându-mi capul doar un pic, buzele ni s-au atins. Sărutul începu dulce, iar el îmi mângâia obrazul cu vârful degetelor. Am slăbit strânsoarea prosopului când și-a trecut limba peste buzele mele, insistând să deschid gura.

Adoram felul în care săruta, cum mă savura și mă aducea în pragul extazului cu buzele și limba lui. Respirația mi s-a accelerat. S-a apropiat, lăsând numai câțiva centimetri între noi.

Nevoia a înflorit imediat și eram atât de înfierbântată! Dorința de a-l avea depășea pragul fizic. Nu voiam să existe nimic între noi.

A gemut pe buzele mele.

– Te vreau.

Lavă topită mi s-a scurs prin vene.

– Ești tot ce îmi doresc.

Din gât i-a răsunat un geamăt adânc și mâinile i-au alunecat pe șoldurile mele, ajungând la marginea prosopului. Eram îmbătată de el.

– Sunt a ta, i-am șoptit.

M-a sărutat din nou, împletindu-și limba cu a mea. Când s-a retras, mi-a mușcat buza de jos, furându-mi un suspin. Am deschis ochii și am rămas captivată de privirea lui argintie.

Jase avusese dreptate să se oprească noaptea trecută. Nu voiam ca prima dată pentru noi să fie umbrită de ceva. La fel ca el, voiam să fie perfect. Voiam să privesc înapoi spre acest moment fără absolut niciun regret.

Dar știam că nu se poate planifica totul perfect. Era important ca amândoi să ne dorim același lucru și, chiar dacă dorința lui de a face totul corect mă făcea să mă topesc pe dinăuntru, nu realiza că făcuse deja totul așa cum trebuia.

Inspirând adânc și adunându-mi curajul, am lărgit nodul care-mi ținea prosopul. Era la fel ca atunci când mă urcam pe scenă știind că toți ochii sunt ațintiți asupra mea, dar totuși

diferit, mai intens. Pentru că doar ochii lui contau și, în acest moment, eu eram toată lumea lui.

Am desfăcut nodul de tot și am lăsat prosopul să cadă.

– Hristoase, a gemut Jase, deschizând buzele și inhalând brusc.

Complet goală, cu excepția bandajului meu albastru, foarte sexy, eram mai vulnerabilă în fața lui decât fusesem în fața altcuiva în toată viața mea.

Nu îi ofeream doar corpul meu, ci și toată inima mea.

Jase a făcut un pas înapoi, mâinile căzându-i pe lângă corp. A închis și a deschis pumnii.

– Ai idee cât de frumoasă ești? Ce efect ai asupra mea?

O amețeală plăcută mi-a invadat tot organismul, iar corpul și inima mea au răspuns la cuvintele lui. A dat ușor din cap.

– Nu cred că înțelegi cu adevărat, pentru că, dacă ar fi așa, nu cred că ai putea doar să stai acolo. Doamne, Tess, nu este nicio parte din tine care să nu fie perfectă în ochii mei.

Aveam multe imperfecțiuni. Fără dans, îmi pierdusem silueta suplă acum vreo cincizeci de cheeseburgeri. Aveam șoldurile mai rotunde, coapsele nu mai erau la fel de zvelte ca înainte. În locul abdomenului plat cu care mă mândrisem, era

acum unul convex și sâniii îmi erau mai mari. Asta nu era un lucru rău, dar la fel îmi era și fundul.

Dar, în ochii lui, m-am simțit mai frumoasă ca oricând.

Nu mai simțisem niciodată asemenea emoție. Privirea lui îmi făcea lucruri nebunești. Eram înflăcărată, stârnită și știam că luasem decizia corectă.

– Nu am mai fost niciodată... atât de îndrăzneată, am spus cu voce tremurândă. Dar ăsta este momentul potrivit pentru noi. Te doresc, Jase. Tu mă dorești?

– Da.

Avea vocea aspră, iar privirea îi lunecă în sus, oprindu-se pe pieptul meu, până când sâniii începură să mă doară și să tânjească după atingerea lui.

– Te doresc.

Apoi Jase m-a atins, m-a prins cu mâinile de brațe, coborându-și capul. Fire de păr moale, încă umed, mi-au mângâiat obraji.

– Ești sigură că asta e ceea ce vrei?

– Mai sigură ca niciodată, i-am șoptit.

Pieptul lui gol s-a umflat, atingându-l pe al meu. Senzația m-a zguduit. El a gemut din nou.

– Stai aici. Nu te mișca. Bine?

– Bine.

M-a sărutat repede, sugându-mi buzele, după care s-a desprins și a ieșit din dormitor. A revenit câteva secunde mai târziu cu mai multe pachetele în mână. Am arcurit o sprânceană, zâmbind.

– Ai venit pregătit, nu-i așa?

Mi-a zâmbit obraznic.

– Am vrut să fiu pregătit pentru tine.

Le-a aruncat pe pat, în spatele meu, iar eu m-am deplasat, până când am lovit salteaua cu gambele.

– Mă privești?

– Nu mă pot uita la nimic altceva.

Respirația mi s-a tăiat, iar el mi-a zâmbit, desfăcându-și nasturele blugilor. A urmat fermoarul, apoi blugii s-au lăsat în jos. Au dispărut într-o secundă, la fel și boxerii.

Când l-am văzut, am rămas mută de uimire, iar el a chicotit. Era absolut magnific cu pielea lui perfect bronzată, curbată exact acolo unde trebuie.

Jase era... ei bine, era dotat. Și ce dotat!

Mi-a pus două degete sub bărbie, ridicându-mi privirea.

– Îți place ce vezi?

Am tremurat.

– O, da!

– Bine.

M-a sărutat și tot aerul din încăperea s-a încărcat cu tensiune sexuală.

– Habar n-ai cât de mult am așteptat momentul ăsta, mi-a murmurat pe buze și, înconjurându-mi talia cu un braț, m-a ridicat la același nivel cu el.

Următorul sărut m-a aprins ca focul.

– Sau, de câte ori am stat treaz noaptea, gândindu-mă la noi doi făcând asta.

– Am visat la asta de atât de multe ori, i-am spus, când m-a culcat pe mijlocul patului, încât nu vreau să mai aștept nicio clipă.

– Nici eu.

A luat un prezervativ, i-a rupt folia și l-a rulat.

A venit lângă mine, plimbându-și buzele pe fața mea fierbinte, apoi mai jos, croind un drum încins pe pieptul meu, sugând și mușcând ușor, până ce șoldurile mi s-au mișcat neliniștit pe ale lui. Când le-am împins într-ale lui, s-a cutremurat. Măinile îi erau peste tot, mângâindu-mă, de parcă ar fi încercat să memoreze toate liniile trupului meu.

Corpul mi s-a arcuit într-al lui, încordat până la durere, și mi-am plimbat mâinile pe pieptul lui. Dorința m-a inundat, ca un baraj ce dă pe-afară, după o furtună nesfârșită.

– Nu vreau să mă grăbesc.

A întins mâna între noi și a introdus un deget în interiorul meu, depărtându-mi coapsele.

– Vreau să-ți sărut și să-ți gust fiecare părticică din corpul tău, pentru că asta meriți, dar, iubito, nu cred că pot să mai rezist. Nu mai pot.

Și tremura în timp ce rostea aceste cuvinte. Și-a retras ușor degetele, privindu-mă în ochi. Din primul moment în care l-am simțit intrând în mine aproape am atins punctul culminant.

– Doamne, ești așa...

Cuvintele i s-au stins, ca și cum ar fi fost incapabil să le rostească.

La jumătatea drumului, presiunea și plinătatea erau de neînchipuit. Mi-am ridicat șoldurile, strângându-mi gambele în jurul taliei lui. Camera s-a umplut de gemetele noastre, iar el și-a unduit șoldurile până când a intrat complet.

Rămase nemișcat, gâfâind chinuit din cauza efortului de a se menține imobil.

– Ești bine?

Trecuse foarte mult timp și m-a usturat un pic, dar eram bine. Eram mai mult decât bine.

– Da.

Buzele ni s-au atins într-un dulce sărut, iar el mi-a mângâiat obrazul.

– Nu e nimic mai plăcut decât senzația pe care o am când mă ții strâns.

– Și eu pot spune același lucru.

Mi-am împletit degetele în părul lui, ridicându-mi șoldurile spre el și orice reținere ar fi avut până în acel moment, s-a destrămat.

Se balansă în mine, intrând mai adânc cu fiecare mișcare lungă, puternică. Prinzându-mi șoldurile în mâini, m-a legănat cu el, iar corpul mi s-a încordat în jurul lui. Intensitatea crescândă s-a transformat într-un ritm febril, eliberând o cascadă de plăcere. Extazul se extinse în interiorul meu în timp ce el se mișca mai repede, frecându-se de mine, iar mâinile îi alergau pe trupul meu, explorându-l, sporindu-mi plăcerea până când ghemul strâns din adâncul meu începu să se desfășoare, biciuind prin mine.

Jase mă sărută profund, iar eu m-am sfărâmat, tremurând în jurul lui, spasme delicioase chinuindu-mi trupul. El m-a urmat

imediat, strigându-și eliberarea cu capul îngropat în scobitura gâtului meu. Când prin corp mi-a trecut o ultimă replică a șocului plăcut, mâinile mi-au alunecat alene pe spatele lui, iar trupul încă îi tresărea.

Au trecut câteva minute până să se ridice pe antebrațe.

– Tess, iubito...

Mi-am deschis ochii în cei frumoși, argintii, ai lui și m-am îndrăgostit din nou.

– A fost... a fost minunat!

Am rămas uniți o mică veșnicie, înainte ca el să se desprindă, să coboare repede din pat și să arunce prezervativul în coșul de gunoi din apropiere. Câteva secunde mai târziu stătea întins lângă mine. Am zăbovit așa, el pe o parte, eu pe spate, privindu-ne reciproc mult timp după ce respirația ne-a revenit la normal.

Pe buze i-a apărut un zâmbet jucăuș.

– Știi, m-am simțit ca prima oară.

A izbucnit în râs, apoi și-a aplecat capul, sărutându-mă pe umăr.

– Sună stupid, nu-i așa?

– Nu. Deloc.

– Pe bune, chiar asta am simțit. Nici prima dată nu pot spune că a fost atât de bine, deși atunci am crezut că am descoperit cheia vieții.

Am râs și m-am răsucit cu fața spre el, sânul meu apăsând pe pieptul lui. Ochii i-au scăpărat mercur când și-a odihnit o mână pe șoldul meu gol. Închizând ochii, am anticipat un sărut. N-am avut prea mult de așteptat. Mi-a mușcat buza de jos și am oftat.

– Sună perfect.

– Știi ce mai sună grozav?

S-a mutat mai aproape și l-am simțit pe abdomen. Ochii mi s-au mărit și s-a frecat ușor de mine cu o sclipire ștregărească în ochi. Firele aspre de păr mi-au gâdilat pielea, întețind senzualitatea faptului că nu era nimic între noi.

Mi s-a oprit respirația.

– Deja?

– Ți-am spus că sunt mereu pregătit când e vorba de tine.

– Da, dar... oh!

Și-a strecurat mâna între coapsele mele și m-a atins.

Zâmbetul de pe fața lui era sex-appeal pur.

– Tu nu ești?

Era ca și cum el îmi controla comutatorul apetitului sexual. Era minunat de ridicol. A introdus un deget și am tresărit, ridicând șoldurile.

– Tu ce crezi?

– Cred că acea întrerupere din respirația ta înseamnă da.

Mi-a sărutat tâmpla umedă.

– Te vreau. Din nou.

Buzele lui au alunecat de-a lungul obrazului meu înfierbântat, capturându-mi gura într-un sărut profund, mistuitor.

– Vreau în tine. Adânc.

Retrăgându-și mâna, s-a întins în spate și a bâjbâit prin pat până a găsit un prezervativ în așternuturile răvășite. O clipă mai târziu m-a apucat de șolduri și m-a ridicat în poala lui rostogolindu-se pe spate. Mârâitul lui profund a trimis o avalanșă de căldură în miezul meu, iar vârful său a presat în mine.

– Vreau să intru atât de adânc, încât să nu mă poți scoate vreodată. Tu vrei?

Genele mi-au coborât și i-am șoptit:

– Da.

– Uită-te la mine.

Cererea lui era guturală și periculos de seducătoare. M-am supus fără ezitare. Ochii lui erau ca argintul lichid.

– Doamne, ce frumoasă ești așa!

Mi-a așezat părul peste umăr, apoi și-a coborât degetele până la pieptul meu. M-a prins, trecând cu degetul mare pe vârful întărit.

– Nu cred că pot să mă satur vreodată de asta.

L-am apucat de umeri, strângând din degetele de la picioare. Ușor, centimetru cu centimetru, m-a ghidat în jos până când a făcut exact ce a promis. Un lucru a condus la altul și, la fel ca prima dată, nu a durat mult să ajungem amândoi aproape de eliberare. Chiar faptul că îl încălecasem nu părea să îmi afecteze deloc genunchiul, atât eram de concentrată pe clădirea presiunii din centrul meu, mișcându-mă în sus și în jos. Ne-am cufundat unul în altul și trupurile ni s-au încordat până când am ajuns împreună în punctul maxim, explodând în milioane de bucăți, strigându-ne răgușit numele unul pe buzele celuilalt.

Încolăcindu-și brațele în jurul meu, Jase mă ținu strâns la piept, îngropându-mă în el, în timp ce se cutremura lipit de mine, trecându-și mâna în sus și în jos pe spatele meu și încurcându-mi-o în păr.

Nu voiam să mă mai mișc vreodată. Nici atunci când a întors capul încet și buzele lui erau o pecete fierbinte pe gâtul meu, șoptindu-mi cele mai puternice cuvinte pe care le-am auzit vreodată:

– Te iubesc.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Mă iubea.

Acele cuvinte șoptite îmi răsunau în tot corpul, repetându-se iar și iar. Mă iubea. Era ca un vis împlinit, ca un roman de dragoste cu final fericit. Băiatul pe care îl plăceam de ani de zile, cel pe care îl iubeam, mă iubea la rândul lui. Și era genul bun de iubire, genul care creștea și înflorea, nu cel care rănea și distrugea. Genul de iubire pe care l-am văzut între fratele meu și Avery. Nu mai aveam motive să fiu invidioasă pentru că aveam și eu acea iubire epică, sfârșitul de film tip Hallmark Channel.

Mi-am trecut mâinile tremurânde peste trupul lui, în timp ce mușchii zvelți i s-au relaxat și respirația i-a revenit la normal.

– Și eu te iubesc, i-am șoptit cu buzele lipite de gât, zâmbind pe pielea lui umedă.

Brațele din jurul taliei mele s-au încordat, apoi mâinile i-au coborât pe solduri. M-a ridicat, așezându-mă cu blândețe lângă el. Mi-a sărutat tâmpla.

– Revin imediat.

Cu ochii închiși, am oftat și m-am ghemuit pe-o parte. Jase a dispărut în baie și când s-a întors, a stins lumina din dormitor. Revenind în pat, m-a cuprins cu brațele.

Nu vorbea, dar era ok pentru că spusese deja tot ceea ce aveam nevoie să aud de la el.

Încălzită sufletește și relaxată, am adormit cu un zâmbet ca al unei pisici care a mâncat o întreagă colivie de canari. Brațele lui Jase și felul în care se cuibărise în jurul meu îmi asigurau o căldură liniștitoare care mă ținea, temporar, departe de întunericul weekendului.

Nu știu cât de mult dormisem și eram sigură că nu visasem nimic, dar căldura care îmi acoperise spatele era absentă, iar asta mă trezise din somnul satisfăcător.

Am clipit și vederea mi s-a limpezit. O lumină albastră, palidă se strecura printre umbrele din dormitor. M-am întins pe partea cealaltă a patului, descoperind că locul în care dormise Jase era gol. Încă letargică, m-am rostogolit pe spate.

Jase stătea pe colțul patului cu coatele sprijinite pe genunchi. Capul îi era sprijinit în mâini și spatele gol cocoșat.

Îngrijorarea mi-a alungat somnul. M-am ridicat.

– Te simți bine?

A ridicat capul brusc, ca și cum l-aș fi trezit din gânduri adânci. În lumina difuză ochii lui erau întunecați și umbriți.

– Da, doar că... e ceva ce am uitat să fac.

Un pic confuză, l-am privit ridicându-se și luându-și blugii de pe podea. S-a îmbrăcat și a închis fermoarul, lăsând nasturele deschis, apoi s-a întors spre mine.

– Trebuie să dau o fugă până la frăție. Am acolo niște chestii de care am nevoie la cursuri.

– Ok.

Am strâns din sprâncene.

– Putem să plecăm mai devreme dacă vrei să treci pe acolo ca să nu...

– E ok.

S-a aplecat repede, lipindu-și buzele de obrazul meu, apoi s-a retras.

– Încui eu ușa ca să nu trebuiască să te ridici. Poți să mai dormi vreo două ore. Vin să te iau pe la opt și jumătate.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă, deodată, rece pe dinăuntru.

– Sigur.

Jase s-a îndepărtat spre ușă, s-a oprit și s-a întors, privindu-mă. Cu greu îi puteam distinge trăsăturile.

– Tess...

Aerul mi s-a oprit în gât.

Mi s-a părut că și-a aplecat bărbia și l-am auzit inspirând adânc.

– Mulțumesc pentru noaptea trecută.

Mulțumesc pentru noaptea trecută?

Eram atât de uluită, încât am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se înainte să pot măcar deschide gura. Mi-a mulțumit? Nu că ar fi fost ceva greșit în asta, probabil, dar mi se părea un lucru ciudat de spus, mai ales atunci când îmi mărturisise cu câteva ore înainte că mă iubea.

Stomacul mi s-a golit, apoi s-a strâns ghem.

Am rămas întinsă pe pat, minutele transformându-se în ore până când lumina albastră palidă s-a întins pe podea, izgonind ultimele rămășițe ale nopții. *Este în regulă*, mi-am spus. Nu trebuia să trag concluzii pripite din plecarea lui bruscă. Spusese că avea nevoie de ceva pentru cursuri și asta era tot.

Dar, când a plecat, nu mi-a spus că mă iubește.

Am închis ochii, încercând cu disperare să ignor golul ce mi se deschidea în piept, umplându-se rapid cu îndoieli și nesiguranță.

Totul era ok după ceea ce împărtășiserăm noaptea trecută. Nu-mi puteam permite să gândesc altfel pentru că... Am scuturat din cap cu înverșunare, provocându-mi o durere acută în jos, pe gât.

Totul trebuia să fie ok.

* * *

Câteva ore mai târziu, când a venit să mă ducă la cursuri, Jase era tăcut. La fel eram și eu. Nu am mai dormit și, până când m-am urcat în jeep, m-am transformat într-un pachet de nervi. M-a lăsat în față la Whitehall fără să schimbăm mai mult de cinci cuvinte.

Ceva nu era în regulă.

Dar grija pentru ceea ce se întâmpla între mine și Jase mi-a dispărut când am intrat în Whitehall. Toți se holbau la mine. Nu pentru că mergeam în cârje. Grupuri de doi sau trei studenți se întorceau unii spre ceilalți. Unii șușoteau. Alții nu.

– Ea este tipa care a găsit-o.

Am auzit această afirmație de vreo patru ori înainte să ajung la cursul de istorie, o oră mai târziu.

Calla s-a încruntat când m-a văzut.

– Arăți ca dracu’.

– Mersi, am mormăit.

S-a încruntat și mai tare, așezându-și după ureche o șuviță de păr blond.

– Scuze, a fost un salut răutăcios. Ești ok?

Nu. Nu eram ok. Dintr-o mulțime de motive.

– Toți se holbează la mine.

Își roti privirea prin încăpere. Câțiva studenți din față se uitau peste umăr încă din clipa în care mă așezasem pe scaun.

– Nu se uită nimeni la tine.

I-am aruncat o privire seacă, iar ea s-a strâmbat.

– Mersi că încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar toți mă privesc cu o fascinație morbidă.

A strâns din ochi și i-a privit pe băieții din față. Amândoi s-au întors imediat.

– Ignoră-i, m-a sfătuit, și n-or să se mai holbeze. Sau n-o să te mai intereseze. Crede-mă, știu ce zic.

Am dat din cap și mi-am dat toată silința să ignor privirile curioase ale colegilor de grupă. Ai crede că nu era nimic fascinant în experiența prin care trecusem, dar ei se purtau ca oamenii ajunși primii la locul unui accident și care se opresc să privească.

– Și ce mai face astăzi deliciosul de Jase? m-a întrebat când am terminat cursul de istorie, abordând un alt subiect despre care nu voiam să discut.

– Nu știu, am recunoscut, prinzând mai bine cârjele.

Aș fi vrut să le arunc pe nenorocite în mijlocul traficului.

– Azi a fost cam morocănos și tăcut.

Și-a dat ochii peste cap.

– Tipic băieților. Ne acuză pe noi de sindrom premenstrual, dar ei trec de la o stare la alta mai repede ca o femeie gravidă.

Am ajuns la stația de legătură, de unde luam autobuzul spre campusul de vest. Am privit spre colțul aglomerat. Nimeni nu ne dădea atenție și probabil nu ar fi trebuit să deschid gura, dar simțeam nevoia să spun cuiva. Mi-am păstrat vocea joasă.

– Dar am făcut sex noaptea trecută.

Buzele ei au format un *O* perfect.

– A fost prima dată pentru noi, am adăugat, simțindu-mi obrazii în flăcări. Și înainte să mă întrebi, da, a fost minunat. A fost al naibii de nemaipomenit, dar, când m-am trezit azi-dimineață, el doar stătea pe marginea patului. După aceea a plecat, spunând că trebuie să ia ceva de acasă și abia mi-a vorbit când l-am văzut iar, mai târziu.

A închis gura.

– Ok. V-ați certat cumva?

– Nu, nimic de genul ăsta.

– Poate chiar a trebuit să ia ceva de acasă și era doar obosit.

Sau prost dispus, a mai adăugat, după câteva momente. Oricum ar fi, întreabă-l dacă e totul ok. E mai bine așa decât să stai aici și să te stresezi din cauza asta. Deja ai destule pe cap.

Avea dreptate, dar cuvintele acelea nu păreau să o convingă nici măcar pe ea, iar stomacul mi se răsuci și mai tare. Trebuia doar să îl întreb. Și aveam să fac asta cu prima ocazie care mi se iveau. Aveam să îl întreb dacă era ok, iar el avea să îmi răspundă că era bine, iar eu aveam să mă simt aiurea pentru că făcusem din țânțar, armăsar.

* * *

Starea de spirit a lui Jase nu s-a îmbunătățit prea mult când a ajuns la cursul de muzică. A salutat-o pe Calla, mi-a zâmbit, apoi a privit drept înainte ca și cum ar fi fost concentrat la ce trăncănea profesorul nostru. Ceea ce era o prostie, pentru că niciun student din sală nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba.

Și zâmbetul acela al lui a fost atât de încordat, încât nu i-a înmuiat privirea de oțel. Zâmbetul acela nu era la locul lui. Era

fals. Îmi amintea de zâmbetul doctorului Morgan. Îmi amintea de ofițerii de poliție când se grăbeau să mă scoată din birou.

Pixul îmi aluneca din palma transpirată. Am mâzgălit poate două sau trei rânduri pe durata întregului curs. După ce am salutat-o pe Calla, am mers în cârje până la locul unde parcase Jase. Mi-a luat geanta, ca de obicei, așezând-o pe podea, la picioarele mele de unde o puteam apuca mai ușor.

Nevăzând nici urmă de familiara cutie roz, mi-am mușcat buza de jos, privindu-l în timp ce ocolea jeepul prin față. Fesul gri era tras atât de jos, încât doar vârfulurile părului i se vedeau din el. A urcat și a închis ușa în urma lui. Avea maxilarul încordat și stomacul mi s-a strâns.

A dat cu spatele și a ieșit pe aleea principală ce ducea spre campusul de est. Gura îmi era uscată. Copleșită de îngrijorare și îndoieli, am folosit tot timpul în care el a căutat loc de parcare lângă Byrd Center ca să-mi adun curajul de a vorbi.

Cu mâinile încleștate una de alta, am înghițit în sec.

– Totul e ok?

Jase a oprit motorul și a scos cheile din contact. Rezemându-se de scaun, și-a trecut o mână peste fes. Tăcerea s-a prelungit și mușchii mi s-au încordat.

– Nu, a spus într-un târziu, cu vocea atât de joasă, încât am crezut că nu am auzit bine. Nimic nu-i ok.

Am deschis gura, dar cuvintele mi s-au stins pe limbă când și-a întors privirea spre mine. O, avea să fie rău. Foarte rău. M-am încordat, mușchii mi-au înțepenit.

– Nu știi cum să-ți spun asta.

A strâns din buze și gâtul a început să mă ardă.

– Îmi pare rău.

– De ce îți pare rău? am întrebat răgușit, pentru că n-avea cum să îi pară rău de ceea ce se întâmplase între noi. Nu exista nicio șansă.

Și-a îndepărtat privirea, aplecând capul într-o parte.

– E prea mult.

Am clipit încet, având impresia că pierdusem prima jumătate a acestei conversații.

– Ce e?

– Asta, a spus forțat, ridicând mâinile. Toate astea sunt prea mult. Noi doi.

Am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile mi-au lăsat semne în palmă.

– Nu... nu înțeleg.

Cuvintele acelea mi se păreau chiar și mie slabe și jalnice.
Tot sângele mi s-a scurs din obraji.

– Ce se întâmplă?

– Este prea mult.

A închis ochii, trăsăturile feței devenindu-i dure.

– Este prea mult, prea repede.

– Ce? Noi? Ne mișcăm prea repede?

Gândea asta pentru că făcusem sex? Mi se părea un pic deplasat pentru cineva cu reputația lui. Am înțeles că voia să facă totul perfect, dar noaptea trecută fusese perfectă.

– Putem să o lăsăm mai moale dacă asta crezi că trebuie...

– Nu pot face asta, m-a întrerupt, deschizând ochii. Totul e prea serios și am crezut că sunt pregătit pentru asta, dar nu sunt.

Nu se simțea pregătit? Ce dracu' îl ținea pe loc? Știam despre Jack și ce implicații avea un viitor cu... Apoi mi-am dat seama. Nu era vorba despre noi doi sau Jack. Era vorba despre mama lui Jack.

– E vorba de ea, nu-i așa? Ești...

– Nu vorbesc despre ea, s-a răstit el, iar ceva în pieptul meu s-a frânt, o fisură care s-a întins de la un capăt la altul, despiciându-mă în două când a continuat să vorbească. Nu

vreau nimic serios. Nu când Jack este atât de mic și eu trebuie să mă concentrez pe școală, să-mi găsesc o slujbă și să ajut la creșterea lui Jack.

– Și nimic din toate astea nu mă include pe mine?

Privirea lui umbrită a întâlnit-o pe a mea preț de o secundă.

– Nu. Nu se poate. Pentru că nu mai pot trece...

Maxilarul i s-a blocat și a dat brusc din cap.

– Îmi pare rău. Te rog, crede-mă că nu am avut intenția să te rănesc. Este ultimul lucru pe care l-am vrut. Trebuie să crezi asta.

Pieptul mi s-a ridicat brusc și m-am simțit ca și cum ar fi băgat o mână în mine și mi-ar fi mototolit plămâni ca pe o coală de hârtie. Arsura din piept s-a intensificat, ridicându-se până în spatele ochilor. Am încercat să mă calmez, dar durerea era vie, reală.

– Știi că te-am rănit și îmi pare nespuse de rău pentru asta.

M-a privit scurt și s-a încordat. Fisura s-a adâncit.

– Voi continua să te duc la școală și la ore, s-a grăbit să adauge când m-am holbat la el. Nu vreau să îți faci griji pentru asta.

M-am tras înapoi, lipindu-mă de portieră când ceea ce spunea a trecut de bariera ridicată de șoc. Scaunul, podeaua, au

căzut de sub mine. Am clipit, încercând să-mi rețin lacrimile fierbinți și usturătoare.

– Vreau să mă asigur că înțeleg corect. Nu vrei să fii iubitul meu, dar vrei să-mi fii șofer?

Sprâncenele lui Jase s-au încruntat.

– Vreau să-ți fiu prieten, Tess, nu șofer.

Trăgând aer în piept, am privit drept înainte. Gândurile mi se învălmășeau în cap, iar stomacul continua să facă gimnastică. Pielea îmi furnica și o simțeam întinsă la maxim.

– Îmi pare rău...

– Încetează să mai spui asta!

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz, dar am șters-o brusc.

– Încetează să te mai scuzi. Asta face totul și mai rău.

Nu a spus nimic, dar a dat din cap.

Măinile îmi tremurau când m-am întins după geantă. Amorțită, am ridicat-o și m-am întins spre ușă. Nu a încercat să mă oprească atunci când am coborât cu greu, dar arăta ca și cum ar fi vrut să coboare și să îmi dea cârjele.

– Nu, am spus cu voce răgușită. Nu vreau ajutorul tău.

Jase a împietrit pe scaun și nările i s-au lărgit.

– Dar vreau să te ajut, Tess. Vreau să...

– Să fim prieteni? am râs înecat. Chiar vorbești serios?

Arăta foarte serios.

Iar asta era atât de greșit, încât nici nu merita analizat și îmi demonstra cât de superficiale erau sentimentele lui pentru mine.

– Nu putem fi prieteni. Eu nu pot fi prietena ta pentru că te iubesc, iar tu m-ai rănit.

A tresărit, iar asta mi-a dat satisfacție. Am tras de cârje și m-am dezechilibrat, făcând un pas înapoi și lăsând geanta să cadă.

– Tess!

A deschis ușa.

– Fir-ar să fie, lasă-mă să te ajut!

Înjurând printre dinți, printre lacrimi, am ridicat-o de jos și mi-am pus-o pe umăr. Era deja în fața mea, ținându-mi cârjele.

I le-am smuls din mâini, tremurând.

– Îmi doresc să te fi decis că este prea mult pentru tine înainte să-i spunem lui frate-meu că suntem împreună.

Un suspin sufocat mi-a frânt glasul și m-am îndepărtat.

– Aș vrea să-ți fi dat seama de asta înainte să facem dragoste.

Jase s-a tras înapoi și buzele i s-au deschis.

I-am întors spatele, îndepărtându-mă de jeep fără să mă uit înapoi. Nu spre Den pentru că nu puteam da ochii cu Avery și Cam. Izbînd asfaltul cu cârjele, m-am îndreptat spre o bancă de

lângă Knutti. Trebuia să mă reculeg și să-mi păstrez calmul. Dacă îmi pierdeam cumpătul în public nu aveam să-mi atrag decât mai multă umilință.

O, Doamne, Cam avea să o ia razna. Avea să... cauciucul din vârful cârjei s-a desprins și aproape m-a făcut să cad.

Frustrată și străbătută de mii de alte emoții, mi-am distribuit greutatea pe ambele picioare, aruncând cârjele într-un coș de gunoi din apropiere. Arătau ca niște picioare și câțiva trecători mi-au aruncat priviri stranii când am traversat strada șchiopătând, îndreptându-mă spre o bancă liberă.

Genunchiul îmi pulsa când m-am așezat, dar nu-mi păsa pentru că era nimic pe lângă sentimentele dinăuntru meu. Mi-am înfipt coatele în coapse și mi-am rezemat capul în palme, închizând ochii strâns ca să opresc lacrimile orbitoare.

Ce s-a întâmplat?

Jase s-a purtat perfect tot weekendul și noaptea trecută... noaptea trecută a fost una dintre cele mai frumoase experiențe din viața mea. Nu ne-am tras-o. Nu am făcut sex. Am făcut dragoste. A fost perfect, momentul potrivit, dar...

O, Doamne, oare am fost atât de proastă încât să încep eu totul? Încât să cred că acele cuvinte rostite în momentele de pasiune erau adevărate?

Nu m-am simțit niciodată atât de copilă și de proastă ca în momentul acela. În două săptămâni aveam să împlinesc nouăsprezece ani, dar, dintr-odată, mă simțeam prea copilă și prea matură, în același timp.

O briză rece a străbătut aleea, ridicându-mi părul. M-am cutremurat, dar abia dacă am simțit aerul rece de octombrie. Mi-am strâns degetele în păr. Lacrimile mi-au inundat genele și brațele mi-au tremurat.

Nu știu cât am stat acolo, dar am început să îmi pierd stăpânirea de sine. Nu aveam cum să merg la orele de după-amiază. Răscolind după telefon, am trimis un mesaj, rugându-o pe Calla să vină după mine și să mă ducă la cămin. Când mi-a răspuns că e pe drum, i-am dat adresa și mi-am pus telefonul în geantă.

Respirând adânc, am ridicat privirea înlăcrimată spre peluză. Am încremenit când l-am văzut pe Erik stând sub copacul mic și gol de lângă trotuar.

Mă privea fix.

S-a îndreptat cu pași largi spre mine și m-am cutremurat. Era ultima persoană cu care voiam să am de-a face, având în vedere suspiciunile mele.

Când s-a apropiat, am observat că arăta la fel de rău ca și mine, dar din motive diferite. Avea fața palidă și părul lui mereu aranjat era ciufulit.

– Le-ai spus polițiștilor că am fost cu Debbie înainte ca ea să... înainte ca ea să moară.

Clipind de câteva ori, m-am rezemat de bancă și am încercat să îmi pun ordine în gânduri suficient de mult cât să pot susține o conversație nedorită.

– Le-am spus despre eșarfa roz și...

– Nu am fost acolo. S-a despărțit de mine, după cum probabil știai, și ai fost al dracului de încântată din acest motiv.

S-a aplecat din talie, ajungând drept în fața mea. Era atât de aproape, încât îi puteam vedea liniile fine din jurul ochilor.

– Și le-ai spus că am bătut-o. Știi că asta nu-i adevărat.

Parcă nu mai eram sigură de nimic. Rahat, știam că era adevărat!

– Deci, dacă știi ce e bine pentru tine, mi-a spus, ține-ți nenorocita de gură închisă.

DOUĂZECI ȘI CINCI

– Ce imbecil!

Calla turti în mâini o cutie de înghețată pe care o găsiserăm în frigider.

– La naiba cu bărbații! Pe bune. Să-i ia dracu' pe toți!

O priveam plimbându-se prin cameră cu ochii tulburi și umflați. Erau multe lucruri pe care Calla nu le știa despre Jase și nu aveam să i le spun din respect pentru intimitatea lui. Oricât de mult m-ar fi rănit, nu aveam de gând să anunț întreaga lume că avea un fiu și că era, probabil, încă îndrăgostit de mama copilului său.

Pentru că, nu despre asta era vorba de fapt? El nu era pregătit pentru ceva serios, iar eu știam atât de puține lucruri despre fata asta! Habar n-aveam unde locuia, dacă mai făcea parte din viața lor la momentul actual sau de cât timp se despărțiseră cei doi. Știind că inima lui aparținea, foarte probabil, altcuiva, mă simțeam și mai aiurea. Faptul că refuzase, încă de la început, să vorbească despre ea fusese un avertisment suficient, dar eu îl ignorasem.

– Da, naiba să-i ia, am șoptit.

S-a oprit în fața mea, întinzându-mi înghețata.

– Mai vrei?

Am refuzat din cap, strângând perna peste stomacul prea plin.

Oftând, s-a trântit lângă mine.

– Îmi pare atât de rău, Teresa. Asta era ultimul lucru de care aveai nevoie acum; genunchiul, Debbie și țicnitul de Erik.

– Cred că se poate și mai rău, am murmurat, gândindu-mă că nu voi mai putea dormi niciodată în patul acela.

Știam că încă mai purta mirosul lui și nu puteam suporta asta. Alungată din cămin și din patul meu, eram pe cale de a deveni prietenă bună cu canapeaua.

Calla mă privi nedumerită.

– Sunt aproape sigură că ai mâncat sandvișuri cu ghinion săptămâna asta.

Era adevărat, dar Debbie era într-o situație mai rea decât a mea. Am închis ochii și mi-am frecat fruntea îndurerată.

– Nu cred că am să mai fac sex vreodată.

– Bun venit în club.

A oftat adânc.

– Am renunțat la bărbați.

Am privit-o cu coada ochiului.

– De tot?

A încuviințat din cap.

– Mda. Viața e mult mai ușoară așa.

– Îți plac fetele?

– Aș vrea eu! a râs ea. Dar cred că sexul complică lucrurile.

Vreau să zic, da, comentez despre cât de atrăgători sunt unii tipi și arunc sugestii cu caracter sexual până când ceilalți cred că e ceva în neregulă cu mine, dar nu am făcut niciodată sex.

– Ce? am spus uluită. Ești virgină?

A râs din nou.

– Ce, e chiar atât de șocant? N-oi fi singura fată de douăzeci și unu de ani care nu a făcut sex.

– Nu ești, am spus imediat.

Îndreptându-se, mută cutia de înghețată în cealaltă mână.

– Și, uită-te la mine, Teresa. Nu arăt ca tine sau ca Avery.

Nu sunt slabă și semăn foarte mult cu un Joker.

Gesticulă spre cicatricea de pe față.

Am rămas cu gura căscată.

– În primul rând, nu ești grasă.

A ridicat o sprânceană, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

– Și nu arăți ca un Joker, bleago. Ești foarte drăguță.

Și partea aceea era total adevărată. Cu sau fără cicatrice, Calla era foarte drăguță.

– Nu-mi vine să cred că ai spus asta!

S-a ridicat, scuturând din umeri.

– Gata cu discuția despre mine și lipsa activității mele sexuale. Mi-ai spus tot ce ți-a zis Erik?

Schimbarea de subiect m-a derutat.

– Da, cam asta a fost tot.

– Te vei duce la poliție?

Am clătinat din cap.

– Nu a făcut nimic atât de grav, încât să am motiv pentru o plângere. Cuvintele lui nu au fost chiar o amenințare. Au fost ceva ce ar spune orice persoană care se știe bănuită de ceva.

– Da, dar nu-mi place deloc ce ți-a zis.

– Nici mie.

Mi-am frecat din nou fața cu palmele.

Calla se îndreaptă spre bucătărie ca să arunce cutia de înghețată la gunoi. Când reveni, se ghemui lângă mine cu telecomanda în mână.

– Hai să urmărim niște emisiuni proaste. Sunt convinsă că asta vindecă orice.

Emisiunile proaste puteau să vindece multe lucruri, dar știam că nu aveau să îndepărteze ceea ce mă măcina pe mine.

Nu știam ce anume m-ar fi putut vindeca. Îi încredințasem trupul și inima mea lui Jase, iar el mi le dăduse înapoi.

* * *

Până la sfârșitul săptămânii câteva lucruri deveniră clare. Dacă poliția îl suspecta pe Erik de ceva mai mult decât faptul că era o ființă umană detestabilă, nu se vedea. L-am zărit prin campus și nu arăta ca o persoană căreia poliția îi sufla în ceafă sau care putea fi arestată pentru omor în orice clipă.

Poate că suspiciunile mele erau total nefondate, dar îl evitam pe Erik cu orice preț, chiar dacă asta însemna să traversez strada sau să mă îndrept în direcția opusă. Chiar dacă nu o rănise pe Debbie în ziua morții ei, o făcuse în trecut.

Celălalt lucru era că nu puteam să le ascund lui Cam și Avery faptul că eu și Jase nu mai eram împreună. Vineri, când niciunul dintre noi nu a luat prânzul la Den pentru a treia oară, cred că au bănuțit ceva.

Cam m-a încolțit când a venit să își mai ia câteva haine. Eram pe canapea, urmărind un maraton de Dance moms¹¹ cu o

¹¹ Reality-show american în care se urmărește evoluția copiilor spre cariere de dans și televiziune, dar și implicarea mamelor acestora.

pungă deschisă de Cheetos pe măsuța de cafea și două cutii goale de suc ținându-mi companie.

Se așază lângă mine cu coatele pe genunchi.

– Deci...? am expirat ușor.

– Daaa, a spus încet. Deci, ce dracu' se întâmplă cu tine și Jase? Nu ați mai venit la Den. La început am crezut că vreți puțină intimitate, lucru care, apropo, m-a enervat, dar nu i-am mai văzut jeepul aici de duminică dimineată.

Oscilând între a-i spune imediat și a lungi povestea asta, mi-am tras până la bărbie pătura pe care, cu câțiva ani în urmă, bunica noastră a cusut-o pentru Cam.

– Nu mai suntem împreună, am spus, ca și cum aș fi dezlipit rapid un plasture, apoi am râs sec. Nici măcar nu cred că acele două zile în care am fost împreună se pot considera o relație. Sunt sigură că Britney Spears și Kim Kardashian au fost căsătorite pe o perioadă mai lungă decât am fost noi împreună.

Ultimul comentariu mi s-a părut al naibii de amuzant, dar Cam arăta ca și cum cineva ar fi dat ortul popii chiar sub nasul nostru.

– Știam eu. Nenorocitul naib...

– Chiar nu vreau să aud asta acum.

M-am întors spre el și orice ar fi văzut pe chipul meu l-a făcut să tacă.

– Indiferent ce s-a întâmplat între mine și el prietenia voastră nu trebuie să fie afectată.

– Cum să nu fie afectată? Uită-te la tine!

A aruncat o privire prin cameră, oprindu-se la punga de mâncare nesănătoasă și cutiile de suc. A privit fix televizorul când o fată a izbucnit în plâns.

– Ești surioara mea și e evident că ai inima frântă. Știam că o s-o dea în bară și trebuia să-și dea și el seama de asta.

– Cum de ai știut, Cam?

A deschis gura, apoi a închis-o la loc.

Am zâmbit stins.

– Știu... știu despre Jack. Totul.

S-a rezemat uimit de spătarul canapelei.

– Ți-a povestit tot?

Am dat din cap că da.

– Da, mi-a spus. De asta știai că o s-o dea în bară? Pentru că are un fiu sau pentru că încă mai este îndrăgostit de mama copilului?

Ultima parte o aruncasem mai mult la nimereală. Nu știam sigur dacă o mai iubea, dar așa mi se părea. După felul în care i

se măriseră ochii lui Cam, mă temeam că nimerisem drept la țintă.

– Ți-a spus despre Kari?

– O cheamă Kari? am întrebat.

Cam m-a fixat o clipă cu privirea, după care s-a uitat în altă parte. Au trecut câteva secunde.

– Deci, nu ți-a spus despre ea? Bănuiam că ți-a spus despre Jack, dar nu a pomenit nimic de ea?

– Nu, am înghițit în sec, lăsând pătura în jos. Când mi-a spus despre Jack a refuzat să vorbească despre ea și când a spus... când a spus că nu putem fi împreună, mi-a zis că e din cauză că nu se simte pregătit pentru ceva serios.

Nu am menționat nimic despre sex pentru că, în ceea ce îl privea pe Cam, relația noastră nu progresase atât de mult. Dacă afla că se ajunsese până acolo și că Jase mă părăsise a doua zi, avea să facă ceva mai mult decât să-l pocnească.

– Am întrebat dacă este din cauza ei, dar a refuzat să vorbească despre subiectul ăsta. Cred... cred că încă o mai iubește.

Cam își trecu mâna prin păr, făcând câteva șuvițe să se ridice drept în sus.

– Drace, Teresa, nu știu ce să spun.

O minge de gheață mi s-a format în stomac.

– Ba da, știi, dar pur și simplu nu vrei s-o spui. Știi despre ea și el încă o iubește, nu-i așa? De asta nu ai vrut ca noi să fim împreună. Ea e...

– A fost, mă corectă el în șoaptă. O chema Kari și sunt sigur că Jase a iubit-o, așa cum poate iubi un băiat de șaisprezece ani.

Creierul mi-a rămas fixat pe timpul trecut. Nu pe faptul că Jase a iubit-o în trecut, ci pe felul în care a vorbit Cam despre ea.

– Ce vrei să spui cu “a fost”, Cam?

A expirat prelung.

– Nu am mai spus asta nimănui, Teresa. Nici măcar nu știu dacă Jase realizează că mi-a povestit despre ea. Eram beți într-o seară, când eram în arest la domiciliu, și am început să vorbim. Nu a mai pomenit niciodată despre ea. Îmi spune despre Jack, dar nu despre ea.

Gheața a început să se extindă, dar dintr-un alt motiv.

– Cam...

– Este moartă, surioară. A murit la scurt timp după ce l-a născut pe Jack, într-un accident de mașină.

Mi-am acoperit gâtul cu o mână și l-am privit pe frate-meu.

– O, Doamne...

– Nu știi multe despre părinții ei, dar cred că semănau mult cu ai lui Avery, foarte îngrijorați pentru etichetă și alte rahaturi de genul ăsta. Am impresia că au trimis-o de acasă când a rămas însărcinată și au insistat ca ea să renunțe la Jack, dar au intervenit părinții lui Jase. Știu că Jase și Kari au fost împreună de când avea treisprezece ani sau cam așa ceva. Și știi că Jase a ținut foarte mult la ea și că nu a mai fost implicat serios cu nicio fată de când îl cunosc.

Pieptul a început să mă doară și am început să pun totul cap la cap. Fata... mama lui Jack era moartă? Nici nu îmi trecuse prin minte așa ceva. Deloc. Dar avea sens. Sfinte Sisoe, ce putea fi mai rău decât să ai inima frântă? Să ai inima frântă pentru că a murit cineva.

– Faptul că Jase ți-a spus despre Jack mă lasă fără cuvinte. Nimeni în afară de familia lui nu știe adevărul, pentru că familia ei nu cred că mai locuiește prin zonă, mi-a explicat. Când am realizat că ți-a spus, am cedat. Mi-am dat seama că avea intenții serioase. Cel puțin așa am sperat, dar...

– Dar încă nu a uitat-o, nu-i așa? am spus, îndurerată pentru el.

Nu aveam cum să îmi imaginez ce înseamnă să pierzi într-un mod atât de tragic o persoană iubită.

– De asta. O, Doamne...

– Nu știu, Teresa. Nu sunt sigur că mai e îndrăgostit de ea. Sunt convins că o iubește într-un fel, dar cred... Doamne, o să mă omoare pentru chestia asta, dar cred că se teme să mai țină la cineva și apoi să piardă persoana respectivă.

– Serios?

Tonul meu era plin de îndoială.

– Privește totul din punctul ăsta de vedere. Nu a avut o situație normală. Erau tineri și ea a rămas însărcinată. Părinții ei au trimis-o de acasă, apoi ai lui au intervenit și au înfiat copilul. Așa că amândoi, Jase și Kari, l-au putut vedea pe Jack după aceea, știind că este fiul lor, dar nimeni altcineva nu a mai știut. Era secretul lor și cine știe ce planuri de viitor aveau.

Mi-am amintit ce mi-a spus Jase despre faptul că nu l-a vrut pe Jack la început, dar situația s-a schimbat după aceea. Și, probabil, schimbarea se produsese când Kari era încă prin preajmă.

– Iar apoi moare de tânăra, într-un mod total neașteptat. Genul acesta de situații, una peste alta, în mod sigur afectează

o persoană. Deci nu cred că încă mai este îndrăgostit de ea. Cred că îi e frică să mai iubească pe altcineva.

– Atunci, asta ar însemna că mă iubește și nu e cazul.

A zâmbit trist.

– A riscat furia mea doar ca să fie cu tine și ți-a spus și despre Jack. Știi ceva, Teresa, cred că...

– Nu mai contează, l-am întrerupt, pentru că nu voiam să aud că probabil Jase mă iubea.

Asta avea să-mi umple capul cu basme și pieptul cu speranță. Cuvintele lui Jase de după acea noapte de sex fuseseră doar efectul orgasmului.

– Nu mă pot lupta cu Kari. Nimeni nu poate.

– Teresa...

– Nu vreau să-i spui nimic, am insistat. Vorbesc serios, Cam. Știu că vrei să-i tragi cu ceva în cap sau ceva de genul ăsta, dar, te rog, renunță pentru că...

Îmi părea rău pentru el. Faptul că știam despre Kari schimba totul. Nu însemna că îmi trecuse supărarea pe el, pentru că mă rănise, dar el, la rândul lui, fusese rănit în cel mai cumplit mod.

– Pentru că nu mai contează și sunt bine.

Sprâncenele i s-au ridicat.

– Nu arăți deloc bine.

Am privit la pătura de pe mine, care luase forma unui cort.

– Mersi.

– Nu asta am vrut să spun.

A lovit ușor cu palma în apropierea genunchiului meu bun.

– Numai că îmi fac griji pentru tine. Ai trecut prin multe.

– Sunt bine, dar trebuie să-mi promiți că nu-i zici nimic.

Lasă-l în pace. Te rog, Cam.

A oftat.

– Ok. N-am să-i spun nimic. Ai avut dreptate mai devreme când m-ai atenționat că nu e treaba mea, dar să te văd supărată și să nu-mi bag...

– Am înțeles, am spus, zâmbind stângaci. Știi, nu poți să le rezolvi pe toate în locul meu.

Cam a râs.

– Unde scrie așa ceva?

Scuturând din cap, m-am rezemat de canapea. Faptul că știam mai multe despre trecutul lui Jase și ce îl afecta mă ajuta, dar nu făcea durerea din inimă să dispară. Într-un fel, mă întrista și mai tare.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar Cam s-a ridicat.

– Probabil e Avery. Ești gata pentru o șuetă ca între fete.

– Între fete?

S-a strâmbat.

– Nu contează. Vrei să o chem înăuntru?

– Sigur!

Era mai bine să-mi petrec timpul cu cineva, decât să stau de una singură și să-mi plâng de milă.

Dacă Avery era la curent cu toată povestea asta, a vorbit în mod înțelept despre orice altceva, împingându-mă jos de pe canapea și ajutându-mă să fac ordine prin apartament. Locul era un dezastru. Într-o oarecare măsură nu era din vina mea. Cam nu mai aspirase și nu mai ștersese praful cam de la ultimele alegeri prezidențiale.

– Am auzit că înmormântarea lui Debbie este marțea viitoare, mi-a spus, strângându-și părul roșcat într-o coadă ciufulită. Ești bine?

Am dat din cap că da și am aruncat cârpa cu care ștersesem praful de pe noptieră în coșul mic de gunoi.

– Calla mă duce și vine să mă ia la sfârșit. Nu îi plac înmormântările.

– Nici mie.

S-a aplecat, ridicând o pungă de pe podeaua debaralei.

– Cam nu cred că vrea să meargă, dar, dacă vrei să fie lângă tine, sunt sigură că va veni.

Știam că ar fi făcut-o, dar nu aveam de gând să îl forțez să ia parte la o înmormântare la care nu voia să vină.

Avery a deschis punga și s-a îndreptat brusc. Peste umărul ei am observat că era plină de încălțăminte pe care nu o despachetasem încă, ceea ce îmi amintea că mai aveam o mulțime de lucruri la cămin.

Curioasă la ce se holba, am șchiopătat în jurul ei.

– Care-i treaba?

Tăcută, a băgat mâna în pungă și a scos vechea mea pereche de poante de balet.

– Nu am mai ținut în mână așa ceva de o veșnicie.

La vederea lor, m-a trecut un junghi. M-am întors și m-am așezat pe pat.

– Păi, purtăm cam aceeași măsură la pantofi. Cred că ți se potrivesc. Ți-i fac cadou dacă vrei.

– Nu vrei să-i păstrezi?

Am ridicat din umeri.

– Nu știu. Îți poți împrumuta. Ce spui de asta?

A privit pantofii satinați cu un oftat ușor. O expresie plină de nostalgie i-a fluturat pe chip, iar curiozitatea mea a crescut.

– De ce nu mai dansezi, Avery?

A ridicat privirea și obrajii i s-au împurpurat.

– E o poveste lungă, care acum nu mai are importanță. Nu contează. Probabil nici nu mai pot să ridic piciorul, cu atât mai puțin să execut o mișcare simplă de balet.

– Pun pariu că poți, am spus, în loc să îi cer mai multe detalii.

A râs, dar în ochi i-a apărut ceva ce semăna foarte mult cu entuziasmul, de parcă ar fi vrut să încerce.

– Sigur am să fac o întindere musculară.

– N-ai s-o faci.

Genunchiul a început să mi se încordeze și am întins piciorul cu grijă.

– Încearcă.

Pantofii îi atârnav pe vârfurile degetelor.

– O să arăt ca o idioată.

– Sunt doar eu aici și nici nu am făcut duș azi. De asemenea, merg șchiopătând, deci nu e cazul să-ți faci griji că n-ai să mă impresionezi.

A traversat camera, așezând poantele pe pat, lângă mine.

– Dacă râzi e foarte posibil să mă apuce plânsul.

– N-am să râd!

Dar am zâmbit.

– Haide. Fă-o.

Făcând un pas înapoi, Avery și-a rotit privirea prin cameră, a măsurat spațiul, apoi și-a scos încălțăminte. A inspirat adânc, ridicând un picior. Cu ochii închiși, și-a dus piciorul încălțat cu șosetă pe interiorul coapsei și s-a răsucit o dată, de două ori, întinzând piciorul cu eleganță. Chiar și pe covor, îmbrăcată cu blugi și după mulți ani de pauză, se vedea că fata avea un talent înnăscut pe care l-ar fi invidiat orice dansator antrenat în studio.

Când a completat întoarcerea am bătut tare din palme.

– A fost perfect!

Și-a îndreptat cămașa cu obrazii îmbujorați.

– Nu a fost. Piciorul meu...

– O, Doamne, nu ai mai practicat de ani de zile și ai executat pirueta mai bine decât majoritatea celor care o exersează încontinuu.

Am ridicat pantofii de balet.

– Trebuie să urci pe scenă. Chiar dacă o faci doar cu mine la sala școlii de arte. Doar o dată.

– Nu știu...

– Trebuie!

Am clătinat poantele și privirea ei le-a urmărit, ca și cum i-aș fi plimbat un obiect strălucitor prin fața ochilor. Habar n-am de unde știam, dar să o conving să danseze din nou era important.

– Trebuie să o faci. Ca să o pot trăi și eu prin intermediul tău. Doar o dată, înainte să înceapă semestrul de primăvară. Te rog.

Avery a inspirat adânc și m-a privit.

– Și eu cu ce mă aleg?

– Ce vrei?

A strâns din buze.

– Vreau două lucruri. Primul este să mă ajuți să-i aleg lui Cam un cadou de Crăciun, pentru că sunt un dezastru la astfel de lucruri.

Am chicotit.

– În regulă, se rezolvă. Și care-i al doilea lucru?

– Trebuie să ai grijă de Michelangelo și Raphael weekendul ăsta.

– Testoasele?

A rânjit și a dat din cap.

– Le-am cumpărat un habitat mare și, știi, se pot... nu știu, se pot lovi cap în cap și Cam voia să mergem la film, dar mi-e teamă ca se vor ucide unul pe celalalt.

– Deci vrei să fiu un fel de arbitru pentru țestoase? Să-i despart dacă vreunul dintre ei întrece măsura?

Avery a chicotit.

– Exact.

Am râs.

– Ok. Ne-am înțeles.

Am aruncat poantele spre ea și le-a prins imediat.

– Aaa! Și sunt aproape sigură că Michelangelo este de fapt fată așa că încercă să-i oprești dacă ți se pare că și-o pun. Eu și Cam nu suntem pregătiți să devenim părinții unui grup de copii de țestoasă.

Gemând, m-am trântit pe spate.

– O, Doamne...

DOUĂZECI ȘI ȘASE

În dimineața înmormântării lui Debbie soarele strălucea vesel, dar nu era suficient de puternic pentru a înmuia frigul de afară.

Așa cum a promis, Calla m-a adus la începutul slujbei și urma să îmi trimit un mesaj imediat după încheierea ceremoniei. Săptămâna trecută ea m-a dus și la cursuri, dar de săptămâna asta Cam a preluat această sarcină fără să accepte vreun refuz.

Trebuia neapărat să îmi cumpăr o mașină.

Îmi făcea bine să stau mai departe de mormânt și să mă gândesc la lucruri simple, obișnuite. Nu mi-au plăcut niciodată înmormântările. Când a murit bunicul am fost prea speriată ca să mă apropiu de sicriu. Nu s-au schimbat multe de atunci. Capacul nu a fost deschis, dar m-am așezat în partea din spate a bisericii pline.

Genunchiul mă durea din cauza mersului pe jos până la mormânt, dar oricât de intensă ar fi fost durerea, merita. Simțeam nevoia de a fi aici pentru Debbie și știam că, dacă nu aș fi venit, aș fi regretat.

Părinții ei păreau buimăciți, stând chirciți unul lângă altul, alături de un băiat mai tânăr, care arăta ca și cum abia ar fi

început liceul. Nu-mi puteam imagina prin ce treceau sau ce gândeau.

În dreapta lor stătea Erik Dobbs, înconjurat de mai toți membrii frăției. Nu știam dacă era și Jase printre ei; grupul de băieți îmbrăcați în costume șifonate era prea mare.

Nu-mi era dificil să deosebesc studenții de membrii familiei. Noi eram cei îmbrăcați în ceva, orice, negru. Dimineață trăsesem pe mine o pereche de colanți și o rochie tricotată albastru-închis. Nu mi se păruse cea mai indicată costumație pentru o înmormântare, dar nu găsisem altceva la îndemână.

Când slujba de lângă mormânt s-a apropiat de final, am constatat cu uimire că aveam genele ude. Pe toată durata ceremoniei mă descurcasem destul de bine și reușisem să-mi păstrez fața uscată, chiar și atunci când au pus acea melodie country tristă care se aude la fiecare înmormântare. Mi-am șters repede obrazii cu palmele înghețate și m-am întors.

O mână s-a încleștat pe umărul meu, rotindu-mă în loc. Aproape mi-am lăsat greutatea pe piciorul rănit, dar m-am corectat în ultimul moment. Cu inima bătând puternic, am ridicat privirea.

Erik era acolo, ochii lui întunecați fixându-se într-ai mei.

– Ce faci aici?

Am încercat să îi desfac prinsoarea de pe umăr. Mâna i s-a strâns mai tare preț de o secundă, apoi mi-a dat drumul, dar nu s-a îndepărtat.

– Să nu mă mai atingi niciodată, am spus cu voce joasă.

O expresie întunecată și urâtă i-a marcat trăsăturile feței.

– N-ar trebui să fii aici. Din cauza ta e moartă și închisă în coșciugul ăla.

Am făcut un pas înapoi, suspinând.

– Poftim?

– E moartă pentru că tu i-ai umplut capul cu rahaturi.

A ridicat vocea, atrăgând atenția celor din jur.

– Dacă ți-ai fi văzut de treaba ta în loc să faci așa o dramă, ar fi fost în viață acum.

Tot sângele mi s-a scurs din obraji și m-am holbat la el. Era nebun? Stomacul mi s-a întors când am observat că ne priveau și mai multe persoane, colegii noștri.

– Nu am făcut nicio dramă, iar tu știi asta.

Erik a scuturat din cap.

– E numai vina ta.

– Hei, omule, a intervenit unul dintre prietenii lui, venind spre noi. Cred că e cazul să te ducem acasă.

– Cred că ea trebuie să plece, a răspuns el disprețuitor.
Dintre toată lumea, ea nu ar trebui...

Cineva l-a întors pe Erik exact la fel cum făcuse el cu mine. Nu știam de unde apăruse Jase, dar, dintr-odată, era acolo cu mâna strânsă pe umărul lui Erik și fața la câțiva centimetri de a lui.

– Știi că ai multe pe cap, a spus Jase cu voce joasă și periculos de calmă. Dar îți sugerez să te îndepărtezi de ea chiar acum, înainte să spui ceva ce ai să regreti.

A deschis gura, dar Jase a clătinat din cap.

– Pleacă de aici, frate.

Pentru o clipă am crezut că Erik avea să refuze, dar a aprobat scurt din cap. Îndepărtând mâna lui Jase, s-a întors fără să mă privească, făcându-și loc printre membrii frăției. Nu am observat să-l urmeze vreunul dintre ei. Păreau scârbiți de comportamentul lui.

Jase m-a prins de cot, aplecându-și capul spre al meu.

– Unde-ți sunt cârjele? m-a întrebat.

I-am aruncat o privire furioasă pe care a ignorat-o.

– Nu că ar fi treaba ta, dar le-am aruncat la gunoi.

S-a holbat la mine.

– Le-ai aruncat la gunoi?

– Da, asta am făcut.

Cu efect întârziat, furia creată de cuvintele lui Erik mi-a invadat mintea. Spre ghinionul lui Jase, el era în fața mea.

– Și nu era nevoie să te bagi mai devreme. Mă puteam descurca și singură.

– Exact așa mi s-a părut și mie.

A început să meargă, iar eu cu mâna încă prinsă în a lui nu am avut altceva de ales decât să îl urmez.

– Te duc acasă.

– Calla mă duce acasă.

– Trimite-i un mesaj și spune-i că ai găsit alt mijloc de transport.

Neprimind niciun răspuns, s-a uitat lung la mine. Ochii lui erau un cenușiu furtunos.

– Te rog, nu mă contrazice, Tess. Vreau doar să te duc acasă. Ok? Vreau să mă asigur că nu stai singură pe-aici cât timp aștepți să ajungă Calla.

O parte din mine voia să se opună, dar nu eram proastă. Ultimul lucru pe care îl doream era să o aștept în frig, în timp ce Erik bântuia prin apropiere, gata să mă arate cu degetul pentru ceva cu care n-aveam absolut nimic de-a face.

– Ok, am spus într-un final, scoțând telefonul. Dar nu e nevoie să mă ții de braț.

Ochii i-au străfulgerat.

– Și dacă vreau să te țin?

M-am oprit, forțându-l să facă același lucru. Privirile ni s-au întâlnit.

– Nu ai dreptul să mă atingi, Jase.

A luat imediat mâna de pe mine.

– Scuze.

Am pornit spre jeep, scriind un mesaj pentru Calla în care o anunțam că aveam cu ce să ajung acasă. Când ne-am urcat în mașină, m-a întrebat din nou despre cârje.

– Ce?

Am tras cu toată forța de centura de siguranță și am închis-o.

– Nu am nevoie de ele permanent.

– Dar medicul a spus...

– Am avut nevoie de ele doar câteva zile, cel mult o săptămână, în funcție de cât de mult îmi erau de folos.

Uram să îmi amintesc faptul că fusese lângă mine în acea zi. Fusese acolo doar ca să îmi poată frânge inima câteva zile mai

târziu și nu avea importanță cât de tragic era motivul din spatele argumentelor lui.

– Nu am nevoie de ele.

– Ai șchiopătat tot drumul până la mormânt și până la mașină.

– M-ai urmărit?

– Da.

Privirea i s-a oprit o secundă pe fața mea, apoi și-a orientat-o înainte.

– Te-am urmărit aproape tot timpul. Nu păreai să mă observi.

Nu știam ce să cred despre asta.

– Nu te-am văzut.

– Am stat în spate, lângă ușă. M-am îndepărtat înainte ca lumea să înceapă să iasă, mi-a explicat. Te-a rănit Erik? Te-a tras cam tare!

Am negat din cap, dar mi-am dat seama că nu se uita la mine.

– Nu.

– Aș fi ajuns mai repede, îmi pare rău.

A pornit, în sfârșit, motorul și din sistemul de ventilație s-a împrăștiat un val de aer rece. Am păstrat amândoi tăcerea până

am ajuns pe Route 45, îndreptându-ne înapoi, spre Shepherdstown.

– Trebuie să stea departe de tine. Am să mă asigur că asta face. N-o să-l bat sau ceva de genul, bine? Doar că nu trebuie să mai facă gesturi de felul ăsta.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

– Asta a fost prima dată când te-a abordat?

– De ce? l-am întrebat. De ce te interesează ce-mi spune el, Jase?

Încă o privire tăioasă a pornit în direcția mea.

– Asta e o întrebare prostească.

– Nu, nu e. Nu suntem prieteni. Am fost un pic mai mult decât prieteni pentru o scurtă perioadă de timp și am făcut sex.

Inima mi s-a răsucit de la propriile mele cuvinte.

– Asta a fost tot.

Jase a strâns volanul cu putere.

– Asta crezi tu despre noi?

– Nu asta e ceea ce vrei?

Nu a răspuns imediat, iar când a făcut-o, a vorbit atât de încet, încât abia l-am auzit.

– Nu.

Am tras brusc aer în piept.

– Nu?

– Nu asta am vrut de la noi. Doamne, Tess, chiar deloc.

Și-a sprijinit cotul stâng pe geamul șoferului, rezemându-și obrazul în pumn.

– Dar sunt... ți-am mai spus și înainte că nu trebuie să te încurci cu mine.

Studiindu-i profilul, o arsură mi-a străbătut pieptul și gâtul.

– Știu, am șoptit, sperând să nu se supere prea tare pe Cam. Știu despre Kari.

Maxilarul i s-a încleștat atât de tare, încât n-aș fi fost surprinsă dacă și-ar fi crăpat molarii. Am mai parcurs doi kilometri înainte să vorbească.

– Nici măcar nu trebuie să întreb cum ai aflat.

– Te rog, nu te supăra pe el. A presupus că știam, din moment ce știam despre Jack. N-ai cum să fii supărat pe el.

– Nu sunt.

A oftat adânc.

– Deci știi toată povestea dezgustătoare.

– Nu... nu mi s-a părut dezgustătoare.

Mi-am mușcat buza. Jase îmi povestise că nu îl dorise pe Jack la început și acum faptul că se simțea vinovat căpăta sens. Poate Kari începuse să-l dorească pe parcurs.

– A fost doar tristă.

– Ah, înseamnă că nu i-am spus tot.

A răs scurt.

– Când Kari a rămas însărcinată, nu am mers cu ea să le spună părinților. Ar fi trebuit să fiu lângă ea. Știam că aveau să fie duri și când au spus că o trimit la bunici, în sudul statului West Virginia, m-am simțit ușurat pentru că nu trebuia să mă mai gândesc la sarcină dacă ea nu era lângă mine.

A răs din nou, un sunet foarte trist.

– Nu i-am fost niciodată alături. Știi, eram doar un puști, dar chiar și așa...

– Dar câți ani aveai? Șaisprezece?

A dat din cap.

– Când părinții mei au intervenit și l-au adoptat pe Jack, iar Kari s-a întors, mi-a vorbit despre un viitor cu noi trei împreună. M-a speriat de moarte. Ne-am certat. Ea a plecat cu mașina și a murit. Sfârșit.

O, Dumnezeuule...

– Nu te învinovățești, nu-i așa? Te rog, spune-mi că n-o faci.

– M-am învinovățit mult timp, dar știu că nu eu am provocat accidentul. Ne împăcaserăm înainte să plece, dar nu vrei ca

ultima discuție pe care o ai cu o persoană să fie despre rahaturi ca alea.

– Îmi pare rău, am șoptit. Știu că nu înseamnă mare lucru, dar îmi pare rău.

Jase nu a mai spus nimic până când am ajuns la apartament.

– Nici nu i-am vizitat mormântul.

Mi-am revenit din gânduri.

– Nici măcar o dată?

A negat din cap.

– Eu... nu știu, am depășit acel moment, dar...

– Nu l-ai depășit, Jase. Dacă n-ai putut să mergi la mormântul ei, nu ai trecut peste.

Ne-am oprit într-un loc din mijlocul parcării. A scos cheia din contact, apoi s-a răsucit să mă privească. Ochii i s-au oprit pe buzele mele, părând să nu se poată uita în altă parte. Mâna de pe volan s-a încordat.

– Încă o mai iubești? am șoptit.

O clipă lungă Jase nu a răspuns.

– Am să o iubesc întotdeauna pe Kari. A fost o persoană extraordinară. Nu știu unde am fi fost acum dacă ar fi trăit, dar am să țin la ea mereu.

Pieptul i s-a ridicat ușor, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, dar s-a răzgândit.

Mi-am amintit vorbele lui Cam despre faptul că se temea. Poate că, într-adevăr, ăsta era motivul. Poate chiar mă iubea, dar asta nu era de ajuns. Unele răni sunt prea adânci și macină în tăcere. Nu aveam cum să îi schimb felul de a fi sau modul în care vedea relațiile. Trebuia să găsească puterea asta în interiorul lui și să își dorească să o facă. Speram să reușească. Nu doar de dragul meu, ci pentru că, deși rana pe care mi-o lăsase în inimă era proaspătă și încă sângera, știam că Jase era un om bun.

Trebuia doar să își pună ordine în gânduri.

Privindu-l în timp ce își gândea răspunsul, am făcut cel mai matur lucru din toți cei nouăsprezece ani ai vieții mele. Ceva atât de matur, încât să merit o medalie sau o cutie cu prăjituri, pentru că sufeream foarte mult când venea vorba de el.

M-am aplecat peste scaun și i-am sărutat obrazul rece. Jase a inspirat aspru și mi-a aruncat o privire sălbatică atunci când m-am îndepărtat.

– Jase Winstead, îmi pare rău pentru tot ceea ce ți s-a întâmplat și... încă te iubesc. Așadar, sper că într-o zi vei fi capabil să mergi mai departe, pentru că o meriți.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Apartamentul lui Cam ar fi trebuit să îmi facă viața mai ușoară. Și chiar mi-o făcuse în multe privințe. Faptul că locuiam acolo mă ajuta să mă concentrez mai puțin pe moartea lui Debbie și să evit traiul într-un loc care mă speria de moarte. Mă ajuta să îl evit pe țicnitul de Erik. Cam sau Avery mă duceau până în campus cu mașina și, pentru că genunchiul nu mă mai durea atât de rău ca la început, distanța de la sala de muzică până la campusul de est nu mi se mai părea mare scofală.

Nu mai luam prânzul cu frate-meu și ceilalți. Nu știam dacă Jase o făcea, dar, în mod sigur, Cam se luase de el când realizase că nu mai eram împreună, așa că mă îndoiam. Însă, dacă Jase ar fi fost acolo, nu aș fi putut pretinde că totul era perfect, deci nu mă mai duceam la Den.

Îmi era destul de greu să îl văd de trei ori pe săptămână la cursul de muzică și prin campus. Nu îmi vorbea niciodată. Niciodată, după înmormântare, nu se apropiase de mine ca să mă întrebe ce mai fac. Era prostesc și inutil să mă las măcinată de rana asta. Kari era o fantomă. Era de domeniul trecutului,

dar Jase o iubise. Aduseseră pe lume un copil și, fantomă sau nu, durerea mea nu pleca nicăieri.

Dar nu era vorba numai de Jase. Parcă abia acum înțelegeam cu adevărat că visul meu de a deveni o dansatoare profesionistă se sfârșise definitiv și că singurul meu viitor era facultatea. Ceea ce însemna că trebuia să iau școala în serios, iar asta mă stresa.

Când am ajuns la examenele finale eram la fel de sfârșită ca un donator de sânge suprasolicitat.

Sub ochi îmi înfloriseră umbre negre. În unele dimineți erau umflăte pentru că, noaptea târziu, când mă trezeam într-o liniște de mormânt, lacrimile îmi curgeau în voie. Cam și Avery știau că plângeam. Oricum arătam oribil, nu era ca și cum aș fi putut ascunde asta.

De Ziua Recunoștinței, când Avery și Cam au mers acasă la părinții mei, i-am însoțit doar ca să fug un timp de problemele mele. Călătoria mi-a făcut bine și mama ne-a îndopat cu prăjituri de casă; prima plăcintă cu mere din acel sezon, două rulade cu dovleac și pâine proaspătă. Cam arătase de parcă ar fi câștigat la loterie, iar eu îmi contemplasem oftând posteriorul în creștere. Dar când venise momentul să ne întoarcem în Shepherdstown, momentul de respiro luase sfârșit.

Nu voiam să mă întorc, pentru că locul acela nu îmi oferea decât tristețe.

Chiar înainte să plecăm am mers în dormitorul de la etaj ca să îmi împachetez câteva pulovere pe care nu le luasem în august. M-am pierdut privind trofeele de pe rafturi, fundele agățate pe pereți și coronițele sclipitoare înmânate la unele competiții.

Am ridicat fiecare trofeu, încercând să îmi amintesc ce am simțit când mi s-a strigat numele pentru locul întâi sau pentru cea mai bună performanță, dar emoțiile păreau atât de îndepărtate, ca o fântână în care nu puteam coborî.

– Te simți bine?

Auzindu-i vocea mamei am așezat trofeul pe care-l aveam în mână la locul lui și m-am întors. Am dat din cap că da și mi-am șters lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. Nu mi-am dat seama când am început să plâng.

A traversat încăperea cu un zâmbet trist, compătimitor. Ochii ei albaștri sclipeau într-o manieră care mă făcea să plâng și mai tare. Mi-a cuprins obrajii în mâini și mi-a șters cele câteva lacrimi rămase.

– O să fie mai ușor, scumpo. Îți promit.

– Care parte? am mormăit.

Știa despre Debbie, bineînțeles, și îi spuseseam despre Jase, totul despre el. Am hotărât împreună să nu îi spunem tatei, în caz că Jase ar fi vrut să vină în vizită cu Cam. Era puțin probabil, dar dacă tata afla că mica lui prințesă avea inima frântă, probabil avea să-l ia pe Jase la vânătoare și să aibă un “accident” în timpul ei.

– Totul. O să fie mai bine. Știu că e greu de crezut acum, a continuat, dar, în cele din urmă, îți vei găsi o nouă pasiune și pe cineva care te va iubi așa cum meriți.

– Jase merită să mă iubească. Vreau să spun că nu este un băiat rău, am adăugat printre suspine. Cel puțin așa am crezut, că mă iubește.

Mama m-a tras în brațele ei, iar mirosul de dovleac și mirodenii făcea să-mi fie mult mai greu să plec. Voiam să fiu din nou acea copilă care nu trebuia să-și scoată arsenalul de adult pentru a da gata sandvișul cu rahat care era viața.

– Tânărul acela are multe pe cap.

M-a îmbrățișat în felul acela pe care îl iubeam.

– Îmi amintește de un tip pe care l-am cunoscut la facultatea de medicină. A fost într-o relație de mulți ani cu o fată, iar ea a murit pe neașteptate în vacanța de vară. Cred că din cauza unei complicații la inimă.

Mama a făcut un pas înapoi, prinzându-mi mâinile reci într-ale ei.

– Dar câți ani au trecut? Câteva zeci? Îl mai văd din când în când, nu s-a căsătorit niciodată și nu cred că a mai avut vreo relație de lungă durată. Iar Jase... ei bine, are un copil cu fata asta. Este și mai greu pentru noi să-l înțelegem.

Vorbele ei nu prea mă făceau să mă simt mai bine. Chiar dacă Jase nu mă voia, tot îmi doream ca el să meargă mai departe, să găsească dragostea din nou și să aibă pe cineva în viața lui. Nu voiam să mă gândesc la el ca la prietenul mamei, petrecându-și în singurătate an după an, cu nimic altceva decât relații ocazionale, fără să lase pe nimeni aproape.

Jase merita ceva mai mult decât atât, pentru că, în adâncul lui, era un băiat bun, doar că un pic... încurcat într-un fel pe care nu-l puteam desluși.

La întoarcere, duminică seara, m-am silit să adorm devreme, dar a fost la fel ca în fiecare noapte de ceva vreme încoace. După doar câteva ore de somn începeam să visez. În unele nopți o visam pe Debbie în cămin... spânzurată în dormitor. Erau nopți în care eram din nou la înmormântare, dar în loc să țipe la mine, Erik mă împingea în mormântul deschis.

Și alteori, îl visam pe Jase. Îl visam iubindu-mă și spunându-mi că va fi mereu lângă mine. Acestea nu erau rele decât când mă trezeam și realizam că nu erau mai mult decât atât: doar vise. Apoi mai erau visele în care eram blocați amândoi într-o casă ciudată și îl strigam, dar el deschidea ușă după ușă fără să mă audă și nu puteam să-l prind.

Mă trezeam în fiecare dimineață de parcă nu dormisem deloc și am parcurs ultimele cursuri din semestru ca într-o ceață. Totuși, am trecut cu brio cea mai mare parte din examenele mele finale. Pentru că am avut o grămadă de timp liber singură în apartament, am studiat în voie. Și am mâncat. Dar studiul m-a ajutat să fiu bine pregătită, ceea ce era un lucru foarte bun, pentru că acesta avea să fie viitorul meu. Poate că nu era cel pe care mi-l planificasem, dar era cel pe care trebuia să îl accept. Și n-avea să-mi fie rău ca profesoară. Avea să-mi placă. Deci, faptul că luasem toate examenele finale era mare lucru.

* * *

Mușchii mi s-au încordat când am intrat cu Calla în sala cursului de muzică și ne-am ocupat locurile. Obrajii ei erau

rumeniți de frig și asta îi scotea în evidență cicatricea. Frecându-și mâinile, s-a ghemuit în scaun.

– Nu pot să suport frigul ăsta, a spus ea, tremurând. Când termin facultatea, o să mă mut în Florida.

– Acum câteva luni spuneai că nu suporti căldura.

Am scos un pix, gata să termin acest curs o dată pentru totdeauna.

– Poate ar trebui să te stabilești într-o zonă care are climă temperată pe tot parcursul anului.

Buzele i s-au arcuit în sus.

– Asta-i o idee bună. Acum nu trebuie decât să găsec o zonă ca asta. Tu ce ai de gând să faci?

Absolvirea era atât de departe pentru mine, încât nici nu mă puteam gândi la ea. Am ridicat din umeri.

– Cred că am să rămân aici, probabil.

Suspînând, a întins mâna și a tras de tivul hanoracului meu.

Abia atunci mi-am dat seama că purtam de trei zile același pulover Old Navy. Stai. Oare măcar făcusem duș de dimineață? Nu prea credeam. Totuși, mă pieptănasem înainte să-mi prind părul într-o coadă dezordonată.

Super!

– Vii pe la mine în seara asta? m-a întrebat, la fel cu mă întreba de două săptămâni încoace. Putem să luăm niște junk-food, să tragem o fugă până la Sheetz. Știi cât iubesc modul cum prepară ei nachos.

Am dat să o refuz, dar m-am oprit. Trebuia să-mi scot capul din fund. Măcar pentru câteva ore.

– Bine, dar poți să vii să mă iei? E prea frig să traversez campusul pe jos, noaptea.

– Desigur!

Un zâmbet larg i s-a întins pe chip, un zâmbet ce-ți tăia răsufllarea.

– Ura! Și o să fac rost de bere, pentru că nu e nimic mai tare decât să sprijinim consumul alcoolului de către minori. Sau pot să găsesc niște beri cu lămâie, din alea pentru fete. Javră, am să te îmbăt așa de rău că nu...

Se opri, subțiindu-și buzele.

– Ai să profiți de mine? am glumit, iar când ea nu a râs, am oftat.

Dar apoi m-am uitat peste umăr. Aerul mi-a înghețat în plămâni.

Jase stătea la capătul culoarului, îmbrăcat cu un hanorac și jeanși. Avea pe cap fesul acela gri, care îmi plăcea atât de mult.

Voiam să i-l smulg de pe cap și să fac ceva prostesc, adică să i-l ascund sub perna mea sau ceva de genul ăsta.

M-am crispat în sinea mea.

Bine că aveam numai gânduri nebunești și că nu le dădeam curs.

Văzându-l acum, ca de fiecare dată când îl vedeam, îmi era al naibii de greu. Și înainte să fim împreună fusese dificil, dar acum era de o mie de ori mai greu, știind cum era să fiu în brațele lui, să îi simt pielea lipită de a mea și să îl sărut. Încă și mai grea era încercarea de a împăca bunătatea lui, umorul și caracterul protector cu acest Jase, cel care mă abandonase după primul nostru sărut.

Înțelegeam că avea un trecut, dar eu nu aș fi fugit din fața lui. L-aș fi ajutat, după ce mă obișnuiam cu ideea a tot ceea ce fusese. L-aș fi iubit oricum.

Pixul îmi alunecă dintre degete și mi se rostogoli în poală. Un ghem mi s-a format în piept, în timp ce el își muta greutatea de pe un picior pe altul. Parcă voia să spună ceva, dar nu-mi puteam imagina ce anume, având în vedere faptul că se ferea de mine ca de un caz grav de herpes.

– Tess, a spus el.

La auzul sunetului profund al vocii lui tot corpul mi s-a încordat și am închis ochii.

Îmi pronunțase numele... Mi-am forțat ochii să usuce lacrimile adunate în spatele pleoapelor, atunci când i-am redeschis. Era dureros, pentru că el... el mi-a frânt inima.

Calla înțepeni și știam că în câteva secunde avea să se năpustească asupra lui ca o mamă ursoaică.

Iar el trebuie să fi simțit ceva, pentru că privirea lui de culoarea norilor furtunoși se îndreptă spre ea, apoi reveni la mine. Orice ar fi fost pe cale să zică s-a pierdut pe veci și niciodată n-avea să se mai întâmple. A clătinat rapid din cap, s-a răsucit pe călcâie, a coborât câteva rânduri mai jos și a luat loc.

Privirea mi s-a fixat pe ceafa lui, pe felul în care vârfurile părului său buclat se răsfrângeau în sus peste marginile fesului.

– Uită-l, m-a sfătuit Calla.

Dar nu puteam. N-aș fi putut niciodată pur și simplu să-l uit.

– Vorbesc serios, Teresa. Meriți un tip care nu dă bir cu fugiții și te ignoră săptămâni întregi.

– Știu, am șoptit, studiindu-i ceafa, amintindu-mi cu ușurință cum era să-mi plimb degetele prin părul lui. Dar nu-i ușor deloc.

Calla nu a mai spus nimic, pentru că aveam dreptate.

Cu inima grea și o durere în piept atât de intensă, încât îmi venea să mă târăsc pe jos și să plâng sub scaune, mi-am concentrat atenția asupra examenului de muzică, hotărâtă să nu-l ratez din cauza lui Jase.

Și să nu mai vărs nicio lacrimă pentru el.

* * *

După ultimul meu examen, am făcut o escală pe la West Woods. Nu aveam de gând să lâncezesc de una singură în apartamentul lui Cam toată vacanța de iarnă, ca o ratată, în schimb dădeam fuguța acasă, la mami și tati, exact ca o ratată. La cămin mai erau câteva lucruri pe care trebuia să mi le iau din dormitor, pentru că planificasem să locuiesc tot semestrul viitor în apartamentul lui Cam.

Chiar dacă frate-meu spusese că nu avea nimic împotriva ca eu să stau acolo, aveam nevoie de un locșor de muncă pentru a contribui și eu la plata chiriei. Iar un loc de muncă avea să mă mențină ocupată. Între incapacitatea de a dansa, moartea lui Deb și Erik, iar acum Jase, aveam nevoie disperată de ceva pe care să mă concentrez, până când creierul și inima mea aveau să meargă mai departe.

Ceea ce nu părea să se întâmple prea curând.

Traversând peluza dinspre cămine, vântul rece îmi îngheța obrazii și în aer se simțea miros de zăpadă. Când am ajuns pe coridorul de la Yost genunchiul mă durea puțin. Cei mai mulți studenți erau deja în drum spre casă, iar sala principală era destul de liniștită, cu excepția câtorva oameni care leneveau pe canapele.

Am scos cartela de acces din rucsac și am așteptat liftul, încercând să ignor încordarea pe care o simțeam între umeri. Nu mai călcasem în cămin din noaptea aceea oribilă. Nu voiam să merg în camera noastră, dar trebuia să-mi iau lucrurile de acolo, iar Cam venea într-o oră să încercăm totul în camionetă.

Și eu trebuia să mă comport ca un adult în toată firea. Nu era nimic în neregulă cu căminul și mă îndoiam serios că era bântuit. Energii negative erau de așteptat, dar puteam să petrec acolo cele câteva minute necesare pentru a-mi aduna lucrurile rămase.

Mulțumită de discursul meu de încurajare, am intrat în lift și am urcat până la etajul meu. Când am ieșit pe coridor mi-a sunat telefonul, anunțându-mă că am primit un mesaj. Gândindu-mă că era Calla sau Cam, l-am scos din buzunarul frontal al rucsacului și aproape m-am împiedicat.

Vin cu Cam să ajut. Trb să vb cu tn.

Atât spunea mesajul de la Jase, dar inima îmi bubuia și stomacul mi se strângea, de parcă ar fi spus mult mai mult decât atât. De parcă ar fi spus: *Sunt un rahat nenorocit și am făcut o mare greșeală și te voi iubi o lungă perioadă de timp.*

Numai că mesajul nu spunea toate astea, dar el venea cu frate-meu să mă ajute. Și asta însemna că primise permisiunea lui Cam și, de asemenea, însemna că spusese ceva care îl făcuse pe frate-meu să accepte. Lucru destul de complicat, pentru că eram un dezastru și pentru că, parțial, era vina lui.

M-am oprit în fața apartamentului meu, cu pulsul accelerat de euforie. *Nu-ți face iluzii*, mi-am spus. Doar faptul că venea să mă ajute și voia să îmi vorbească, nu însemna nimic. De asemenea, nu ar fi trebuit să fiu atât de încântată. Duhneam a disperare. Oare trebuia să îi răspund că era ok să mă ajute? O parte din mine voia să nu îi răspundă nimic, dar apoi aveam să îmi petrec toată noaptea dându-mi palme peste față. Chiar trebuia să stăm de vorbă... și eu voiam să vorbesc cu el.

Mâna mi-a tremurat când i-am trimis un răspuns calm și lipsit de entuziasm.

Ok.

Răspunsul său a venit aproape imediat, oprindu-mi inima.

Ne vedem curând.

Împingând afară din plămâni aerul pe care în reținusem, am aruncat telefonul înapoi în geantă. Fiind și Cam de față, discuția asta sigur avea să intre în topul celor mai incomode din istoric, dar nu-mi puteam nega bucuria crescândă, fapt limpede ca lumina zilei.

Am introdus cartela de acces și mi-am alungat din cap gândurile despre viitoarea vizită a lui Jase, apăsând clanța apartamentului și pășind înăuntru. Ușa s-a închis în spatele meu.

Am privit prin cameră. Nu se vedea nimic schimbat. O pernă era pe canapea, cealaltă pe podea, sub măsuța de cafea. Se simțea un miros de mucegai, o rămășiță a verii umede. Ușa dormitorului colegelor de apartament, adică a lui Steph, era, cel mai probabil, închisă. Deși mă ajutase în noaptea morții lui Deb, nu prea o mai văzusem prin împrejurimi și nu voiam să mă gândesc la ea, pentru că, dacă o făceam, îmi aminteam că obișnuia să se cupleze cu Jase.

Și asta mă făcea să mă întreb dacă se mai cuplau și acum.

La gândul că așa ceva se putea întâmpla, un nod mi s-a răsucit în stomac și am blestemat printre dinți. Eram, la propriu, cel mai mare dușman al meu.

Lăsându-mi geanta pe canapea, am introdus din nou cartela și am deschis ușa dormitorului meu. Am clipit, trăgând adânc aer în piept. Inima mi-a intrat în priză. La început, am crezut că stresul și lipsa de somn mi-au provocat halucinații. Nu-mi venea să cred ceea ce vedeam. Am clipit din nou, dar nu s-a schimbat nimic.

Erik stătea pe patul lui Debbie.

DOUĂZECI ȘI OPT

Am simțit furnicături între omoplați, care apoi mi-au coborât pe șira spinării. Erik era aici. Ce făcea? Ținea ceva în poala, un pulover. M-am prins. Era unul din puloverele lui Debbie.

Hainele elegante și pieptănătura stilată îi dispăruseră. Erik avea un aspect șifonat și dezordonat. Ochii îi erau cufundați în cearcane negre. În jurul buzelor îi apăruseră riduri fine, ca niște fisuri subțiri în marmură. Barba care îi acoperea obrajii dădea de înțeles că nu văzuse lama de câteva zile.

Privirile ni s-au întâlnit și pe spate mi-au trecut fiori de gheață. Ceva din privirea lui îmi săpa o gaură în piept.

– Ce cauți tu aici? m-a întrebat cu voce plată.

Eram prea uluită ca să îmi dau seama de ce mă întreba așa ceva.

– Păi... păi trebuie să îmi iau restul lucrurilor din cameră.

Erik privi fără grabă prin dormitor. Toate lucrurile lui Debbie fuseseră luate. Patul era aranjat și păturile strânse, dar perna era turtită, ca și cum cineva ar fi dormit pe ea. Ușa șifonierului era deschisă, lăsând la vedere ce mai rămăsese din hainele și cărțile mele.

– Nu ai putut să mai stai aici?

Acuzația din vocea lui m-a trezit din stupoare. I-am aruncat o privire tăioasă.

– Nu, nu am putut. Tu ai fi reușit?

Un mușchi i s-a încordat pe maxilar. A urmat un moment de tăcere.

– Nu aș fi putut.

Așeză ușor puloverul lângă el, mângâind cu degetele lâna moale, înainte să-și retragă mâna pe genunchi.

– Dar sunt aici. La fel și tu.

Gura și gâtul mi se uscară, iar el continuă să mă privească. În adâncul meu nu crezusem niciodată că moartea lui Debbie fusese o simplă sinucidere pe care nu avea s-o înțeleagă nimeni, niciodată. Fusesem mereu convinsă că Erik era cumva implicat. Ori o forțase să ia o asemenea hotărâre, ori îi făcuse ceva chiar el și aranjase totul, astfel încât să pară că își luase zilele de una singură. Nimeni nu putea explica eșarfa roz și cum ajunsese pe ușă, cu atât mai mult cu cât Erik susținea că el nu fusese acolo.

După privirea lui, îmi puteam da seama că știa ce gândeam.

Respirația mi s-a tăiat și am făcut un pas nesigur înapoi.

– Cam și Jase vin să mă ajute. Trebuie să ajungă dintr-o clipă-n alta.

– L-am auzit pe fratele tău mai devreme. E în examen acum. Înainta cu un pas spre mine.

– De ce ai spune asta, când știi că nu-i adevărat?

Inima îmi bătea nebunește și gândurile mi se întreceau în minte.

– Credeam că vine mai devreme. Am încurcat orele...

A râs scurt și sumbru, trecându-și o mână prin păr.

– N-ai încurcat niciun rahat.

Am inhalat adânc și am făcut un alt pas înapoi, mai aproape de ușa deschisă. La naiba cu lucrurile mele. Nu voiam să fiu în aceeași cameră cu el nicio secundă mai mult.

– Revin în altă...

Erik a țâșnit atât de repede, încât nici măcar nu l-am văzut. O clipă era lângă patul lui Deb, iar cealaltă în fața mea. Un țipăt mi s-a urcat în gât, dar n-a mai apucat să iasă. A fost peste mine înainte să pot scoate vreun sunet.

Trântindu-și palma peste gura mea, a răsucit brațul și m-a întors cu spatele la ușă. Un gust metalic mi-a umplut gura când buzele mi s-au lovit de dinți. M-a lovit cu palma în mijlocul spatelui, mi-am pierdut echilibrul și piciorul drept a fugit de

sub mine. Am căzut pe partea stângă, sprijinindu-mă pe brațe, auzind ușa trântindu-se și încuindu-se.

Am rămas amețită câteva clipe, apoi am ridicat ușor capul. Șuvițe de păr mi-au căzut pe față, blocându-mi vederea. Interiorul buzelor îmi ardea, iar mintea mea nu reușea să priceapă ce se întâmplase, dar când a făcut-o, frica mă învălui, acoperindu-mi pielea cu gheață și răcindu-mi respirația.

Și-a încleștat degetele în coada mea, trăgându-mi capul înapoi. Am țipat când spatele a început să-mi ardă.

– A fost vina ta!

L-am prins de mână, încercând să îmi echilibrez greutatea corpului în timp ce pielea capului meu ardea în flăcări.

– Ce vrei...?

– Nu te preface că habar n-ai!

M-a apăsât în jos, până am ajuns în genunchi. Mi-am schimbat greutatea pe partea stângă, dar poziția tot durea.

– Debbie e moartă din cauza ta!

– Ești nebun!

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot opri.

– Ești complet nebun. Tu ai omorât-o...

Erik mi-a dat drumul atât de repede, încât am căzut pe spate. Și-a repezit palma, lovindu-mă peste față și răvășindu-mi

gândurile. M-am lăsat pe-o parte. Falca mă ustura și camera parcă se rotea cu podeaua în tavan. Am tras aer în piept, cu ochii plini de lacrimi. Fața îmi ardea și am deschis ușor maxilarul. Creierul meu nu era în stare să proceseze nimic din toate astea. Cum oi fi ajuns de la examene, la asta?

Nu putea fi real, așa ceva nu se putea întâmpla.

Fiecare parte a corpului meu înțepeni. Situația era prea familiară. Felul în care buza mă durea, pielea mea amorțită, zumzetul din cap. Mai fusesem în situația asta, pe podea, amețită din cauza unei lovituri pe care nu o anticipasem.

Dintr-odată, era ca și cum aș fi avut din nou șaisprezece ani și mă ghemuiam pe podea, în timp ce Jeremy avea un atac de furie dintr-un motiv extrem de simplu, de prostesc. Neajutorată. Speriată. Confuză. Corpul și mâinile tremurându-mi.

– Nu sunt nebun și nu e vina mea că Deb a murit!

Furia îi ascuțea vocea, făcând-o tăioasă, ca o lamă.

– Dacă tu nu i-ai fi zis nimic și ți-ai fi văzut de treaba ta, nu s-ar fi despărțit de mine.

– Ce?

Din colțul gurii mi s-a scurs un fir de sânge. L-am șters cu o mână tremurândă și am privit pata roșie, îngrozitoare.

Mult prea familiar.

– Când ai întrebat-o despre vânătăi! Și apoi, în afurisita aia de duminică. Trebuia să te bagi tu!

A pornit spre mine.

– Cine te-a pus să stai acolo și să te rănești. Ca și cum ar fi fost vina mea. Nu a fost! A fost vina ta!

Furia s-a adăugat fricii mele crescânde și am făcut ceva ce nu făcusem niciodată cu Jeremy, indiferent cât de gravă fusese situația.

Nu mai eram o victimă. Nu aveam să mai fiu niciodată o victimă.

– Cât de tipic! am mârâit cuvintele. Dai în fete și este întotdeauna vina lor. Niciodată a ta.

– Ia mai taci, javră șchioapă și proastă!

Așezându-mi mâinile pe podea, am ignorat amețeala care m-a izbit.

– Atunci pumnii tăi zboară singuri și aterizează pe fețele noastre?

– Numai pe ale celor care merită.

– Și Debbie a meritat?

A înjurat.

– Nu îndrăzni să vorbești despre ea! Nu știi nimic.

M-am ridicat în picioare și am făcut câțiva pași înapoi, lovindu-mă de marginea patului. Ridicând capul, l-am văzut pe Erik înaintând printr-o perdea de lacrimi. M-am întors, bâjbâind după cea mai apropiată armă. Am apucat veioza de pe noptieră, smulgând-o din priză, mai mult decât pregătită să îl lovesc cu ea în cap atât de tare, încât să aterizeze în celălalt dormitor.

A ridicat mâna la mine, dar am sărit înapoi. Însă când mi-am pierdut echilibrul, a avut ocazia să preia controlul. Mi-a smuls veioza din mână și a aruncat-o în partea cealaltă a camerei. S-a lovit de hainele mele și apoi de perete. Inima mi s-a oprit și m-am repezit spre ușă.

O durere cumplită mi-a străpuns ceafa, doborându-mă la pământ. Pereții s-au clătinat din nou și am clipit ca să îmi limpezesc privirea, dar mi s-a părut că au trecut ani până când am reușit să deschid ochii. Următorul lucru pe care l-am realizat a fost că eram pe podea, pe spate, între paturi, privind în tavan.

Erik pășea în sus și-n jos, călcându-mi părul cu tenișii. Cum de mi se desfăcuse din coadă? Tot corpul îmi pulsa, de parcă aș fi fost o vânătaie uriașă. Am tras adânc aer în piept și am simțit junghiuri dureroase pe spate și coaste.

– Ești trează.

S-a oprit deasupra mea, rânjind.

– Nici nu te-am lovit cine știe ce!

Capul îmi era plin de pânze de păianjen. Cred că am căzut și am leșinat, ceea ce însemna că, probabil, aveam o comoție.

Și comoțiile erau grave, nu?

Simțindu-mă ca și cum aș fi fost trezită brusc, m-am ridicat ușor în coate. Timp de o secundă mi s-a părut că înot prin noroi.

– Am pierdut atât de mult timp! Ar fi trebuit...

S-a oprit, apăsându-și palmele pe tâmpile, apoi și-a reluat plimbarea.

– N-am vrut s-o fac.

Ce tot vorbea? Făcând un efort să mă ridic în șezut, m-am sprijinit de pat, respirând cu greu. Ce n-a vrut să facă?

– Pur și simplu... pur și simplu s-a întâmplat. Am venit să vorbesc cu ea, să îi arăt că făcuse o greșală și că trebuia să ne împăcăm, dar mi-a spus să plec.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp și a strâns din pumni.

Am tresărit și m-am lipit de pat, încercând să îmi adun gândurile.

– N-a vrut să mă asculte. Tot ce trebuia să facă era să mă asculte!

A ridicat vocea, apoi a coborât-o.

– M-a enervat și eu... eu am împins-o. A fost un accident.

Erik s-a aplecat brusc și m-a prins de bărbie. Am țipat când degetele lui s-au strâns ca o menghină, lăsând vânătăi.

– A fost un accident! A căzut pe spate și nici măcar nu înțeleg cum s-a întâmplat. S-a lovit cu ceafa de colțul patului și am auzit o pocnitură. O, Doamne...

A plecat de lângă mine, întorcându-mi forțat capul într-o parte când s-a ridicat. Strângându-și părul în mâini, s-a îndepărtat.

– Gâtul i s-a rupt, pur și simplu.

Am închis ochii strâns, încercând să blochez imaginile ce se formau.

– Știam că nimeni nu avea să creadă că a fost doar un accident. Aveau să mă învinuiască pe mine și nu a fost vina mea! Debbie doar...

S-a oprit, așezându-se pe marginea patului ei.

– Pur și simplu n-a vrut să asculte.

M-a cuprins groaza. În tot acest timp am bănuțit adevărul, dar mărturisirea lui mă scârbea și mă șoca.

– Ai omorât-o!

Falca și gura mă înjunghiau, mă durea când vorbeam.

– A fost un accident.

S-a ridicat din nou, pășind de-a lungul camerei.

– Nu s-ar fi întâmplat dacă ți-ai fi ținut gura. E vina ta!

Erik avea probleme psihologice serioase. Asta era mai mult ca sigur. Când a început un alt tur al camerei, capul a început să mi se limpezească, dar încă simțeam o durere în ceafă. M-am întors și am tresărit când durerea mi-a străbătut gâtul. Îmi simțeam fața umflată și coastele învinețite, dar știam că rănilor aveau să devină mult mai grave dacă rămâneam în continuare aici, cu el, asta dacă nu... Am pus capăt aceluia gând. Nu trebuia să intru în panică.

– Tu o ai pe conștiință! E vina ta! Debbie ar fi încă aici dacă nu ai fi spus nimic, dacă nu te-ai fi băgat între noi, a continuat, cu mâinile închizându-se și deschizându-se și știam că voia să pună acele mâini pe mine și nu într-un mod plăcut. Ai stricat tot!

Am auzit telefonul sunând în camera cealaltă și speranța mi-a revenit. A trecut deja o oră? Poate, doar poate, Cam a ieșit mai devreme de la examen. Sau Jase s-a hotărât să treacă pe aici. O, Doamne, te rog, fă să fie unul din ei!

Erik părea să nu fi auzit. A continuat să pășească prin camera mică, strângându-și părul în pumni. S-a oprit lângă patul lui Debbie, lovindu-și tâmplele cu pumnii.

– Ai stricat tot și acum uite ce s-a întâmplat! Nu mai am altă soluție!

Telefonul a sunat din nou.

Te rog! Te rog! Te rog!

Strângându-mi genunchii la piept, m-am pregătit să mă năpustesc spre ușă.

– N-ai să scapi.

A lăsat mâinile în jos, aruncându-mi o privire de om nebun.

– N-am să scap de ce?

– De asta.

Mi-am așezat mâinile pe covor, pregătindu-mă.

– Orice ar fi asta, n-ai să scapi.

Telefonul a sunat a treia oară și, de data asta, l-a auzit. A privit încruntat spre ușă.

– N-am de gând să scap de nimic.

Am expirat ușurată. Poate că nu era complet nebun. Mă mulțumeam și cu un nebun pe jumătate.

– Nu? Pentru că putem uita tot ce s-a întâmplat.

Era o minciună sfruntată, pentru că nu aveam nici cea mai mică intenție să uit ce îmi făcuse.

– Putem să plecăm de-aici...

A dat din cap că nu.

– Nu plănuiesc să scap, a spus nepăsător, ca și cum am fi vorbit despre examenele finale. Nu am de gând să plec de-aici.

Orice speranță pe care cuvintele lui mi-o treziseră a murit și a ars într-un impact de genul accidentelor din cursele cu mașini. Nu are de gând să plece de aici?

– Vorbești de parcă n-ai să mai ieși niciodată din camera asta.

– N-am s-o fac.

A râs și s-a întors spre mine.

– Decât într-un sac de plastic.

Groaza mi-a explodat în măruntaie ca o grenadă. La naiba cu momentul potrivit în care să mă reped spre ușă. Instinctul a intrat în acțiune și m-am ridicat, blestemându-mi piciorul slab când am împins în el. Fusesem ușoară și rapidă. Acum nu mai eram.

S-a izbit în mine, trântindu-mă la podea și smulgându-mi un țipăt din gât. În camera alăturată ceva s-a izbit de perete și Erik

și-a înfipt degetele în umerii mei, întorcându-mă brusc pe spate.

Când ochii mei larg deschiși s-au fixat asupra lui, preț de o secundă timpul parcă s-a oprit. Un sentiment oribil a încercat să mă tragă în jos, prin covor, când am realizat ce avea să facă.

Am auzit bătăi în ușa dormitorului și Erik a întors capul, o privire sălbatică apărându-i în ochi. Profitând de momentul lui de neatenție, am ridicat mâna. L-am lovit cu pumnul în colțul gurii, răsucindu-i capul într-o parte.

S-a dat pe spate, gemând când salivă și sânge i-au zburat din buza spartă. Strânsoarea de pe brațele mele a slăbit și m-am întors pe o parte, deschizând gura să țip.

– Javră afurisită, a mormăit, lovindu-mă cu pumnul.

Un pumn bine centrat în rinichi, care m-a imobilizat.

– Tess!

Jase, era Jase!

Ușa a scârțâit sub puterea loviturii lui.

– Ești înăuntru? Ești bine?

M-am întins spre ușă, înfigând degetele în mochetă.

– Jase...

Numele lui s-a terminat într-un geamăt.

Erik m-a întors și, dintr-odată, am privit în ochii unui psihopat. O privire pe care știam că Debbie o văzuse de nenumărate ori și, probabil, în ultima clipă a vieții ei.

Frica m-a prins în ghearele ei și din mine a izbucnit un țipăt sfâșiat, răsunând în aer și întrerupându-se brusc atunci când Erik mi-a pus o mână în jurul gâtului și a început să strângă.

Ușa a tremurat în balamale.

– Tess! Ce dracu’?! Tess!

Panica și-a înfipt în mine ghearele ascuțite și înghețate. Strânsoarea lui era puternică, presându-mi pe căile respiratorii. Am deschis gura să țip din nou, dar nu a ieșit niciun sunet, nici măcar aer. Cu inima bătând puternic, l-am plesnit peste față, apoi l-am lovit cu pumnul în bărbie. A tresărit, dar și-a menținut apăsarea.

– Tess! a strigat Jase.

Ușa s-a zguduit, ca și cum ar fi lovit-o cu umărul.

– La dracu’!

O constelație mi s-a aprins în spatele ochilor și nu am putut... nu am putut să trag suficient aer în piept. I-am zgâriat mâinile lui Erik, simțind pielea cedând sub unghiile mele. Ușa s-a zgâlțâit din nou, dar nu avea să cedeze la timp.

– Încetează!

Erik m-a ridicat, apoi m-a lovit cu capul de podea.

– Încetează!

Privirea a început să mi se întunece pe margini. Am simțit o arsură în piept, ce mi-a urcat repede spre gât. Aveam nevoie de aer!

– Teresa! Iubito, a strigat Jase și vocea lui mi-a dat o putere disperată.

Ușa s-a cutremurat și a scârțâit.

– Haide...

Cu ultimele puteri am început să îl lovesc pe Erik în piept, peste față, peste umeri. Am rotit șoldurile, încercând să îl arunc de pe mine, dar m-a împins în jos, și mă simțeam de parcă aș fi plutit prin podea, dispărând încet în abisul ce mă aștepta. Știam că nu trebuie să cedez, că nu puteam să fac asta, dar mâinile mi-au alunecat în jos și brațele mi-au căzut pe lângă mine.

În fundal ceva s-a rupt. Poate ultimele mele celule lipsite de oxigen. Nu știam ce, dar ochii întunecați ai lui Erik s-au fixat asupra mea și am știut că asta era sfârșitul. Pleoapele mi s-au închis. Avea să fie ultimul lucru pe care îl vedeam, la fel ca Debbie. Și nu era drept. Nici măcar nu începusem să trăiesc, să îmbrățișez acest nou viitor sau să fiu cu Jase, pentru că, dacă

supraviețuiam, nu aveam să-l mai las să plece de lângă mine. Niciodată. Dar... dar acum nu mai conta. Auzul mi-a slăbit până când tot ce a mai rămas a fost clocotitul sângelui.

Dintr-odată, presiunea insuportabilă a dispărut de pe gâtul meu, oxigenul a pătruns și un geamăt plin de durere a răsunat în cameră. Ceva s-a rupt, a pocnit ca o ramură veche și uscată, răsunând în depărtare, ca și cum ar fi fost afară.

Mâini mi-au cuprins obrajii, apoi am fost ridicată în brațe. Capul îmi era prea greu, atârna. Parcă era ceva în neregulă cu gâtul meu.

– O, Doamne, deschide ochii! Haide, iubito, deschide ochii.

A urmat o pauză și corpul lui mare s-a cutremurat.

– Îmi pare rău. La dracu'! Deschide ochii. Te rog.

Pleoapele parcă îmi erau lipite, dar m-am forțat să le deschid. Tot ce am văzut au fost ochii lui Jase de un cenușiu pătrunzător, mai întunecați decât îi văzusem vreodată.

– Așa, a spus, strângându-mă la piept. Rămâi cu mine. Tess! O, Doamne, nu mă părăsi! Te rog! Eu...

Buzele i se mișcau, dar cuvintele nu aveau sens și nu-mi puteam ține ochii deschiși. Totul era întuneric.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Piuitul regulat, rar și insistent, a pătruns prin straturile de obscuritate și somn, până când mi-am simțit pieptul ridicându-se cu o respirație adâncă și tremurată.

– Teresa.

Suprafața pe care eram lungită s-a mișcat sub o greutate care s-a așezat lângă mine. O mână răcoroasă și mângâietoare mi-a apăsat obrazul.

– Ești aici?

Eram? Așa credeam. Lucrurile din jurul meu căpătară claritate. Eram întinsă pe un pat dur și vocea pe care o auzeam era a lui frate-meu. Dar îmi simțeam capul greu, ca și cum ar fi fost lipit de saltea.

Am deschis ochii clipind ușor, tresărind la vederea luminii puternice de deasupra capului. Odată ce vederea mi s-a limpezit, era evident că mă aflam într-un salon de spital. Pereții albi, televizorul fixat pe unul dintre ei și perdelele verde-păstaie erau indicii clare.

– Hei, a spus Cam blând. Cum te simți?

Întorcând încet capul spre el, mi-am trecut limba pe cerul gurii.

– Mă simt... ciudat.

Aveam vocea răgușită și maxilarul mă durea doar rostind acele trei cuvinte.

– Ai dormit ceva timp! Suficient de mult ca părinții noștri să ajungă aici și încă ceva.

Cam a zâmbit obosit, întinzându-se după o carafă cu apă și turnând într-un pahar mic de plastic.

– Mama și tata sunt pe hol, stau de vorbă cu poliția.

Poliția? L-am privit confuză în timp ce se juca de-a domnul Asistent, ridicându-mă cu un braț după gât și ajutându-mă să beau. Simțeam apa rece, de parcă m-aș fi aruncat în piscină într-o zi toridă de vară.

A pus paharul pe noptieră, o privire înțeleghătoare apărându-i pe chip.

– Nu-ți amintești, nu-i așa?

Am scuturat din cap și m-am strâmbat când o durere acută mi-a străbătut tâmpilele. Cam a privit spre ușă, ca și cum ar fi vrut să fugă până afară ca să cheme pe cineva, dar și-a așezat o mână peste ale mele, atrăgându-mi atenția spre încheieturile degetelor lui.

Erau roșii, zgâriate și umflate.

M-am ridicat pe jumătate, mușchii și pielea protestând la mișcarea bruscă, iar ceața din minte s-a ridicat.

– O, Doamne...

Ochii lui Cam s-au umplut de îngrijorare.

– Îți amintești?

– Erik. El...

– Știu. Cu toții știm. Nu trebuie să îți mai faci griji din cauza lui, a spus Cam, apăsându-mă ușor cu mâna pe umăr ca să mă întind în pat. Trebuie să stai nemișcată. Ai o comoție, una minoră, dar nu te poți mișca prea mult. Ok?

Cu inima bătând puternic am privit perfuzia atașată de centrul brațului meu, introducând lichid transparent. Mi-am amintit acel sunet groaznic de ruptură, ce mă ducea cu gândul la oase rupte.

– A murit?

– La dracu'! Aș vrea eu.

Pe față i se putea citi furia.

– Jase i-a rupt maxilarul și l-a bătut până i-a sunat apa-n cap, dar dobitocul trăiește. În schimb, o să meargă la închisoare. S-a trezit când au ajuns acolo poliția și medicii, povestind ce i-a făcut lui Debbie oricui avea chef să asculte. Zicea într-una că a fost...

S-a oprit, subțindu-și buzele.

– A spus că a fost vina mea, am terminat în locul lui, închizând ochii când au revenit amintirile despre nebunia lui Erik, dar o altă grijă a ieșit la suprafață. Unde... unde-i Jase?

Am deschis ochii, dar Cam și-a îndepărtat privirea.

– Ultima dată când l-am văzut era cu poliția.

– Ce?

Am încercat din nou să mă ridic, însă el m-a oprit.

– Ce vrei să spui?

– Nu va avea probleme. A trebuit să discute cu ei, așa cum sunt sigur că va trebui să faci și tu, când vor afla că te-ai trezit.

A făcut o pauză.

– Au avut nevoie de o declarație.

– Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

Cam s-a fosit, de parcă nu stătea comod.

– L-au reținut când te-au adus la spital. Nu l-am văzut. Am venit direct aici când am aflat.

Nu l-a văzut deloc pe Jase? Adică nu a venit să vadă ce fac? Am închis ochii, alungând sentimentele inutile. Jase a spus că vrea să vorbim. A venit și mi-a salvat viața. Nu trebuia să fac o criză doar pentru că nu era aici. În plus, aveam lucruri mai importante de care să mă ocup.

Când am deschis ochii, Cam mă privea. Au trecut câteva secunde.

– Chiar ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

Am oftat.

– Da.

S-a fosit, apoi a înjurat printre dinți.

– Știu că nu ai vrut să auzi asta înainte, dar acum ai să asculți. Este un prost, dar prostul te iubește.

Am deschis gura.

– Da, știi că te-a respins sau ceva de genul ăsta, dar e bărbat și e un prost. Hei, eu pot să recunosc. Facem multe tâmpenii.

Cam s-a aplecat deasupra mea, coborând vocea.

– Într-un fel, îmi amintește de Căpșunica, de Avery, știi? Tot așa era și ea la început. Din cu totul alte motive, dar... și ea a avut demoni de înfruntat. Cred că asta a făcut el. Nu știu. Nu sunt în locul lui, dar Jase are multe probleme.

– Știu, am spus încet, clipind printre lacrimi.

Totul în legătură cu Jase era complicat. Așa fusese întotdeauna, dar nu mai eram sigură că nu avea altceva de făcut decât să-și rezolve problemele. Unii oameni pur și simplu nu pot trece peste anumite lucruri.

Cam și-a coborât privirea și a inspirat adânc.

– Știi, mi-a spus acum ceva timp că te simți vinovată pentru ce i-am făcut lui Jeremy.

Surprinsă, am deschis ochii larg și l-am fixat cu privirea.

– Nu ai de ce.

A ridicat capul, uitându-se direct la mine.

– Eu i-am făcut-o lui Jeremy și aș face-o din nou. Nu a fost niciodată vina ta. Ok? N-are importanță că nu ne-ai spus. Crede-mă, știu cum unii oameni ascund anumite lucruri, păstrând totul în ei până când tăcerea îi distruge. Practic, tu erai o copilă, iar eu știam ce fac. Singurul lucru pe care îl regret este că te simți vinovată pentru ceva ce eu am ales să fac.

Nu știu ce anume s-a întâmplat. O parte din greutate îmi dispăruse de pe umeri după ce vorbisem cu Jase, dar gorila masivă cu o problemă de alimentație acum mi s-a ridicat de pe piept. Dulce, pură ușurare m-a cuprins și m-am simțit ca aruncată în mijlocul unei furtuni. Lacrimi mi-au urcat pe gât și mi s-au strâns în spatele pleoapelor.

– Teresa, nu plânge, s-a încruntat Cam. N-am vrut...

– N-am să plâng.

Am suspinat de câteva ori, forțând fântânile arteziene să se oprească.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi.

Nu am mai spus nimic, pentru că nu era nevoie, dar știam. Prin acele cuvinte, Cam îmi aruncase un colac de salvare. L-am prins și l-am strâns în brațe.

– Te iubesc așa cum iubesc brișele.

Un zâmbet larg și sincer i-a apărut pe chip.

– Și eu te iubesc, prostuțo.

Nu a mai trecut mult până când mama și tata au intrat în salon. Tata părea pe punctul de a comite un omor. La fel și mama, dar ea se ascundea mai bine. Aproape că l-au împins pe Cam la o parte și au cloncănit deasupra mea până a venit poliția și le-am dat declarația. Nu mi-a fost ușor să povestesc despre timpul petrecut în acea camera cu Erik. Îmi plăcea să cred că sunt o persoană puternică, dar m-am cutremurat la partea în care el mi-a mărturisit că a omorât-o pe Debbie și că a înscenat sinuciderea. Frisoanele s-au intensificat când le-am zis că nu a avut nicio intenție să părăsească viu acea cameră.

Erik plănuise să mă omoare pe mine, apoi să se sinucidă. Spusese că moartea ei era din vina mea, dar cred că se simțea vinovat, din moment ce hotărâse să-și ia zilele. Poate că ascunsese bine lucrul acesta, dar fusese mereu prezent. Trebuie

să fi fost. Refuzam să cred că avea să-și trăiască restul vieții fără să simtă niciun dram de vină.

Tata m-a prins de mână sănătoasă și a așezat-o sub bărbia lui când un adjunct tânăr a închis carnetul pe care luase notițe.

– Asta e tot ce ne trebuie pentru moment, a spus, îndepărtându-se de pat. Odihnește-te și te vom suna dacă mai avem întrebări.

– Mă puteți suna pe mine, dacă mai aveți întrebări.

Tata s-a îndreptat, scrutându-l pe polițai și luând postura de avocații-sunt-diavoli.

Acesta a dat din cap și a plecat, fiind înlocuit de un doctor și o asistentă ce părea mai tânără decât mine. M-au înțepat, m-au împuns și am suportat o lumină sclipitoare îndreptată direct în ochi. Mi-au introdus în perfuzie analgezice ușoare și, până să își facă efectul, stomacul a început să îmi protesteze, iar eu m-am simțit aproape normală când mama a strâns pătura în jurul meu.

– Măine ai să ieși de aici, iar eu și tatăl tău ne gândeam că poate ar fi mai bine dacă ai veni acasă, cu noi, în loc să rămâi până pleacă și Cam.

Așezat într-un colț, Cam s-a strâmbat la mine.

– Am fi mai liniștiți, a adăugat tata, strângându-mi mâna.

Chiar ne-am simți mai bine.

– Ați fi mai liniștiți dacă ar renunța la școală și ar veni să stea cu voi pentru tot restul vieții, a intervenit Cam.

Mama i-a aruncat o privire tăioasă peste umăr.

– După tot ce s-a întâmplat? Da. O vreau sub acoperișul meu pentru următorii treizeci de ani.

– Numai treizeci? am murmurat.

Mama a strâns din buze.

– Nu are niciun motiv să rămână aici până veniți voi acasă, în Ajunul Crăciunului.

O mare parte din mine voia să-i lase pe ai mei să mă ia în brațe și să mă ducă acasă. Mi-a fost mai ușor când am fost în vizită la ei și chiar aș fi putut să mă cuibăresc în camera mea până la Ajun. Suna foarte bine, dar știam că, dacă mergeam acum cu ei acasă, exista o posibilitate foarte mare să nu mă mai întorc niciodată în Shepherdstown. Aveam să îmi doresc să rămân acolo unde eram în siguranță și lucrurile îmi erau cunoscute într-o manieră bună, dar acum aveam o viață și aici. Facultatea și posibilitatea unei cariere de care să mă bucur. Aveam un viitor, nu mai eram un copil care să se bazeze pe ocrotirea părinților ori de câte ori dădea de greu. Oricât de

mult m-ar fi durut gândul ăsta, nu aveau să fie lângă mine o veșnicie.

– Nu prea știu, mamă. Lasă-mă să mă mai gândesc, am spus într-un târziu, știind că era mai bine așa, decât să îi refuz hotărât.

Nici ea, nici tata nu păreau încântați de lucrul ăsta, dar Cam se ridică brusc în picioare.

Privirea mea a urmărit-o pe a lui exact când tata s-a întors și puteam să jur că inima mi s-a oprit chiar în acel moment, deși numai pentru o singură secundă.

Jase stătea în ușă, cu bucelele lui roșiatice ciufulite în toate direcțiile și pielea mai palidă decât de obicei. Puloverul albastru-închis pe care îl purta era strâmb, arătând mai mult din cămașa albă de sub el. Toate hainele îi erau șifonate, dar, în ochii mei, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată.

În mâinile lui era o cutie pătrată, roz.

Privirile ni se întâlneau de-a lungul camerei, iar el se opri brusc din mers. Avea ochii de un argintiu aprig și i se citea în ei un sentiment de ușurare, împreună cu un alt lucru pe care nu îl puteam descifra.

Tot aerul îmi ieși din plămâni, iar mama se ridică, dregându-și ușor glasul.

– Ei bine, se pare că are companie, deci hai să nu mai stăm pe capul lor.

Tata ridică dintr-o sprânceană, privind de la Jase la mine și înapoi la mama.

– Poate ar trebui...

– Bine, vom reveni mâine dimineață, cu forțe proaspete.

Mama îi aruncă lui tata o privire cu subînțeles înainte să se aplece și să îmi sărute obrazul.

– Te iubesc, scumpo.

– Și eu te iubesc.

Tata îmi sărută celălalt obraz și eliberă fără tragere de inimă locul de pe patul meu. Când trecu pe lângă Jase, se aplecă și îi șopti ceva la care el încuviință din cap. Numai Dumnezeu știa ce-i ieșise tatei din gură.

Cam îl bătu pe spate pe Jase când trecu pe lângă el, fără să facă niciun gest copilăros, cum ar fi să-și lovească pumnul de al lui sau să-și ciocnească umerii, lucru care mă surprinse. Când Cam se comporta ca un bărbat de vârsta lui, treaba era serioasă.

Abia după ce au dispărut părinții și frate-meu, Jase se mișcă și în doi pași uriași ajunse lângă patul meu. În salon se lăsă o

tăcere grea, iar el așeză cutia roz lângă carafa cu apă și luă loc, șoldul lui atingându-l pe al meu. Îmi mângâie obrazul cu grijă, trecându-mi părul după ureche și inima îmi alerga în ritm de maraton.

Mi-a studiat atent fața, fără să rateze vreun detaliu în timpul examinării minuțioase, catalogând ceea ce probabil era o vânătaie urâtă, care îmi umfla partea dreaptă a maxilarului de parcă aș fi avut o portocală îndesată în gură. Colțul drept al buzei mi se părea ciudat și pielea din jurul ochiului mă durea.

– Te-a rănit? m-a întrebat cu vocea răgușită de îngrijorare și de ceva ce părea a fi frică. Te-a rănit mai mult decât se vede?

La început nu am înțeles ce a vrut să spună, dar apoi m-am prins.

– Nu... Doamne, nu!

Jase a închis ochii și s-a cutremurat, expirând ușurat.

– Când am intrat și l-am văzut deasupra ta, iar tu doar... doar stăteai întinsă acolo, am crezut că am ajuns prea târziu. Am crezut că te-am pierdut.

– Am crezut că am să mor în acea camera, cu el. Chiar am crezut, dar ai ajuns la timp, l-am asigurat. Mi-ai salvat viața. Mulțumesc.

Mi-am concentrat toate sentimentele în acel cuvânt.

– Mulțumesc.

– Țsta e un lucru pentru care n-aș fi vrut să-mi mulțumești vreodată.

S-a aplecat, sprijinindu-și mâna stângă pe pat, lângă umărul meu, susținându-și greutatea în ea. A înclinat capul fără să rostească un cuvânt, iar când mi-a sărutat colțul stâng al buzelor, sentimentele mi-au inundat pieptul.

A rămas nemișcat când a vorbit și, cu fiecare cuvânt, buzele lui le mângâiau pe ale mele, ca o pecete fizică a ceea ce spunea.

– Nu am fost altceva decât un măgar în ultimele două săptămâni și știu că acum nu e momentul potrivit să vorbim despre asta, dar vreau să-ți spun ceva, bine?

Am inspirat adânc.

– Bine.

Jase mi-a atins obrazul stâng cu vârful degetelor.

– Mi-a fost greu să mă mai apropiu de vreo fată din cauza lui Kari și a lui Jack, dar tu... tu ai fost diferită. Mi-ai intrat sub piele și ți-ai croit dram în inima mea. Ai făcut asta, probabil, chiar de la primul nostru sărut și am crezut că voi putea face față situației, sentimentelor, dar când am realizat cât de profunde sunt, m-am speriat de moarte. Nu am vrut să fiu rănit din nou. Nu am vrut să mai pierd pe cineva, așa cum am mai

pățit. Dar apoi, aproape că te-am pierdut astăzi. Definitiv. De asta mi-a fost frică, că te-aș putea pierde înainte să te pot avea. Și numai gândul ăsta mă omoară.

A închis ochii, rezemându-și fruntea de a mea, apăsând ușor.

– Am vrut să stăm de vorbă, de asta ți-am trimis mesajul, pentru că mi-ai lipsit și am crezut...

S-a îndepărtat, clătinând din cap. Văzând sclipirea din ochii lui, gâtul mi s-a strâns.

– Oricum, o să vorbim mai târziu, pentru că nu ai nevoie acum de rahaturile astea.

Voiam să îi spun că eram de acord cu rahaturile astea, că voiam să aud mai mult, că durerea cuvintelor lui mă sfâșia și mă întregea din nou, umplându-mă cu speranță și diminuând impactul evenimentelor recente, dar s-a întins spre noptieră și a ridicat cutia roz.

– Am luat asta pentru tine după ora de muzică și am vrut să ți-o dau la cămin, deci o am de ceva timp. E posibil să nu mai fie proaspătă.

Deschizând capacul, obrajii i s-au colorat.

– Este cu vanilie și cu glazură de căpșuni. Eu, ăăă, știu cât îți place glazura asta.

Am observat cum culoarea din obraji i s-a intensificat. Erau rare momentele în care părea nesigur și stânjenit de ceea ce făcea.

M-a privit printre genele coborâte.

– Probabil nu vrei să mănânci nimic acum, dar poate încerci doar glazura?

Stomacul mi-a chiorăit, deși nodurile ce mi se formau în el îmi tăiau pofta de mâncare, dar el părea atât de ezitant, încât nu am putut să îl refuz.

– Mi-ar plăcea.

Un colț al buzelor i s-a ridicat și a trecut degetul mic prin glazura bogată, ridicând o cantitate destul de mare de cremă roz. Nu mă așteptam la aceasta metodă de a o degusta. Și-a întins degetul spre buzele mele.

Privirile ni s-au întâlnit și am deschis gura, mii de aripi fâlfâindu-mi în abdomen. Nu aveam cum să îmi feresc privirea când i-am prins degetul între buze și am gustat dulceața de zahăr. Și-a menținut privirea fixată într-a mea, repetând mișcarea până când toată glazura a dispărut și mi-am simțit fața în flăcări.

Jase a lăsat deoparte cutia deschisă, aplecându-și capul spre al meu.

Am tresărit când limba lui mi-a trecut peste buza de jos.

– Aveai un pic glazură pe buză.

– Oh!

Nu eram în stare să formulez fraze coerente.

S-a retras cu ochii sclipind.

– Sau e posibil să fi fost o minciună.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet.

– Posibil?

– Ok.

S-a apropiat, încrucișându-și grijuliu degetele cu ale mele.

Și-a trecut buzele peste pielea mea învinețită.

– În mod sigur a fost o minciună.

Am râs ușor.

– E genul de minciună care nu mă deranjează.

– E o minciună gustoasă, nu-i așa?

Când am aprobat din cap, încordarea din umerii lui a început să dispară, apoi am căscat, iar el s-a crispat.

– Ai nevoie de odihnă.

Între medicamentele pentru durere și tot ce a urmat, ispita somnului era mult prea mare că să o pot ignora, dar nu voiam să îmi iau la revedere de la el. Am privit în jos, spre mâinile noastre unite, spre degetul lui mic ușor pătat cu roz.

– Vrei să... vrei să rămâi cu mine? Dacă te lasă?

Ochii i s-au luminat într-un gri-argintiu, pe buze apărându-i un zâmbet într-o parte.

– Iubito, sunt numai al tău, dacă mă vrei.

Cuvintele lui păreau pline de înțeles și pieptul mi s-a strâns.

– Te doresc, i-am spus aproape șoptit.

Plecându-și capul, mi-a sărutat mijlocul mâinii, apoi mi-a dat drumul. S-a ridicat cu grația fluidă pe care o invidiam și s-a apropiat de perdea. După ce a tras-o, m-a privit peste umăr și mi-a făcut cu ochiul, zâmbind ștrengărește.

Jase m-a ajutat să mă mișc într-o parte și s-a așezat lângă mine, corpul lui abia încăpând în pat. Stăteam cam înghesuiți, dar nu îmi păsa. S-a întors pe o parte, astfel încât capul să-i fie aproape de al meu.

De parcă aș fi fost din porțelan chinezesc, a așezat cu grijă o mână pe abdomenul meu.

– Stai bine?

În ciuda durerilor surde și a faptului că mă aflam într-un pat de spital, stăteam mai bine ca oricând.

– Da.

– Ok.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, susținând-o cu o intensitate caldă, ce semăna foarte mult cu iubirea.

– N-au decăt să mă ia cu forța din patul ăsta. Nu plec nicăieri.

TREIZECI

Medicii m-au externat a doua zi după-amiază cu o rețetă de analgezice pentru cazul în care m-ar fi durut capul sau dacă oricare altă durere s-ar fi înrăutățit, dar după ce am dormit aproape toată noaptea ghemuită lângă Jase pe patul îngust, corpul meu părea, în mod surprinzător, mult mai bine decât ieri. Desigur, mă mai durea pe ici, pe colo, și mă mișcam cu viteza unei țestoase cu trei picioare, dar eram ok.

Eram mai mult decât ok. Eram în viață.

Când am ieșit în frig, mama și tata arătau de parcă ar fi fost gata să mă ia pe sus și să mă ducă acasă, dar nu aveam de gând să plec cu ei, câteva zile mai târziu. Mă întorceam la apartament.

Jase a așteptat răbdător la jeep, rezemat de portieră și cu mâinile cufundate în buzunarele blugilor.

– Scumpo, chiar nu vreau să te las singură acum.

M-am întors spre mama, îmbrățișând-o.

– Sunt bine. Serios. Vreau să mă întorc la mine acasă și să mă relaxez.

– Cu el? a mormăit tata, aruncând o privire urâtă băiatului pe care îl primise întotdeauna în casa lui fără nicio reticență.

Am oftat.

– Da, cu el.

– Acum e cumva iubitul tău? m-a întrebat, iar eu habar n-aveam ce să-i răspund, pentru că nu știam în ce ape ne scăldam, detaliu care nu i-a scăpat tatălui meu.

O expresie gânditoare i-a brăzdat trăsăturile, una care nu prevestea nimic bun.

– Poate că e cazul să port o discuție cu el.

– Nu, am spus repede. N-ai de ce să vorbești cu el. Deloc.

Tata era pe punctul de a mă contrazice, dar mama i-a așezat o mână pe spate.

– Sună-ne mai târziu, bine? Doar ca să știm că ești în regulă.

– Așa voi face.

Am presupus că aveam, probabil, vreo două ore liniștite în apartament, înainte ca frate-meu să dea buzna peste mine ca să vadă ce fac. Aveam să urmeze multe verificări neașteptate în perioada următoare.

După o altă rundă de îmbrățișări și lacrimi, m-au lăsat să plec, iar eu m-am îndreptat către Jase. S-a îndepărtat de jeep și mi-a deschis ușa.

– Tatăl tău arată ca și cum ar fi gata să mă invite la vânătoare.

M-a prins de cot, ajutându-mă să urc.

– O vânătoare îngrozitoare, în care eu sunt vânatul.

Am chicotit.

– Știi ceva? Nu cred că ești foarte departe de adevăr cu afirmația asta.

– Minunat!

A închis portiera și a ocolit mașina prin față. M-a privit lung, urcându-se la volan.

– Tatăl tău mă plăcea.

Și asta era adevărat.

– Asta se întâmpla înainte să suspecteze că e ceva între noi.

– Ceva între noi? a murmurat gânditor, iar eu m-am încordat.

A vorbit din nou abia după ce am ieșit din parcare spitalului.

– În mod sigur este ceva între noi.

Nu știam cum să-i răspund la această afirmație, fiindcă genul de lucruri pe care eu mi le doream între noi erau ceva ce el nu fusese capabil să le accepte cu câteva săptămâni în urmă. Dar apoi a urmat discursul de ieri, dinainte să urce lângă mine, în pat.

Jase s-a relaxat, m-a luat de mână și nu am mai spus nimic tot drumul spre apartament. Era ceva liniștitor în tăcerea aceea, iar eu am profitat de timp ca să-mi adun gândurile.

A găsit un loc de parcare aproape de intrarea în University Heights, scurtând astfel timpul pe care trebuia să îl petrec în frig, din moment ce nu eram îmbrăcată adecvat. Camioneta lui Cam era în parcare și, când am ajuns pe holul etajului nostru, o puteam auzi pe Avery râzând în apartamentul ei.

– Crezi că o s-o ceară de soție curând? am șoptit.

Am deschis ușa, iar Jase a dat din cap.

– Pun pariu că o s-o facă de Crăciun.

Era perfect, dar aveam sentimentul că avea să fie ceva spontan și că nu avea de gând să mai plănuiască nimic. În orice caz, știam că răspunsul ei era da și că aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Iar finalul meu fericit? Mă rugam să fie încă posibil, să se întâmple curând.

M-am oprit imediat cum am intrat în apartamentul lui Cam. Rectific. În apartamentul nostru. Nu știu dacă aveam să mă obișnuiesc vreodată cu gândul ăsta. Îndepărtând privirea, am admirat canapeaua familiară și televizorul cu ecran mare pe care frate-meu dăduse o grămadă de bani. Consola și jumătate

din jocuri nu mai erau, le mutase în apartamentul lui Avery. Emoția mi-a blocat gâtul când am privit spre bucătăria îngustă și am văzut foile de copt așezate deasupra aragazului. Am mers ușor înainte, șchiopătând, apăsată de povara tuturor celor întâmplate.

Jase închise ușa în urma noastră și îmi așeză o mână pe umăr.

– Ești bine?

– Da.

Am dat din cap, accentuându-mi răspunsul. Mai mult decât atât, simțeam nevoia să mă aud pe mine însămi spunând asta.

– Doar că n-am știut dacă o să mai văd vreodată locul ăsta.

M-a întors cu fața spre el, în timp ce-mi mângâia obrazul sănătos. Chipul lui era plin de sentimente nerostite. Frică. Adrenalină. Ușurare. Privirile ni s-au întâlnit și am știut, în acel moment, că simțea pentru mine ceea ce simțeam și eu. Viitorul nostru fusese aproape pierdut și eram pe cale să primim o a doua șansă, iar această conștientizare era zguduitoare.

– Am nevoie de tine.

Vocea îi era guturală purtând ecoul mărturisirii lui.

– Am nevoie de tine chiar acum.

Nu aveam niciun dubiu cu privire la ceea ce voia. Și eu aveam nevoie de același lucru.

– Da.

Mâna i-a tremurat când mi-a sărutat colțul gurii, apoi gropița din obraz. Buzele lui au întâlnit pielea de sub urechea mea și m-am cutremurat. Mi-a trasat o linie fierbinte și umedă pe gât în jos și apoi în sus. Am scos un scâncet sufocat când mi-a mușcat lobul urechii. O durere îmi pulsa între picioare, făcând ca dorința să înflorească în interiorul meu, dar iubirea era cea care creștea și hrănea focul de pe pielea mea.

– Îmi doresc asta, a spus, coborându-și mâinile de-a lungul corpului meu. Pe tine te doresc, întotdeauna.

I-am cuprins gâtul cu brațele.

– Te doresc.

Jase a scos un sunet răgușit.

– Aproape că aș putea trăi numai auzind cuvintele astea.

– Aproape? Ce ți-ar mai trebui ca să...?

M-a ridicat în brațe, cuprinzându-mi fesele cu mâinile lui mari și m-a transportat prin încăpere. Orice aș fi avut de spus s-a pierdut când mi-a lipit spatele de peretele de lângă, împingându-și șoldurile în ale mele și sărutându-mă pe gât. Am

strâns picioarele în jurul taliei lui, iar poziția i-a permis să își facă loc între coapsele mele.

Am închis ochii și am lăsat capul pe spate, oferindu-i acces. Și a profitat de el, mușcând și lingând, în timp ce bazinul i se freca de al meu, înnebunindu-mă cu dorința care creștea neîncetat.

Jase a ridicat capul, sărutându-mi bărbia și gura, evitând zona încă sensibilă la atingere. Am suspinat când mi-a împins cardiganul de pe umeri și mi-a cuprins sânul prin cămașă. Sfârcul mi s-a întărit imediat, pulsând sensibil. O scânteie de plăcere pură a călătorit din vârful sânilor până în miezul meu. Soldurile lui s-au rotit peste ale mele, lovind un loc sensibil, smulgându-mi un țipăt.

– Îmi pare rău, a murmurat pe gura mea. Dacă sunt prea dur, dacă te doare, trebuie doar să-mi...

– Nu mă doare, l-am liniștit, înfigând degetele în umerii lui.

Aveam corpul plin de vânătăi, dar nu mă durea mai tare decât nevoia de a fi cu el.

– N-am să mă sparg.

– Mă bucur al naibii de mult să aud asta.

Măinile îi tremurau când mi-a cuprins talia, dovedindu-mi cât de încordat era.

– Pentru ca ești genul de jucărie cu care am de gând să mă joc pentru mult, mult timp.

Am arcuit o sprânceană, iar el mi-a făcut șmecherește cu ochiul, desfăcându-mi picioarele din jurul taliei lui în timp de mă așeza pe podea.

– Am vrut să vorbim mai întâi, a spus, dezbrăcându-mă de cardigan și aruncându-l pe jos, însă, în acel moment, vorbele erau de prisos. Înainte să facem asta, dar nu mai pot aștepta. Am nevoie să fiu în tine acum.

Mi-a prins tivul cămășii în mâini.

– Dacă nu vrei, oprește-mă în momentul ăsta și mă retrag.

Ochii lui de un argintiu lichid i-au întâlnit pe ai mei.

– Am să fac orice vrei tu. Dacă vrei să discutăm, asta o să facem mai întâi. Dacă vrei să dispar din fața ta, am s-o fac, dar dacă îmi spui să rămân, am să te pătrund atât de adânc, încât ai să crezi că n-am să mai ies niciodată.

Întregul corp mi s-a înmuiat, lichefiindu-se la cuvintele lui și la tonul acela grav, profund. Câteodată simțeam că totul mă depășește, dar eram complet pregătită pentru el.

– Dar ține minte asta, a continuat, apropiindu-se până când șoldurile ni s-au atins. Am făcut o greșeală enormă când te-am respins. Am fost un laș nenorocit, îmi era frică să nu sufăr din

nou, dar am suferit din clipa în care ai plecat de lângă mine. Mi-am făcut-o cu mâna mea și te-am rănit pe tine, iar asta e cel mai mare regret din viața mea.

Am absorbit cuvintele lui și semnificația lor pentru noi cu respirația tăiată, dar nimic nu m-a pregătit pentru avalanșa de emoții pe care mi-au stârnit-o cuvintele ce au urmat.

Și-a rezemat fruntea de a mea și mi-a desfăcut buzele cu un sărut blând, atingându-și limba catifelată de a mea.

– Sunt pregătit să îmi petrec restul vieții revanșându-mă în fața ta, pentru că te iubesc, Tess. Sunt extrem de îndrăgostit de tine, într-un mod în care nu am mai fost vreodată.

Ochii îi sclipeau de iubire și dorință.

– Te rog, lasă-mă să ți-o arăt. Te rog, Tess.

Privind în ochii lui frumoși, o palpație mi-a pornit în abdomen și bătăile inimii mele s-au întetit. Nu era prima dată când spunea că mă iubește, dar acele cuvinte fuseseră rostite pe culmile pasiunii și se pierduseră în ceea ce a urmat. Vorbele lui de acum însemnau totul, iar asta era tot ce conta. Oamenii fac tot timpul greșeli. Dumnezeu știa că eram expertă în a spune sau a face lucrul nepotrivit. Și Jase făcuse o greșală, dar dacă el era gata să se revanșeze, eu eram pregătită să îl las să încerce.

Voiam să îl las să mă iubească.

Genunchii îmi erau moi și nu știu cum de am reușit să rămân în picioare și să rostesc acel singur cuvânt:

– Rămâi.

Jase a închis o clipă ochii.

– La dracu', da!

Cămașa mi-a dispărut cu o repeziciune surprinzătoare. Băiatul avea talent la dezbrăcat. Și-a răsfirat degetele pe coastele mele, imediat sub dantela albă a sutienului. M-am îmbujorat când mi-a devorat cu privirea goliciunea.

– Ești al naibii de frumoasă, iar eu sunt al dracului de norocos.

A sărutat adâncitura dintre sânii mei, apoi pe fiecare în parte.

– Dar o altă parte a ta este și mai frumoasă.

M-a sărutat pe abdomen, mângâindu-mi buricul cu limba, apoi s-a lăsat în genunchi. Spatele mi s-a arcuit, am inspirat și apoi mi-am ținut respirația până am simțit furnicături pe piele.

S-a aplecat, mi-a scos tenișii din picioare, apoi șosetele. A rânjit, ridicând una din ele.

– Elfi? Pe șosete?

– Se apropie Crăciunul.

– Drăguț.

Le-a aruncat peste umăr. Degetele lui agile și-au făcut loc sub pantalonii de trening pe care Cam mi i-a adus de schimb. Jase mi i-a coborât pe șolduri, iar pulsul îmi bubuia.

– Gata, a spus, sărutând exact sub banda lenjeriei mele de bumbac.

O undă de umezeală m-a lovit. El m-a privit printre genele groase.

– Știi că ador să mănânc lucruri dulci.

– O, Doamne...

Râzând adânc, a prins între degete elasticul chiloților și i-a tras în jos. Eram aproape complet dezbrăcată, în timp ce el era complet îmbrăcat. M-am simțit vulnerabilă când s-a ridicat ca un prădător. Mâinile i-au alunecat în spatele meu, deschizându-mi sutienul. Mi-a îndepărtat bretelele cu dinții, zgâriindu-mi ușor pielea.

S-a retras ca să-și admire opera.

– Doamne, iubito, îmi iei mințile! UITĂ-TE LA TINE!

A pus o mână bronzată pe talia mea, ținându-mă în loc, și a plecat capul. Vârfurile părului moale mi-au atins sânii, intensificând senzația de excitare.

Dar apoi mi-a prins sfârcul cu gura și fiecare nerv din corpul meu s-a încordat. Am suspinat, plăcerea revărsându-se prin

mine în unde tumultuoase. Am strâns mâinile în părul lui, iar palma lui mi-a alunecat între coapse, atingând locul ce-mi pulsa cu fiecare bătaie rapidă a inimii. Am gemut, rezemându-mi ceafa de perete.

El a ridicat capul, frecându-și nasul de gâtul meu, chiar deasupra umărului.

– Te iubesc, Tess. Te iubesc atât de mult!

Corpul mi s-a încordat. Fiori fierbinți m-au străbătut. Degetele lui abia mă atingeau, dar eu eram pe punctul de a exploda.

– Te iubesc, Jase.

– Spune-o din nou, a murmurat pe obrazul meu. Am nevoie să te aud spunând-o.

– Te iubesc. Te iubesc, am repetat iar și iar, pierdută în senzații pure.

Am împins bazinul înainte, frecându-mă de coapsa și mâna lui.

Un zâmbet de satisfacție i-a despărțit buzele.

– Drace, ador să te aud spunând asta!

Plăcerea s-a intensificat când un deget i-a alunecat în mine.

– Doamne, ești atât de udă! a murmurat, plimbându-și degetul în sus și în jos.

Corpul mi s-a zguduit, invadat de căldură.

– Îți place?

– Da, am șoptit, respirând anevoios. Foarte mult.

Părul lui întunecat mi-a mângâiat sfârcurile când mi-a atins clavicula cu buzele. Un sunet mic, feminine, mi-a scăpat din gât când s-a așezat din nou în genunchi, desfăcându-mi picioarele și expunându-mă complet. Limba i-a coborât de la buric până în centrul meu, fulgere străbătându-mi tot corpul.

– Atât de dulce!

Mi-a sărutat interiorul coapsei.

– Atât de frumoasă!

Aerul mi-a ieșit din plămâni când s-a lăsat din nou în jos, despiciându-mă cu limba. M-am cutremurat, degetele strângându-se și desfăcându-se în părul lui. Mi-a prins carnea între buze, alternând mângâierile viguroase ale limbii cu supt adânc, de parcă gustul meu i-ar fi fost necesar pentru a supraviețui.

Am țipat, împingându-mi șoldurile în el, în timp ce mă apropiam vertiginos de extaz. Căldura feroce s-a amplificat, apoi a explodat. Nu puteam respira. Toți mușchii mi s-au strâns, valuri și valuri de plăcere revărsându-se prin mine, iar el

a continuat, susținându-mă cu mâna, sorbindu-mi fiecare pulsație, până când replicile au încetat.

Apoi Jase s-a ridicat cu buzele umede și m-a strâns la piept. Mi-a prins ceafa, lăsându-mi capul pe spate, iar ochii îi ardeau de dragoste și pasiune. Lungimea virilității lui m-a ars prin haine, apăsându-mi pe șold.

– Acum vreau să fac dragoste cu tine.

TREIZECI ȘI UNU

Jase mă ridică în brațe și mă duse în dormitor, culcându-mă cu grijă în movila de perne pe care o acumulasem de când mă mutasem aici.

Făcu un pas înapoi, cu ochii concentrați asupra mea în timp ce se dezbrăca. Să-l privesc dezvăluindu-și, bucată cu bucată, trupul rafinat era, probabil, unul dintre cele mai senzuale lucruri pe care le făcusem vreodată.

Prima noapte împreună fusese o cursă incredibilă. Normal că îmi plăcuse la nebunie și atunci, dar știam că de data asta avea să fie diferit.

Cu nervii întinși la maxim am tremurat, pentru că eram într-adevăr pe cale de a face dragoste, iar eu nu mai făcusem așa ceva până acum.

Când a scăpat și de boxeri, mi s-a tăiat respirația. Jase avea genul de trup din care erau clădite fanteziile. Pe bune! Umeri lați, piept bine definit și abdomen pe care puteam să învârt monede. Avea șoldurile înguste, picioare lungi și subțiri, iar ceea ce atârna între coapsele lui era al naibii de impresionant. Era excitat complet și mă dorea.

Și mă iubea.

Jase s-a avântat înainte, s-a urcat pe pat și nu s-a oprit decât deasupra mea, închizându-mă ca într-o cușcă.

– Atinge-mă, mi-a cerut, cu voce profundă.

Nu a trebuit să mă roage de două ori. I-am pus mâinile pe piept, plimbându-le în jos, pe liniile mușchilor abdominali, urmând dunga subțire de păr până când am înfășurat o mână în jurul lui. S-a încordat în palma mea, provocându-mi un fior.

Dând capul pe spate, a gemut răgușit când i-am mângâiat lungimea.

– O, Doamne...

Am zâmbit când a coborât bărbia cu maxilarul relaxat.

– Îți place?

– Îmi place tot ce faci.

Și-a lipit buzele de fruntea mea, apoi mi-a presărat mici sărutări pe toată fața: pe obraji, pe pleoape, chiar și pe vârful nasului.

– Totul.

Încurajată de această declarație, am tras mâna în sus, strângând ușor când am ajuns la vârf. Și-a mișcat șoldurile în ritmul meu, eliberând un alt sunet aspru, profund.

– Da, murmură el, iar brațele îi tremurau în timp ce creștea în palma mea. Continuă așa și o să se sfârșească totul înainte să înceapă. Nu vrei asta, crede-mă.

– Nu vreau.

Dar nu doream să îmi iau mâna de pe el.

Încă ținându-l, mi-am întors capul și i-am depus un sărut pe partea de jos a maxilarului, apoi mi-am croit drum în jos, pe gât, savurând gustul sărat al pielii lui. Pieptul i s-a ridicat și a coborât brusc, în timp ce îmi mișcăm ușor mâna, tachinându-l până când s-a retras.

M-am bosumflat.

– Nu-i corect.

El a chicotit, plimbându-și respirația pe gâtul meu.

– Ai răbdare, iubito. Mă vei avea cu totul foarte curând, dar mai întâi...

Mi-a încercuit cu limba vârful întărit al sânului, apoi a închis gura peste el, sugând cu forță, iar eu am sărit din pat. I-am prins capul cu mâinile, mișcându-mi neobosit șoldurile, iar el s-a mutat la celălalt sân, copleșindu-l cu aceeași atenție. Dorința mi s-a adunat ca norii dinaintea unei furtuni puternice.

A ridicat capul, așezând posesiv o mână pe șoldul meu. Cu o expresie încordată a inspirat adânc.

– Nu cred că mai pot să aștept. Am nevoie de tine, Tess.

Inima mea a leșinat.

– Atunci, nu aștepta.

Jase s-a așezat între coapsele mele, dar s-a oprit.

– La naiba. Nu am prezervativ.

I-am pus o mână pe obraz.

– Știi că iau pilula și că tu ești singura persoană cu care am fost de... ei bine, parcă dintotdeauna.

– Nu am mai fost cu nimeni altcineva de mult timp. Sunt sănătos și am să mă retrag la timp, pentru orice eventualitate.

S-a oprit, așezându-se deasupra mea.

– Am să fac tot ce vrei tu.

Mi-am plimbat mâinile pe umerii lui.

– Te doresc. Acum.

Și-a lipit buzele de ale mele, împingându-și pelvisul înainte, testându-mi intrarea. M-a sărutat dulce și atât de tandru, încât aș fi vrut să rămân încolăcită în jurul lui o veșnicie. Odihnindu-și fruntea pe a mea, a împins încet, deschizându-mă în cel mai delicios mod. L-am ținut strâns, ridicând genunchii de o parte și de alta a trupului său, oferindu-i acces ușor, iar el m-a penetrat adânc, completându-mă. Și-a mutat greutatea pe mâini și am lăsat să-mi scape un suspin.

Trupurile noastre erau perfect suprapuse, piept peste piept, sold peste sold. Rămase nemișcat deasupra mea, dar îl simțeam pulsând în mine.

– Jase, am șoptit, plimbându-mi degetele pe brațele lui.

Mi-a sărutat delicat buzele întredeschise.

– Dumnezeuule, ești fenomenală!

– Și tu la fel.

Am pus mâinile pe obrajii lui.

– Simt că e perfect.

– Așa este, a răspuns.

Tremurând din tot corpul, s-a retras încet, apoi a împins înaintea și am strâns din degetele de la picioare. A stabilit un ritm lent, dulce și chinuitor. Cu fiecare penetrare lină, profundă, mi-am ridicat bazinul, întâlnindu-l pe al lui. Actul iubirii era plin de seducție, o calitate care lipsea dacă sufletul nu era implicat. Fiecare mișcare a soldurilor, fiecare sărut pe care mi-l oferea și fiecare mângâiere a mâinilor și degetelor însemna, pentru mine, ceva infinit.

M-a privit în ochi în timp ce făceam dragoste, luând unul de la altul și oferind unul celuilalt. Pasiunea construită lent era mai pătrunzătoare decât intensitatea nebună a uniunii noastre

precedente. Puteam să îl simt crescând și întărindu-se înăuntrul meu.

Am respirat fiecare respirație a lui, tremurând odată cu fiecare fior ce-i străbătea corpul.

Dar, curând, trupurile noastre au cerut mai mult. Mi-am înfipt călcâiele în spatele lui, îndemnându-l să mărească ritmul și a făcut-o. Viteza loviturilor sale s-a întezit, la fel ca respirația și bătăile inimii mele. Nu a durat mult și bordura patului a început din nou să lovească în perete sub puterea mișcărilor lui.

Când corpul mi s-a încordat și ghemul care se strânsese în adâncul meu a început să se desfășoare într-un ritm amețitor, am suspinat:

– Te iubesc.

Ultima fărâmă de control pe care Jase o mai avea s-a evaporat în acel moment, dând frâu liber sălbăticiiei actului și soldurile lui s-au contopit cu ale mele într-un ritm cutremurător. Am atins extazul, experimentând o puternică eliberare ce s-a extins din centrul meu, presărând fiori denși de-a lungul întregului meu corp, îndemnându-mă să-i strig numele cu voce tare până când am răgușit.

El s-a retras numai după ce ultimele spasme ale orgasmului mi-au relaxat toți mușchii, virilitatea lui pulsându-mi pe

abdomen. Și-a lăsat capul pe umărul meu și mi-a sărutat pielea goală în timp ce șoldurile îi zvâcneau. L-am strâns în brațe, savurând senzația trupului său lipit de al meu.

Pielea îi era umedă și încă tremura atunci când și-a ridicat capul, sărutându-mi colțul buzelor.

– Te iubesc, Teresa.

Am rămas îmbrățișați, așteptând ca respirația să ne revină la normal. În acele momente de tăcere mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Ceva... ceva fragil s-a rupt în interiorul meu. Ca un zăvor vechi și ruginit care, în cele din urmă, a fost deschis.

Nu știi ce anume o făcuse. Poate ultimul an din viața mea și toate modificările prin care trecusem. De la siguranța că aveam doar o singură carieră în fața mea, la acceptarea că, în cele din urmă, exista și altceva în afară de dans. Mult mai mult. Poate că fusese revederea cu Jase, toate urcușurile și coborâșurile pe care le trăisem cu el. Ar fi putut fi Debbie și ceea ce simboliza pierderea ei. Sau Erik, ororile din camera de cămin și momentele de care îmi aminteam.

Și poate... poate avea de-a face cu Jeremy și relația abuzivă din care făcusem parte, care făcuse parte din mine, iar eu, în cele din urmă, înțelesesem pe deplin că avea să rămână mereu

cu mine, dar că nu asta era ceea ce mă definea. Mă modelase, dar nu mă reprezenta. Fără să îmi dau seama, aveam obraji uzi.

Jase a ridicat capul.

– Tess? Iubito?

Mi-a mângâiat obrazul, ștergându-mi lacrimile cu un deget.

– Ce s-a întâmplat?

Nu am știut cum să-i explic și când nu i-am răspuns, chipul i-a pălit.

– Te-am rănit? Ar fi trebuit să aștept. Aș fi putut...

– Nu, am spus răgușit.

Am încercat să zâmbesc prin ceața de lacrimi.

– Nu e vorba de tine. E doar... totul și e mult de asimilat.

Și-a trecut din nou degetul pe sub ochiul meu bun.

– Chiar este foarte mult, Tess, iar tu te-ai descurcat cu toate. Ești atât de puternică, cea mai puternică persoană pe care o cunosc!

Am râs sufocat, apoi lacrimile au revenit în forță. Jase a gemut adânc și m-a strâns la pieptul lui.

– N-am să uit niciodată ce mi-a făcut, am spus, iar Jase știa despre cine vorbeam. Asta nu mă face slabă sau o victimă.

– Nu.

Mi-a sărutat creștetul capului.

– Nu ești nimic din lucrurile alea.

– Nu mă mai afectează acum, dar sunt parte din mine și... și m-am împăcat cu asta.

Un fior și-a croit drum prin mine și, printre lacrimi, am vorbit despre Jeremy, despre Debbie și Erik. Am vorbit despre dans și despre facultate, iar el m-a îmbrățișat și m-a ținut strâns până când nu au mai existat lacrimi, până când poverile pe care le purtasem și cele pe care habar n-aveam că le ținusem pe umeri în tot acest timp s-au ridicat și au dispărut.

* * *

Un Jase gol pușcă, pregătindu-mi supă ca să nu îmi irit maxilarul zdrobit trebuia să fie, literalmente, unul din cele mai importante cinci lucruri în viață pe care voiam să le văd în persoană. Chiar înainte de un spectacol al San Francisco Ballet.

Dumnezeule mare, avea cel mai perfect fund pe care îl văzusem vreodată.

Ne-am așezat pe pat, eu cu cearșaful ridicat până sub brațe, împărțind un castron uriaș cu supă de legume. O lingură și două guri alcătuiau o experiență interesantă în pat. Un strop mi s-a scurs pe bărbie și Jase mi l-a prins cu limba.

– Hmm, ce zici dacă te-ai întinde și mi-ai da voie să mănânc restul supei așa?

Am râs, simțindu-mă ușurată, în ciuda miilor de lacrimi pe care le vărsasem.

– Ar fi un joc destul de murdar.

– Dar distractiv.

El a învârtit lingura prin castron, adunând bucățelele de legume.

– Mai vrei?

Părea stupid să fii hrănită. Dacă nu te hrănea un Jase gol. În acest caz, devenea foarte excitant. Am deschis gura, înghițind supa, mestecând pe cât posibil.

– Mulțumesc.

A ridicat dintr-un umăr și a dus lingura spre gura lui. Mestecând gânditor pentru câteva clipe, a răscolit castronul după o bucată de carne.

– Știi, chiar plănuisem să stau de vorbă cu tine înainte să te dezbrac.

– Dar plănuiseși să mă și dezbraci?

N-am putut rezista tentației de a-l tachina.

– La naiba, da!

A zâmbit, înghițind bucata de carne. Coborând privirea, a mai luat o lingură de supă.

– De fapt, am sperat ca discuția să se încheie cu sex sălbatic.

Mi-a apropiat lingura de buze, asigurându-se că nu îmi scapă nicio picătură.

– Dar am dat-o rău în bară și mă așteptam să mă trimiți la dracu’.

Am lăsat capul într-o parte, apropiindu-mă de el.

– Serios?

A dat din cap că da.

– Știu că sunt al naibii de fermecător, dar am făcut-o de oaie și...

Aplecându-mă peste castron, mi-am apăsat buzele pe ale lui.

Cu buza mea lovită nu era un sărut prea sexy, dar el a împietrit, de parcă m-aș fi întins pe după castron și aș fi găsit un alt fel de carne.

– Ai dat-o în bară, am spus, dezlipindu-mă de el. Știu. Chiar ai făcut-o, măgarule! Și mi-ai rănit sentimentele.

M-a privit cu regret.

– Tess...

– Dar n-am de gând să-ți reproșez asta toată viața. Nu când a existat o șansă foarte mare ca ieri să mor. Sună ca un clișeu,

dar viața este mult prea scurtă. Te doresc, i-am spus cu pasiune. Cu tot cu trecut și toate celelalte, Jase. Și știu că nu va fi ușor. Eram pregătită pentru asta atunci când m-am întors la tine. Jack este fiul tău, indiferent dacă el își dă seama sau nu. Și nu contează dacă ai să-i spui vreodată, el va fi mereu fiul tău. Și dacă într-o zi ai să te hotărăști să-i spui adevărul, eu am să te susțin întru totul.

A lăsat privirea în castron.

– Chiar ești pregătită pentru asta? Și dacă îi spun când termin facultatea, la sfârșitul semestrului viitor?

Gândul ăsta mi-a lăsat un gol în stomac, dar era de așteptat.

– Tu ai niște responsabilități din care eu sunt dispusă să fac parte. Nu știu cât de bine o să mă descurc la tot ce îl implică pe el, dar am să încerc din răputeri.

Jase a ridicat privirea, cu ochii larg deschiși.

– Ai să fii perfectă, Tess. Deja te place foarte mult și... ei bine, într-o zi, ai să-i fii o mamă minunată.

Am roșit și, în loc să fiu oripilată de ideea maternității, complimentul m-a înduioșat.

– Mulțumesc.

Am inspirat adânc.

– Dar tu ești cu adevărat pregătit pentru asta?

– M-am gândit foarte mult, Tess, și sunt. Cred că eram deja pregătit, dar nu voiam să recunosc. Sentimentele pentru tine m-au copleșit. La început am crezut că sunt greșite, din cauza lui Cam, dar când mi-am dat seama că nu era așa, că mi-era teamă să nu te pierd, am știut că trebuie să-mi rezolv problemele.

Și-a trecut o mână prin părul răvășit.

– Și ai avut dreptate. Nu am depășit complet acel moment. Știu că am nevoie să îi vizitez mormântul. Am vrut s-o fac. Asta am avut de gând să-ți spun.

– Când mi-ai trimis mesaj că vrei să vorbim?

A dat iarăși din cap.

– Nu era ăsta singurul lucru, dar era o parte din ceea ce voiam să vorbesc cu tine. Cred că, dacă fac asta, e ca și cum aș închide ușa, știi? Nu să uit complet, dar să merg cu adevărat mai departe.

Am încercat să îmi ascund șocul. Asta era un pas uriaș pentru el. Poate pentru unii oameni nu, dar pentru Jase era mare lucru.

– Cred că e o idee foarte bună și, dacă ai nevoie să vin cu tine, voi fi acolo.

A zâmbit, clătinând din cap.

– Tu... tu ești uimitoare, Tess!

– Nu, nu sunt. Doar te iubesc, Jase.

Parcă pentru o secundă a încetat să mai respire, apoi s-a aplecat pe după mine, așezând bolul pe noptieră. Revenind la locul lui, mi-a atins ușor vânătaia de pe maxilar.

– Nu sunt sigur că te merit.

Am închis ochii.

– Nu-mi place să te aud spunând așa ceva.

– Nici mie nu-mi place s-o gândesc, dar nu pot să nu simt asta.

Atingerea buzelor lui era catifelată ca aripile unui fluture.

– Deși am să fac tot ce-mi stă în putință ca s-o schimb.

Cu o mână pe umărul meu, m-a ghidat cu blândețe în jos, până când capul mi s-a odihnit pe perne. S-a așezat lângă mine, pe o parte, sprijinindu-și obrazul în cot.

– Îți promit.

– Te cred.

Un zâmbet moale i-a apărut pe buze în timp ce își plimba degetul pe umărul meu. Am petrecut câteva clipe în tăcere.

– Când pleacă acasă părinții tăi?

– Cred că mâine. Au vrut să mă ia cu ei acasă, dar nu m-am dus.

Am tremurat sub puterea degetului său dansându-mi pe claviculă.

– Dar de Crăciun? Știu că mai este cam o săptămână, dar ce planuri ți-ai făcut?

Am închis ochii, căutând orbește atingere mătăsoasă.

– Am să merg cu Cam, așa cum am planificat. Pleacă în Ajunul Crăciunului sau cu două zile înainte.

– Crăciunul este foarte important și pentru familia mea.

Degetul a coborât, urmând linia cearșafului.

– Jack încă mai crede în Moș Crăciun și trebuie să fiu cu el toată dimineața, dar vreau să te văd. Poate îți poți petrece Ajunul Crăciunului cu mine și apoi să vin eu la tine de Crăciun? Te-aș conduce acasă mai târziu în acea dimineață. Adică, dacă mă vrei acolo și dacă părinții tăi sunt de acord cu asta.

Ochii mi s-au deschis.

– Mi-ar plăcea să vii.

Un zâmbet mare, prostesc mi-a luminat fața la gândul de a petrece Ajunul Crăciunului cu familia lui și noaptea de Crăciun cu a mea.

– Dar nu vreau să bați drumurile inutil. Poți să rămâi peste noapte la mine.

A tras de cearșaf în jos, dezvelindu-mă de tot.

– Dacă tu și ai tăi nu aveți nimic împotrivă.

– Eu nu am nimic împotrivă, iar ei vor fi de acord cu asta, pentru că este ceea ce vreau.

Mi-am mușcat obrazul când privirea lui a părăsit-o pe a mea, călătorind în jos. Un mușchi i-a flexat pe maxilar.

– Crezi că mama și tatăl tău vor accepta?

– Desigur.

Părea distras.

– Este prima oară pentru noi.

Am chicotit, lăsându-mi capul înapoi pe pernă și roșind.

– Sună stupid, nu-i așa?

– Deloc.

S-a rostogolit peste mine și i-am simțit bărbăția împungându-mi între coapse.

– Și nu va fi ultima.

Respirația mi s-a oprit și mi-am arcuit spatele, strângându-i părul.

– Te referi la asta sau la Crăciun?

El a chicotit și a întins brațul între noi, ducându-și mâna între picioare.

– La amândouă.

– Oh!

Abilitatea mea de a formula propoziții complete a zburat pe fereastră. A intrat adânc în mine cu o singură balansare a șoldurilor.

– Jase.

A gemut și m-a strâns în brațe, apoi s-a întors pe spate, fără să iasă din mine. Călare pe el, m-am sprijinit cu palmele de pieptul lui.

– Da, mi-a răspuns, zâmbind.

– Ești atât de rău!

M-a prins cu mâinile de talie.

– Și încă n-ai văzut nimic.

TREIZECI ȘI DOI

Fulgi mici de zăpadă au început să cadă când am părăsit Shepherdstown. Era după-amiaza târziu și aerul rece părea să pătrundă prin fiecare orificiu din jeepul lui Jase. Oricât de tare ar fi fost pornită căldura, nu se încălzea suficient.

Jase mă ținea de mână și am parcurs drumul în tăcere. Aveam palmele încă umflate de la loviturile pe care i le dădusem lui Erik, dar majoritatea zgârieturilor și vânătăilor se vindecaseră.

Primele două nopți după atacul lui Erik au fost cele mai grele. Slavă Domnului că Jase nu s-a dezlipit de mine și a fost acolo când m-am trezit din vreun coșmar, rămânând treaz când am fost prea agitată să adorm la loc. A folosit bine acele ore târzii din noapte, distrăgându-mi atenția de la amintirile întunecate rămase după întâmplarea cu Erik.

L-am privit cu coada ochiului și inima mi-a făcut o tumbă. Mă iubea. Era îndrăgostit de mine și asta dădea unui viitor împreună posibilități infinite.

M-a privit și el, iar eu i-am strâns mâna, zâmbindu-i liniștitor, îngrijorarea i-a transformat culoarea ochilor într-un gri oțel.

Când se trezise dimineață și mă întrebasese dacă voiam să fac asta împreună cu el înainte de a ajunge la ai lui ca să petrecem Ajunul Crăciunului, mă simțisem șocată, dar și bucuroasă pentru pasul uriaș pe care îl făcea.

– Te simți bine? l-am întrebat.

Șuvițe de păr șaten îi zburau de sub fesul gri, împletit.

– E ciudat ca tu să mă întrebi pe mine lucrul ăsta.

– Adevărat.

De la genunchiul rănit, la moartea lui Debbie și confruntarea cu Erik, toată grija lui fusese concentrată asupra mea.

– Dar te întreb.

– Sunt... nu știu.

Făcu o pauză și viră la dreapta, trecând printr-o benzinărie.

– Sunt trist. Confuz. Fericit într-un mod ciudat, ca și cum aș fi mândru de mine și asta sună prostesc.

– Ba nu sună prostesc. Ar trebui să fii mândru de tine.

Pe chip i-a apărut un zâmbet, dar a dispărut rapid.

– Cred că, de fapt, simt totul.

Ceea ce era de înțeles. Trecuseră ani de la moartea lui Kari, dar asta era o noutate pentru el. l-am strâns din nou mâna.

Până am ajuns la cimitir un strat subțire de zăpadă se așternuse pe pământ. Pe baza indicațiilor date de părinții lui, a întors la dreapta în cimitir și a ținut curba până când un stejar mare, golaș, ne-a ieșit în cale.

Mormântul lui Kari era lângă copac, mai exact, la cinci locuri distanță.

A parcat pe margine. Abia atunci și-a eliberat mâna dintr-a mea ca să oprească motorul, dar nu a făcut nicio mișcare să coboare din mașină. În schimb, și-a îndreptat privirea spre copacul ale cărui crengi se legănau sub adierea lină a vântului.

În piept mi s-a format un ghem.

– Chiar ești pregătit să faci asta? Pentru că putem veni în altă zi.

– Sunt gata, a răspuns încet, după câteva momente. Trebuie s-o fac.

Eram de acord. Jase depășise momentul, dar încă nu lăsase totul în urmă. În toți acești ani considerase moartea lui Kari ca o despărțire. Ca și cum ea ar fi fost acolo, undeva, trăindu-și viața și poate că asta îl ajutase să treacă peste acea pierdere, dar încă nu se împăcase cu realitatea. Țăsta era motivul pentru care mă respinsese după ce recunoscuse că mă iubește. Acum

înțelegeam totul. Era frica lui de a iubi și de a pierde pe cineva, cu care trăise ani de zile.

Au mai trecut câteva minute, apoi a dat din cap.

– Ok.

– Ok, i-am răspuns.

A deschis portiera și un val de aer rece a năvălit înăuntru. Am făcut același lucru, scoțând mănușile din buzunar, în timp ce el a luat crăciunițele pe care le-am cumpărat de la un supermarket din apropiere, în drum spre cimitir.

Ghetele mele scârțâiau prin iarba înghețată și stratul subțire de zăpadă când m-am alăturat lui, pe partea cealaltă a jeepului. S-a oprit și m-a privit. Incertitudinea și vulnerabilitatea din privirea lui mi-au sfâșiat inima. Mi-a întins palma goală și am prins-o în mâna mea acoperită cu mănușa. Prin stratul de lână, strânsoarea mâinilor noastre părea să-i dea puterea de a merge înainte.

Am trecut în liniște pe lângă pietrele funerare, încercând să nu mă gândesc la înmormântarea lui Debbie și la faptul că Erik mă învinuise pentru moartea ei în fața întregului cortegiu, dar era greu. Și ea era înmormântată aici, dar pe partea cealaltă a aleii principale.

Cimitirele ar fi trebuit să fie locuri pline de pace, dar liniștea aceea și lipsa totală de viață îmi dăduseră mereu fiori. Astăzi, însă, era diferit. Când ne-am apropiat de marele stejar, nu m-am gândit la Noaptea morților vii¹² sau la faptul că erau o mulțime de cadavre sub picioarele noastre.

Mă gândeam doar la Jase și la cât de greu era pentru el.

Când s-a oprit brusc, am știut că am ajuns la mormântul lui Kari. Urmărindu-i privirea, am respirat sacadat.

Monumentul funerar era din marmură gri șlefuită și sculptat în formă de inimă. Pe ea era gravat un înger rugându-se și sub el era scris numele Kari Ann Tinsmen alături de data nașterii și a morții, nedrept de apropiate una de alta.

Asta era ea. Fără chip. Fără trup. Întreaga ei viață fiind rezumată în caligrafia de sub date, *Soră iubitoare, fiică și mamă, adormită printre îngeri.*

Mamă.

Un nod mi s-a format în gât. Kari nu a avut niciodată o șansă reală de a fi mamă. La naiba, nu a avut șansa de a fi niciunul din acele lucruri.

¹² *Night of the living dead* – Film de groază cu zombi apărut în 1968.

Jase a clătinat ușor din cap, privind mormântul. Nici nu îmi puteam imagina ce era în mintea lui. Probabil puțin din toate, în timp ce stătea acolo, rememorând scurta lor viață împreună.

Multe lucruri pe care Jase le spusese în trecut aveau acum sens. Jurase că dintr-o tragedie se pot ivi lucruri frumoase. Știa asta din experiență personală. O sarcină neașteptată i-l dăduse pe Jack și o moarte tragică îl îndreptase pe calea cea bună.

Puteam să spun același lucru despre pierderea abilității de a dansa. Speram că prin predat aveam să aduc o schimbare în lume. Nu era acesta motivul pentru care oamenii deveneau profesori? În mod sigur nu o făceau pentru bani. Motivul era unul mai profund, mai substanțial. Profesorii formează viitorul. Dansatorii doar distrează. Și nu era ca și cum n-aș mai fi putut face parte vreodată din lumea aia. Planul meu era să o aduc pe Avery cât mai repede la studio și puteam să instruiesc dansatorii foarte tineri, dacă îmi doream.

Și îmi doream.

Asta făcea ca moartea să aibă un scop. Moartea era întotdeauna un îndemn pentru cei vii să trăiască în prezent și să privească spre viitor.

– A fost o fată... cu adevărat bună, a spus într-un târziu, rupând tăcerea.

Zâmbetul mi s-a înecat în lacrimi.

– Sunt sigură că așa a fost.

S-a uitat fix la monument pentru un timp. În mâna lui, crăciunițele roșii tremurau. Nu cred că era din cauza frigului.

– Iubea iarna și zăpada.

A făcut o pauză și gâtul i s-a mișcat când a privit în sus. Fulgi albi cădeau în bucăți mari.

A vorbit din nou, cu vocea grea.

– Cred că am venit când trebuia.

Am urmărit cu privirea cum un fulg mare de zăpadă s-a așezat pe monumentul de marmură.

Jase a inspirat adânc și sacadat.

– Cred că Jack a moștenit asta de la ea. Știi, dragostea pentru iarnă. Este sezonul lui preferat. Poate că e din cauza Crăciunului, dar vreau să cred că i se datorează ei.

I-am strâns mâna.

– Iarna nu-i un sezon rău.

Un colț al gurii i s-a ridicat.

– Sunt genul care preferă vara.

Și-a eliberat degetele din mâna mea și a făcut un pas înainte. Îngenunchind, a așezat florile la baza monumentului.

În tăcere, l-am văzut scoțându-și fesul și aplecând capul. Nu știam dacă se ruga sau vorbea cu Kari. Oricum ar fi, am avut senzația că trag cu urechea, era un moment atât de trist și intim!

Clipind printre lacrimi, mi-am fixat privirea pe copac și am înghițit cu greu.

Când Jase a revenit lângă mine, avea fesul din nou pe cap și vârful nasului îi era la fel de roșu cum îl simțeam pe al meu.

– Te superi dacă mai stăm câteva momente? Știu că e ger și poți să mă aștepți...

– Sunt bine.

Și dacă ar fi vrut să stea aici o lună, aveam să fiu mereu lângă el.

– Putem sta cât de mult vrei.

– Mulțumesc.

Spatele i s-a relaxat și mi-a așezat un braț pe umeri. Trăgându-mă la adăpostul corpului său, și-a rezemat obrazul pe capul meu, oftând.

– Îți mulțumesc că ai venit aici cu mine.

* * *

Ferma Winstead era împopoțonată.

Arăta ca și cum Moș Crăciun ar fi împrăștiat veselie de sărbători peste tot, într-o manieră plăcută. Lumini multicolore acopereau gardul de scânduri ce delimita aleea. Grajdul sclipea în roșu, verde și albastru, și toată fațada casei părea un imens glob pătrat de discotecă.

Ochii mi s-au mărit, iar Jase a chicotit, lucru care m-a făcut să zâmbesc, pentru că era prima dată când râdea de când am ieșit din cimitir.

– Părinții mei o iau un pic razna de Crăciun, mai ales din cauza lui Jack.

Un pic? Un Moș Crăciun gonflabil stătea în dreapta verandei. Pe acoperiș erau opt reni de plastic. Rudolph, al nouălea și cel mai important ren, dispăruse în misiune. Un Moș Crăciun de plastic se cocoțase pe horn, dotat cu un sac de cadouri.

Mai era și o chestie mare, rotundă, ca un bulgăre de zăpadă înghețat, în fața verandei. Prin geamurile mari puteam vedea luminile brazilor împodobiți. Părinții mei obișnuiau să folosească doar o culoare de Crăciun, dar aranjamentul acesta îmi plăcea mai mult. Era ceva călduros în haosul de lumini.

– O să lăsăm cadourile în jeep, mi-a spus când am coborât. Știi că Moș Crăciun nu a venit încă.

Am rânjit.

– Moș Crăciun de pe acoperiș pare puțin cam beat.

A privit în sus și a izbucnit în râs când vântul l-a învârtit pe moșul din plastic.

– Acela e Moșul meu preferat.

Am ezitat în fața treptelor, sfredelind cu gheața stratul subțire de zăpadă.

– Ești sigur că e ok ca eu să fiu aici?

Aruncându-mi o privire ciudată, și-a așezat mâinile pe umerii mei și a coborât ochii, ca să fim la același nivel.

– Sigur că da. Mama și tata sunt fericiți că petreci Ajunul Crăciunului cu noi și știu că tu știi adevărul.

Mi-a mângâiat capul cu o mână, aranjându-mi părul după ureche.

– Cred că sunt mai bucuroși decât mine că ești aici.

Am râs.

– Asta pentru că sunt o companie extraordinară.

– Adevărat.

Jase a aplecat capul, respirația lui caldă dansându-mi pe buze. M-am cutremurat și a zâmbit.

– Mulțumesc pentru astăzi. Vorbesc serios. Nu pot spune asta îndeajuns de mult. Nu cred că aș fi reușit fără tine.

M-am apropiat, întinzându-mă puțin, și mi-am frecat nasul rece de al lui.

– Ai fi reușit și fără mine, dar mă bucur că am putut fi acolo.
Pe bune.

Cu mânușile rămase în jeep, i-am așezat mâna goală pe obraz, simțind în palmă asprimea bărbii scurte.

– Ești bine?

A coborât genele dese.

– Știi, nu credeam că am să mă simt diferit, dar mă simt. Nu e o schimbare majoră, dar e una în bine.

A pus o mână peste a mea, iar cu cealaltă mi-a cuprins ceafa.

– Cred că îți sunt dator cu un sărut de mulțumire.

– Nu-mi ești dator cu nicio mulțumire, dar accept sărutul, oricum.

A zâmbit și buzele lui le-au mângâiat pe ale mele o dată, apoi de două ori în timp ce fulgi moi de zăpadă cădeau în jurul nostru. Mâna lui m-a ținut pe loc și m-a îndemnat să deschid gura, tachinându-mi marginea buzelor. Căldura a trecut prin mine, făcându-mi mușchii să se încordeze când mi-a mângâiat cu limba cerul gurii.

Asta era genul de sărut de mulțumire pe care l-aș fi acceptat oricând.

Iar Jase, ei bine, el nu doar săruta. El degusta. Devora. Promitea plăcere cu buzele și arăta cu limba ce fel de lucruri urmau. Băiatul putea da lecții de sărutat. Transforma sărutul într-o operă de artă și mă făcea să suspin din adâncul sufletului.

– Ei, haide, fiule. Nu te-am învățat să săruți o fată frumoasă afară, în frig.

Vocea tatălui său ne-a întrerupt, făcându-mă să roșesc, iar Jase s-a tras înapoi.

– O încălzesc, a răspuns rânjind.

M-am întors, încercând să îmi ascund obrajii înflăcărați, pentru că nimic nu era mai stânjenitor ca atunci când te prindeau părinții iubitului când încă genunchii îți erau moi din cauza sărutului. Am văzut relaxarea din expresia lui Jase, o sclipire în ochii lui argintii care nu fusese acolo înainte.

– Nu-i așa?

Am clipit încet și am murmurat:

– Așa-i.

Tatăl a zâmbit.

– Haide. Mama ta este cu Jack în bucătărie. Fac prăjituri pentru domnul Moș Crăciun.

Jase s-a strâmbat și m-a luat de mână, conducându-mă pe verandă. Oh! Al nouălea ren era pe post de santinelă, lângă ușă.

– Cât de dezastruos e?

– Băiete, e cam la fel de rău ca atunci când intri tu în bucătărie.

S-a întors, ținându-ne ușa deschisă.

– Deci, da, este un dezastru.

Am râs cu poftă, văzând expresia de pe fața lui Jase.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu te-am văzut gătind nimic altceva în afară de supă din conservă.

Tatăl lui a râs și am intrat cu toții. Casa mirosea a brad și prăjituri.

– Scumpo, nu vrei să vezi vreodată așa ceva.

– Nu e chiar atât de rău.

Jase s-a încruntat, dezbrăcându-și geaca.

– Am topit spatula în prăjiturile Rice Krispie doar o dată.

– O dată?

Mi-am agățat geaca în cuier.

– Cred că e mai mult decât suficient.

– Ceea ce omite să îți spună este că a încercat să le-o servească verișorilor lui.

Jase s-a rușinat, iar eu am râs din nou.

– O, Doamne, serios?

– Ce? a ridicat din umeri, scoțându-și fesul. Nu au mâncat-o.

– Asta pentru că era tare ca o cărămidă și ar fi putut ucide pe cineva, a răspuns tatăl lui zâmbind. Fiul meu se pricepe la multe lucruri, dar gătitul nu este unul dintre ele.

– Mersi, tată.

– Jase! a țipat Jack din bucătărie. Tess!

Ne-am întors exact când Jack a dat buzna în living.

– Ușurel, amice! Încet, a spus Jase, făcând un pas înainte când Jack aproape s-a lovit cu capul de masă. Jack, ai să te...

Simțind că Jack era gata să încerce o săritură în stil kamikaze, Jase a îngenunchiat, prinzându-și fiul în secunda în care i-a sărit de gât.

A strâns brațele în jurul băiatului, ridicându-se cu el. Jack s-a ținut, strângând în mânuțe părul lui Jase.

– Am făcut prăjituri pentru domnul Moș Crăciun! a anunțat Jack, cu pumnii plini de păr. Au ciocolată în ele și nuci!

– Serios?

Jase s-a întors, ținându-și fiul lângă el. Văzându-i împreună, pieptul mi s-a strâns. Chiar dacă Jack nu știa adevărul, era imposibil să nu observi iubirea dintre ei.

– Și briose cu unt și alune? Știi că sunt preferatele mele.

– Avem și din alea. Am mâncat o grămadă.

Jack rânji, lăsându-și capul pe umărul lui Jase.

– O grămadă? a hohotit domnul Winstead. Copilul a mâncat jumătate din ele!

Zâmbetul lui Jack s-a lărgit și apoi, văzându-mă pe mine, a țipat din nou.

– Dă-mă jos! Dă-mă jos!

Zâbind, Jase a lăsat pe podea picioarele agitate ale puștiului. În clipa în care a atins pământul, a țâșnit spre mine, încercuindu-mi picioarele cu brațele.

– Hei, am spus, ciufulindu-i și mai tare șuvițele incontrolabile de păr. Ești nerăbdător să vină Moș Crăciun?

– Da! Tati a zis că domnul Moș Crăciun o să pornească în curând.

S-a tras înapoi, prinzându-mă de mână.

– Vino!

Am privit spre Jase. A zâmbit, ridicând din umeri și a rămas cu tatăl lui când Jack m-a târât prin salon.

Bucătăria era un dezastru. Aluat de prăjituri era întins pe toate suprafețele. Pe jos era numai faină și castroanele erau pline cu coji de ouă, dar mirosul dulce mă făcea să anticipez o supradoză îmbietoare de zahăr.

– Uite-uite pe cine am găsit! Uite!

Doamna Winstead s-a întors, ștergându-și mâinile pe brazii de Crăciun pictați pe șorțul roșu de bucătărie.

– O, scumpo, mă bucur mult că ești aici.

S-a apropiat de mine cu pași mari, hotărâți, asemănători cu ai lui Jase.

– Uită-te la tine, se întristă, trecându-și un deget peste obrazul de pe care vânătaia încă nu dispăruse. Cum te mai simțit, scumpo?

– Bine.

Am zâmbit când Jack s-a eliberat din mâna mea și s-a urcat pe un scăunel cu trepte rezemat de dulap. Și-a cufundat mâinile în aluat.

– Mă simt foarte bine.

– Sunt foarte fericită să aud asta.

Brațele ei puternice m-au înconjurat și aproape m-au lăsat fără aer.

– Când Jase mi-a spus ce s-a...

A privit spre Jack, care făcea bile din aluat, și a coborât vocea.

– Nu vreau ca micuțul să audă, dar mă bucur că ești bine și că... vocea i-a coborât și mai mult, nebunul ăla nenorocit e la închisoare.

Buzele mi s-au arcuit.

– Și eu mă bucur.

Doamna Winstead clătină trist din cap și îl privi pe Jack aruncând o bilă de aluat pe o foaie de prăjituri.

– Doar că, acea biată fată...

– Știu.

Mi-am mușcat buza de jos.

– Îmi tot spun că măcar s-a făcut dreptate pentru Debbie.

Jack privi peste umăr cu o expresie încruntată și curioasă.

– Ce înseamnă dreptate?

– Când persoanele rele își primesc pedeapsa, scumpule. Și asta este un lucru bun.

Doamna Winstead îmi zâmbi și liniile din jurul ochilor i se adânciră. Coborî din nou vocea.

– Dar asta... asta nu e tot.

Așezându-mi o mână pe umăr, pieptul i se ridică într-o respirație adâncă.

– Mă bucur că știi... că Jase ți-a spus.

Nu știam ce să răspund. Tot ce puteam să fac era să încuviințez din cap și zâmbetul doamnei Winstead crescuse atunci când Jack înghiți o bucată de aluat.

– Și Jase făcea același lucru când era mic, a spus, clipind rapid. Mânca mai mult aluat crud, decât copt.

– Atunci este cel mai bun, am spus cu voce surprinzător de gravă.

Mă bătu pe umăr.

– Ești potrivită pentru băiatul meu. Foarte potrivită. Nu s-a mai apropiat de nimeni de când cu Kari și tu l-ai făcut să își deschidă inima aia a lui. Știu că nu am avut ocazia să ne cunoaștem cu adevărat, dar, pentru acest fapt, vei fi întotdeauna ca o fiică pentru mine.

O, avea să mă apuce plânsul.

Clipind rapid în încercarea de a opri lacrimile, am zâmbit, apoi am râs.

– Îmi pare rău. Nu vreau să plâng.

Jack s-a întors din nou.

– De ce ești tristă?

– Nu sunt tristă, i-am răspuns imediat, zâmbind de dragul lui. Sunt fericită, foarte fericită.

M-a crezut pe cuvânt și s-a întors la aluat. Mi-am revenit, ștergându-mi ochii.

– Mulțumesc. Înseamnă mult pentru mine și nu am să-l pun niciodată în pericol, l-am indicat cu capul pe Jack, sau inima lui Jase.

– Așa te vreau!

Și-a dres glasul cu ochii încețoșați.

– Acum, uită-te la mine. Sunt pe punctul de a vărsa lacrimi și asta nu-i un lucru bun, nu când băiatul meu tocmai vine încoace.

– Bună, mamă.

Jase a străbătut bucătăria aglomerată, dar comodă, și s-a aplecat, sărutându-și mama pe obraz. Când s-a ridicat, ne-a privit încruntat.

– E totul în regulă?

– Totul e bine, am spus, plesnindu-mi palmele. Jack e destul de ocupat aici.

L-a privit repede, apoi s-a întors din nou spre noi.

– Sunteți sigure?

– Da, scumpule. Noi, fetele, doar vorbeam. Totul e bine.

Doamna Winstead s-a întors, a deschis ușa cuptorului și a privit înăuntru.

– Astea sunt aproape gata.

Potolit, Jase se îndreptă spre locul unde stătea Jack și fură o bilă de aluat de pe foaia de prăjituri.

– Hei! chicoti Jack, când Jase o băgă pe toată odată în gură.

Sărutând obrazul micuțului său, Jase se răsuci, venind în spatele meu prin jurul mesei de bucătărie. Și-a strecurat brațele în jurul taliei mele, prinzându-și mâinile una de alta.

– Acum pot să o fur? Vreau să-i arăt pomul.

Doamna Winstead mi-a făcut cu ochiul.

– Doar dacă vrea să fie furată de tine.

– Ah, vrea să fie furată de mine, a răspuns Jase, iar eu l-am lovit peste braț.

A râs.

– Nu te jena.

Mama lui clătină din cap, iar Jase se întoarse. Mutându-și brațul pe umărul meu, mă conduse înapoi, prin living. Tatăl său nu mai era acolo, iar enorma cameră de zi era goală.

Bradul de Crăciun era imens, natural și îmi amintea de acasă. Încărcat cu becuri de diferite mărimi, luminile îi clipeau o dată la câteva secunde. Ciorapii erau atârnați deasupra șemineului.

– Ia uitate!

Întinzându-se înainte, desprinse un ciorap roșu și îl ridică.

– Ce părere ai?

– Oh!

Ciorapul avea numele meu pe el, mâzgălit cu sclipici roșu.

– Asta-i al meu? Pe bune?

– Da.

Jase râs, agățându-l la loc.

– Jack ți l-a făcut azi dimineață.

Nu știu ce era cu ciorapul inscripționat cu numele meu, dar inima mi-a crescut ca lui Grinch¹³. Am crezut că îmi iese din piept.

– Îți place? m-a întrebat, așezându-se pe podea, cu spatele rezemat de canapea.

Trăgându-mă de mână, a așteptat să mă așez și eu.

– Eu cred că îl adori.

– Da, am râs, ștergându-mi din nou ochii. Jur! Sunt ca un copil plângăcios.

Coborându-mi mâinile, i-am privit trăsăturile izbitoare.

– Într-adevăr, îl ador!

– Mă întreb ce o să pună Moșul în ciorapul tău.

¹³ Referire la filmulețul animat *How the Grinch stole Christmas!* din 1966.

Modul în care articulasese cuvintele mă ducea cu gândul la lucruri murdare.

– Și sub bradul tău.

Am ridicat dintr-un umăr, sprijinindu-mă cu mâinile pe podeaua de lemn. M-am apropiat de el și l-am sărutat pe buze.

– Am deja tot ce-mi doresc de Crăciun.

– Mmm.

M-a prins de șaolduri, mângâindu-mi buzele cu ale lui.

– Eu nu, a murmurat. Pentru că sunt lacom, vreau să mă trezesc lângă tine mâine dimineată. Asta îmi doresc.

– Dar...

– Cam și Avery deja au plecat și eu trebuie să te duc acasă mâine dimineată. Deci, de ce să te mai întorci la apartament în seara asta?

Mi-a sărutat colțul gurii.

– Poți să rămâi aici cu mine. Pe ai mei nu îi deranjează. Putem să ne prefacem că avem șaisprezece ani și facem sex pe furiș ca să nu ne audă nimeni.

Am râs.

– Ești un pervers.

– Sunt, mi-a sărutat și celălalt colț. Rămâi cu mine?

L-am sărutat, apoi m-am îndepărtat, doar un pic.

– De parcă aş putea spune nu!

Jase îşi înfăşură braţele în jurul meu, aşezându-mă între picioarele lui, cu spatele lipit de pieptul său. I-am simţit buzele curbându-se pe gâtul meu când Jack a scos un râset ascuţit la ceva ce îi spusese tatăl lui Jase, în bucătărie.

– Ştii ceva? a întrebat.

Am întors capul şi buzele lui mi-au atins obrazul.

– Ce? Târţiţă?

Jase a râs înfundat.

– Asta a fost o replică scârboasă din partea ta.

Chicotind, m-am cuibărit mai aproape.

– Da. Dar tu mă iubeşti, aşa că...

– Şi asta-i adevărat, m-a sărutat pe obraz. Ceea ce mă face să revin la ceea ce am vrut să spun.

A urmat o clipă de tăcere, iar pieptul i s-a umflat, lipindu-se de spatele meu.

– Într-un fel, mi-ai dat deja cel mai frumos cadou pe care mi l-am dorit vreodată.

– Azi-dimineaţă?

M-am răsucit, ca să îi pot vedea expresia feţei.

– Când te-am trezit cu...

– Da, şi ăla a fost grozav, dar nu.

A zâmbit.

– E mai mult decât atât.

Mi-am ținut respirația. Privirile ni s-au întâlnit.

– Nu m-am putut imagina căsătorit, știi? După ce s-a întâmplat cu Kari și acești ultimi doi ani în care mi-am urmărit părinții crescându-l pe Jack, nu m-am văzut întemeind o familie în viitor.

Ritmul inimii mele a prins viteză.

– Dar asta s-a schimbat, a continuat, ținându-mă cu privirea și ochii lui argintii au devenit toată lumea mea. S-a schimbat datorită ție. Acum mă pot vedea căsătorit și pot să-mi imaginez familia mea. Cu tine. Și asta e cel mai frumos cadou pe care l-aș putea primi vreodată.

Am deschis gura, dar totul era mai presus de cuvinte. Ceea ce spusese mă încălzea ca soarele de august, furându-mi capacitatea de a vorbi.

– Hei, îmi mângâie el obrazul. Spune ceva.

Trebuia să spun ceva, pentru că declarațiile lui fuseseră atât de minunate și atât de frumoase! Inima îmi bătea cu putere și mii de gânduri mi se amestecau în cap. Euforie pură luă naștere în adâncul meu. Noi doi. Împreună. Căsătorie. O familie. Într-o zi. M-am îndrăgostit din nou.

– Dumnezeule, Jase, am suspinat, închizând ochii. Te iubesc. Te iubesc nespun de mult!

El lăsa să-i scape din gât un sunet profund și distanța dintre noi s-a micșorat, contopindu-ne gurile. Ne-am sărutat, de parcă am fi fost disperați unul după altul, vărsând tăria sentimentelor noastre în acel sărut. Dar chiar și atunci când pasiunea s-a domolit suficient cât să ne tragem sufletul, am rămas îmbrățișați. Cu frunțile lipite și buzele atingându-se din când în când. Niciunul dintre noi nu vorbi, pentru că tot ceea ce trebuia să ne spunem fusese deja spus.

Am rămas așa, până când zgomotul de pași micuți ne-a forțat să ne îndepărtăm. Jack se trânti lângă noi, într-o mână ținând precar o farfurie cu prăjituri, iar în cealaltă o tabletă. A ridicat spre noi ochii identici cu ai tatălui său, topindu-mă complet.

– Fursec?

Jack ne întinse un fursec cu fulgi de ciocolată pe jumătate mâncat. L-am luat și l-am rupt în două, ținând în sus una dintre bucăți. Buzele lui Jase mi-au atins degetele când l-a luat în gură pe tot odată, stârnindu-i lui Jack un ropot de chicoteli. Pe a mea am mâncat-o un pic mai lent.

– Fursecurile astea sunt geniale! i-am spus.

Un zâmbet mândru i-a umflat obrajii rotunzi.

– Pentru că sunt făcute de mine.

– Așa e.

Jase își odihni bărbia pe creștetul meu și întinse mâna, răvășind cu o pală uriașă bucelele fiului său.

– Ai abilități de bucătar.

– La anul, vreau să fac prăjituri Krispie pentru Moș Crăciun.

Jase gemu.

– Nu prea am noroc cu alea.

– Nu-i nimic, am intervenit. Te învăț eu. Fac niște prăjituri Rice Krispie¹⁴ excelente.

Ochii lui Jack s-au mărit.

– Pe bune?

– Pe cuvânt.

Am zâmbit și m-am uitat în sus, văzându-i pe părinții lui stând în picioare, în pragul ușii. Lacrimile străluceau în ochii mamei lui Jase, iar domnul Winstead o strângea de umăr. Revenind cu privirea la Jack, care trecuse de la fursecuri la tabletă și era deja absorbit de jocul lui, am realizat ce văzuseră părinții lui.

Pentru că și eu îl vedeam.

¹⁴ Prăjituri crocante din cereale de orez.

Viitorul.

Noi trei.

S-au schimbat atât de multe pentru noi în mai puțin de cinci luni. În august n-am crezut că voi fi aici în Ajunul Crăciunului, cu buzele încă furnicându-mi de la sărutările dulci ale lui Jase. Viitorul nostru împreună nu a fost ceva planificat de vreunul dintre noi. Am crezut întotdeauna că am să devin dansatoare. Jase a crezut întotdeauna că nu se va mai îndrăgosti din nou. N-am crezut că lucrurile vor lua această întorsătură, dar n-aș renunța la nicio fărâmbă din tot ce am acum ca să pot dansa din nou.

Visul meu a fost spulberat, dar apoi recreat, modelat în ceva mai prețios și cu un sens mai profund.

Ridicând tableta în aer, Jack a chiuit, zâmbind la Jase cu gura până la urechi.

Într-o zi, avea să știe adevărul despre tatăl și mama sa și știam, în adâncul sufletului meu, că aveam să fiu alături de Jase în acea zi, susținându-i pe amândoi.

Mi-am plimbat mâinile pe brațele lui Jase, până acolo unde își odihnea palmele, pe abdomenul meu. Am răsfirat degetele peste ale lui, iar el și le-a întors în sus, împletindu-ne mâinile.

– Vrei să joci tu runda următoare? m-a întrebat Jack, speranța sclipindu-i în ochii lui de un cenușiu minunat când s-a uitat la mine.

– Mi-ar plăcea.

Mulțumit, Jack și-a reluat jocul, iar Jase mi-a sărutat tâmpla, apoi, cu buzele pe pielea mea, a murmurat cuvintele pe care nu am să mă obișnuiesc niciodată să le ascult și de care n-am să mă plictisesc niciodată.

Mi-a șoptit *te iubesc*.

MULȚUMIRI

În primul rând, mulțumesc mult lui Kevan Lyon și echipei de la Marsal Lyon Literary și Taryn Fagerness Agency. Lui Tessa Woodward, mă bucur că iubești aceste personaje la fel de mult ca mine și ajutorul tău editorial este neprețuit. Mulțumesc lui Jessie, Abigail, Jen, Molly și Pam, voi sunteți persoanele din spatele scenei, răspândind vestea și ușurându-mi al naibii de mult munca de autor.

Jen Fisher, îți mulțumesc pentru că mi-ai dat voie să te transform, împreună cu brișele tale, în personaj fictiv. Ești explozivă, la fel și brișele. Acest roman n-ar fi văzut lumina tiparului fără Stacey Morgan. Nu e doar un mare prieten și asistent, ci și sufletul chinuit care a citit primele proiecte ale acestor cărți. Un alt mare mulțumesc pentru doamnele cele mai tari (nu numai în legătură cu scrisul): Laura Kaye, Sophie Jordan, Molly McAdams, Cora Carmack și Lisa Descrochers.

În ultimul și cel mai important rând, mulțumesc enorm tuturor cititorilor și recenzenților. Cărțile nu ar exista fără voi. Voi sunteți parte integrală din toate acestea și VĂ MULȚUMESC din toată inima mea mică.